叶落无心

洞房花烛 福晋

donghuazhu qfbl

Ebooknày được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor.Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

ĐộngPhòng Hoa Chúc Sát

Vách

~*~

Tácgiả : Diệp Lạc Vô Tâm

~*~

Convert : muacauvong (Tàng Thư Viện)

~*~

Edit : bttran (TVE)

~*~

Beta : Ces

~*~

Làmebook : JR94

~*~

Nguồn : http://www.e-thuvien.com/forums/showthread.php?t=45038

~*~

Thểloại : Ngôn tình hiện đại, HE.

~*~

Văn án :

Nếuem tin tưởng, lời anh nói: "Anh yêu em".....

Nếu em tin tưởng, những tổn thương liên tiếp anh mang đến cho em, đều không phải thật tâm anh muốn lừa dối...

Nếu em tin tưởng, nỗi đau anh không thể nói thành lời, lại tựa như tế bào bệnh độc lan tràn toàn thân...

Chúngta liệu có bỏ lỡ 3 năm cuộc đời?

(By Aishi.ftu)

Mục Lục

Chương 1 : Gặp lại

Chương 2 : Hoan tình bạc

Chương 3 : Chuyện xưa đĩ vãng

Chương 4 : Khởi đầu hạnh phúc

Chương 5 : Lòng người thâm sâu

Chương 6 : Ôn nhu nồng đậm

Chương 7 : Mưa đêm ấm áp

Chương 8 : Tình khó dứt bỏ

Chương 9 : Yêu nhau gian nan

Chương 10 : Mộng cũ nặng nề

Chương 11 : Nụ hôn đầu tiên

Chương 12 : Tương tư tha thiết

Chương 13 : Giây phút chia ly

Chương 14 : Muốn quên thật khó

Chương 15 : Cảm xúc mãnh liệt

Chương 16 : Cuộc sống ở chung ngọt ngào bắt đầu

Chương 17 : Mây mưa mông lung

Chương 18 : Dưới mái hiên nhà

Chương 19 : Người đẹp say rượu

Chương 20 : Yêu chính nùng

Chương 21 : Uyên ương giỡn nước

Chương 22 : Nước chảy xiết

Chương 23 : Lòng dạ con gái

Chương 24 : Sóng gió nổi lên

Chương 25 : Tin tưởng thật khó

Chương 26 : Gượng cười

Chương 27 : Nhắm mắt nói dối

Chương 28 : Ảo mộng tan biến

Chương 29 : Tình thương thệ

Chương 30 : Đoạn tuyệt ân tình

Chương 31 : Gặp người

Chương 32 : Gặp lại thì sao ?

Chương 33 : Chân tướng phơi bày

Chương 34 : Tình thân cảm động

Chương 35 : Vạt áo bóng tùng

Chương 36 : Bầu trời yêu thương

Chương 37 : Ơn nghĩa của tình địch

Chương 38 : Hồng Môn yến

Chương 39 : Hôn ước hủy bỏ

Chương 40 : Mối hận triền miên

Chương 41 : Tình duyên thế tục

Chương 42

Chương 43 : Ôn lại mộng xưa

Chương 44 : Giúp tắm rửa

Chương 45

Chương 46 : Kết thúc

Ngoaitruyện 1 : Ba năm sau

Ngoaitruyện 2

Ngoaitruyện 3 : Cầu hôn

Ngoaitruyện 4 : Ai là số kiếp của ai ?

Ngoaitruyện 5

Chương1 : Gặp lại

Đã ba ngày trôi qua, vì lo lắng cho Ấn Chung Thiêm, tôi mất ngủ ba đêm.

Vẫn không có bất cứ tin tức gì của Ấn Chung Thiêm, không biết anh ấy bị nghiêm khắc thẩm vấn như thế nào, cũng không biết là anh ấy có vì người khác mà gánh hết tội danh hay không?

Viện kiểm sát, pháp viện, chính phủ... Từ trên xuống dưới, chỗ nào có mối quan hệ tôi đều gặp mặt liên hệ, nhưng tất cả đều một câu trả lời với giọng điệu dửng dưng: buông tha đi! Vụ

này không cứu vãn được đâu, chắc tử hình thôi.

Tử hình? Mới cách đây không lâu, anh ấy còn tặng cho tôi một cái nhẫn kim cương nói sẽ làm bạn với tôi cả đời, nay cớ sao lại bị cướp đoạt đi hết thảy quyền lợi sinh tồn, tôi làm sao có thể buông tha được đây.

"Không! Tôi sẽ không buông tha! Tôi tin rằng anh ấy vô tội , tôi nhất định phải cứu anh ấy, mặc kệ phải dùng hết bao nhiêu tiền, mặc kệ phải dùng phương pháp gì..." Tôi đối với Trần luật sư – luật sư biện hộ nói.

Tôi là một thầy thuốc, khi bệnh nhân của tôi dù vẫn còn một hơi thở, tôi sẽ không buông tay, huống chi lại là Ấn Chung Thiêm - người đã giúp tôi tại thời

điểm gian nan nhất.

"Cô có thể giao ra toàn bộ tiền tham ô sao? Nếu có thể giao ra đây, thì sẽ có cơ hội sửa án."

Tiền tham ô? Đây chính là lên đến hàng triệu tệ a. Tôi nắm chặt chi phiếu trong tay mà cảm thấy dinh dính đầy mồ hôi.

Đây vốn là thẻ tính dụng gồm toàn bộ tiền để dành vài năm nay của tôi, hai trăm vạn, hơn nữa nếu rao bán phòng ở cùng gia sản cũng bất quá chỉ hơn ba trăm vạn.

Tôi có chút nóng nảy."Anh ấy căn bản không có tham ô số tiền này, như thế nào phải giao?! Anh ấy căn bản không có tội, vì cái gì mà phán anh ấy tử hình? ! Pháp luật là để làm gì?"

"Có tội hay không không phải do cô phán định, cũng không phải tôi có thể phán định, còn phải xem bí thư Ấn tự mình nói như thế nào đã!"

Đây cũng là điều tôi lo lắng nhất, nhỡ đâu Ấn Chung Thiêm nhất thời hồ đồ chính mình nhận tội, ai đều cứu không được."Trần luật sư, ông không có biện pháp khác sao?"

Trần luật sư bất đắc dĩ trầm ngâm thật lâu rồi nói."Nếu không cô đi cấp trên thử khơi thông xem sao, cô có mối quan hệ nào tại Bắc Kinh không?"

Đúng vậy! Bí thư của Phó Thị trưởng Nam Châu tham ô lớn khoản mục kiến thiết thành phố bị bắt, Phó thị trưởng cũng bị cách ly thẩm tra, hạn này mọi người tránh né chỉ sợ không kịp, ai

dám ra mặt giao du với kẻ xấu thì quả thực là không muốn sống nữa.

Có lẽ, thật sự chỉ có gặp được cấp trên thì mới có biện pháp.

...

Đến Bắc Kinh, nhiều lần chạy vạy ngược xuôi, vẫn không có cửa xin giúp đỡ. Tại lúc gần như tuyệt vọng nhất, tôi bỗng nhiên được một vị quân khu cán bộ không muốn lộ ra thân phân thật, tính danh cùng chức vị chịu liên hệ, trung gian thông qua một người bạn của bạn của đồng sự với tôi, tuy vòng vèo nhưng tuyệt đối có thể tin được.

Tôi cùng vị cán bộ ấy hẹn gặp nhau tại một trà lâu gặp mặt, chỉ thấy ông ấy đại khái trên dưới bốn mươi tuổi, mặc thường phục, giơ tay nhấc chân vẫn lộ ra

quân nhân chính thống. Nhìn ông ấy hình thể đã hơi có vẻ phì nhiêu, không thấy được khí chất của cán bộ cao cấp.

Tôi âm thầm có chút thất vọng.

"Cô chính là Bạc Băng?"

"Dạ." Tôi gật gật đầu, hai tay đưa tư liệu cho ông ấy.

Ông ấy vừa uống trà, vừa xem hết tài liệu tôi đưa, thỉnh thoảng lại tự hỏi

"Vụ án còn có hi vọng sao?"

Ông ấy giương mắt, một đôi mắt khôn khéo qua khung kính nhẹ giọng nói với tôi "Có vẻ khó làm, chứng cớ vô cùng xác thực, nhưng..."

Này một cái chữ "Nhưng", là liên tục hơn một tháng qua tôi thấy nghe được là từ đẹp nhất. Tôi giống như người chết chìm bắt được điểm cứu, biết rõ tuy

không làm nên chuyện gì nhưng cũng không nguyện buông ra hi vọng cuối cùng,

."Nhưng? Ý của ông là..."

"Cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng. Nếu có thể điều tra sâu hơn, có lẽ..." Ông dừng một chút, ý có điều phân vân.

Tôi gật gật đầu, hiểu được ý tứ của ông.

Nhìn vào vụ án này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra đến Ấn Chung Thiêm một bí thư nhỏ sẽ không có lá gan lớn như vậy, lừa trên gạt dưới, tham ô lớn khoản tiền này. Chỉ có khả năng các tội chứng chỉ hướng anh ấy nên mới định ra đến tội ấy. Ai có thể có năng lực lớn như vậy, thay đổi định hướng đem tội của

Phó thị trưởng đổ lên đầu Ân Chung Thiêm, rồi trốn tránh sạch sẽ.

Tôi vừa mới dấy lên hy vọng, lại bị dập xuống

"Tôi nghĩ... Có người có thể giúp cô."

Nghe câu này, tôi quả thực tưởng là bởi vì mình cực kỳ khẩn trương sinh ra nghe nhầm nên lại hỏi lại: "Ngài nói cái gì?"

"Có người hẳn là có thể giúp cô hỏi trên một chút." Ông ta trịnh trọng hạ giọng nói cho tôi biết: "Tôi giúp cô liên hệ một chút, chờ tin của tôi."

Tôi vội vàng lấy trong túi ra hé ra chi phiếu, bên trong bao gồm toàn bộ vốn liếng dành dụm cùng tiền bán phòng mới.

Bất luận tôi nói như thế nào, ông ta cũng kiên quyết không nhận, mà chỉ nói phụ trách giúp tôi liên hệ, chuyện khác không nghĩ sẽ tham gia.

Thấy ông ta quả thật sợ phiền toái, tôi chỉ biết nói lời cảm tạ, thu hồi chi phiếu.

Sáng sớm hôm sau, tôi liền nhận được điện thoại của vị cán bộ ấy, ông ta nói cho tôi biết đã liên hệ được một người và người ấy đang chờ tôi ở phòng Tổng thống, khách sạn Quốc tế, hãy đến đi. Lúc quải điện thoại ông ta còn cố ý nhắc nhở tôi: Sự tình được hay không được, chỉ cần nhìn vào thái độ của người ấy, đây là cơ hội duy nhất.

Tôi không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng thay một bộ màu xanh lam, không

kịp cả trang điểm, trực tiếp chạy tới khách sạn Quốc tế. Dọc đường, tôi đều tự nhủ chính mình nên nói thế nào, làm cái gì để có thể biểu đạt được thành ý của tôi, cũng tự nhắc nhở chính mình: Vô luận người này đòi bao nhiêu tiền tôi đều sẽ giao cho dù vay nặng lãi cũng xong.

Dù sao, người mà còn sống, hết thảy mới có hi vọng.

Tại khách sạn quốc tế, trước quầy tiếp tân nói ra tên mình, nhân viên tiếp tân lập tức kính cẩn đưa ra chìa khóa phòng cho tôi.

"Cần tôi dẫn đường đưa cô đi lên không?" Một phục vụ sinh nhìn tôi cúi đầu thật sâu nói.

"Không cần, tôi có thể tự mình tìm được."

Đứng ở phòng cửa, tôi thầm hít một hơi thật sâu, gõ gõ cửa, sau thử xoay tay nắm cửa một chút, mở cửa ra.

Trong phòng một mảnh yên lặng, bức màn kéo hết một mảnh tối đen, không phát ra chút nào ánh sang.

Một bóng lưng anh tuấn bao phủ ở trong bóng tối, đứng thẳng tắp, đó là tư thế quen thuộc của quân nhân, cao ngạo, độc lập.

Tôi nhanh khóa cửa, đi về phía trước hai bước chào."Xin chào ngài!"

Tôi cảm thấy như nhìn thấy cái bóng kia run rẩy một chút, sau đó, người ấy chậm rãi xoay người.

Đương đến lúc nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng, hờ hững kia, tôi mãnh liệt quay lui, dựa lưng vào cửa cố gắng

đứng vững.

"Diệp... Chính Thần..."

Vì cái gì là anh ta, vì cái gì sẽ là Diệp Chính Thần? ! Ý nghĩ rằng người này sẽ không bao giờ nữa hội gặp lại, cũng như không xuất hiện trước mặt tôi, tại sao lại cố tình xuất hiện vào lúc tôi cần sự giúp đỡ nhất, là may mắn hay là kiếp số đây.

Anh ta cũng không kinh ngạc, chậm rãi đi về phía tôi đến khi còn cách vài bước chân thì đứng lại:

"Nha đầu..."

Là một tiếng nói đêm nào nằm mơ cũng nghe thấy, tôi xoay người muốn đào tẩu.

Anh không có ngăn cản, bình tĩnh hỏi tôi: "Em không nghĩ cứu vị hôn phu của mình sao?"

Tôi như bị điểm huyệt, đứng yên tại chỗ. "Anh có thể cứu anh ấy? !"

"Có thể!" Anh trả lời tôi chắc nịch."Anh có thể làm cho tổ chuyên án một lần nữa tra lại vụ án này."

"Tôi dựa vào cái gì tin tưởng anh?"

Anh lấy trên bàn một cái điều khiển từ xa, đi đến vách tường mở ti vi LCD, lại ấn phím một chút, trong ti vi lập tức xuất hiện lên khuôn mặt của Ấn Chung Thiêm.

Anh ấy ngồi ở trong một phòng hẹp, hai tay nắm gắt gao trên bàn, mắt đỏ ngầu, thấy rõ vẻ mặt mỏi mệt cùng tiều tụy.

"Tôi muốn uống nước..." thanh âm khàn khàn phát ra từ đôi môi khô nứt, tràn ngập cầu xin.

Một thanh âm nghiêm túc nói: "Đem những điều anh biết nói ra đây, anh có thể thoát khỏi nơi này."

"Tôi..."

Màn hình TV bị dừng hình ảnh.

Màn hình hiển thị thật lâu lưu lại thần thái cuối cùng của Ấn Chung Thiêm, hai tay của anh vò tóc, thể hiện vẻ mặt mâu thuẫn cùng sợ hãi như là cầu xin tôi cứu anh ấy.

Tôi muốn cứu anh ấy, vô luận như thế nào tôi đều phải hắn cứu anh ấy.

"Đây là thẩm vấn của hắn ta, không phải ai đều có thể lấy được." Diệp Chính Thần nói.

"Anh muốn tôi làm cái gì?" Anh ta sẽ không cần hồi báo, nếu chịu giúp tôi có thể sẽ có hy vọng.

"Em biết là anh muốn cái gì." Anh ta nở nụ cười mà tôi không nhận ra trong đó một chút ý cười, chỉ thấy từ ánh mắt đó phát ra nóng bỏng như muốn giữ lấy.

"Tội gì như vậy? Đã ba năm, chúng ta..."

"Em là của anh!"

Bốn chữ, kiên định giống như năm đó. Anh ta sẽ vẫn luôn như thế, muốn thì phải được.

Mà tôi không có quyền lựa chọn.

Thầm suy nghĩ, sỉ nhục này có vẻ như sẽ nhỏ nhoi, không đáng kể

"Chỉ có lần này thôi." Tôi tự tay cởi bỏ cổ áo nút thắt.

"Anh muốn em trở lại bên cạnh anh!"

"Không có khả năng!" Ta quyết

không nhượng bộ, bởi vì tôi biết, một khi tôi nhượng bộ, nhất định sẽ bị anh ta bức đến không đường thối lui."Để cho tôi với anh cùng một chỗ, tôi tình nguyện cùng Chung Thiêm cùng chết !"

Anh nhíu mày, ẩn nhẫn sự phẫn nộ.

Tôi xoay người bước đi, thái độ kiên quyết.

Ngay lúc khi mở cửa, một chân đã bước ra thì anh ta rốt cục mở miệng, một chữ: "Được!"

Tôi ở trong lòng nhẹ thở phào một cái: Diệp Chính Thần, anh lại thua rồi!

Vì cái gì anh ta lại bị bại bởi tôi, bởi vì anh ta không hiểu tôi...

Còn là... Anh ta rất để ý...

Có đôi khi, tôi thật sự hy vọng anh ta có thể thắng một lần!

Tôi từ từ cởi bỏ từng cái cúc, ở trước mặt anh ta đem quần áo từ từ mở ra, đem sự tôn nghiêm của bản thân lộ ra từng mảnh.

Chương2 : Hoan tình bạc

Tôi không biết làm như vậy rốt cuộc đúng hay không, cũng không dám nghĩ về sau Ấn Chung Thiêm biết được chuyện gì đã phát sinh hôm nay thì sẽ có tâm trạng ra sao?

Anh ấy sẽ cảm kích tôi vì đã làm thế này hay là bi phẫn đến mất đi lý trí mà hung hăng tát cho tôi một bạt tai mắng: hạ lưu.

Tôi nghĩ, người thay đổi là tôi, tôi nghĩ có khả năng là về sau, dù sao đối với nam nhân mà nói, khi chính vị hôn

thê của mình ngủ cùng với nam nhân khác sẽ là sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng mà, tôi đã chẳng quan tâm về sau, đây là con đường duy nhất trước mắt tôi

...

Trong khi Diệp Chính Thần nhìn chăm chú vào tôi, áo, váy ngắn, tất chân... Từng thứ rời đi khỏi cơ thể của tôi, mỗi tấc da thịt dần dần lộ ra trước mắt.

Cởi đến chỉ còn lại có phần nội y phía thân dưới, tôi không còn dũng khí cởi tiếp, cảm thấy sự đau đớn chua xót tràn đầy trong khoang mũi.

Tôi chua xót đưa hai tay vây quanh ngực, nhìn đi nơi khác.

Cảm giác được tay của anh hướng

về phía tôi, tôi theo bản năng có rúm lại một chút, hai chân gắt gao khép chặt, bả vai khẽ run, ngực phập phồng gấp rút.

"Chờ một chút!" Tôi nhìn lướt qua màn hình TV "Đem nó đóng lại."

Anh ta đóng TV, bàn tay dừng ở đầu của tôi xoa nhè nhẹ, ngón tay của anh ta như đem tôi nhốt tại vực sâu vô hạn không lối thoát.

"Nha đầu..." Lại là tiếng kêu gọi quen thuộc nhất, hai tay anh ôm tôi nhét vào lồng ngực ấm áp, hôn nhẹ lên thái dương : “Nhớ anh không?”

Tôi cắn chặt răng, ngăn để nước mắt không chảy ra

"Nhớ!"

"Hận anh sao?"

"Hận!" Như thế nào lại không hận?

Anh đã làm tôi đau đớn cả tâm can suốt ba năm, không tin rằng trên đời này lại có tình yêu, hiện tại, thật vất vả mới khôi phục lại niềm tin vào đàn ông, muốn cùng Ấn Chung Thiêm trải qua một cuộc sống bình thản, tốt đẹp, anh lại đột nhiên xuất hiện, ngay cả mảnh tôn nghiêm còn xót lại của tôi cũng bị bong ra từng mảng, tôi còn còn lại cái gì đây?

Bạc Băng sẽ bị vỡ vụn sao?

Sợ là cũng sẽ mau biến mất.

"Có thể tha thứ cho anh không?" Anh nâng lên mặt của tôi, để cho tôi không thể không đối mặt với anh.

"Có thể!" Tôi nhìn anh, cùng tầm mắt của anh giao nhau, muốn khóc mà không được… "Đến khi nào anh chết!"

Anh nở nụ cười, hàng ngàn núi tuyết

lạnh lùng cư nhiên tan rã, tôi hoảng hốt nhận ra đây mới chính là anh, cái nụ cười không ai có thể đoán ra Diệp Chính Thần

"Tốt! Anh có thể còn sống thì muốn làm gì thì làm!"

"Anh..."

Anh hung hăng đưa đôi môi của mình ngấu nghiến cắn lên môi tôi… Tôi kêu đau, thanh âm bị anh nuốt hết, chỉ còn thoát ra tiếng hừ nhẹ...

Ngay lúc tại thời điểm môi anh chạm vào môi tôi, khắp ngõ ngách thân thể tôi như bị tràn đầy, tôi mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Điều anh muốn không phải là sự giao dịch giữa quyền và sắc mà là muốn xác định tôi đối với anh, tình yêu còn lại

bao nhiêu...

"Không... Không cần!"

Tôi liều mạng giãy dụa, sợ chính mình một khi không ngừng lại, sẽ bị lửa nóng của anh hòa tan.

"Hiện tại nói không cần, em không biết là đã quá trễ sao? !"

Anh ôm lấy tôi, đặt ở trên giường!

...

Anh cởi bỏ cúc, áo sơ mi rộng mở, hình dáng kiên cường hiện ra trước mắt tôi, so với trí nhớ của tôi còn có thêm một vết sẹo dài hai tấc… Đây là vết sẹo là tôi đã lưu lại cho anh sao?

Tôi vừa nghĩ chạm vào vết sẹo, hai tay đã bị anh bắt được, đưa lên qua đầu, người cũng bị áp đảo ở trên giường.

Bỏ nốt quần áo còn lưu lại trên

người tôi, thấy da thịt tuyết trắng ánh lên, con ngươi của anh đen lại thể hiện sự kinh diễm: "Em không mặc quần áo vẫn như vậy mê người "

"Anh không mặc quần áo, vẫn là như vậy cầm thú!"

"Em một chút cũng không thay đổi." Anh dương dương tự đắc, cúi đầu, khéo léo ngậm một nụ hoa.

"Ách..."

Anh thay đổi, trở thành người mà tôi hoàn toàn không biết ....

Trên giường, thất linh bát lạc, tay chân rối rắm, không phân biệt rõ là xé rách, giãy dụa, hay là khát vọng...

Môi, lưỡi, tay anh càn quấy, hưởng thụ điều mình muốn.

"Chúng ta trước thử xem tư thế em

thích nhất!"

"Rõ ràng là tư thế anh thích nhất!"

"Nguyên lai em còn nhớ rõ."

"Anh? !"

...

Khi anh tách chân của tôi ra, thân thể đột nhiên đi vào, anh hưng phấn mà than nhẹ ra tiếng, ý cười giống như mơ thấy hoa anh đào rơi xuống.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy ra. Thống khổ, đều không phải là do bị anh khi dễ mà là tự oán hận bản thân, đã biết tại sao còn cam tâm tình nguyện thuần phục dưới thân anh, khát vọng cùng anh cả đời kết hợp như vậy, không cần lại chia lìa…

Sớm biết đã trải qua quá nhiều mâu thuẫn dày vò như vậy thế mà vẫn đi vào

con đường cùng anh trên giường quấn quýt si mê.

Nếu thế, tội gì lúc trước bức chính mình buông tay ra, cũng buộc anh buông tay ra...

Cảm xúc mãnh liệt trùng trùng điệp điệp lay động lay động, tràn tràn lớp lớp, tôi dưới thân anh rốt cục như hòa vào dòng nước ấm…

Anh tỉ mỉ hôn, cuồng dã dây dưa, tà ác xâm chiếm, liên miên không dứt...

Tôi sớm đã quên bản thân đang ở đâu, cùng mê muội đón ý nói hùa với anh tại mỗi lần xâm nhập.

...

Tôi không nhớ rõ anh yêu tôi lần thứ bao nhiêu, cuối cùng, đem thân thể chết lặng của tôi kéo vào trong lòng,

quyến luyến hôn môi, vuốt ve đầu và hít sâu hương vị của tôi...

Thân thể ướt sũng đầy mồ hôi, da thịt nóng bỏng dán vào cùng một chỗ, tôi mệt mỏi quá, thật muốn tiếp tục phó thác cho thân hình ngủ tiếp thêm lần nữa, trong mơ nhất định sẽ không có cảm giác đau lòng.

Nhắm mắt lại, tôi nhưng lại nghĩ tới Ấn Chung Thiêm, nghĩ tới Dụ Nhân, nhớ tới rất nhiều chuyện xưa...

Thật sự là buồn cười!

Tôi chống lại sự đau đớn về thể xác, ngồi xuống, thu hồi từng mảnh quần áo của mình, mặc vào, chải vuốt lại tóc rối, vỗ vỗ vào hai má trắng bệch.

Tôi vừa muốn xuống giường, anh cầm tay cổ tay của tôi, dùng lực mạnh

đến làm cho tôi không thể giãy.

"Anh muốn cái gì tôi đều cho anh , anh còn muốn thế nào? !" Tôi hỏi.

Anh nói: "Rời xa hắn."

Bang!

Tôi tát một bạt tai lên má phải của anh, đây là câu trả lời của tôi.

Anh hơi chút quay mặt, cười nói: "Vị hôn phu của em biết em dùng phương pháp gì cứu hắn, không biết có cảm tưởng gì?"

Tôi khuynh thân tới gần anh, chóp mũi day nhẹ, chạm nhẹ vành tai anh, mở nụ cười: "Cho người thân, bạn tốt, đồng sự của anh biết anh cưỡng bức người nhà phạm nhân, không biết có cảm tưởng gì?"

Anh khẽ động khóe miệng, vẻ mặt tự giễu.

Tôi nói cho anh: "Diệp Chính Thần, đừng bức tôi nữa! Ngọc một khi đã rơi, kết thế nào em và anh đều không muốn nhìn đến!"

Tôi đi tới cửa thì anh nói một câu nói, rất nhẹ."Anh nên bắt em làm sao bây giờ..."

...

Một người đi không mục đích, đứng yên lặng ở ngã tư đường, giẫm phải lá vàng khô rụng đầy đất.

Bên tai một lần lại một lần vang lên câu nói sau cùng của anh.

Bão cát mê man ánh mắt.

Chạng vạng, tôi ở phòng, tắm giặt sạch sẽ không biết bao nhiêu lần, trên người rậm rạp dấu hôn rửa không sạch, hương vị của anh vẫn không hết.

Tôi nằm ở trên giường, đầu mệt mỏi, cháng váng, căng thẳng, nhắm mắt lại lại không thấy buồn ngủ, trong đầu tất cả đều hiện ra cảnh tôi và anh trên giường, mỗi một tư thế, mỗi một chi tiết, thậm chí mỗi một biểu tình của anh.

Ai! Vì cái gì...

Nam nhân khi ở trên giường đối với nữ nhân nhớ thương, lúc xuống giường lại biến mất không còn một mảnh.

Nữ nhân khi ở trên giường đem nam nhân biến đi không còn một mảnh, xuống giường, nhớ thương!

Tôi đang cảm khái, di động chợt vang lên tiếng, tôi vội vàng ngồi dậy, nghĩ đến có tin tức của Ấn Chung Thiêm.

Mở điện thoại ra, thấy màn hình di động biểu hiện một dãy số xa lạ, là một

tin nhắn ngắn: "Thật đói! Thèm ăn một bát mì em nấu."

Tôi thất thần nhìn tin nhắn, nhớ tới năm ấy ngoài cửa sổ, cây anh đào tỏa bóng, tại cửa sổ phòng anh, tại cửa sổ phòng tôi...

Bởi vì tôi cùng Diệp Chính Thần ở cùng một khu nhà trọ, giữa hai phòng chỉ ngăn bởi một bức tường không cách âm.

Mới đầu, xuất phát từ lễ phép, tôi mỗi lần làm đồ ăn ngon, đều đưa cho anh một ít. Gặp gỡ, nghỉ ngơi, còn có thể tỉ mỉ chuẩn bị chút đồ ăn, mời anh tới dùng cơm.

Ngày qua tháng lại, anh đến chỗ tôi cùng ăn cùng uống đã thành thói quen.

Có một lần, lúc nửa đêm, hơn mười hai giờ, từ bệnh viện trở về, trực tiếp gõ

cửa phòng tôi: "Nha đầu, thật đói! Nấu cho anh bát mì."

Tôi buồn ngủ, mông lung đứng lên, mở cửa, đứng ở cửa dụi mắt."Em bảo này, mấy giờ rồi mà anh lấy em làm khuê nữ để sai bảo thế! ?"

Anh ngắm liếc mắt tôi trong áo ngủ mỏng manh."Anh nghĩ em là vợ để sai sử, em vui sao?!"

Tôi khép thật chặt áo ngủ, lườm anh một cái. Vừa nấu mì, vừa cảm thán: "Ai là vợ anh, đời này của em xem như bị hủy!"

...

Tôi buông di động, một lát sau lại cầm lên, chậm rãi nhắn câu: "Về nhà bảo vợ anh nấu."

Sau nữa, tôi xóa từng chữ lại từng

chữ.

. . .

Chương3 : Chuyện xưa dĩ vãng

Không còn cảm thấy buồn ngủ.

Tôi mặc thêm áo khoác, đi đến phía trước cửa sổ, hé ra bức màn.

Gió lạnh thổi tới, tóc chưa khô cảm giác mát nhè nhẹ. Cánh tay, bả vai, ngực dường như mơ hồ đau cũng như lạnh, mà cũng chẳng phải đau.

Nhìn về phía không xa trước đó, đèn đường chiếu vào một chiếc xe việt dã Hummer màu đen, màu đen thâm trầm, cường hãn, góc cạnh rõ ràng, tôi đoán

người thích nó phải là người nam nhân đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tôi không thể nhìn qua cửa kính nhìn vào bên trong để biết trên xe có người hay không nhưng xe vẫn không tắt máy, làn khói nhẹ tại ống thoát khí nhẹ bay ra, chôn vùi trong đêm tối...

Bên cạnh xe có một gốc cây du già, lá cây khô vàng, ánh trăng chiếu vào mặt trên, thấy nhiều điểm lấp lánh.

Tôi ngẩng đầu lên, nhớ tới trước kia, cửa nhà tôi cũng có một gốc cây du già như vậy, vừa đến giữa hè, cành lá xum xuê.

Khi đó, cha tôi cùng cha của Ấn Chung Thiêm cùng công tác tại một bệnh viện, đồng sự nhiều năm, bằng hữu nhiều năm, hai nhà có quan hệ rất tốt. Tuổi nhỏ,

trong trí nhớ của tôi, Ấn Chung Thiêm khi bốn tuổi mặc áo sơ mi màu trắng, nụ cười kiên nhẫn luôn nở trên mặt... Tôi thích nhất quấn quít chơi với anh, có khi còn năn nỉ anh giúp tôi trèo lên cây du già để chơi một chút. Lần nào cũng đều bị anh cự tuyệt.

Tôi tốt nghiệp đại học hôm trước, hôm sau Ấn Chung Thiêm lần đầu tiên thổ lộ với tôi, trong một quán cà phê lãng mạn, yên lặng. Anh mặc đồ tây, làn da trơn bóng, trắng trẻo, lông mi đen dày, sống mũi cao thẳng, nhìn rất hào hoa phong nhã. Anh run rẩy cầm thìa khuấy cà phê, nói thích tôi đã rất lâu rồi.

Tôi sợ tới mức xanh cả mặt, cuống cuồng lắc đầu.

Anh không hiểu, tựa hồ như chuyện

tình cảm của chúng tôi hiển nhiên thực hợp lý, "Em có người trong lòng?"

"Có! Còn chưa có xuất hiện!"

Kỳ thật Ấn Chung Thiêm tuyệt đối được coi như là một người chồng mẫu mực nếu để chọn, tướng mạo đoan chính, tao nhã có lễ, còn chăm chỉ tiến tới. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh thi đỗ vị trí nhân viên công vụ quốc gia, được phân phối đến tòa thị chính, có tiền đồ tốt. Bất dĩ chịu ảnh hưởng của truyện tình cảm Đài Loan độc hại, tôi chỉ nghĩ đến tư vị với tên gọi là tình yêu trong truyện "Muốn ngừng mà không được".

Tôi đang chờ đợi một người nam nhân, để cho tôi nhất kiến chung tình, gặp lại ái mộ, vì người ấy sinh, vì người ấy tử, vì người ấy mà đứt từng khúc ruột,

không oán không hối hận!

Thế mới không uổng công cuộc đời này!

Sau một đoạn thời gian dài kể từ khi cự tuyệt Ấn Chung Thiêm, mẹ tôi vừa thấy tôi sẽ lại lặp đi lặp lại, lải nhải không ngừng "Chung Thiêm là nam nhân tốt như vậy, con không cần thì thật ra còn muốn tìm cái loại nào nữa? ... Bộ dạng tốt? là gối thêu hoa trông được không còn dùng được. Kẻ công tử thế gia có tiền? Kia căn bản không đáng tin cậy! Chung Thiêm..."

Tôi bị lải nhải thật sự đến chịu không nổi, cắt đứt lời thao thao bất tuyệt: "Con nghĩ tìm một quân nhân."

"Tham gia quân ngũ?! Tham gia quân ngũ ngay cả tự do thân thể còn

không có, sao có thể chiếu cố con..." Kế tiếp lại là thao thao bất tuyệt, cho tôi một cái một cái thuyết minh quân nhân có những cái gì là không tốt!

Không có biện pháp, tôi cố tình thích.

Vừa nghĩ tới một người thân mặc quân trang màu xanh với tư thái độc lập tuyệt thế cùng cảm giác cấm dục mãnh liệt tuyệt đối, tôi liền cảm thấy cả thể xác và tinh thần nhộn nhạo.

Nếu có mà YY bắt đầu... Tôi sẽ giải nút thắt, nước miếng liền tràn ra, hận không thể lập tức xuất hiện một quân nhân để cho tôi phác lên trên, cởi nút thắt cho hắn…

...

Bị mẹ tôi lải nhải suốt mấy tháng,

tôi thật sự không thể nhịn được nữa, vì bảo vệ màng tai trường kỳ mệt nhọc, để tránh việc tôi vừa qua khỏi một trăm tuổi liền biến thành kẻ điếc, tôi cắn răng quyết định lẻ loi một mình đi Nhật Bản tiếp tục học ở trường. Cũng để khẳng định lại đối với cha già đắc ý, từ từ cứu lại sự nghiệp chữa bệnh đang xuống dốc!

Cha tôi nhất nhất cảm động, đem toàn bộ hai mươi mấy năm tiền vốn đều lấy ra tôi.

...

Cứ như vậy, ba năm trước đây, tôi mang tâm nguyện thuần nhất, tốt đẹp nhất, gặp trúng mục tiêu nhất định của mình, đã trải qua đoạn tình muốn ngừng mà không được: tình yêu...

~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~

Tại Nhật Bản, thầy thuốc có thể nói là tài nguyên khan hiếm. Viện y học, sinh viên tốt nghiệp liền bị các bệnh viện lớn cướp sạch toàn bộ không còn một ai. Tại Nhật Bản chỉ có những gia đình nhiều tiền dùng không hết, tràn đầy tinh thần cao thượng mới tiếp tục theo đuổi sự nghiệp học hành, mới ở lại viện y học tiếp tục đào tạo sâu.

Cho nên, khi tôi đến Nhật Bản thì phòng nghiên cứu của Viện Y học Phản Đại đã liên tục vài năm nay không đủ sinh viên, các giáo sư già chiêu sinh không đủ nghiên cứu sinh đau đầu đến vỡ ra.

Tôi lần đầu tiên đi gặp phó giáo sư, tiếng Nhật thêm tiếng Anh vừa nói không đến ba câu, ông thầy vừa nghe nói tôi có

ý đồ đọc nghiên cứu sinh, hận không thể lập tức đem tôi đến ngay phòng thí nghiệm cứ như sợ tôi chạy mất. Ngay chiều hôm đó, ông thầy liền hấp tấp đi liên hệ văn phòng giúp tôi hoàn tất mọi thủ tục nhập học, chính thức an bài tôi tại phòng nghiên cứu của mình.

Tôi trưng cầu ý kiến của ông thầy: "Giáo sư, cuối năm nay có cuộc thi đầu vào tôi phải thi mới được thông qua, vạn nhất tôi không đỗ thì làm sao bây giờ ạ?"

Ông thầy liên tiếp nói với tôi: "Không sao, không sao!"

Sau đó tôi mới biết được, nghiên cứu sinh của Viện y học Phản Đại, cuộc thi nhập học cho tới bây giờ đều đỗ là một trăm phần trăm. Nếu muốn thi trượt, giáo sư cũng không cho!

Hồi đầu, còn muốn nhớ tới đất nước, chậm rãi gia nhập đại quân nghiên cứu sinh giờ thật sự làm người ta cảm khái ngàn vạn!

...

Đến Nhật Bản một thời gian, tôi tại diễn đàn lưu học sinh Phản Đại quen biết được Tần Tuyết – ngành kinh tế.

Tần Tuyết rất được, điển hình của mỹ nhân Giang Nam, da thịt trắng noãn, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, giọng nói nhẹ nhàng, ngọt mềm như nước. Nghe nói, cô ấy có thể khiêu vũ, một khúc phiêu dật như mưa làm cho không biết bao nhiêu nam nhân ngưỡng mộ si mê, xua như xua vịt. Tôi cùng với Tần Tuyết mới gặp đã thân, rất nhanh liền trở thành bằng hữu.

Nhờ sự hỗ trợ của Tần Tuyết , tôi

chuyển đến nhà trọ lưu học sinh. Đó là một tòa kiến trúc đã lâu năm, trải qua nhiều lần sửa lại, trên mặt tường không xóa hết cảm giác tang thương lịch sử, nhưng điều này không ảnh hưởng đến nhà trọ về sự thoải mái cùng sạch sẽ.

Phía trước khu trọ là một hồ nhỏ nước xanh lam, giữa hồ có tòa tháp bằng đá, vào ngày mùa hè lúc chính ngọ, thường có rùa ghé vào mặt trên thích ý hóng mát. Sau lưng khu trọ là một rừng cây, đến đầu mùa xuân, những cây anh đào cổ thụ sẽ nở rộ hoa.

Phòng của tôi ở tầng ba, bên trong cùng, là chỗ sâu nhất cuối hành lang lộ thiên. Đứng ở cửa thì tôi, trong lúc vô tình liếc mắt lên cửa phòng ngay sát vách phòng tôi, trên cửa viết tên một cách

mạnh mẽ, có lực: Diệp Chính Thần, nhận thấy chính là tên của người Trung Quốc, thấy thật tốt quá.

Tôi quay đầu muốn hỏi Tần Tuyết xem có biết hay không, chỉ thấy cô ấy đối với cái tên kia , thất thần thật lâu.

Tôi mở cửa phòng, buông va ly hành lý. Phòng khoảng hai mươi mét vuông, trang hoàng đơn giản. Chẳng những có bàn, giường đôi, ngay cả Ti vi, tủ lạnh, máy giặt tự động, lò vi song, đồ gia dụng, đồ điện… cũng đầy đủ mọi thứ.

Nhích chân đi vào phòng, mở ra cửa sổ, một luồng không khí lạnh mang theo hương cỏ thiên nhiên thổi vào.

Tôi trong nháy mắt liền thấy yêu nơi này.

Đây là cái nhà đầu tiên của tôi,

không có tiếng mẹ già lải nhải, không có tiếng cha già đốc thúc, là thế giới thế giới độc lập của tôi, giấu giúp tôi bí mật thanh xuân...

Ngày đầu tiên chuyển đến, tôi đem hàng xóm là học sinh Trung Quốc nhận thức một lần, duy chỉ có hàng xóm sát vách - Diệp Chính Thần một đêm chưa có trở về. Liên tục mấy ngày, anh ta thủy chung không trở về, tôi hoài nghi anh ta đã chuyển đi.

Tôi hỏi thăm Lưu tỷ lầu dưới, chị ấy nói: "Diệp Chính Thần?! Rất đẹp trai a! Cần phải cách anh ta ra xa một chút, anh ta là điển hình hoa hoa công tử, chỉ có yêu hai thứ là: xe đẹp và mỹ nhân."

Tôi cười, nhìn sang Tần Tuyết bên cạnh, hay nói đùa: "Thế anh ta nhất định

thực yêu Tần Tuyết."

Tần Tuyết sau khi từ biệt tôi, hạ xuống mí mắt. Ta nghĩ đến ngày đầu tiên chuyển đến, biểu tình của Tần Tuyết khi nhìn đến tên anh ta, ẩn ẩn nhận thấy được một chút ám muội.

Sau, tôi cố ý vô tình cùng Tần Tuyết nhắc tới Diệp Chính Thần, Tần Tuyết nói cho tôi biết: "Anh ấy là một nam nhân đoán mãi không ra, cậu vĩnh viễn đoán không ra trong lòng anh ấy suy nghĩ cái gì."

Tôi định nói cho cô ấy biết: theo phân tích ở góc độ sinh lý học, nam nhân cùng nữ nhân không phải một loại tư duy thói quen, nữ nhân vĩnh viễn đoán không ra nam nhân nghĩ cái gì, nam nhân cũng như vậy, không hiểu nữ nhân nghĩ gì.

Thấy cô ấy tâm tình giống như không tốt lắm, lời định nói lại nuốt trở về.

Vài ngày sau, Phùng ca cùng Phùng tẩu ở tầng 5 hẹn hàng xóm chung quanh lên nhà bọn họ ăn sủi cảo, nói là hoan nghênh học sinh mới tới gia nhập đại tập thể. Chúng tôi ngồi vây lại cùng một chỗ làm vằn thắn, nữ sinh ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm tránh không được bát quái một chút, một nữ sinh mới tới nhắc tới Diệp Chính Thần."Nghe nói nhà trọ ta có một thanh niên rất dễ nhìn, bộ dạng đặc biệt suất, có phải hay không?" .

"Chắc em nói Diệp Chính Thần đi? Anh ta không chỉ là suất, quả thực suất đến chết." Một nữ sinh hướng về cô ấy miêu tả anh ta suất như thế nào, làm cho

nhân thần hồn điên đảo ra sao, hận không thể đem hết vốn từ ngữ kinh điển để dùng tả anh ấy, tôi nghe thấy trợn mắt há hốc mồm.

"Tôi nghe nói anh ta tán gái vô cùng giỏi, hiện nay chưa thấy thất thủ bao giờ..."

Tiểu Lộ nắm bắt sủi cảo cảm thán: "Nam nhân như vậy là độc dược, kịch độc vô cùng."

Tôi âm thầm may mắn, tôi là học y . Mặc dù không cẩn thận trúng độc, cũng không sợ bị chết thực thảm.

Phùng tẩu hay nói hay cười cũng gia nhập chỗ chúng tôi, chị ấy thừa dịp Tần Tuyết còn chưa tới, lặng lẽ hỏi: "Diệp Chính Thần có phải cùng Tần Tuyết kết giao hay không?"

"Phải không?" Tôi có chút giật mình, không có nghe Tần Tuyết nói đến a.

"Bọn họ chơi trò mập mờ cũng không phải một ngày hai ngày ." Tiểu Lộ nói."Rốt cuộc là thế nào, ai biết được."

"Đừng nói lung tung, không thể nào!" Vừa vặn đến lấy sủi cảo, Phùng ca cắt đứt lời buôn chuyện của chúng tôi: "Diệp Chính Thần cùng Tần Tuyết không có vấn đề gì."

"Phùng ca, Diệp Chính Thần mấy ngày nay đi đâu , thế nào không thấy bóng dáng đâu cả?" Lại có người hỏi."Anh ấy đêm nay tới hay không?"

"Anh ấy cùng giáo sư đi Đông Kinh tham gia nghiên cứu và hội thảo , phỏng chừng hai ngày nữa là trở về."

Tôi bừng tỉnh đại ngộ.

Trải qua chứng minh, về sau nếu có hỏi thăm sự tình, vẫn là tìm nam nhân thì hiệu suất cao hơn hẳn.

...

Nghe đồn ngày càng nhiều, tôi đối với Diệp Chính Thần càng thêm tò mò.

Mỗi ngày đều đầy cõi lòng hy vọng đi gõ vào cừa phòng sát vách, sớm muộn gì một lần...

Không có người trả lời, tôi dán tại trên cửa lời ghi chép, giấy dán vẫn còn nguyên

Trong lòng tôi cảm thán: ai! Đẹp trai a, anh trở về sớm một chút có được không, thiếu internet tôi sống không được a!

***

Một ngày, vẫn không thấy Diệp Chính Thần trở về, tôi quyết định trước mắt giải quyết vấn đề ấm no, rồi trở về tiếp tục ngồi cầu khổ chủ. Vì thế, nhờ A Tam người Ấn Độ, phòng thí nghiệm tầng trên vẽ giúp tôi bản đồ, đi tìm đường tới nơi đắc ý nhất trong truyền thuyết - siêu thị.

A Tam nói rất gần, đi bộ khoảng nửa tiếng, tôi đau khổ đi gần một giờ, nửa cái bóng dáng của siêu thị bóng dáng đều không thấy đâu. Tôi đứng ở ngã tư đường, nhìn từ từ con đường phía trước, cảm than than dài: sớm biết lúc trước mà chịu khó học địa lý thế giới a!

Tháng 10 ở Nhật, trời đã tiến vào cuối mùa thu, tiết trời u ám.

Tôi chỉ mặc một cái váy ngắn chạm

đầu gối, bên ngoài khoác áo gió màu vàng nhạt , mỗi khi gió thổi qua, tóc dài hỗn độn, có chút lạnh nhè nhẹ thấu xương.

Tôi kéo nhanh áo khoác, hơi cúi người xoa xoa đầu gối lạnh lẽo, thề về sau không bao giờ ăn mặc mỹ lệ kiểu này khiến người cảm thấy lạnh lẽo một cách ngu xuẩn.

...

Đột nhiên, một cỗ xe thể thao thật chói mắt dừng ngay đứng ở bên cạnh tôi

Cửa kính xe mở ra, tôi thấy hé ra một khuôn mặt so với xe còn đẹp mắt hơn, khuôn mặt tươi cười, mi phong khinh dương, mũi thẳng, góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt lộ ra lạnh lùng, nhưng ánh mắt hẹp dài toát ra nhu hòa sóng mắt,

tôi trong lúc nhất thời nhìn đến thất thần, hoàn toàn đã quên chính mình đang ở chỗ nào.

"Cần giúp sao?" Nam nhân dùng tiếng Nhật hỏi tôi.

Tôi mới lấy lại tinh thần, thấy anh ta mặc quần tây màu đen vừa người, áo sơ mi màu trắng, vẻ mặt lễ phép, ôn hòa, khiêm tốn, vẫn chưa biểu hiện ra phiền chán, tôi vội vã hai tay đem bản đồ đưa đi lên, chỉ vào chỗ viết tên siêu thị, dùng tiếng Nhật bập bõm hỏi: "Siêu thị này đi như thế nào?"

Anh huyên thuyên nói một đống, tốc độ đặc biệt mau.

Thính lực không tốt nên tôi trên cơ bản không hiểu. Vì vãn hồi chút mặt mũi, tôi chuyển sang dùng tiếng Anh và tay

hỏi: "Thật xin lỗi, anh có thể nói tiếng Anh không?"

Anh ta cao thấp đánh giá tôi một phen, ánh mắt hơn ba phần nghiên cứu ý vị.

Xem ra là sẽ không nói tiếng Anh, tôi vừa định tự tay thu hồi bản đồ từ tay anh ta, ngoài ý muốn nghe thấy rõ ràng tiếng phổ thông: "Lên xe đi, tôi đưa cô đi!"

Tôi nao nao.

Cảm giác tự hào dân tộc đại bùng nổ, trong lòng hưng phấn mà hò hét: biết ngay Nhật Bản đẻ không ra cực phẩm đẹp trai như vậy! ! !

"Cám ơn!" Tôi kinh hỉ vạn phần, trèo lên xe.

...

"Thắt an toàn vào!" Anh ta rất cẩn thận mà nhắc nhở tôi.

"Được!" Tôi vừa đóng chốt đai an toàn, anh ta đạp chân ga, xe bay lượn quay lại phương hướng, vòng vo trở về.

Dọc theo đường đi, tôi vụng trộm quan sát anh chàng trước mắt. Căn cứ vào giá trị xa xỉ của chiếc xe, tôi cho rằng anh chàng dễ nhìn này không phải nhất nhị phú thương cũng là con nhà quan chức. Bởi vì trước kia thường nghe nói có không ít con cháu bại gia ở nước ngoài cưỡi danh xe căng gió, không có việc gì làm, đạp hư nhân dân tệ.

Ai! Có tiền cũng không phải lỗi của anh ta.

Tôi đang do dự nên nói chút gì đó đánh vỡ trầm mặc, anh ta nhưng thật ra

rất lễ phép, đầu tiên tự giới thiệu: "Xin chào, tôi tên là Diệp Chính Thần. Xưng hô như thế nào?"

Diệp Chính Thần? ! Tôi nhịn không được từ đầu đến chân, cẩn thận đánh giá anh ta, khó trách một thân chính thống đồ tây theo truyền thống Nhật bản, nguyên lai là vừa mới kết thúc hội thảo.

"Tôi tên là Bạc Băng." Tôi nói.

Phản ứng của anh thực bình thản, xem ra còn chưa có cơ hội nhìn đến tờ giấy tôi lưu cho anh.

"Cô chừng nào thì đến Nhật Bản?" Anh hỏi.

"Vừa tới được hai tuần."

"Đến Nhật Bản làm cái gì?"

"Đọc sách."

Tôi vừa nói xong, anh ngừng xe,

chỉa chỉa biển hiệu siêu thị: "Chính là nơi này ."

Tôi đem ra so với bản đồ, khó trách rằng tìm không thấy, a Tam vẽ bản đồ sai phương hướng.

"Ân... Xin hỏi, trong chốc lát anh đi đâu?" Tôi có ý uyển chuyển hỏi, thật hy vọng anh quay về nhà trọ, như vậy tôi có thể tiếp tục đi nhờ xe trở về.

Anh đối với vấn đề của tôi thật là khó hiểu, nhưng không biểu hiện ra phản cảm, khách khí trả lời: "Quay về chỗ tôi trọ."

Tôi nở nụ cười, thử thăm dò hỏi: "Anh có vội không? Chờ tôi một lúc được không?"

Anh hơi chớp đôi mắt đen linh động, bên miệng ý cười xấu xa , ánh mặt

trời chiếu vào toát ra một tia phóng đãng không kiềm chế được."Nếu cô muốn đi chỗ tôi trọ, tôi không ngại."

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hàng xóm mới của tôi có điểm ý tứ, thế nên nghĩ trêu anh.

"Tốt!"

Chương4 : Khởi đầu hạnh phúc

Tôi trả lời rõ ràng ngược lại làm cho Diệp Chính Thần hơi chút sửng sốt, anh dùng ánh mắt vài phần mê hoặc nhìn theo tôi đi vào siêu thị.

Tôi lấy tốc độ nhanh nhất mua xong mì sợi cùng trứng chim, bước ra thì vừa vặn mất mấy phút, anh quả thực còn đang chờ tôi. Có điều ánh mắt so với lúc ban đầu bình thản có chút bất đồng, có thêm vài phần chuyên chú cùng suy tư.

"Đi thôi!"

Anh khởi động xe, không đến mười phút sau, chúng tôi đi đến nhà trọ, có thể thấy được rằng có một chiếc ô tô xa hoa, thịnh hành cũng là rất hợp lý, không phải chỉ thuần túy chỉ phô bày giàu sang.

Anh đi xuống xe, tôi mới phát hiện anh rất cao, quần áo vừa vặn, màu đen hoàn mỹ thể hiện ra thân thể thon dài cao ngất của mình.

Ánh hoàng hôn cuối cùng chiếu vào trên người anh, ánh sáng mặc dù hơi tối, nhưng chiếu lên mặt anh như là sáng hơn.!

Tôi có chút hoảng hốt, đi theo anh ở phía sau, trong quá trình lên lầu quên cả nói chuyện, mãi đến lúc đi đến cửa nhà trọ của anh, Diệp Chính Thần quay đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, có vài phần

không xác định, giống như chuẩn bị muốn nói gì đó.

Tôi nhìn anh nhẹ cười một chút, vươn tay chỉ nhẹ nhàng hướng cửa phòng anh, anh nhìn theo phương hướng tôi chỉ, thấy trên cửa có dán tờ giấy, bên trên là hàng chữ tinh tế viết bằng tiếng hán:

Xin chào, tôi tên là Bạc Băng, ở ngay sát vách phòng anh. Tôi phải một thời gian nữa mới có thể kết nối được internet nên trước mắt có thể dùng chung cùng anh cổng internet được không?

Cám ơn!

PS. phương thức liên hệ của tôi:

**

Chữ ký, một khuôn mặt tươi cười đáng yêu.

...

Diệp Chính Thần xem hết tờ giấy, lại nhìn tôi, nở nụ cười.

Tôi không thể không thừa nhận, anh cười rộ lên thực mê hoặc, khóe miệng hơi nhếch lên, một đường hẹp dài khép hờ, toát ra hương vị của một thanh niên hư hỏng... .

"Mới chuyển đến ?" Anh thuận miệng hỏi.

"Vâng! Vừa chuyển đến một tuần."

Anh gật gật đầu, lấy ra chìa khóa mở cửa phòng."Em là học ngành nào?"

"Y học."

"Y học? !" Trên mặt của anh có thêm vài phần thân thiết."Anh cũng học ngành y !"

"Trùng hợp như thế?!" Tôi còn thực

không nhìn ra là anh học y ."Anh ở phòng nghiên cứu nào?"

"Điền Trung nghiên."

"Điền Trung nghiên..." Tôi cẩn thận nhớ lại một chút."Em ở Đằng Tỉnh nghiên, hình như phòng nghiên cứu của chúng em ngay tại dưới lầu của bọn anh!"

Vào lúc tôi nói ra Đằng Tỉnh nghiên, anh nhìn tôi, liếc mắt một cái, sâu đậm, lại cực nhạt."Đúng vậy."

Thật đúng là bất ngờ! Tôi cung tay về phía anh nói: "Sư huynh! Về sau mong chiếu cố nhiều hơn!"

"Không thành vấn đề!" Anh rất phong độ lịch mở cửa ra "Mời vào đi!"

Tiến vào phòng của anh, mắt tôi chợt sáng ngời.

Bức màn màu xanh nhạt trước mặt, ngăn trở toàn bộ phần cửa sổ đến sát đất, ánh mặt trời xuyên qua , cả phòng nhẹ nhàng khoan khoái một màu xanh.

Trên giường đệm chăn cũng là màu xanh nhạt, chăn không có gấp, mà trải phẳng ở trên giường, không thấy có chút nếp uốn cùng vết bẩn nào.

Trên mặt bàn học, trừ bỏ máy tính xách tay Apple cùng mấy quyển sách y học, cái gì đều không có. Tôi tùy tiện nhìn lướt qua toilet, dụng cụ rửa mặt chỉnh trang đặt thẳng, ngay bên cạnh bồn rửa...

Tôi biết người học y đều có sở thích sạch sẽ, do thói quen cuộc sống nên ngắn gọn, có trật tự, nhưng người như thế thấy không nhiều lắm...

Trừ phi...

Đầu phát nóng lên, có thể anh tốt nghiệp đại học quân y .

Quân y? ! Đã có tư chất khí phách của quân nhân, lại có vẻ nho nhã, nhẫn nhụi của thầy thuốc, quả thực chính là thanh niên kinh điển, quá kinh điển, tôi lại nhộn nhạo ...

Anh cởi áo ngoài vắt tại ngăn tủ, lại tháo ra hai cúc áo sơ mi chỗ cổ tay, sắn tay aó đến chỗ khuỷu tay. Lập tức, có một lực hút tiêu sái toát ra trên người anh...

Trên người anh cảm thấy có tư chất quân nhân không nên có, cũng là điểm tối hấp dẫn nữ nhân.

Tôi đang lúc nghiên cứu, cân nhắc không ra tư chất của anh, anh đã theo ngăn kéo lấy ra giấy bút, rất nhanh viết

xuống liên tiếp mật mã cũng tài khoản:"Đây là tài khoản cùng mật mã kết nối internet, em về sau không cần nối thêm internet nữa, dùng tài khoản này là có thể..." Nói xong, anh đột nhiên nhớ tới cái gì. "Đúng rồi, em mới dùng có biết cài đặt không?"

Tôi nghĩ vào mạng là tốt rồi, cần gì phải cao cấp như vậy "Cài đặt cái gì?"

Vừa nghe vấn đề này biết ngay tôi là mù máy tính.

"Vẫn để anh giúp em kết nối đi."

"Thế phiền toái anh!" Tôi vừa mới quay người để đi ra ngoài, qua cửa sổ nhìn thấy bóng dáng của Tần Tuyết.

"Tôi không vội, anh nếu có bận..." Tôi quay đầu nhìn về phía Diệp Chính Thần vẻ mặt như có suy nghĩ, tự thấy thật

khéo hiểu lòng người nói: "Chờ anh rảnh thì giúp em kết nối sau."

"Được, tối anh qua."

Anh đưa tôi ra cửa, Tần Tuyết đang muốn ấn chuông cửa, thấy tôi bước ra, kinh ngạc nhìn Diệp Chính Thần.

Tôi như cảm thấy miệng cô ấy hơi cười lạnh, nhất định là ảo giác.

Vì không chậm trễ người ta đoàn tụ, tình cảm với nhau, tôi qua quít hàn huyên cùng Tần Tuyết vài câu liền lảng tránh .

...

Tôi trở lại phòng, chuẩn bị nấu cơm chiều.

Chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng Tần Tuyết chất vấn."Diệp Chính Thần, ý của anh là gì?! "

Thanh âm của cô không lớn, nhưng

bởi vì bén nhọn nên nghe rất rõ. Mà vì tòa nhà này thiết kế để hạn chế thương vong khi bị động đất cho nên vách tường lựa chọn từ vật liệu đơn giản, cách âm tương đối kém.

"Anh rõ ràng muốn trốn tránh em!" tiếng Tần Tuyết lại cao vút lên.

"..." Tôi không nghe rõ tiếng Diệp Chính Thần trả lời, đoán rằng thái độ của anh phi thường tốt.

"Anh trốn em, ngay cả điện thoại cũng không tiếp..."

"..."

"Anh đừng cho là em không biết, anh trở về từ tối hôm qua, cùng trở về với Điền Trung Dụ Tử. Tối hôm qua anh cô ấy cùng một chỗ, đúng hay không?"

Nghe câu này, tôi thở không ra.

Nam nhân ra ngoài lêu lổng bị bạn gái bắt được quả tang ai! Nguy hiểm a!

Lòng hiếu kỳ mở ra, tôi vì muốn nghe được rõ ràng hơn, tiến lại gần chỗ nghe rõ nhất ở toilet.

"Đúng!" Tôi rốt cục nghe thấy được Diệp Chính Thần trả lời, trầm thấp mà quyết tuyệt."Tôi tối hôm qua cùng cô ấy đồng thời qua đêm, mấy ngày nay tại Đông Kinh, ngày nào cũng cùng cô ấy ngủ một giường. Cô vừa lòng chứ?"

"Anh! Anh..."

"Cô muốn theo tôi ở cùng một chỗ, đêm nay cứ việc đến, tôi không sao cả!"

"Vô sỉ!" tiếng Tần Tuyết hỗn loạn nức nở.

"Hiện tại cô biết cũng không muộn!"

Tần Tuyết khóc chạy đi, rất nhanh

biến mất tại cuối hành lang.

Nước mắt của cô ấy như là hổ phách ngàn năm kết thành, từng giọt, từng giọt ưu thương.

Ưu thương hóa thành hổ phách, còn có thể cầu cái gì nữa?!

...

Đây là ngày đầu tiên tôi quen với Diệp Chính Thần.

Điển hình là một anh chàng hoa hoa công tử!

Ngày hôm qua anh ta đối với ngươi ngàn vạn nhu tình, hôm nay liền cùng nữ nhân khác trên giường mây mưa thất thường.

Ngươi không cần oán, không cần hận, bởi vì anh ta chưa bao giờ che dấu bản chất ti tiện, cũng thoải mái nói cho

ngươi, anh ta có thể cho ngươi chỉ có hôm nay, không có tương lai cùng hứa hẹn...

Lựa chọn anh ta, nên biết sẽ nhận kết cục như thế nào !

Chẳng hiểu vì cái gì Tần Tuyết còn muốn yêu anh ta, chẳng lẽ khắc cốt minh tâm, hay là chỉ là đoạn tình cảm ngắn ngủi.

...

Thay Tần Tuyết uất hận sầu thương trong chốc lát, bụng đói kêu vang, tôi phát hiện đẹp trai không thể không ăn cơm, tốt nhất vẫn là nên nấu đồ ăn trước tiên.

Tôi lấy trong tủ lạnh ra, thái ớt, đun nóng nước, nấu một bát mì cay Thành Đô. Vừa ngồi xuống ăn hai miếng, tiếng

chuông cửa vang lên, chuông cửa chỉ vang một tiếng, người tới liền lẳng lặng đợi chờ, đủ thấy tính tu dưỡng cùng kiên nhẫn.

Tôi ra mở cửa, thấy Diệp Chính Thần tay cầm một hộp chocolate đóng gói rất đẹp đứng ngoài cửa, tao nhã có lễ."Xin chào, có quấy rầy em không?"

"Không có." Tôi vội vàng chà xát khóe miệng, kỳ thật lúc trước ra mở cửa đã sát qua, chỉ là không tự chủ được lau thêm lần nữa.

Anh đem chocolate đặt vào tay tôi, nói là mua ở hội thảo tại Đông Kinh, tặng cho tôi.

Tôi vui vẻ nhận lấy. Tôi biết đây là phong tục địa phương, khi đi xa về nên mang theo lễ vật nổi tiếng của nơi đó

tặng cho mọi người nhấm nháp, tỏ vẻ nhớ nhung. Chẳng qua, tôi không xác định được phần lễ vật này ban đầu vốn định đưa cho cô gái nào.

Vừa vào cửa, anh liền thật nhanh, liếc mắt thấy trên bàn vừa có ớt cùng mì Thành Đô."Thơm quá. Em là người Tứ Xuyên?"

"Phải, Nam Châu, Tứ Xuyên. Anh chắc chưa ăn cơm chiều phải không? Ngồi xuống đồng thời ăn một chút."

Thấy tôi nhanh nhẹn cầm một bộ bát đũa đưa cho anh, anh cũng không chối từ, ngồi xuống.

Anh nói anh thích nhất ăn cay, đáng tiếc người Nhật Bản sợ cay, tại Nhật Bản căn bản ăn có nơi nào có món cay Tứ Xuyên. Cho nên mỗi lần anh về nước,

đều phải liên tục ăn đến vài ngày món cay mới thôi.

Tôi nói: "Bạn em cũng nói cho em biết như vậy, cho nên lúc sang đây cố mang theo một va ly toàn gia vị. Em còn mang theo cả gia vị nấu lẩu chính hiệu, để chờ ngày nào rảnh em mời anh ăn lẩu cay."

Anh lập tức ngẩng đầu lên."Cuối tuần này được không!"

Nhìn thấy biểu tình như một đứa trẻ của anh, tôi không nín được cười nói."Cuối tuần em không rảnh, muốn đi phòng thí nghiệm nuôi dưỡng tế bào..."

Tôi cố ý ngừng lại một chút, nhìn thần thái hớn hở sắp tắt trong mắt anh mới cười nói: "Ngày mai buổi tối em rảnh, anh mấy giờ có thể về nhà?"

"Bảy giờ, anh đi mua thức ăn!"

Tôi rất muốn nói, anh nhiều bạn gái như vậy, sao lại không có ai để nấu cơm cho anh?!

Quên đi! Không khí đang hài hòa, vẫn là không cần phải đánh vào vết sẹo .

...

Ăn cơm chiều xong, tôi thu thập nhanh nhẹn, anh giúp tôi kết nối internet, kiểm tra tính ổn định của internet.

"Cám ơn về bữa cơm chiều." Lúc gần đi, Diệp Chính Thần nói.

"Không khách khí, cơm thường mà thôi."

"Anh có thể có một đề nghị được không?" Anh thành khẩn nói với tôi.

"Anh nói đi." Ta khiêm tốn lắng nghe .

"Lần sau nấu mì thì nấu nhiều hơn một chút!"

"Nga..." Miệng tôi không khống chế được cong lên."Đây có vẻ là một lời khen, thành thật đi!"

"Đây đúng là một lời khen, thật sự."

"Cám ơn!"

...

Diệp Chính Thần đi về, tôi ngồi trước computer, vừa chát nói chuyện phiếm, vừa ăn chocolate Bỉ - LEONIDAS.

Vị ca cao đậm đà, thơm nhẹ, ngọt mà không ngấy.

Vừa vào trong miệng đã tan ra, lưu lại hương thơm, ngọt ngào tràn ngập cả vị giác ngấm dần vào miệng.

Mẹ tôi nói: "Con sao mà cười đến

vui vẻ thế."

Tôi nở nụ cười sao? Có lẽ thế."Bằng hữu đưa chocolate ngon lắm!"

"Bằng hữu? Nam hay nữ ?" Mẹ lại bắt đầu bát quái.

"Mẹ đừng suy nghĩ lung tung, anh ta là hàng xóm của con!"

"Mẹ nghe cô Lý con nói, nước ngoài tư tưởng, quan niệm rất cởi mở, thật nhiều lưu học sinh đều bị ảnh hưởng, nghĩ đến ở nước ngoài làm gì cũng không ai biết, nói ở chung liền ở, nói tách ra liền tách ra, không có chút đạo đức, trách nhiệm nào cả... Còn có người, tại trong nhà thì ngoan, bên ngoài cũng vẫn làm loạn, con đừng có lừa người nhà!"

"Mẹ yên tâm đi, con sẽ không gạt người nhà!"

"Con nha đầu chết tiệt kia, Chung Thiêm..."

Lại tiếp tục nữa, tôi tự động ngồi nghe những lời ca công tụng đức, nhấm nháp hương vị chocolate.

Ăn xong miếng cuối cùng, tôi nhìn trống cái hộp trống trơn, gian nan nuốt nuốt nước miếng...

Hóara, có vài thứ, đã trải qua ... sẽ nghiện.

Chương5 : Lòng người thâm sâu

Mới vừa vào phòng nghiên cứu, phó giáo sư không giao cho tôi đầu đề chính thức, để cho tôi trước hết quan sát một ít tế bào ung thư cùng hình thái vi khuẩn, làm quen một chút với bối cảnh ban đầu.

Tại tầng 5 của phòng thí nghiệm, suốt cả buổi sáng quan sát quá trình sinh sôi nẩy nở của tế bào ung thư phổi, ghi lại các thực nghiệm, tôi đau hết cả xương sống thắt lưng. Đứng lên xoa xoa thắt

lưng, tôi đi ra hành lang hít thở không khí.

Lơ đãng, tầm mắt bị hấp dẫn về phía bên kia hành lang.

Phía bên kia hành lang là một phòng thí nghiệm vô khuẩn, nhìn qua cửa sổ thủy tinh, tôi thấy một người thanh niên mặc áo choàng trắng, vừa xem hướng dẫn vừa khâu miệng vết thương của một con chuột bạch, anh ta hơi nghiêng người, tay nhẹ khâu nhìn như múa...

Tôi chưa bao giờ thấy một cái bóng dáng mặc áo choàng trắng an lặng, đừng bất động trầm tĩnh, trang nghiêm, thần thành không thể xâm nhập như thế...

Tôi cũng chưa bao giờ thấy loại ánh mắt nào như vậy, tràn ngập sự tôn trọng cùng thương tiếc, đối với con vật

thật sự cẩn thận...

Con chuột nhỏ mỗi một lần bị khâu có phản xạ run rẩy, anh ta đều hơi nhíu mi, giống như ngón tay đang tiêm không phải đối với con chuột bạch và là người yêu sâu đậm nhất....

Thất thần đứng trong chốc lát, tôi mới nhớ tới Tần Tuyết, lùi ra xa một chút, gọi điện thoại cho Tần Tuyết, hẹn cô ấy ăn cơm trưa ở căn tin.

Cô ấy thật lâu mới nhấc điện thoại, tiếng nói khó nghe "Tớ hôm nay không thoải mái, không đến trường."

"Bạn không sao chứ? Cảm mạo à? Có sốt hay không ?" Tôi khẩn trương hỏi.

"Không có việc gì, tối hôm qua ngủ không ngon, hơi đau đầu..." Cô ấy nói chuyện thì trong đầu tôi hiện lên đôi lông

mày trói chặt, dịu dàng như muốn khóc của cô ấy. Nhịn không được ở trong lòng thoát ra một trận cảm khái. Tội gì đâu?!

"Vậy bạn ăn một chút gì, uống thuốc giảm đau rồi ngủ một giấc, như vậy sẽ thấy thoải mái."

"Được! Tớ đã biết, xin chào!"

"Tiểu Tuyết! Chờ một chút..." Tôi biết rõ không nên lắm lời nhưng vẫn nói : "Có cơn đau đến mãnh liệt, đi cũng mau... Khẽ cắn môi, có thể cố gắng đi !"

"Cám ơn!" Không nói thêm câu nào, cũng không chờ tôi nói thêm gì khác, cô ấy trực tiếp đem điện thoại cắt đứt.

Có lẽ cô ấy không hiểu ý của tôi, có lẽ cô ấy đang trách tôi xen vào việc của người khác, nhưng cô ấy lại là người bạn thân đầu tiên của tôi tại quốc gia xa lạ

này, tôi thật sự quý cô ấy.

Thở thật dài một tiếng, cảm thấy sự bất lực của chính mình.

...

"Em cùng Tần Tuyết là bạn sao?" Tôi hoảng sợ, không phải là vì thanh âm nói thêm vào mà là vì những lời này là tiếng Trung.

Tôi quay đầu, thấy người thầy thuốc vừa mới thấy tại phòng thí nghiệm vô khuẩn đi ra, đứng ở phía sau tôi. Anh ta thuần thục tháo ra cái bao tay nilon, tháo xuống khẩu trang trên mặt.

Một khuôn mặt nhìn nghiêng, lông mày hơi nhướng, mắt nâng lên... thiếu chút nữa lấy mạng của tôi.

"Diệp..." Tôi chấn kinh quá độ, cơ hồ gọi thẳng ra tên của anh, may mắn kịp

thời sửa miệng: "Sư huynh!"

Anh hơi chút cúi đầu, kiên nhẫn chờ đáp án của tôi. Tôi bỗng nhiên phát hiện anh một thân mặc áo choàng trắng, cả người đều thay đổi, thần sắc nghiêm túc, nhìn không thấy lại nụ cười kiêu bạc xấu xa.

"Ách... Quan hệ rất tốt, lúc em vừa tới tiểu Tuyết đối với em rất chiếu cố."

"Vậy thì phiền toái em khuyên nhủ cô ấy: cô ấy đau đầu là do thần kinh, chỉ dùng thuốc giảm đau thì đỡ tạm thời thôi, trị phần ngọn không chừng bản thân..."

"Em hiểu được." Tôi cắt lời nói.

Anh có chút không xác định."Thật sự minh bạch rồi?"

"Anh muốn em nói với cô ấy: đau đầu do thần kinh, phải đình chỉ ỷ lại vào

thuốc, dựa vào điều tiết cảm xúc..." Tôi dừng một chút."Đau dài không bằng đau ngắn! Phải không?"

"Phải, còn có..." Anh lại bổ sung một câu. "Đừng nói là anh nói ."

"Em biết!"

Anh ta không thể hứa hẹn với Tần Tuyết, cũng không muốn cô ấy có bất cứ hy vọng hư ảo, mới có thể đem sự tình làm quyết tuyệt, để cô ấy đối với anh ta hoàn toàn hết hy vọng, không cần lãng phí cảm tình.

...

Đây là nhận thức của tôi về Diệp Chính Thần ở ngày hôm sau.

Tôi phát hiện tôi có vẻ như không hiểu anh.

Nếu như đau lòng con chuột nhỏ

kia, cần gì phải tàn nhẫn dùng dao để cắt da thịt nó, làm cho nó máu tươi đầm đìa, rồi lại giúp khâu lại cho nó.

Nếu như hiểu được thương tiếc nữ nhân, cần gì phải đi tàn phá thân thể của cô ấy, gây thương tổn linh hồn cô ấy, rồi lại nghĩ biện pháp giúp cho nỗi thống khổ ấy giảm đến thấp nhất...

Đây là tôi đã biết , sự thiện lương tàn nhẫn nhất!

Diệp Chính Thần, anh là thượng đế khoác áo mà quỷ hay là ma quỷ khoác áo thượng đế?!

Tôi không phân biệt rõ!

Nhưng có một việc tôi sẽ không nhìn lầm, anh ta là một nam nhân thâm trầm, sâu không lường được!

***

Vào buổi tối, Diệp Chính Thần tới nhà tôi ăn cơm, mua thiệt nhiều thịt heo, thịt bò, rau dưa, hoa quả cùng đồ uống, làm cho tủ lạnh của tôi đầy ụ, làm cho tôi suốt cả hai tuần đều không phải đi siêu thị mua thức ăn.

Chúng tôi luống cuống tay chân một phen, nồi lẩu mới nấu xong.

Hơi nóng bốc lên, bọt nước sôi sùng sục, chúng tôi ngồi đối mặt, anh mở ra một lon bia hỏi tôi có muốn uống hay không, tôi xua tay nói không, anh liền lấy cho tôi một lon nước táo, mỗi khi tôi uống xong anh đều rót thêm vào, không lúc nào vơi.

Một chút cơm, vừa ăn vừa uống vừa tán gẫu, tán gẫu về phòng nghiên cứu chỗ chúng tôi, tán gẫu về kinh nghiệm

sống tại Nhật Bản của anh. Anh dù không nói lắm nhưng ngang ngược khôi hài, làm tôi cười không ngừng, qua được cảm giác tha hương cô độc.

Anh nói, "Băng băng", "Tiểu băng", "Băng nhi" đều rất chua, cho nên rõ ràng gọi tôi là "Nha đầu.", nghe có vẻ thân thiết.

Tôi bảo anh về sau sẽ gọi anh "Sư huynh", không ngại đi.

Anh đáp: "Ngươi chỉ cần đừng gọi anh là 'Lão công', cái gì đều không sao cả."

Chúng tôi ăn đến khuya, sau đó tôi còn thực sự cảm nhận được "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan". Lúc gần về, anh dùng bluetooth đem số di động của mình lưu lại trong máy của tôi,

rồi nói nếu tôi gặp được cái gì phiền toái thì có thể tìm anh.

Tôi không biết công năng này của máy, rất là tò mò, vì thế cũng thử đem số điện thoại di động lưu lại cho anh. Vừa thấy di động của anh biểu hiện ra tên của tôi, tôi mạc danh kỳ diệu cảm thấy rất vui vẻ, tựa hồ chúng tôi lúc đó, vách tường ngăn cách đã từ từ biến mất.

Đưa anh ra đến cửa, tôi nói: "Muốn ăn lẩu cay hoặc là mì thành đô có thể tìm em."

"Cám ơn!"

...

Những ngày tiếp theo, tôi bắt đầu bận rộn. Công việc điên cuồng, phó giáo sư cho tôi thật nhiều tài liệu tham khảo, tôi suốt ngày tại phòng nghiên cứu hoặc

nhà trọ tự học lý thuyết, đọc mấy ngày tưởng sắp ngất đi, nuôi tế bào làm tôi sắp hộc máu. Tần Tuyết ở nhà trọ tĩnh dưỡng mấy ngày, tinh thần trạng thái dần dần tốt hơn, chúng tôi lại cùng đi căn tin ăn cơm, cùng một đám người Trung Quốc ngồi cùng một chỗ vừa nói vừa cười, trên mặt cô ấy lại khôi phục được thần thái vui vẻ, nhìn không thấy như vừa thất tình, nhưng cô ấy cũng không đề cập đến Diệp Chính Thần, không hề đề cập tới.

Sau một thời gian nữa, tôi cùng Diệp Chính Thần cơ hội tiếp xúc cũng không nhiều. Nhưng bởi vì trọ gần, thường xuyên có thể ở hành lang hoặc là thang máy gặp thấy, cùng nhau chào hỏi, tán gẫu vài câu, cũng không đề cập thêm

cái gì.

Rồi đến một đêm khuya.

Bóng tối phủ xuống mặt hồ gợn sóng, cá đã đi ngủ dưới đáy nước, liễu rủ chỉ còn sót lại thân cây trên mặt hồ đung đưa.

Buổi tối hơn mười một giờ, vườn trường không một bóng người, tôi rét lạnh kéo lê thân thể mỏi mệt trở lại nhà trọ, một lòng thèm pha một ly sữa nóng, ngồi ở điều hòa, phía dưới ôm chăn mà ngủ ngon một giấc, ai ngờ theo trong túi tìm không thấy cái chìa khóa, lắc lắc đổ hết ra, vẫn không thấy chìa khóa phòng tôi đâu.

Tôi cẩn thận nhớ lại, mới nhớ buổi sáng đi rất vội vàng, đem cái chìa khóa để quên trên giường.

Thật là ảo não a!

Lúc này văn phòng nhà trọ sớm đóng chặt cửa, không ít phòng cũng đều tắt đèn. Đứng im lìm ngoài cửa phòng trọ, tôi bỗng nhiên thấy nhớ nhà, nhớ tới cha nghiêm khắc, tiếng mẹ lải nhải, thèm được ghé vào căn phòng công chúa đáng yêu mà khóc lớn một hồi.

Tôi chà xát chà xát đông cứng hai tay, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía cửa nhà bên.

Ba chữ "Diệp Chính Thần" cùng với đèn phòng còn sáng, cảm thấy đêm tối lạnh lẽo bỗng trở nên ấm áp.

Tôi nhẹ nhàng nhấn chuông cửa hai tiếng, nghe thấy tiếng bước chân, cửa mở.

Một vẻ mặt lo lắng đập vào mắt,

cùng với hỗi hợp hương trà Quan Âm.

Anh thấy là tôi, có điểm kinh ngạc."Có chuyện gì sao?"

Đương nhiên có chuyện! Không có việc gì tôi có thể nửa đêm gõ cửa của anh, tôi lại không có gì ý đồ với anh!

"Sư huynh..." Tôi âm thầm ngắm liếc mắt một cái vào trong phòng, xác định không có nữ nhân ngủ tại nơi này, mới tiếp tục nói tiếp."Chìa khóa của em quên ở trong phòng ."

Anh lĩnh ngộ rất nhanh, lập tức nhích ra thân mình đang che ở trước cửa."Vào đi."

Phòng của anh vẫn là sạch sẽ như vậy, chăn chỉnh tề trải ở trên giường, máy tính đặt ở góc bàn, chính giữa bàn học thấy tập sách vở thật dày, tôi nhìn

lướt qua đề mục, đều là về vi khuẩn...

"Ngồi!" Hắn thu hồi tài liệu, rót một chén trà nóng cho tôi."Uống chén trà cho ấm áp một chút."

"Cám ơn!" Tôi tiếp nhận trà nóng bỏng ở trong lòng bàn tay, lo lắng di chuyển toàn thân, tôi thử tìm cái đề tài, làm sâu sắc một chút cảm tình quê nhà."Muộn như vậy còn ở xem tư liệu?"

"Ừ."

Nhìn anh không muốn nói chuyện nhiều, tôi cũng không tiện hỏi nhiều, trực tiếp đi thẳng đến chủ đề."Em... Muốn từ ban công nhà anh đi qua. Có thể chứ?"

Ban công lộ thiên của phòng tôi và Diệp Chính Thần là một ô, trung gian ngăn bằng một bức vách cao 2 thước được hợp lại từ những tấm ván gỗ, nghĩ

lại tôi chỉ có cách này để vào phòng.

"Ban công? Em có thể đi qua sao?" Anh cao thấp đánh giá tôi, có điểm nghi ngờ.

"Hẳn là… không thành vấn đề!" Tôi đặt chén trà xuống, đi đến ban công, đứng ở tấm chắn cao 2 thước.

Cao như vậy a!

Tôi cố lấy dũng khí, kéo tay áo, cố gắng nhảy cao, muốn dùng hai tay bắt lấy tấm gỗ trên cùng, kết quả thử vài lần đều không được, sau vài lần thì bắt được một lần, người treo ở trên không nửa ngày, cả người đầy mồ hôi lạnh, cơ bản không đu lên được.

Ta nhụt chí nhảy xuống, muốn cho Diệp Chính Thần giúp tôi làm cái đỡ, vừa quay đầu lại, thấy anh đang dùng tay

che khuất nửa miệng, ánh mắt nhìn xuống dưới, khẳng định là cười trộm.

Tôi sáng ngời .

Xấu hổ vuốt vuốt tóc."Cười đã chưa?"

"Không nên cười!" Anh lắc đầu, trong thanh âm mang theo nồng đậm ý cười."Muốn hay không anh hỗ trợ?"

"Anh trèo được không? ! Rất cao ."

"Hẳn là, không thành vấn đề." Anh thực đáng giận, lặp lại lời của tôi vừa nãy.

Tôi đứng ở một bên chờ xem kịch vui! Hừ! Cao như vậy, tôi cũng không tin anh có thể bay qua đi.

Diệp Chính Thần đi đến ban công, lui ra phía sau từng bước, nửa bước chạy lấy đà, bật lên, hai tay giữ chặt tấm gỗ

phía trên, chân đạp một cái tay vịn ban công, mượn lực liền thuận thế trở mình đi qua, sạch sẽ lưu loát.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, ngốc nghếch đứng ngây tại chỗ.

Không phải đâu, anh có võ?! chẳng lẽ đây chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết!

Tôi còn chưa khôi phục trạng thái ngơ ngẩn, Diệp Chính Thần đã theo ngoài cửa trở lại."Cửa phòng em đã mở."

"Anh, anh?" Tôi chỉ chỉ tấm ngăn ban công, nuốt nuốt nước miếng, "Anh như vậy có thể đi qua?"

Bỗng nhiên, tôi toát ra một cái ý niệm trong đầu, đây là kiến trúc sư nào ngu ngốc mà thiết kế ban công như vậy,

một người nam nhân nhảy đến phòng của tôi chỉ cần ba giây. Vạn nhất vào lúc tôi ngủ, hắn ta có mưu đồ gây rối, tôi chẳng phải là rất nguy hiểm!

Sắc lang không đáng sợ, chỉ sợ sắc lang lại có võ công!

Suy nghĩ cẩn thận này của tôi sao có thể lừa được Diệp Chính Thần, người có cặp mắt đọc thông thấu nữ nhân, anh lập tức hiểu ý tôi.

"Em yên tâm, trừ phi em đặc biệt cần, nếu không anh sẽ lựa chọn đi cửa chính."

"Ách..." Tôi mặt nháy mắt đỏ, biết rõ vô dụng, tôi vẫn cố gắng che dấu."Ý của em là... của anh thân thủ tốt như vậy, có phải đã luyện qua không thủ đạo, triệt quyền đạo gì đó?"

Khóe miệng anh hơi động, lộ là điệu cười xấu xa: "Không có! Tôi chỉ luyện qua bắt..."

"Bắt?!"

"Chính là cái loại này, có thể dễ dàng đem đối phương chế phục, bảo người đó không thể phản kháng, thậm chí không thể động đậy..." tiếng anh có vẻ ám muội bị nuốt trong bóng tối làm cho người nghe mơ màng.

Anh tả rất đúng, làm cho tôi liên tưởng đến đêm tối, anh đột nhiên xuất hiện ở phòng tôi, bắt lấy tay tôi, đem tôi ấn ở trên giường, tôi không thể phản kháng, cũng không thể động đậy...

"Ách..." Tôi che mặt đang nóng lên, cúi đầu nói: "Đã khuya , em không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa! Xin chào!"

Tôi đỏ mặt chạy ra khỏi phòng anh.

Đêm lạnh, như thế nào trở nên khô nóng a?!

***

Năm thứ nhất đến Nhật Bản, khí hậu ở đây có chút khác thường, tháng 11 màu đỏ lá phong đầy khắp núi đồi.

Nghe nói đến Nhật Bản, không ngắm lá phong Lam Sơn là tổn thất rất lớn . Tôi hẹn Tần Tuyết đi nhưng cô ấy đã đi rồi, không hẹn được với nữ sinh nào khác, đành phải một mình đi Lam Sơn ngắm lá phong.

Tôi đứng ở phía trên cầu, ngắm thành phố xa lạ, phong ảnh xa lạ, xung quanh đều là ngôn ngữ xa lạ. Tôi bất giác nhớ nhà, nhớ ba mẹ tóc đã bạc hoa râm. Cảm thấy cô độc, tưởng niệm, lại thêm

mấy ngày gần đây chịu nhiều ủy khuất làm cho kẻ vô tâm không phế như tôi nhưng cũng xúc cảnh sinh tình, lệ rơi lã chã.

"Răng rắc", tiếng máy quay phim quấy nhiễu tôi, tôi theo thanh âm nhìn lại, thấy Diệp Chính Thần trong tay cầm cameras đừng ở lan can cầu.

"Sư huynh? như thế nào ở chỗ này?"

"Ngắm phong cảnh, xem mỹ nữ." Anh cười nói, ánh mắt vừa chạm vào ánh mắt ẩm ướt của tôi, ý cười giảm đi: "Làm sao vậy? Tâm tình không tốt."

"Dạ." Tôi lặng lẽ lau lau khóe mắt."Vừa tới nơi này không quen, thấy chút nhớ nhà."

"Nhớ nhà..."

Anh hơi suy nghĩ một chút, tiến lại

đây, thực tự nhiên nắm tay tôi "Anh dẫn em đi xem tấm bia đá đời Lý của chúng ta, sau khi xem xong, tâm tình nhất định sẽ đỡ hơn."

Mặt của tôi hơi nóng, muốn rút tay về, nhưng tay anh ấm áp, mạnh mẽ, làm bản thân không tự chủ được, muốn ỷ nại.

Không cho tôi có cơ hội do dự, anh trực tiếp nắm tay tôi bước nhanh qua cầu.

Đi theo anh qua rừng trúc, đi qua con đường nhỏ, tâm tình của tôi thật sự tốt hơn, có cảm giác về nhà.

...

Đi đến mệt mỏi, chúng tôi tìm một khoanh cỏ, ngồi đó ăn cơm trưa tôi mang đi theo.

Một mảnh lá phong rụng ở trên đầu

tôi, anh nghiêng người về phía tôi nhặt xuống.

Sau đó, tôi đem phiến lá phong đó ép trong trang sách, trân quý vô cùng...

Đêm đó, anh còn mời tôi đi ăn món quay tại nhà hàng, kiểu nhà hàng này là một loại bán tự động, phương thức tự mình lấy cơm, một bàn đầy thức ăn quay vòng qua mặt các khách nhân, tới mỗi bàn thì dừng lại một chút, sau khi dùng cơm xong, phục vụ sinh sẽ dựa vào số bàn mà tính tiền. Tôi lần đầu tiên ăn, thấy cái gì cũng tò mò, thấy cái gì cũng đều lấy nếm thử, không thích thì đem cho Diệp Chính Thần, anh không một câu oán hận giúp tôi giải quyết những món tôi buồn nôn như gỏi cá, tôm cua sống…

Đại khái ăn khá nhiều thức ăn

không dễ tiêu hóa gì đó, Diệp Chính Thần sau khi trở về dạ dày đau một trận. Vì chuộc lỗi, tôi chỉ biết mỗi ngày nấu cho anh chút đồ ăn nhẹ như canh uống để trấn an cái dạ dày đáng thương của anh.

Sau đó, anh ăn đến nghiện, khi không có việc gì lại sang nhà tôi ăn trực cơm. Có người thưởng thức tay nghề của tôi, còn thường đem tủ lạnh của tôi đầy ụ, tôi cũng vui vẻ vì có người ăn cơm cùng nói chuyện phiếm.

Năm rộng tháng dài, tôi dần dần phát giác, Diệp Chính Thần tuy rằng đa tình, mặc dù đẹp trai nhưng vẫn có thể coi như là một người đàn ông tốt.

Chương6 : Ôn nhu nồng đậm

Một người phong lưu thành tính, độc thân, dễ nhìn, một người con gái độc thân, bộ dạng không xấu, cùng trải qua dị quốc tha hương, cùng học tập ở ngành y, cùng ở dưới một mái hiên, ngăn cách bằng một tấm vách không cách âm.

Khi thì, ngồi cùng bàn ăn cơm, trò chuyện về những thuật ngữ y học khó hiểu, trò chuyện về khác biệt văn hóa Trung – Nhật.

Khi thì, tôi lĩnh giáo anh một số vấn

đề, anh kiên nhẫn phiên dịch, giảng giải cho tôi những từ ngữ thâm ảo về bệnh lý, dạy tôi chuẩn bị bài phát biểu sao cho thầy giáo vừa lòng.

Khi thì, anh nhờ tôi hỗ trợ, để cho tôi giúp anh mượn đọc một ít tài liệu về vi khuẩn của giáo sư Đằng Tỉnh.

Khi thì, chúng tôi cùng đứng ở phía cửa sổ phía trước xem người ta câu cá, nhìn họ câu xong lại thả ra, tự phân tích xem tinh thần người Nhật Bản có phải hay không đều có vấn đề.

Khi thì, lúc hoàng hôn, chúng tôi đều dựa người vào tấm chắn ban công, lẳng lặng ngắm cây anh đào dày đặc nụ đang hé nở trên cảnh, như chỉ đợi sau một đêm là nở rộ.

Khi thì, tôi sẽ mở nhạc, để âm

thanh vô cùng lớn, để hai người đều có thể nghe thấy những bản tình ca nhẹ nhàng lan tỏa, nhỏ giọt.

Khi thì, anh cũng sẽ tạo nên cho tôi những kinh hỉ không tưởng được.

Có ngày, tôi còn chưa rời giường chợt nghe thấy tiếng chuông cửa, mở cửa, ngoài cửa không có một bóng người, trước cửa có một chậu cây tiên nhân chưởng khó coi muốn chết, còn có một cái bánh ngọt sinh nhật thật to .

Tôi kinh hỉ ôm lấy bánh ngọt, quay lại thì nhìn thấy một tờ giấy dán ở trên cửa."Nha đầu, buổi tối anh quay về tới chỗ em dùng cơm!"

Khóe miệng không tự giác nổi lên ý cười, miệng vẫn là nhịn không được nói thầm một câu: "Chán ghét!"

Sau đó, quyết định không đi phòng thí nghiệm, ở nhà tỉ mỉ chuẩn bị một bữa đại tiệc, chúc mừng sinh nhật của tôi...

Sau đó tôi hỏi anh như thế nào biết sinh nhật của tôi, anh như thế nào cũng không chịu nói.

...

Nếu sự ám muội như vậy còn không phát triển chút gì đó gian tình, giống như không thể tin được.

Đáng tiếc, mấy tháng qua, tôi cùng Diệp Chính Thần quả thật nửa điểm phát hỏa cũng chưa thấy chút nào.

Không có biện pháp, khí tràng bất hòa!

Tôi không thích anh là cái loại người bỏ vợ không chớp mắt, thấy sắc nảy lòng tham, sau xuống giường ngàn

vạn nhu tình cũng không thấy.

Anh cũng không thích tôi đây thể hiện loại con gái tinh khiết, tự cho là thanh cao, trước khi trên giường, chết sống phải bắt người ta phụ trách, có cưới hỏi đàng hoàng.

Bất quá, không có gian tình, không có nghĩa là không có tình hữu nghị thuần khiết, chúng tôi trong lúc đó vẫn tồn tại cảm tình giai cấp dân tộc tương đối thâm hậu a.

Tôi phi thường, phi thường quý trọng cảm tình thuần túy này, dốc lòng che chở, hy vọng tình cảm của chúng tôi sẽ từng giọt, từng giọt chậm rãi rồi tụ thành dòng suối, đủ để trải qua những tháng ngày thiếu thốn tình cảm ở Nhật Bản, nếu có một ngày khi tôi già đi, ngồi

ở ban công, trên xích đu để nhớ lại những ngày này, tôi nhất định sẽ phát ra từ nội tâm mà mỉm cười...

Cảm tạ trời đất để cho tôi tại thời điểm cô đơn, gặp được một nam nhân đặc biệt như vậy!

***

Một buổi chiều, tôi đang ở trường, Diệp Chính Thần đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói anh bị thương, đang ở phòng cấp cứu.

Đầu óc của tôi ong một tiếng, trực tiếp từ phòng học chạy thẳng đến khoa cấp cứu của trường ở phía trước.

Cánh tay phải của anh bị trầy da rất nhiều, chảy cả máu, một mảnh mơ hồ. Xác định anh không có gãy xương, các nơi khác cũng không có vết thương, tôi

mới mệt mỏi ngã ngồi tại ghế bên cạnh anh, dùng tay áo lau cái trán đầy mồ hôi.

Tôi tràn đầy thân thiết hỏi anh."Anh như thế nào mà ra thế này a?"

"Không cẩn thận cắt phải." Anh thoải mái trả lời.

Một đại nam nhân mà không cẩn thận đem cánh tay của chính mình cắt đến máu tươi đầm đìa, chỉ có trời tin. Tôi tà tà liếc con ngươi, suy nghĩ: "Không phải cùng người ta tranh bạn gái, ra tay quá nặng đi?"

Anh bất đắc dĩ lắc đầu."Thật đúng là hiểu biết anh!"

"Không phải là có tật để cho em đoán trúng đi?"

Anh không nói gì.

Tám phần bị tôi đã đoán đúng."Anh

với ai tranh bạn gái a? Bọn họ như thế nào xuống tay ác độc như vậy?"

Anh thở dài, thực thần bí nói cho tôi biết: "Là xã hội đen. Có thể là một lão đại, hắn gặp được anh cùng nữ nhân của hắn trên giường, lửa giận ngút trời, để mười mấy người đánh anh một cái. May mắn anh chạy nhanh, từ lầu hai nhảy xuống chạy trối chết, bằng không ngay cả mạng sống cũng không còn."

"Trời ạ, thảm liệt như vậy?!" Tôi nghe được một trận mồ hôi lạnh."Em nghe nói xã hội đen Nhật Bản đặc biệt khủng bố, anh về sau trăm ngàn phải cẩn thận, vạn nhất làm cho bọn họ lại gặp được, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh..."

"Đương nhiên sẽ không. Bọn họ nói,

nếu nhìn thấy anh, muốn đem anh chặt thành từng đoạn, ném xuống biển cho cá mập ăn.!"

"Chúng ta báo án đi." Tôi hạ giọng nói.

"Cảnh sát lại không thể bảo hộ hai mươi bốn giờ. "

Vậy làm sao bây giờ đây? Tôi sợ tới mức trong lòng bàn tay đầy là mồ hôi lạnh, liều mạng lau vào váy.

"Em không cần lo lắng, Nhật Bản lớn như vậy, sẽ không dễ dàng gặp lại chúng được." Anh thấy tôi thật sự sốt ruột, trái lại an ủi tôi.

Tôi có chút lo lắng, nhịn không được tận tình khuyên bảo, nói vài câu: "Sư huynh a, trong bệnh viện nữ hộ sĩ hoàn mỹ như vậy, dạng gì cũng có, anh

đừng có cùng loại nữ nhân không đứng đắn kia chơi đùa a? Về sau đừng vào những quán rượu như chỗ kia... Vạn nhất xảy ra chuyện gì, người nhà anh làm sao bây giờ..." Tôi bỗng nhiên phát hiện bản thân có điểm phát triển giống mẹ tôi, tự khinh bỉ chính mình.

Nhưng anh giống như một chút cũng không phiền, hứng thú dạt dào nghe tôi lải nhải.

"Thực xin lỗi!" Một giọng nói bằng tiếng Nhật mềm mại cắt đứt câu nói kế tiếp của tôi, tôi tò mò mà quay đầu, chỉ thấy một thiếu phụ trẻ tuổi hiền thục người Nhật Bản đối với chúng tôi cúi đầu thật sâu, dùng tiếng Nhật nói: "Cám ơn anh, thật sự thật cám ơn anh !Tôi thay mặt cho chồng tôi, người nhà lại cám ơn

anh. "

Sau đó người thiếu phụ kéo ra một đứa bé trai khoảng 4-5 tuổi, thôi thôi nó.

Đứa bé trai rất lễ phép cúi đầu."Cám ơn chú đã cứu cháu... Thực xin lỗi, hại chú bị thương!"

Sau đó, nó cố ý dùng tiếng Trung không được tự nhiên nói hai chữ: "Cám ơn!"

Diệp Chính Thần nói: "Không cần cảm tạ chú, về sau qua đường cái, trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút, nhớ nắm tay mẹ. Nhớ kỹ hay không? !"

Đứa trẻ gật gật đầu.

Tôi sửng sốt thật lâu, qua nghe thấy lời của Diệp Chính Thần nói cùng hai mẹ con người Nhật Bản mới hiểu ra.

Mẹ con nhà này ngàn vạn lần cảm

ơn xong, đi giúp Diệp Chính Thần thanh toán viện phí.

Tôi nghiến răng nghiến lợi nhìn về Diệp Chính Thần đang cố nghẹn ý cười."Anh đùa bỡn em!!!"

"Em biến anh thành sắc lang thú vị cấp thấp, anh cũng không còn cách nào."

"Anh!" Tức chết em! Giận đến tôi cũng không biết nói cái gì cho phải."Anh đầu óc bị đổ nước à, ngu ngốc chạy đến Nhật Bản để làm anh hùng? ! Vì cứu đứa trẻ Nhật Bản ngay cả mệnh cũng không muốn?! Lúc trước, khi quỷ Nhật Bản giết hại cả Nam Kinh, ánh mắt đều không chớp một chút! Cư nhiên không muốn sống nữa đi cứu hậu đại của bọn họ? ! Anh có phải là anh hùng dân tộc đâu? ! Anh sẽ không sợ vạn nhất mà lừng lẫy hy

sinh, hàng ngàn hàng vạn người Trung Quốc trước mộ anh mắng vã nước bọt?!"

Diệp Chính Thần bị tôi mắng á khẩu không trả lời được, rất là ủy khuất mà bĩu môi."Cứu xong anh cũng thấy hối hận, mà khi đó xuất phát từ bản năng phản ứng... Anh cái gì đều chưa kịp nghĩ."

"Bản năng?!" Ta nhịn xuống lời mắng thô tục lúc xúc động:"Bản năng chỉ dùng để chạy trốn , anh dùng bản năng cứu người?! Đâm chết anh cũng xứng đáng!"

Hắn nhìn bộ dáng tức giận của tôi, dùng tay trái sờ sờ đầu tôi, xoa xoa tóc dài, nở nụ cười."Nha đầu, có phải không đau lòng anh ?"

"Ai đau lòng anh, ai đau lòng

anh?!Em mà đau lòng anh? !" Tôi cười gượng hai tiếng: "Ha ha, nói đùa gì mà vui thế!"

Thấy thầy thuốc lại đây xử lý miệng vết thương cho anh, cầm cồn giúp anh chà lau, tiêu độc. Tôi đứng lên, quay đầu đi ra ngoài cửa.

"Nha đầu, em đi đâu?" Anh hỏi.

"Mua chân giò cùng xương, về nhà hầm cho anh nồi canh!"

"Nhớ rõ nấu nhiều chút!"

"Đã biết!"

Đi ra khỏi cửa phòng cấp cứu, tôi dựa lưng vào vách tường nhắm mắt lại, nước mắt cách cách rơi xuống, như thế nào thấy xót xa vô cùng!

Tôi thật sự thấy đau lòng, vì thấy thầy thuốc dùng rượu sát trùng, vì máu

tươi đầm đìa ở cánh tay, thấy anh cố nén thống khổ, lông mày gắt gao rối rắm cùng một chỗ, nghe thấy anh cực lực không thoát ra tiếng kêu rên, lòng tôi đau đến nỗi thấy hít thở không thông.

Nam nhân chết tiệt, làm tôi đau lòng muốn chết đi được!

Một bàn tay đưa ra lau nước mắt trên mặt tôi, rất nhẹ, thật mềm, thật ấm.

"Nha đầu ngốc..." Từ từ thở dài, không nhẹ không nặng."Khóc cái gì, anh còn chưa chết!"

Tôi khóc, đem mặt chôn ở trên vai anh, cho tới bây giờ cảm giác bản thân sao mà yếu ớt, rất cần bả vai rộng lớn của nam nhi.

Anh dùng cánh tay không bị thương, ôm tôi vào lòng, thật gắt gao. Trên người

anh tỏa ra hương vị cồn dày đặc, cùng máu, còn có một chút, một chút hương vị đặc trưng của anh…hương vị nam nhân!Tôi hít thật sâu, luyến tiếc hương vị của anh!

"Diệp Chính Thần, anh hứa không được để bị thương, anh còn dám bị thương, em sẽ không để yên cho anh!"

Anh ở bên tai tôi nói."Được! Anh hứa!"

Hơi nóng thổi qua sau tai, toàn thân tôi run lên, đầu óc trống rỗng.

"Nha đầu! Đừng khóc, em khóc rất khó coi!"

"..."

"Lúc em cười đặc biệt hoàn mỹ!"

Tôi giận đến mức không nhịn được cười, nhẹ nhàng đấm một chút lên lồng

ngực anh "Sắc lang!"

***

Buổi chiều ngày hôm sau, tôi có hai tiết học, tan học xong, trong lòng luôn lo lắng cho Diệp Chính Thần hành động tay phải không tiện nhưng vẫn đi phòng nghiên cứu trước, căn thời gian mới từ trường học trở về, tạt qua siêu thị mua xương cùng hoa quả.

Về nhà buông này nọ, tôi liền cầm theo hoa quả đi sang phòng nhìn anh.

Ấn hai tiếng chuông cửa, bên trong đáp: "Cửa không có khóa."

Tôi vào cửa, thấy anh đang gội đầu, tay phải quấn băng vải rất nặng, giơ lên phía trên gãi một cách khó khăn, tay trái vụng về dội nước lên đầu, giọt nước bắn vào cái cổ màu đồng chảy xuống lưng,

làm lộ ra làn da bóng loáng.

Phần lưng trên cơ thể anh thế nhưng lại rất to lớn, không nên thấy ở một thầy thuốc hào hoa phong nhã.

Trước mắt tôi thoảng qua một cái bóng lưng mơ hồ, bên trên mặc áo choàng trắng của thầy thuốc, phía dưới lộ ra quần li thẳng tắp màu xanh quân ngũ. Chỗ cổ áo mơ hồ thấy chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt.

Bóng lưng của người ấy thon dài cao ngất, giống như Diệp Chính Thần vậy, cả hình thể cân xứng...

Tôi vội vàng lắc đầu, đình chỉ ảo tưởng buồn cười của chính mình.

Buông hoa quả trong tay ra, đi qua, tôi thuận tay cầm chiếc khăn mặt giúp anh lau nước ở trên lưng. "Để em giúp

anh đi."

"Trở về sớm như vậy? Em không sợ giáo sư lột da à?" Anh tiếp nhận khăn mặt xoa xoa nước trên gương mặt.

"Dù sao cũng đã mấy lần rồi, không sợ thêm lần nữa."

"Đã như vậy còn để anh một mình ở nhà?" Anh nhìn ta nháy mắt mấy cái.

"Đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy!" Tôi lạnh lùng lườm anh một cái, mang đến một cái ghế dựa để anh ngồi xuống: "Lại đây, ngồi xuống!"

Anh ngoan ngoãn ngồi xuống, tôi bắt trước ở hiệu tóc, đem lau khô nước trên tóc anh, cho thêm chút dầu gội, chậm dãi gãi. Tóc anh thật tốt, mềm mại, cọ vào tay như tiến vào tâm tôi, làm cho tôi liên tưởng đến tơ lụa màu chocolate mềm

mại.

Xoa xoa, ánh mắt của tôi ánh mắt không tự chủ được chuyển qua nửa thân trần của anh.

Nói thật, nhìn qua, không cảm giác gầy, là một khối cơ thể không thô cứng, làm cho người nhìn cảm thấy một sức mạnh cường thế, nói ngắn gọn có thể là: nam nhân chính hiệu!

"Sư huynh." Tôi có một vấn đề đã muốn hỏi từ trước, luôn không nói ra miệng."Anh thực sự là tốt nghiệp Viện Y học Bắc Đại sao?"

"Ừ."

"Vậy anh đã tham gia quân ngũ bao giờ chưa?"

"Chưa có!"

Chương7 : Mưa đêm ấm áp

Diệp Chính Thần mở to mắt ra nhìn tôi, trừ khi quan sát bệnh nhân vi khuẩn, tôi rất ít khi nhìn thấy ánh mắt chăm chú như thế của anh. "Em cảm thấy anh giống một quân nhân?"

"Giống, rất giống!" Tôi nói: "Anh làm việc sạch sẽ lưu loát, cuộc sống ngắn gọn lại có trật tự, quân nhân đều là như thế này."

"Khả năng học y lâu năm, thời gian áp lực, nên có chút sở thích sạch sẽ. "

"Anh thực trân trọng quốc kỳ, chỉ có

quân nhân mới có thể hiểu được quý trọng quốc kỳ." Tôi nhớ rõ có một lần, trước cửa nhà trọ có một lá cờ Trung Quốc nho nhỏ rơi trên mặt đất, không người đi để ý, Diệp Chính Thần đi qua, cố ý nhặt lên, lau sạch tro bụi, cắm ở trên lan can bên cạnh.

Động tác này của anh đặc biết giống quân nhân, tôi âm thầm sùng bái mất mấy ngày.

"Em không học tư tưởng đạo đức lúc học tiểu học à? Thầy giáo không dạy cho em là: quốc kỳ là tôn nghiêm của dân tộc chúng ta?!" Anh nói.

Có vẻ đã nghe nói qua, không nhớ rõ nữa!

"Nhưng mà... Nhưng mà sao thân thủ của anh lại giỏi như vậy?" Tôi chỉ ra

tấm chắn cao hai thước chỗ ban công."Lần đó, anh chỉ ba giây liền bay qua."

"Là do tấm chắn không cao, nếu cần năm phút đồng hồ đi lên cũng không có nhiều người lên được." Anh cười thực chán ghét, nhất định lại quay lại chủ đề cũ, tôi lúc trước thế nào lại không đánh hơi thấy.

Tôi nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Thế cha anh có phải là quân nhân không?"

Anh giương mắt, ánh mắt cùng tôi giao hội, không có biểu tình gì đặc biệt."Không phải, cha anh là một thương nhân, ông ấy hy vọng anh làm thầy thuốc cho nên đưa anh đến Nhật Bản đọc sách."

Xem ra là tôi đã đoán sai!

Tôi có điểm nho nhỏ thất vọng.

Đối với tôi vì cái gì mà cứ để ý này nọ, mặc dù đoán đúng, mặc dù anh là quân nhân, thì cũng có khả năng đâu?

...

"Em sao lại đột nhiên lại hỏi thế?" Anh tò mò mà nhìn tôi."Em có phải là thích …thích quân nhân?"

"Là ngưỡng mộ!" Tôi sửa chữa."Kiên nghị, biết kiềm chế, kiên cường, chính trực, bề ngoài lạnh như băng bề, cất dấu nhiệt tình như hỏa..." Tôi ở trong lòng vụng trộm bổ sung một câu, màu xanh quân trang bên ngoài che dấu thân hình cao ngất, trí mạng hấp dẫn a!

Lòng khâm phục của tôi không kiềm được, lại tràn ra!

"Quân nhân em tưởng tưởng tốt như vậy, anh còn cảm thấy thầy thuốc tốt hơn một chút..." Diệp Chính Thần dõng dạc nói.

Tôi không chút khách khí mà khinh bỉ anh."Thiết, ít nhất quân nhân còn có kỷ luật nghiêm minh, sẽ không tùy tiện thông đồng nữ nhân."

Anh nghe ra là tôi châm chọc anh, hừ lạnh một tiếng."Em chỉ nhìn hình dạng bọn họ mặc quân trang, thoát quân trang cũng chỉ là một nam nhân, cũng có nhu cầu sinh lý cơ bản nhất."

"Có nhu cầu không quan hệ, mấu chốt là có thể tự mình khống chế. Ngay cả nhu cầu sinh lý của chính mình đều khống chế không nổi, thì có khác gì động vật?"

"Có đôi khi, người còn không bằng động vật..." Ánh mắt của anh mất đi tiêu cự, suy nghĩ giống như phiêu về một nơi."Hổ dữ còn không ăn thịt con, lang đi thành đôi... Có những người, vì quyền lực cùng dục vọng, ngay cả chí thân đều không cần..."

"Anh đang nói ai?"

"Rất nhiều người."

Lúc anh nói ba chữ "Rất nhiều người", lông mày nhăn lại thật sâu. Tôi bỗng nhiên nhớ tới, anh cũng không thấy nhắc tới cha của mình, tôi cũng không thấy anh gọi điện thoại về nhà.

Chẳng lẽ cha con anh quan hệ không tốt?

Tôi giúp anh vuốt phẳng đôi lông mày, tiếp tục gội đầu, từng chút, từng

chút kiên nhẫn chà tóc, thuận tiện bấm huyện Bách Hội, huyệt Thái Dương, huyệt Phong Trì, giúp cảm xúc thư giãn. Gội sạch xong, tôi giúp anh lau khô tóc, lại dùng ngón tay giúp anh làm theo.

"Tốt lắm, em trở về mang canh xương cho anh, đợi trong chốc lát."

Anh bỗng nhiên giữ chặt cổ tay tôi."Em vì sao đối xử tốt với anh như vậy?"

"Bởi vì anh tốt với em a!" Tôi không dấu vết rút tay ra, cúi đầu thật sâu với anh, cười nịnh nọt: "Sư huynh, mấy tháng nay được sự chiếu cố của anh, em vô cùng cảm kích."

"Em vốn không có ý gì khác?" Lại hỏi nữa, cái giọng chán ghét tự cho mình là đúng.

"Anh yên tâm, em cũng không dám có bất cứ cái gì không an phận chi tưởng đối với anh!"

"Vậy em vì sao hỏi anh có phải là quân nhân hay không?"

Vấn đề này tương đối bén nhọn.

Tôi vò đầu, lại vò đầu, không nghĩ ra được.

Vì thế, tôi thực thành khẩn mà nói cho anh: "Chờ em nghĩ ra đáp án, sẽ lại nói cho anh!"

***

Cơm nước xong, nhìn xem thời gian trên điện thoại di động, đã 6 giờ rưỡi ."Đến giờ rồi, em muốn đi cửa hàng tiện lợi làm thêm."

"Em đi cửa hàng tiện lợi làm công?"

"Dạ! học phí của quỷ Nhật Bản - quỷ giết con người ta." Tôi vừa nói vừa thu thập này nọ.

"Em không có tiền nộp học phí? ! Như thế nào không nói sớm..."

Thấy anh đứng dậy đi lấy ví tiền, tôi vội nói."Tiền em có, chỉ là luyến tiếc dùng tiền mồ hôi nước mắt bao nhiêu năm của cha già để nộp học phí. Lý Khải giới thiệu cho em một cửa hàng tiện lợi, bên kia cầu đá, rất gần. Mỗi tối 3 tiếng, không quá vất vả, còn có thể rèn luyện khẩu ngữ tiếng Nhật, em nghĩ thử xem sao..."

"Lý Khải? Là Lý Khải học ngành *công học*?"

"Đúng." Lý Khải là học sinh ngành Công học Phản Đại, tôi cùng Tần Tuyết

ăn cơm trưa tại căng tin của ngành này thường xuyên có thể nhìn thấy anh ấy. Dáng anh ấy gầy, mặt mày thanh tú, trông giống như tài tử phong lưu Chiết Giang. Sau vài lần tiếp xúc, phát hiện con người cũng tốt, lời nói cực có văn hóa, không giống như ai kia.

"Ba giờ. Không phải là làm đến mười giờ." Người nào kia nhìn đồng hồ trên cổ tay, logo vàng rực rỡ, không phải là cái trước kia tôi đã thấy, lại thay đổi. Tôi âm thầm cảm thán, phá sản a!

"Phải, cũng không muộn." Không đợi anh nói chuyện, tôi vội vàng đi về phía cửa đi giày."Không nói với anh nữa, muộn mất."

Vừa ra cửa, mới nhớ tới dự báo thời tiết nói có mưa, định quay lại lấy ô,

nghe thấy Diệp Chính Thần ở trong phòng kêu: "Nha đầu, buổi tối tắm rửa anh làm sao bây giờ, em có thể giúp anh được không?"

"Ra ngoài!" Tôi thuận tay nhặt dép lê vội đi qua."Gọi điện thoại cho bạn gái anh tới giúp anh rửa!"

Tôi đã là không biết xấu hổ , còn chưa thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!

Giận nên tôi xoay người rời đi, rất không may, đã quên mang theo ô!

...

***

Ngày đầu tiên đi làm, hơi luống cuống tay chân, có đôi khi trao đổi cùng khách nửa ngày cũng làm không đúng ý người ta, thực ngượng ngùng. Cũng may,

khách hàng cùng ông chủ đều có vẻ khoan dung, không so đo với, ngược lại còn liên tiếp an ủi tôi: "Không sao, không sao."

Do mới mẻ cùng bận rộn, chỉ chớp mắt đã ba giờ trôi qua.

Chín giờ năm mươi, Lý Khải tới đổi ca , tôi thấy anh cắm ô có giọt mưa ở lan can, cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa tinh tế nhỏ giọt, không có dấu hiệu tạnh.

Âm thầm ở trong lòng mắng Diệp Chính Thần một ngàn lẻ một lần.

Lý Khải thấy tôi khuôn mặt đầy u sầu, hỏi tôi."Em có phải không mang theo ô? Lấy của anh trở về đi."

"Không cần, trận mưa này nhìn có vẻ sẽ lâu, đêm nay cũng chưa chắc đã

tạnh." Tôi nói: "Anh trọ xa, không có ô không được, nhà trọ chỗ em rất gần, chạy vài bước là tới."

Tôi cùng Lý Khải giao ca xong, đi ra cửa. Tôi khẽ cắn môi, vọt vào trong mưa, mưa lớn hơn so với tôi tưởng, từng giọt, từng lớn mưa lớn lạnh lẽo chảy xuống hai bên tóc, má, theo cổ, chảy vào trong quần áo.

Tôi nhịn không được rùng mình một cái.

"Tiểu Băng..." Lý Khải miễn cưỡng từ bên trong đuổi theo ra, cầm lấy tay tôi, dưới chân trơn thiếu chút nữa thì ngã, may là anh đưa tay đỡ được thắt lưng của tôi.

Anh đem ô nhét vào trong tay tôi."Em cầm dùng đi, anh lát nữa bảo

bằng hữu mang lại cho anh sau."

"Tôi..." Tôi lấy ô đẩy trở lại tay anh, vừa định nói: không cần!

Một luồng hào quang chiếu lại đây, làm mắt tôi đau đớn, tôi lấy cánh tay che khuất ánh mắt.

Thích ứng một lúc, tôi buông tay, thấy một chiếc màu đen, bên cạnh có người đứng ở ngoài trời mưa.

Tinh mịn từng giọt nước mưa vỡ trên khuôn mặt anh tuấn, trong nháy mắt thấy lòng đau đớn.

Tôi lấy tốc độ nhanh nhất giãy ra khỏi tay Lý Khải, chạy đến trước mặt Diệp Chính Thần, bởi vì chạy vội hung hăng va vào ngực anh."Anh như thế nào ở chỗ này?"

"Một mình tại nhà trọ thấy buồn, ra

ngoài hít thở không khí."

Tư cách là một sinh viên Viện y học, tôi thật sự không cho rằng một người bị thương cánh tay phải lại được phép lái xe trong mưa đi hít thở không khí.

Nhưng tư cách một nữ nhân, lại cảm thấy rất dễ thương, cánh tay phải quấn đầy băng vải, mạo hiểm lái xe trong trời mưa to tới đón tôi lúc tan tầm, tôi thấy cảm động rối tinh rối mù.

Nếu anh không phải là Diệp Chính Thần, tôi tuyệt đối sẽ bổ nhào vào trong lòng anh, nói cho anh: đời này của em cùng anh!

Không phải quân nhân tôi cũng chấp nhận!

Anh nhìn thoáng qua Lý Khải đứng

ở gần cửa hàng, mở ra cửa xe bên tay lái phụ. "Lên xe đi."

Tôi cười với Lý Khải phất phất tay."Tiểu Lý, em về trước. Xin chào!"

Tôi ngồi trên xe, váy đã hoàn toàn bị ướt đẫm nước, dính ở trên người.

Điều hòa ấm áp cùng mưa lạnh như băng kịch liệt va chạm, cơ thể tôi run run không ngừng, hắt hơi.

Anh vụng về dùng tay trái cởi áo khoác hơi ẩm ướt trên người, khoác trên người tôi, khép nhanh, lại cẩn thận mà lấy ra tóc ướt đặt ở bên ngoài áo.

"Băng vải có bị ướt không?Vạn nhất tháo ra, không có bị nhiễm trùng." Tôi sờ sờ băng vải trên tay anh, không ẩm ướt, may mắn là anh mặc áo thêm áo khoác.

Anh lạnh lùng nói."Nếu em cùng

tiểu tử đó triền miên trong chốc lát, cũng khó nói!"

"Anh hoàn toàn có thể ở trên xe chờ thêm một lát, chờ chúng em triền miên xong rồi hãy xuất hiện?" Tôi cười nói.

"Em nếu cảm thấy anh xuất hiện không đúng thời điểm, anh đi vào thu ngân, để hắn đến trên xe cùng em tiếp tục triền miên!"

Trời? Mưa lớn như vậy, trời lạnh như thế, tôi vì cái gì ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm trên người nào đó nhỉ?

Vì để dịu đi không khí, tôi nhìn về phía anh nhẹ cười."Sư huynh! Không phiền anh, chúng em ngày mai có thể tiếp tục!"

Anh đạp mạnh chân ga, xe chạy như

bay xuyên qua mưa to, những giọt mưa bị đâm vảy ra.

Tôi vội vàng cài dây an toàn.

Dọc theo đường đi, anh không nói một câu, tôi mở âm nhạc nghe.

Âm thanh giống như từ xa vẳng đến....

Tôi rất yêu thích những bài hát có ca từ đầy ý vị sâu xa, nghe đi nghe lại, càng nghe càng thích."Đây là bài gì?"

"Lý Khải là theo đuổi em!" Anh nói.

"Nga!" Tôi cũng nhận ra, cũng thấy thực sự lo lắng vì đối với anh ấy vẫn không có cảm giác.

"Em biết? Không cự tuyệt?"

Người ta cũng không thổ lộ với tôi, tôi cũng không thể trực tiếp nói: mời anh

đừng đuổi theo em, em đối với anh không có cảm giác.

"Làm sao mà phải cự tuyệt!" Tôi thuận miệng đáp, vẫn đắm chìm trong tiếng ca uyển chuyển.

„Thiên hương ta như vị, sũng nước ngươi phòng bị...“

Nhạc hay, từ hay, tôi theo nhạc nhẹ nhàng ngâm nga theo.*"Thiên hương ta như mai, thứ thấu ngươi lưỡi lôi, thiên hương ta như nước, xuyên thấu ngươi nội tâm..."*

Anh mãnh liệt phanh xe lại, may mắn tôi cài dây an toàn, bằng không theo chắn gió thủy tinh bay ra ngoài. Quay đầu sang nhìn anh, tay lái đụng vào cánh tay của anh, anh đau đến cắn chặt răng...

Tôi vừa tức vừa sợ."Anh lái xe

kiểu gì đấy!Tay anh có sao không?!

Anh không nói một lời nào, lẳng lặng nhìn tôi, tôi nhìn thấy sâu trong đôi mắt đen của anh bóng dáng của tôi, tóc ẩm ướt dán trên mặt, đôi môi vi hợp, sóng mắt lưu chuyển...

Tầm mắt của anh chậm rãi hạ xuống, ánh mắt đột nhiên trầm lại, không hề dời...

Tôi cúi đầu, thấy váy ướt đẫm dán ở trên người, cơ hồ hoàn toàn trong suốt, vẽ ra đường cong nữ tính tinh xảo, rõ ràng, vòng eo gầy yếu, đùi thon dài...Tối xấu hổ là tôi hôm nay mặc áo ngực hơi chật nên từ góc nhìn của anh có thể thấy rõ bộ ngực bị lộ ra...

Anh cúi thân xuống, tiến đến tai tôi, thì thầm: *"Phi vạt áo thủy dục gì cầu..."*

Chương8 : Tình khó dứt bỏ

"Phi vạt áo thủy dục gì cầu..."

Tôi giật mình, ý thơ này..., lo sợ không yên khoác lại áo khoác che kín thân thể, di chuyển nhanh hai chân, thân mình chuyển hướng ra phía cửa xe.

Không hay học văn hàng ngày sẽ không học theo người ta ngâm thơ, câu vừa thốt ra chính là "Dâm" thơ. Tôi thật sự không tìm thấy ngôn ngữ để có thể hình dung độ ti tiện của anh.

"Giận à?" Anh thấy tôi thần sắc hờn giận, thu hồi ngữ điệu bất cần đời."Tốt

lắm, không đùa em nữa. Anh có thể đề nghị em một việc được không?"

"Đề nghị gì?" Nghe anh ngữ khí thành khẩn, tôi nghĩ anh sẽ nói: lần sau nhớ mang ô, hoặc là trở về nhớ tắm rửa, để tránh cảm lạnh.

"Lấy thân hình của em, khả năng dùng cỡ 70C là thoải mái một chút... Tuy rằng, theo góc độ thị giác nói, em mặc số đo này, đối với nam nhân càng tăng lực hấp dẫn..."

Ách!

Đây là tôi nghe thấy lời ca ngợi...thật là vô sỉ!

Tôi khép nhanh quần áo, tay không ngừng run run, thân mình co rúm lại, ngồi dựa vào một góc, ngay sát cửa xe.

Anh còn đang nhìn chăm chú vào

tôi, không nháy mắt mà nhìn chăm chú vào.

Ở trong không gian hẹp như thế này, tôi cảm giác chính mình đang bị anh dùng ánh mắt từng chút từng chút thoát đi quần áo của tôi, tiếp theo là xâm phạm.

Tôi sẽ vì chính mình mà xấu hổ và giận dữ hung hăng tát anh một bạt tai, sau đó mở cửa xuống xe, từ này với anh sẽ hoàn toàn tuyệt giao.

Nhưng đối với anh, tôi một chút cũng không tức giận, chỉ là có chút sợ hãi, run rẩy, hoảng sợ vô thố , còn có... Trong cơ thể bắt đầu nổi lên ngọn lửa nho nhỏ, chậm dãi làm ấm áp thân thể bị ướt mưa, lan tràn qua tứ chi bách hải, đốt cháy toàn thân da thịt.

Loại cảm giác này tôi chưa bao giờ

có, thực thoải mái, mỗi một giây thần kinh đặc thù cảm nhận sự kích thích sâu sắc.

Bản tình ca lại một lần nữa vang lên . . . .

Xuân thúy hoa nguyệt mị, hạ liễu phủ nhân nhị;

Thu anh bay đầy trời, đông tươi đẹp Dung Băng tủy;

Âm thầm môi ngữ đối, Mân Côi cánh hoa cánh hoa vỡ;

Nhẹ nhàng bạn tri kỷ hối, thông minh sắc xảo nhiều điểm túy;

Tay anh hướng về thân thể tôi, tôi giữ chặt vạt áo khoác trên người, tôi nghĩ đến...

Tôi quá sợ hãi, đang muốn phản kháng, anh cẩn thận đem quần áo sửa

sang lại, vuốt phẳng, mang vạt áo phủ lên trên đùi tôi.

Cuối cùng, xoa xoa mái tóc ẩm ướt của tôi, nở nụ cười.

Không phải nụ cười xấu xa , mà là lộ ra ánh mặt trời đầy hương vị ôn hòa...

Tôi rối loạn, toàn bộ thể xác và tinh thần tê liệt.

Ai có thể nói cho tôi biết, anh rốt cuộc muốn làm cái gì...

***

Trở lại nhà trọ, chúng tôi dùng chung cái áo khoác che mưa, cùng chạy chậm đến cửa thang máy, vừa mới tiến đến thang máy, tôi liền thấy cứng người, lui ra phía sau từng bước, cố ý cùng với Diệp Chính Thần lui ra ít khoảng cách.

"Muộn như vậy mới trở về?" Tôi

sửa sang cảm xúc hỗn loạn, chủ động cùng Tần Tuyết chào hỏi.

"Phải, ở phòng tự học viết báo cáo." Tần Tuyết liếc mắt nhìn y phục trên người tôi, lại nhìn xem Diệp Chính Thần bên cạnh tôi."Hai người cũng vừa trở về?"

"Hai người" hai từ cô ấy nhấn thật mạnh.

"Tớ đi cửa hàng tiện lợi làm thêm, vừa tan tầm."

"Ừ!"

Thang máy chậm chạp lên tới lầu ba, tôi đi ra thang máy, ngay lúc cửa thang máy khép lại, tôi quay đầu nhìn thoáng qua...

Vừa vặn thấy Tần Tuyết cùng Diệp Chính Thần nhìn lẫn nhau thật sâu, mãi

đến lúc cửa thang máy khép lại. Cái liếc mắt trong gang tấc này đào rỗng lồng ngực tôi, trống không.

Toàn bộ buổi tối, tôi ngâm mình trong bồn tắm, nước ấm bao trùm lên toàn bộ cơ thể, chôn vùi những rung động của tôi.

Toàn bộ buổi tối, phòng bên bật đi bật lại bản nhạc truyền sang, là bài hát ý vị thâm trường vừa nãy《 *thiên hương* 》!

...

Ngày hôm sau, Tần Tuyết chủ động hẹn tôi đi ăn cơm trưa.

Cô ấy mặc cái váy màu đỏ, làn váy mỏng manh, tay áo rủ xuống, yểu điệu như mai, thu hút tầm mắt của mọi người.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại Lý Khải đã từng dùng những câu ý nhị để mà hình

dung: Tần Tuyết đẹp về cốt cách, Bạc Băng đẹp về tinh thần, nếu dùng hoa để so sánh, Tần Tuyết là một đóa hoa bách hợp u nhã, nhìn tươi mát mà thoát tục, làm người ta chỉ dám nhìn ngắn từ xa. Bạc Băng là một đóa hoa tường vi, xinh đẹp động lòng người, nếu thích đưa tay ra chạm vào, sẽ bị đâm máu tươi đầm đìa.

Giờ phút này, tôi nghĩ nói cho Lý Khải, anh ấy sai lầm rồi, Tần Tuyết là một đóa hoa hồng, nhả ra giọt máu tươi màu đỏ hoa hồng.

"Tiểu Băng..." Tần Tuyết sâu kín nâng chén trà lên, uống một ngụm, nói với tôi đang vùi đầu vào ăn nói: "Có chút chuyện tớ không nên nói, chỉ vì coi bạn là bằng hữu..."

Tôi biết cô ấy muốn nói cái gì, trước làm sáng tỏ."Tớ cùng Diệp Chính Thần không phải như bạn tưởng, chúng tớ không có gì, bằng hữu bình thường mà thôi."

"Tớ hiểu được. Chờ hai người thực có cái gì, anh ấy tựu cũng không..." Câu nói kế tiếp nuốt trở về, cô ấy buồn bã cười, cực lạnh.

Cách cô ấy cười làm cho tôi nhớ lại ngày đầu tiên quen với Diệp Chính Thần, đoạn hội thoại kia làm cho trong người lạnh lẽo.

Tần Tuyết nói: "Tiểu Băng, Diệp Chính Thần đổi xe tốc độ cực nhanh, đổi nữ nhân tốc độ còn nhanh hơn. Con người anh ấy, thích theo đuổi mới mẻ kích thích..."

Tôi không biết anh đổi nữ nhân tốc độ nhanh ra sao, nhưng từ ngày quen biết anh, năm tháng anh thay đổi ba kiểu xe.

Tần Tuyết cười lạnh: "Nữ nhân mỹ mạo có lẽ có thể duy trì mười năm tám năm, cảm giác mới mẻ có thể bảo trì bao lâu? Một tháng, hai tháng?"

Tôi nói cho nàng: "Theo góc độ sinh lý học nói, có chút cảm giác mới mẻ cảm cùng kích thích chỉ có thể duy trì được hơn *10* phút."

...

Tôi cùng Tần Tuyết tại căn tin hàn huyên hơn một giờ, Tần Tuyết nói cộng lại so với nói từ ngày quen cô ấy trong mấy tháng còn nhiều hơn.

Cô ấy nói cho tôi biết: cô ấy lúc vừa tới, Diệp Chính Thần đối xử với cô

ấy phi thường tốt, đưa cô ấy đi mua này nọ, giúp sửa sang lại phòng, còn giúp cô ấy sửa lại đồ gia dụng. Buổi sáng Diệp Chính Thần chở cô ấy đến trường, buổi tối lại đớn trở về...

Cô ấy bị đau đầu, anh lúc nửa đêm mua thuốc cho cô ấy.

Có một lần, anh đi Hokkaido họp, cũng mang theo Tần Tuyết, bọn họ tại Hokkaido chơi nửa tháng, rất vui vẻ...

Đến khi Tần Tuyết khăng khăng một mực nói yêu anh, anh nhưng mất đi cảm giác mới mẻ ban đầu, đối với cô ấy rốt cuộc không còn hứng thú.

Tần Tuyết càng là cố gắng tranh thủ, Diệp Chính Thần càng là cố ý lảng tránh. Anh đối với cô ấy dần dần lâm bất hòa, lãnh đạm. Tần Tuyết vì thế bệnh nặng

một hồi, nằm trong bệnh viện của trường mất một tuần, Diệp Chính Thần thường xuyên cùng đi giáo sư đi kiểm tra phòng bệnh, nhưng chưa bước vào phòng bệnh của cô ấy nửa bước.

Tần Tuyết xuất viện ngày đó, anh mua con xe BMW mới tinh, chở một người con gái chạy qua. Cô gái có mái tóc màu vàng kim, mặc váy ngắn, lông mi nồng đậm, đôi mắt thật to, giống một búp bê Barbie hoàn mỹ.

Có người nói cho cô ấy, đó là con gái của giáo sư Điền Trung, Điền Trung Dụ Tử, sau, có thể nghĩ, không có nữ nhân nào là điểm kết cuối cùng của anh...

Tần Tuyết hận anh, đồng thời cũng quên không được anh, dù sao bọn họ cũng trải qua phong cảnh ven đường tốt

đẹp.

Cô ấy nói, cô ấy nói cho tôi tất cả không có ý tứ gì khác, chính là không muốn nhìn thấy tôi bước theo còn đường cô ấy đi, còn đường sai làm của cô ấy.

Tôi sao lại không hiểu!

Nữ nhân thường thường thực ngây thơ, biết rõ anh không phải là phu quân của mình, rõ ràng thấy nhiều vết xe đổ, rõ ràng thấy quy tắc trò chơi hoa hoa công tử - yêu chỉ có hôm nay, không có tương lại, không có hứa hẹn...

Nữ nhân nhưng luôn ngây ngốc mà nghĩ rằng, giống như bươm bướm bổ nhào vào hỏa, chính mình sẽ là người cuối cùng...

Không biết, ngươi không là chung kết của anh, những anh là chung kết của

bản thân!

...

Buổi chiều không có tiết, tôi không muốn làm gì, cũng không muốn về nhà, một người ngồi ở phòng nghiên cứu ngẩn người đến sáu giờ, giật mình mới nhớ tới phải đi cửa hàng tiện lợi làm thêm.

Ngày làm thêm hôm sau, tôi phạm vào thật nhiều sai lầm ngớ ngẩn, đã quên mang cho khách sữa nóng, quên trả lại khách tiền lẻ, quên đưa khách túi đựng đồ, khách và ông chủ vẫn đối với tôi thập phần khoan dung, nói với tôi: "Không sao, không sao!"

Chín giờ năm mươi, Lý Khải tới giao ban. Giao tiếp xong, tôi đầy cõi lòng chờ mong đứng ở ngoài cửa, ban đêm tối như mực, lại không có đèn xe

làm đau đớn đôi mắt tôi.

Tôi tự giễu cười cười, thanh thanh cổ họng, từng bước một chậm dãi đi về nhà trọ.

Trước kia, khi mệt và đói, trên đường quay về nhà trọ, tôi giống như bị tiêm vào thuốc kích thích, nhanh chóng mà đạp xe.

Hôm nay, cái gì cũng chẳng thiết làm, mỗi một bước đều kéo mỏi mệt cùng ưu thương.

Tôi bỗng nhiên thực sợ hãi, sợ có một ngày Diệp Chính Thần ghét bỏ, cách xa tôi ngàn dặm, đến lúc đó, trên đường về nhà trọ mỗi đêm tôi sẽ ra sao.

Đứng ở cửa nhà trọ, tôi quen thói quen liếc mắt sang tên anh trên cửa phòng bên, cắn cắn môi, nén xuống lòng

chua xót.

Vô lực vừa lấy ra cái chìa khóa, mở cửa.

Mệt mỏi quá, thật đói, thèm...quá khóc...

Đột nhiên, Diệp Chính Thần xuất hiện ở sau lưng tôi, bắt lấy tay tôi."Em cuối cùng cũng trở về! Đi, đi theo anh."

Anh không phân trần một tiếng, kéo tay tôi, một đường dắt tôi lên sân thượng.

Đứng ở sân thượng, thành thị cảnh về đêm thu hết đáy mắt.

Ngọn đèn sắc xanh trắng sắc cùng nhấp nháy nối thành một mảnh, trời cùng đất, như vậy sáng lạn.

Trên sân thượng có một cái bếp nước, khói lửa còn đượm. Tôi không thể tưởng tưởng được một người bị thương

một cánh tay, như thế nào mang những cái này lên đây.

"Chưa ăn cơm chiều đi?" Anh cầm một xiên thịt bò nướng vừa chín đưa cho tôi, vẻ mặt đắc ý."Nếm thử, tay nghề của bổn thiếu gia."

Tôi không nói gì mà ăn một miếng, cái mũi toan phát đau.

"Thế nào? Ăn ngon không?" Anh có chút khẩn trương mà nhìn chằm chằm biểu tình của tôi: "Đây là lần đầu tiên nấu cơm cho nữ nhân, không ăn được cũng không được nói!"

Tôi nuốt xuống miếng thịt bò tươi ngon, rốt cục nhịn không được khóc ra!

Anh vội vàng ôm tôi."Anh biết anh nấu rất khó ăn, em cứ nói ra, không cần khóc thương tâm!"

Tôi dựa vào vai anh, gắt gao ôm lấy anh.

Có một loại nam nhân, ngươi biết rõ hắn có kịch độc, vẫn là cách xa không xong!

"Nha đầu, Đằng Tỉnh kia lão bất tử lại mắng em? Em đừng khóc, sớm muộn gì có một ngày anh sẽ báo thù cho em."

"Không phải!" Tôi lắc đầu."Em nhớ nhà, em muốn về nhà!"

"Được! Chúng ta đồng thời về nước, anh mở một bệnh viện tư, anh làm viện trưởng..."

"Thật sự?" Tôi ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, đối mặt với anh, bị giấc mộng làm cho tươi sắc mặt."Em sẽ đi theo anh phá..."

"Đi!" Anh trịnh trọng hạ giọng nói:

"Anh cho em làm phu nhân viện trưởng!"

"Đi!" Tôi đẩy anh ra: "Em thà rằng cả đời gả không được, cũng không gả cho loại người khắp nơi đều lưu tình nhân."

"Anh muốn cưới nữ nhân khác, em trăm ngàn đừng hối hận!"

Không hối hận? Không sợ trả giá, không tranh thủ, tôi có thể không hối hận sao?

Có thể tranh lấy, có trả giá, có năng lực như thế nào... Tôi thủy chung sẽ không là điểm cuối của anh.

"Sư huynh, anh đứng đắn một chút được hay không?" Tôi sát lau nước mắt, cúi đầu ăn miếng thịt bò.

"Tốt!" Anh ngồi ở bên cạnh tôi, từ trong túi tiền lấy ra một cái đồng hồ đeo tay hoa hoa lệ lệ, giống như cái đồng hồ

anh đang đeo trên tay. Anh chân thành, tha thiết mà trang trọng đưa đến trước mặt tôi."Tặng cho em!"

…

Chương9 : Yêu nhau gian nan

Đây chẳng lẽ chính là cảm giác kết giao với người giàu có sao?

Một lần tùy tay đưa, đồng hồ tình lữ mấy vạn đồng, thật là không có bạc đãi tôi.

Đủ để thấy được cũng không quá bạc đãi nữ nhân khác!

"Đồng hồ này thực quý đi?" Tôi lấy lại nhìn kỹ, bĩu môi."Thực lãng phí, không bằng anh trực tiếp cho em tiền mặt, em còn nộp đủ học phí."

Anh không chút do dự rút trong túi ra tờ chi phiếu, kẹp vào ngón trỏ cùng ngón giữa, đưa ngay tới trước mặt tôi."Cầm nộp học phí!"

Thần thái tiêu sái cùng động tác này của anh, nghiễm nhiên giết chết tôi!

"Cảm tạ!" Tôi tiếp nhận chi phiếu, đồng thời đưa đồng hồ trả lại cho anh, không do dự cự tuyệt lễ vật của anh!

Anh mím chặt môi, ngón tay nắm chặt đồng hồ nằm trong lòng bàn tay, đồng hồ vô tội trong tay anh phát ra tiếng vang khanh khách. Tôi thay anh đau lòng mấy vạn nhân dân tệ kia, tôi phải làm thêm bao nhiêu giờ mới có thể kiếm ra a.

"Đúng, mật mã là bao nhiêu a?"

Anh quay lưng về phía tôi, đường

cong buộc chặt, tôi đoán rằng, khuôn mặt anh tuấn của anh hiện tại khóe miệng nhất định đang run rẩy.

"Sinh khí sao?" Tôi đi lên, nhờ ánh trăng đối với anh cười nịnh."Chỉ đùa một chút với anh thôi."

Anh thật sâu nhíu mi."Vì cái gì muốn cự tuyệt anh?"

Bởi vì tôi không muốn làm Tần Tuyết thứ hai, không muốn trở thành một khách qua đường vội vã đối với anh.

Tại đây, tha hương nơi dị quốc, anh là người duy nhất tôi có thể ỷ lại vào.

Tôi đem chi phiếu trả lại cho anh, đi đến lan can tường vây, đưa lưng về phía anh đứng: "Thực xin lỗi, em thừa nhận em ngưỡng mộ anh, ỷ lại anh, cũng

cần anh... Nhưng em xem anh như ca ca."

Anh xoa thái dương: "Tiếp đi!"

Tôi phóng xa tầm mắt, dừng ở bầu trời u ám một lúc, không nhìn rõ cái gì:"Em thích cách anh xoa đầu em, bảo em nha đầu …được anh sủng ái, chiếu cố."

"Cái đó và chúng ta kết giao không mâu thuẫn gì."

"Sư huynh, lấy điều kiện của anh, anh muốn tìm một người nguyện ý với anh trên giường, nữ nhân kích thích anh, khắp nơi đều có... Đừng tìm em, được không? Em chỉ muốn làm tiểu nha đầu của anh..."

Anh ôm lấy sau lưng tôi, quyến luyến ôm thật sâu."Nha đầu..."

"Chúng ta duy trì hiện trạng được

hay không? Em không nghĩ thay đổi."

Anh nắm hai vai tôi, kéo tôi xoay người đối mặt với anh, ánh trắng sáng tỏ chiếu vào đáy mắt, thấy rõ sự chân thành cùng tình cảm

Anh đang muốn mở miệng, điện thoại vang lên.

Anh thấp chú một tiếng mắng, lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua dãy số, thần sắc phát lạnh, cầm di động đi ra chỗ xa xa, tiếp máy, lãnh đạm hỏi: "Chuyện gì?"

Nghe qua giọng nói đạm mạc, tám phần tức giận vì bạn gái đánh tới .

"Phải, bề bộn nhiều việc."

"..."

Diệp Chính Thần dựa lưng vào vách tường, chân tùy ý đá, khi một người

dùng toàn bộ lực chú ý tập trung vào một việc thì dễ dàng phát hiện sẽ không tự giác có một ít động tác nhỏ.

"Được rồi, tháng sau, tôi cố gắng thu xếp thời gian trở về." Anh nói.

"..."

Anh yên một chút, người đột nhiên đứng thẳng."Cái gì?!"

"..." Tôi không biết người trong điện thoại nói cái gì. Sắc mặt anh rõ ràng âm trầm , càng nghe càng âm trầm.

"Không được! Tôi không đồng ý!"

"..."

Anh giận đến nỗi rống to vào điện thoại: "Ông đừng tưởng rằng ông là cha tôi là có thể quyết định hết thảy!"

Tôi sợ cháng váng! Hóa ra là cha anh.

"..." Trong điện thoại lại có tiếng nói.

Anh xoay người một cái, hung hăng đem điện thoại ném vỡ vào vách tường, bởi vì dùng sức quá mạnh, tác động vào miệng vết thương, mồ hôi lạnh trên thái dương chảy ra.

Tôi chưa từng thấy tính tình anh phát cáu như vậy, lại là đối với cha anh.

Tôi vội vàng chạy đến bên cạnh anh."Là cha anh? Chuyện gì xảy ra?"

"Không có việc gì!" Anh giận đến nỗi ngực phập phồng nặng nề, anh ảo não mà vò mạnh tóc mình, bộ dạng thật sinh khí, lại không nề hà bộ dáng.

"Có chuyện gì chậm rãi thương lượng, phát giận không thể giải quyết được vấn đề!"

"Anh thật ra cũng muốn cùng ông ấy thương lượng, ông ấy căn bản không cho anh cơ hội! Chuyện gì đều thay anh tự quyết định, cũng không hỏi anh có nguyện ý hay không! Hiện tại ngay cả anh..." Anh hít một hơi thật sâu, bình phục một chút hô hấp, không nói tiếp.

"Ông ấy cũng là vì tốt cho anh! Ông ấy sẽ không hại anh."

"..." Anh không nói lời nào.

Tôi đến bên cạnh ngồi xuống, dựa lưng vào vách tường."Cha em cũng như vậy, cái gì đều thay em làm quyết định, cũng không để ý em có nguyện ý hay không."

Anh kề sát bên tôi ngồi xuống, lắng nghe lời tôi nói.

Tôi nói cho anh: em từ nhỏ liền

chán ghét bệnh viện, nơi nơi đều là tiếng là khóc cùng máu chảy, còn có mùi thuốc sát trùng…Thi đại học, em nghĩ học họa, cha em dám bức em nộp Viện y học, ông nói học nghệ thuật không tìm được việc, học y có tiền đồ, em giận đến một tháng không nói chuyện cùng ông...

"Em thỏa hiệp ?" Anh hỏi.

Tôi gật gật đầu."Hiện tại ngẫm lại, ông đúng, ông so với em trải đời hơn, nhìn xa hơn... Học y không có gì không tốt, lương cao, được người tôn trọng, còn về tiếng khóc than cùng mùi máu tươi, quen rồi, cũng thấy chịu được."

Anh nhìn ngọn đèn phía xa xa."Anh và em vừa vặn tương phản, anh từ nhỏ liền mơ ước làm thầy thuốc, chính mình mở một nhà bệnh viện, có khả năng trị

bệnh cứu người...Ông ấy vẫn phản đối, hai người khắc khẩu suốt hai tháng, cuối cùng..."

"Anh vẫn là nộp viện y học. Anh thắng."

Anh cười cười cay đắng. "Thắng thì thế nào, vẫn là bị ông ấy nắm trong tay! Anh không nghĩ đến Nhật Bản, nhưng ông ấy ép anh đến."

"Lần này ông lại ép anh làm cái gì?"

Anh giương mắt nhìn tôi, muốn nói cái gì, lại nhịn xuống, lắc đầu."Không có gì! Già hồ đồ ... Đừng động ông ấy!"

Khi anh nói câu cuối cùng, có điểm bất đắc dĩ, có điểm dung túng, cũng có chút không thể nói đáng yêu.

Dù sao cũng là phụ tử, dù khắc khẩu

như thế nào, đối lập tái như thế nào, thủy chung cũng không gạt bỏ được huyết mạch tình thân.

...

"Anh có đói bụng không?" Tôi nhìn anh cười nói."Em nướng gà cho anh ăn!"

"Anh sắp chết đó rồi!"

Mâu thuẫn cùng ưu thương thực dễ dàng liền lắng đọng lại .

Chúng tôi lại vui vẻ đứng lên, vừa nướng gà, vừa ăn, tiếng cười không ngừng.

Không bị người quấy rầy, nhìn thành thị cảnh đêm, ăn mỹ vị thịt nướng, trò chuyện ...

Khi đó, thật sự nghĩ đến không có gì đau xót là không vượt qua được, hai người cùng một chỗ, là đủ rồi.

...

Diệp Chính Thần thương thế hồi phục vô cùng tốt, không bao lâu liền bỏ băng vải, tay có thể tự do hoạt động.

Tôi bỗng nhiên có chút hoài niệm, vào những ngày anh bị thương ỷ lại vào tôi.

Một hôm, khó có được ngày nghỉ, tôi không cần đi phòng thí nghiệm nuôi tế bào, tôi đứng tại ban công, đắm chìm trong tiếng nhạc lặp đi lặp lại từ phòng bên cạnh truyền sang, bài “thiên hương” . Liên tục trong nửa tháng ăn đồ nhẹ, anh đi ra ban công, tràn ngập hy vọng hỏi tôi: "Để ăn mừng thương thế của anh phục hồi như cũ, em hẳn là nên mời anh ăn lẩu cay?."

Tôi nói: "Tốt, hôm nay em vừa vặn

được nghỉ, anh đi mua thức ăn."

"Được!"

"Chờ một chút, anh mua nhiều chút, em sẽ gọi cả Lý Khải."

"Vì cái gì gọi hắn?"

"Làm thêm ở cửa hàng tiện lợi là anh ấy giúp em giới thiệu , em hứa sẽ mời anh ấy ăn lẩu ." Tôi thấy vẻ mặt anh âm trầm bèn nói: "Anh không thích thì thôi, không gọi ..."

Sắc mặt anh hơi hòa hoãn, tôi bổ sung một câu: "Hôm nào em một mình mời anh ấy ăn."

Diệp Chính Thần suy tư một chút, nói: "Không bằng gọi tất cả mọi người cùng nhau tới cho náo nhiệt."

"Cũng tốt a!" Tôi hưng phấn mà nói: "Chúng ta lại chơi trò chơi giết người?!"

"Được! Anh gọi điện thoại hẹn bọn họ."

Trò chơi giết người là trò chơi nhà trọ chúng tôi thường lưu hành. Mọi người tập trung cùng một chỗ, chơi trò chơi, tâm sự, câu thông tình cảm. Tôi lúc vừa mới tới tham gia một lần, bị Phùng ca, bọn họ làm cho cười cả buổi tối.

Chạng vạng, mười mấy người ngồi vây quanh cùng một chỗ, vô cùng náo nhiệt, ăn uống nhanh nhảu mất hai giờ, rốt cục cơm no rượu say.

Trò chơi bắt đầu, nội quy cũ, người thua phải uống một bát lớn rượu đầy.

Không bao lâu, tất cả mọi người có chút men say, duy độc Diệp Chính Thần thực tỉnh táo, bởi vì tư duy lô-gích cùng sức phán đoán của anh đều vượt quá

người thường sâu sắc, anh dù làm sát thủ, hay là cảnh sát, chưa bao giờ bị thua.

Có một ván, tôi cùng Tần Tuyết bất hạnh bắt trúng sát thủ, Tần Tuyết bị cảnh sát đã phát hiện, tôi khẩn trương nắm trong tay *hắc đào* A.

Đến phiên Diệp Chính Thần nói chuyện, anh dùng ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu biểu tình của mỗi người, cuối cùng dừng trên mặt của tôi...

Ánh mắt chúng tôi giao nhau trên không trung, tôi cố ý đối với anh nhợt nhạt cười, mấy phần e lệ, vài phần tình cảm.

Anh nhìn tôi, mỉm cười, ánh mắt toát ra một cảm giác nhu tình cùng tín nhiệm ...

Quan toà nổi giận."Hai người các

ngươi thiếu mắt đi mày lại, nhanh lên nói chuyện!"

Anh giật mình hoàn hồn, nhìn về phía mọi người, đưa ra quan điểm của mình."Nhất định không phải là Bạc Băng..."

Ý cười của tôi càng sâu..."Mỹ nhân kế" hiệu quả!

Vòng thứ hai bắt đầu.

Quan toà nói: Đề nghị sát thủ trợn mắt.

Tôi mở mắt ra.

Quan toà nói: Đề nghị sát thủ giết người.

Tôi giơ tay, chỉ hướng Diệp Chính Thần.

Quan toà nói: trò chơi chấm dứt, cảnh sát đã chết!

Anh mở to mắt... Nhìn tay của tôi chỉ, đôi mắt thông minh sắc xảo làm say lòng người.

"Tôi thua!" Anh thật sâu thở dài.

Một cảnh sát khinh bỉ anh."Sắp chết đến nơi, còn thay sát thủ giấu diếm!? Ngươi thương hương tiếc ngọc, người ta cũng không hạ thủ lưu tình..."

"Ngươi nha chết một chút cũng không oan! Uống rượu đi!" Châu ca bỏ đá xuống giếng.

Diệp Chính Thần cười khổ một chút, bưng một ly rượu tràn đầy, uống trong một hơi...

Phùng ca hướng về phía Diệp Chính Thần, chớp chớp mắt, nói bằng giọng Thiên Tân đáng yêu."Buồn bực làm gì? Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng

phong lưu!"

Tôi bị bọn họ cười nên chút ngượng ngùng."Mọi người tư tưởng đừng phức tạp như vậy, Em cùng Diệp sư huynh là quan hệ hàng xóm thuần khiết."

"Thuần khiết?" Phùng ca cười đến thập phần khoa trương."Em thử hỏi Diệp đại soái ca, hắn có biết hai chữa 'Thuần khiết' không?"

Tôi xin giúp đỡ mà nhìn về phía Diệp Chính Thần, chờ anh làm sáng tỏ. Anh tà tà tựa lưng vào ghế ngồi, khóe miệng khẽ nhếch lên, đưa ra một tia khiêu khích: "Không biết!"

Trả thù, thuần túy trả thù.

"Trên thực tế..." Diệp Chính Thần làm tư thế đổi chân, liếc nhìn về phía Lý Khải, không nhanh không chậm mở

miệng: "Anh đối với em động cơ vẫn... Phi thường không thuần khiết... Đừng nói em không biết."

Có người ồn ào, có người mở to hai mắt chờ xem kịch vui.

Có người hỏi: "Có bao nhiêu không thuần khiết? Nói cho nghe một chút!"

Có người hỏi: "Thế này có tính thổ lộ hay không?"

Anh thế này mà gọi là thổ lộ, anh rõ ràng là...

Quan toà nổi giận: "Đi! Đi! Hai người các ngươi đi sang phòng bên tiếp tục 'Quỷ nhân tình chưa xong', đừng chậm trễ chúng ta chơi trò chơi giết người!"

Diệp Chính Thần thật sự đứng lên."Tôi còn phải hoàn thành một báo cáo, mọi người chậm rãi chơi!"

Đi rồi, tôi rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Ai ngờ, trước khi đi, anh cố ý nhiễu đến bên cạnh tôi, hai tay khoác lên trên vai tôi, nghiêng thân đến gần sát mặt tôi, đem "Không thuần khiết" suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn."Nha đầu, trong chốc lát đừng quên qua giúp anh trải giường chiếu!"

Mọi người kinh ngạc thêm ánh mắt ám muội tề xoát xoát nhìn về phía tôi.

Tay anh không phải tốt hơn rồi sao?

Tôi ngạnh họng đem những lời này nuốt xuống, hung hăng cấu đùi anh.

Anh cảm thấy mỹ mãn quay về nhà trọ , lưu lại tôi một mình cả đêm đón nhận ánh mắt nghiên cứu cùng thăm dò của mọi người.

Sớm biết hôm nay, lúc trước thật

không nên nhất thời mềm lòng, giúp anh đổi chăn ga, thuận tiện trải lại giường.

Trời làm bậy vẫn còn tha thứ cho, tự làm bậy không thể sống a!

…

Chương10 : Mộng cũ nặng nề

Lúc đưa mọi người về, tôi hổn hển vọt tới phòng Diệp Chính Thần, hiên ngang lẫm liệt đi về hướng bàn anh, vừa đứng vừa vỗ bàn.

"Diệp Chính Thần, anh có ý tứ gì?"

Anh không nhanh không chậm viết nốt bản báo cáo dở dang, khép lại máy tính, ngẩng đầu lên, nửa cổ áo sơ mi lộ ra đường cong tuyệt đẹp của cổ cùng xương quai xanh...

"Em tới giúp anh trải giường chiếu

sao?"

Tôi nháy mắt, ngập đầy ảo não, ngây ngốc mà đứng yên một chỗ, đã quên mất thao thao bất tuyệt nói câu sau.

Anh đứng lên, đi từng bước về phía tôi, tôi bước lui về phía sau mãi đến lúc dựa lưng vào tường, không còn đường thối lui. Tay trái anh chống ở trên tường, tay phải cầm của tôi ít tóc, vuốt ve trên ngón tay."Em hỏi anh hôm nay có ý tứ gì sao?"

Tôi mờ mịt gật đầu.

Đúng, là muốn hỏi cái này.

"Anh nói như vậy trước mặt nhiều người... , bọn họ về sau thấy em thế nào nha?" Tôi không tiền đồ ngữ khí a! Tôi rõ ràng theo kế hoạch là phải rống to .

Anh dùng ngữ điệu điển hình hoa

hoa công tử nói."Anh muốn để tất cả mọi người biết, em là của anh..."

"Em không phải. Em lần trước đã nói rất rõ ràng: em không nghĩ thay đổi hiện trạng."

"Hiện tại không phải, chậm rãi sẽ là." Anh cười, thập phần gian trá."Tại đây lúc này, anh đương nhiên sẽ không để nam nhân khác nhớ thương em."

"Nhưng là... Trên địa cầu nữ nhân tốt nhiều đến như vậy, anh vì cái gì lại nhớ thương em?"

"Bởi vì, anh cần một người nấu cơm, giặt giũ cho anh, trải giường chiếu, chăn màn, còn không cần đòi báo đáp."

"Anh không cần..." Tôi vừa định nói anh không cần phí tâm cơ như vậy, anh cắt đứt lời tôi.

"Có thể ngủ cùng, anh thấy cũng rất tốt ."

Trừ bỏ Diệp Chính Thần, tuyệt đối không có nam nhân nào có thể đem lời nói vô sỉ như vậy nói ra mồm hợp lý hợp tình.

Tôi toàn thân phát sốt, ít nhất năm mươi độ.

"Muộn như vậy đến chỗ anh làm gì, em không có ý là..." Anh nhìn chằm chằm vào môi tôi, mặt dần để sát vào.

Tôi thất kinh đẩy anh ra."Đã khuya, em đi về trước !"

Chạy ra phòng của anh, tôi ngửa mặt lên trời thở dài. Vì cái gì sát phòng tôi lại có một con sắc lang như vậy!

Thần phật a, cứu cứu tôi đi!

***

Trải qua một buổi tối tự vấn lương tâm, tôi quyết định cùng anh bảo trì khoảng cách, kiên quyết không thể để cho sắc lang này từng chút một ăn mòn phòng tuyến kiên cường của mình.

Hôm nay không có tiết, tôi ở phòng nghiên cứu quan sát quy phạm thực nghiệm, cùng phó giáo sư thảo luận một chút kế hoạch nghiên cứu tiếp theo.

Vốn định đi đến phòng nuôi vi khuẩn nhìn xem tế bào tôi nuôi thế nào. Đi tới cửa, lại thấy tấm lưng kia... Quần áo trắng như tuyết, thanh dật như mây bay.

Một bóng người hơi nghiêng, lộ ra mặt mày ôn nhuận như ngọc.

Lòng một trận loạn quý.

Mỗi khi Diệp Chính Thần mặc vào

áo choàng trắng, mang theo cuốn sách, anh đột nhiên biến thành một người khác, trong ánh mắt không còn có khinh mạn, toàn bộ đều là đối với cho sinh mệnh quý trọng cùng nghiêm cẩn.

Đối mặt với anh như vậy, có đôi khi, tôi sẽ có loại ảo giác: đây mới chân chính là anh...

Đi đến trước cửa, tôi vụng trộm xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh nhìn anh, chóp mũi không để ý đã đụng vào thủy tinh mát lạnh.

Nguyên lai Diệp Chính Thần hướng dẫn một sinh viên mới tới như thế nào để làm giải phẫu hạn chế sinh sản cho chuột bạch, cắt bỏ noãn sào. Con dao mổ trong tay anh, nhẹ lay động, tỏa ra ánh sáng màu bạc.

Tôi lần đầu tiên phát hiện mùi máu tươi tràn ngập khi làm thủ thuật cũng sẽ là đắc ý như thế.

Phẫu thuật chấm dứt, anh đổi kim khâu, linh hoạt mà khâu lại miệng vết thương nhỏ cho con chuột bạch. Làm xong hết thảy, anh đem băng gạc quấn ngay ngắn, mềm nhẹ mà đặt ở trên người con chuột, trong ánh mắt toát ra thương tiếc cùng áy náy...

Cái ánh mắt này làm cho tinh thần tôi hoảng hốt thật lâu, đến khi Diệp Chính Thần đi ra, tôi cũng không biết.

"Nha đầu? Em như thế nào ở chỗ này?" Anh có chút kinh ngạc, cởi cái găng tay, tháo xuống khẩu trang màu trắng.

Cái động tác này a... Thật sự khiêu

chiến tôi sức chống cự mấu chốt.

"Nhìn xem anh có bao nhiêu tàn nhẫn!" Tôi thật sâu lắc đầu, cố đem chôn nội tâm rung động ở thật sâu. "Ai! Anh không chỉ có thích tàn phá không biết bao cô gái, ngay cả một con chuột cái cũng ra tay! Nam nhân mà giống như anh không có thuốc nào cứu được! Không có thuốc nào cứu được!"

Diệp Chính Thần nở nụ cười, lấy tay chỉ điểm điểm cái trán của tôi."Nha đầu, em có thể vũ nhục nhân cách của anh, đề nghị không cần vũ nhục hành vi chức nghiệp của anh. Anh là một thầy thuốc, phi thường có chức nghiệp đạo đức."

"Diệp thầy thuốc, tôi không quấy rầy ngài trị bệnh cứu người, mời!" Tôi

làm một tư thế mời, ý bảo anh có thể muốn làm gì thì làm, không cần cùng chỗ này nói chuyện phiếm với tôi.

Diệp Chính Thần nhìn xem đồng hồ."Thời gian không sai biệt lắm, đồng thời ăn cơm trưa đi."

"Tốt!" Tôi thực vô tội mà nhìn anh."Em hẹn Tần Tuyết."

"Kia quên đi! Anh quay về phòng nghiên cứu uống cà phê."

...

"Uống cà phê đối dạ dày không tốt!" Tôi âm thầm thở dài, hận chính mình không nên trông nom việc sống chết của anh, cố tình nhịn không được quan tâm anh."Quên đi, em mang cặp lồng để ở tủ lạnh phòng nghiên cứu tầng hai, anh cầm lấy mà ăn."

Ánh mắt của anh toát ra vui sướng sáng bóng."Vậy còn em?"

"Em không muốn ăn cơm thừa, đi căng tin ăn đại tiệc!"

"Cảm tạ!"

...

Một mình ngồi ở góc căn tin, trước mặt bày một chén mì, tôi trong đầu buồn bực uống một hớp, vô cùng hoài niệm buổi sáng hôm nay lúc năm giờ ngủ dậy làm *đậu hũ ma bà* cùng *cung bảo kê đinh*...

Ai! Nhưng có thể trách ai, còn không phải chính mình thấp kém, không chống lại được "Sắc đẹp" mê hoặc!

Tôi oán hận mà há miệng ăn mấy miếng mì, đặt ở miệng, đem nó trở thành người vô lương nào đó mà dùng sức

nhấm nuốt.

Miệng mắng: “Diệp Chính Thần đáng chết, Diệp Chính Thần vô sỉ, Diệp Chính Thần hoa tâm.... Toàn bộ bị tôi ăn nát, nuốt vào trong bụng."

Một cái cặp lồng màu hồng nhạt đặt ở trước mắt tôi, như thế nào thấy rất quen mắt nha?

Tiếp theo một người nhìn càng quen mắt ngồi ở trước mặt tôi."Ăn của em có một cạp lồng mà thôi, không cần đem anh ăn nát, nuốt vào bụng đi?"

Miệng tôi phun cả mì ra.

Anh chậm rải rót cho tôi một chén nước.

Tôi vội vã uống một hớp lớn."Sao anh lại tới đây?"

"Tần Tuyết vừa tìm anh."

"Ân?" Tôi sửng sốt: "Cô ấy tìm anh làm gì?"

Anh không trả lời mà nói."Đợi lát nữa đi, anh đi mua đại tiệc cho em ăn."

Không bao lâu, món tôi thích nhất: chân gà nướng, cá nướng, cơm thịt bò, còn có *thọ tư* đầy cả một bàn.

Anh cười sờ sờ đầu tôi."Ngoan, từ từ ăn, chậm rãi ăn, chậm rãi mắng! Coi chừng nghẹn!"

Thần phật a, ngươi đang ngủ sao?

***

Buổi chiều tan tiết, tôi trực tiếp đi cửa hàng tiện lợi làm thêm, hôm nay phải liên tục làm sáu tiếng, trả nợ ngày hôm qua nghỉ.

Rốt cục làm đến khuya, khi kim đồng hồ chỉ hướng mười một giờ năm

mươi lăm phút.

Chỉ còn năm phút đồng hồ cuối cùng, nhớ tới chính mình lát nữa kéo lê hai chân mỏi nhừ cô đơn quay về chỗ ở, tôi thấy thật không tình nguyện tiếp tục làm liên tục sáu giờ.

Bốn lon bia mặt trời đặt trên bàn thu ngân, tôi buông buông cổ tay, lộ vẻ lễ phép tươi cười với khách hàng: "Hoan nghênh quý khách."

Đến khi nhìn thấy khuôn mặt nam nhân đầu tuấn lãng, ý cười trên khuôn mặt của tôi càng nở ra vô hạn."Sư huynh? !"

Tôi sớm đem việc bảo trì khoảng cách bay lên đến chín tầng mây.

"Anh vừa vặn đi ngang qua, thấy hơi khát nước." Anh thanh toán, thuận tay

mở ra một lon, dựa lưng vào quầy bên cạnh uống một ngụm, tỏ vẻ chính mình quả thật rất là khát nước."Em mấy giờ tan tầm?"

"Mười hai giờ." Lúc này, Lý Khải nhận ca đi tới, nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, trong mắt không che dấu chút toát ra ý không đợi thấy.

Diệp Chính Thần làm bộ như không có thấy, tiếp tục cùng tôi nói chuyện: "Trùng hợp như thế? Anh tiện đường đưa em trở về."

"Cám ơn!" Tôi theo tủ quầy lấy ra con gà nướng anh vừa nhìn, dùng túi đóng gói, giao cho anh: "Em làm, cầm mà nếm thử!"

Anh không khách sáo với tôi, tiếp nhận, rồi đi ra ngoài.

Tôi vào phía sau thay đổi quần áo, buông tóc đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Anh ngồi ở chiếc xe thể thao màu xanh ngọc, hướng về phía tôi ngoắc ngoắc tay.

"Lại đổi xe?"

"Ừ! Ngày đó em nói xe của anh rất xấu, anh trở về càng xem càng thấy nó xấu."

"Chỉ tìm lấy cớ lãng phí."

Anh không cho là đúng mà nhíu mày.

Trên đường xe không nhiều lắm, anh lái thật sự chậm.

Tôi cuộn mình ngồi trên ghế da thật thoải mái, đứng suốt sáu giờ chân vừa tê vừa mỏi, mà ra ngay cả khí lực nhẹ đều không có, nhắm mắt lại, nhớ…quá hô

hấp trên người anh nhẹ nhàng mà khoan khoái vị bạc hà, đắc ý ngủ trong chốc lát.

Chương11 : Nụ hôn đầu tiên

"Mệt mỏi?" Diệp Chính Thần hỏi tôi.

"..."

Tôi ngay cả gật đầu đều lười.

"Tội gì mà làm khổ chính mình, tìm một nam nhân tốt chiếu cố em đi."

"Em đang đi tìm." Tôi mở to mắt, khuôn mặt anh ý vị sâu xa gần trong gang tấc, ngũ quan cùng góc cạnh rõ ràng nhưng không đông cứng, ánh mắt lạnh lùng lại mang theo chút ánh mặt trời ôn hòa, tôi thích nhất ánh mắt anh, khép hờ

thì mê hoặc, mỉm cười thì trong vắt, suy nghĩ sâu xa thì sâu thẳm.

Tổng thể có thể nói, anh chợt nhìn qua rất tuấn tú, càng ngắm càng có hương vị...

Bất kỳ thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, tôi vội vàng đem mặt chuyển hướng về phía trước."Lý Khải hẹn em cuối tuần đi hát Karaoke..."

"Hắn? Hắn ngay cả chính mình đều nuôi không nổi, còn có thể chiếu cố em?"

"Thế còn Châu ca dưới lầu được không? Tôi cảm thấy con người cũng không sai, có vẻ trầm ổn ..."

"Em không lầm đi? ! Hắn cũng có thể làm chú của em."

"Nào có khoa trương như vậy! Anh ấy mới hơn em có bảy tuổi, tuy bộ dạng

chỉ hơi có chút già." Cố biện bạch thêm cho hợp lý.

"Anh cũng không tin em khi em nhìn thấy nếp nhăn thật sâu nơi khóe mắt hắn, sẽ không nhớ tới cha già của em."

Tôi mếu máo, không thể không thừa nhận, có khi cũng đúng.

"Vậy anh cảm thấy ai thích hợp?" Tôi hỏi.

Diệp Chính Thần nở nụ cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề tuyết trắng.Vẻ mặt luôn cười đến xấu xa của anh, lại ít khi cười như vậy *"Tinh khiết"* cùng *"Chính"* : "Em… không bằng lo lo lắng lắng đến anh đi?"

Tôi tà tà con ngươi nhìn anh."Quên đi! Người sao hoả cũng biết: anh đổi xe tốc độ nhanh, đổi nữ nhân tốc độ nhanh

hơn. Em đây là một cô gái thiên chân ngây thơ, làm sao trải qua được hoa hoa công tử vô tình tàn phá của anh."

"Đó là thế tục đối với anh thành kiến."

Ta cười lạnh."Quan điểm Tần Tuyết cũng đại biểu cho thế tục thành kiến? "

Nghe thấy hai chữ Tần Tuyết, anh nhỏ giọng nói thầm một câu, tôi nghe như là "Shit!"

"Anh cùng Tần Tuyết không có gì! Không phải loại quan hệ như em tưởng."

"Vậy là cái gì quan hệ?"

"Tóm lại, anh ngay cả ngón tay cô ấy cũng chưa chạm qua."

"Điêu!"

Một con sắc lang cùng một mỹ nữ ở Hokkaido nửa tháng, ngay cả ngón tay

cũng chưa chạm, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng khó có khả năng!

Đau đầu , tôi vô lực lại cùng anh tranh cãi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, hai tay đè lên cái trán.

Xe im lặng chạy chậm trên đường, trải qua từng căn nhà nhỏ, mỗi một căn nhà trước cửa đều có vài gốc hoa chăm sóc tỉ mỉ bởi nữ chủ nhân.

Đúng là đầu mùa xuân, các loại mùi hoa hỗn đồng thời, nồng đậm xông vào mũi.

Gần đây, đi nhiều trên con đường này, tôi bắt đầu nghĩ tới một cái nhà như vậy, ở xa nội thành huyên náo, chỉ cần một chỗ yên tĩnh.

Sẽ có ngọn đèn vàng nhạt theo bức màn chiếu ra, chiếu sáng lên cửa chờ

trượng phu về nhà.

Đáng tiếc, phòng ở như vậy tại Trung quốc rất xa xỉ , tôi bán mình đều mua không nổi!

Đến một ngã rẽ ở con phố, anh đem xe dừng lại, đẩy tay của tôi ra, mềm nhẹ mà giúp tôi mát xa huyệt Thái Dương.

Không hổ là môn sinh đắc ý của Giáo sư Điền Trung, thủ thuật mát xa của anh không phải chỉ tốt, lực đạo cùng huyệt vị bấm không sai chút nào.

Thần kinh căng thẳng nhờ anh an ủi dần dần buông lỏng xuống dưới...

Tôi toàn thân thả lỏng, thoải mái mà giãn khuôn người."Cám ơn!"

Xoa xoa, tay anh chậm rãi đi xuống phía dưới, lúc nhẹ lúc nặng ấn cho tôi xương cổ…xương bả vai…lưng…

Biết rõ anh lại chiếm tiện nghi của tôi, tôi vẫn nghĩ luyến tiếc thủ pháp mát xa cao siêu của anh, do tay anh ở trên người tôi thăm dò xung quanh…

"Nha đầu, để cho anh chiếu cố em đi."

"Anh vẫn đều chiếu cố em." Nếu không anh không vào lúc nửa đêm mười hai giờ đêm đi ngang qua cửa hàng tiện lợi. Tâm tư của anh tôi biết, tâm tư của tôi anh không hiểu...

Anh vươn một cánh tay vòng đến trước người tôi, đem tôi ôm vào trong lòng anh, môi để sát vào tai tôi nói. "Đừng người khác nói, phải tin tưởng cảm giác chính mình."

Ánh trăng xuyên qua lá cây loang lổ.

Ngọn đèn xe thể thao màu xanh lam.

Cưỡng không được nam nhân ngàn vạn nhu tình.

Không khí quả là hài hòa! Tôi nên ra vẻ e lệ mà dựa vào trong lòng anh, đỏ mặt hỏi: "Anh có thể hứa hẹn yêu em cả đời một đời sao?"

Thật là một cảnh phong tình khó hiểu

Tôi hung hăng lườm anh một cái, đẩy anh ra: "Em cảm giác anh đói khát khó nhịn, sẽ thú tính, đem em ăn làm mạt tịnh, bỏ thây chốn hoang dã."

Anh giận đến mức nghiến răng nghiến lợi."Anh nên kiểm tra toàn diện thần kinh của em !"

"Đề nghị của anh, em sẽ lưu tâm, Diệp thầy thuốc!" Tôi nói. "Đã khuya,

em phải đi về."

Vào nửa đêm lúc này, phố vắng không người, nói chuyện yêu đương không phải là sáng suốt lựa chọn!

...

Anh đem xe đứng ở dưới lầu nhà trọ, chúng tôi cùng lên lầu. Đi đến cửa phòng, thấy tôi mở cửa, tà tâm của anh vẫn không hết, "Chân thành" mà thỉnh cầu: "Này chân gà nguội, em giúp anh đun nóng đi."

"Trở về lấy lò vi sóng của anh mà đun."

“lò vi sóng của anh hỏng rồi."

"Vậy dùng lò nướng."

"Cũng hỏng rồi!"

Tôi cũng không tin, cái lò nướng cùng lò vi sóng của anh tám trăm năm

không dùng lần nào làm sao mà hỏng, nói nhảm mà thôi.

Nhưng là, tôi thật là không có tiền đồ bị ánh mắt chân thành cùng tràn ngập chờ mong mê hoặc, không chịu được nói: "Vào đi."

Sau đó, tôi cứ thế dẫn sói vào nhà .

Vừa vào cửa, anh tự nhiên như không phải người ngoài mở máy tính của tôi, thuần thục mà đánh mật mã, mở ra bản nhạc cũ lần trước – thật phiến tình, cái loại người này.

Tôi đi qua không chút khách khí tắt đi, thay đổi bài hát khác của Châu Kiệt Luân

Thật không tư tưởng "Rống rống cáp hắc!", đinh tai nhức óc.

"Mau ăn, ăn xong đi mau! Ta muốn đi ngủ !"

Thừa dịp tôi đi đun nóng chân gà cho anh, anh lại đổi bản nhạc vừa nãy, ngồi trên giường mở bia, một người tự rót uống một mình, có vẻ nhàn hạ thoải mái.

Tôi vừa thấy, giận đến bật cười.

"Diệp Chính Thần, nếu anh nghĩ ngồi đây câu giờ, liền có cơ hội lừa đến trên giường em, anh liền sai lầm rồi. Anh có ngồi đến hừng đông, cũng không có khả năng.!"

Anh lại mở ra một lon bia đưa cho tôi, cười cười."Anh mà muốn nằm, mấy tháng trước là có thể, không cần chờ cho tới hôm nay. Ngồi xuống cùng anh uống chút bia."

"Em tửu lượng không tốt, một lon sẽ say."

Anh nghe vậy, hai tròng mắt lóe lóe sáng lên.

Tôi đoán đến anh nghĩ cái gì, trực tiếp chặt đứt tà niệm."Anh đừng muốn cho em uống, em một ngụm sẽ không uống!"

"Đến giúp anh ngồi trong chốc lát đi." Anh chỉ chỉ vị trí bên người, thấy tôi không chịu, mới xuất đòn sát thủ."Anh ngày mai phải về nước."

"Cái gì?!" Tôi tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi một lần nữa."Anh nói cái gì?"

"Anh có chút việc gấp, ngày mai phải về nước một chuyến."

"Chuyện gì vội vả như vậy?" Tôi

hỏi.

"Gia sự." Anh ngắn gọn mà trả lời tôi, có thể thấy được đối với đề tài này không muốn nói đến.

Từ ngày mai trở đi không cần lai lo lắng sắc lang mơ ước tôi, tôi nên cao hứng mới đúng, thế nhưng thật sự cao hứng không nổi. Cả người vắng vẻ , không chỗ nào dựa vào.

"Khi nào thì có thể quay lại?" Giờ này khắc này, trong não tôi chỉ quan tâm một vấn đề này.

"Đại khái nửa tháng, trong khoảng thời gian này điện thoại di động của anh sẽ không thông, em không cần gọi điện thoại cho anh."

"Nga!" Tôi ngồi xuống, dựa lưng vào đầu giường, đầu dựa vào chiếc gối

mềm mại.

Âm nhạc thật sự thực phiến tình.

Mỗi một một âm điệu đều có thể châm ngòi đến thần kinh yếu đuối...

Làm cho tôi lại đa sầu đa cảm mà hỏi."Anh thật sự thích em sao?"

Anh ngửa đầu uống một ngụm bia."Ừ!"

"Thích em cái gì?"

"Hoàn mỹ!"

Tôi cười khổ, nam nhân sao không thể có chút dối trá, sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, giống như nam nhân khác, giả bộ nói: thích vì tôi tốt, thiện lương, hiền lành, hoặc là đáng yêu... Giả là thế, thật hưởng thụ a!

"Anh thích nhìn em bộ dáng làm việc thật sự. Nấu cơm, đi học, ở phòng

thí nghiệm chăm sóc tế bào... Còn có, biểu tình lúc mắng anh... càng đáng yêu!"

Anh chắc thích nhất là xem bộ dáng tôi lúc thoát quần áo! Tôi ở trong lòng thay anh bổ sung thêm trọng điểm.

Nam nhân a! Vĩnh viễn là một động vật *sinh thực khí quan chi phối cảm quan*!

Anh nhìn tôi, qua đôi đồng tử nhìn thấy tôi ánh mắt sương mù...

Thấy lưỡi có vẻ khô, tôi trong lúc vô ý bưng bia lên uống một ngụm, một giọt bia màu vàng nhạt lưu tại khóe miệng, anh chậm dãi lấy tay, giúp tôi lau đi...

Đầu ngón tay chạm vào môi tôi thì tôi không thể không thừa nhận, tôi có cảm giác... rất mãnh liệt...

Tôi ngăn tay anh, vừa định cách xa anh một chút, tác phong của anh khác hẳn ngày thường. Ôm cổ tôi, đem tôi cố định trên hai tay anh cùng giường ngủ

Tôi đầu óc nhất thời ngắn đi, hỏi câu đặc ngu ngốc: "Anh muốn làm gì?!"

"Vì dự phòng anh không ở đây trong khoảng thời gian này có người thừa cơ mà nhảy vào, anh quyết định đem gạo nấu thành cơm..."

Tôi chỉ chỉ phía bên kia: "Nồi cơm điện ở bên kia!"

Anh lắc đầu, hai tay bắt được cổ tay tôi, đặt ở sau lưng tôi. "Chờ anh đem em nấu chín, lại làm của riêng. Như vậy nửa đời sau của anh là không cần lo ăn, lo uống, không lo không có người ngủ cùng anh..."

Sắc lang này nói chuyện cũng không thể thật sự như vậy, nói dối một chút cũng sẽ chết a!

"Anh vào ngục giam cũng có thể không lo ăn, không lo uống."

Uy hiếp của tôi không quá hữu lực, anh căn bản không để trong lòng."Em yên tâm, anh luôn luôn không thích dùng sức, anh sẽ cho em cam tâm tình nguyện..."

Thấy môi anh chậm rãi tới gần, tôi nhất thời tránh né, môi anh dừng lại ở sau vành tai.

Toàn thân điện giật, như tê liệt.

Đôi môi ôn nhuận theo vành tai đi đến bên gáy…

Tôi cố gắng cố rút ra hai tay bị anh chế trụ, bất đắc dĩ nhận được hơi thở như lửa nóng của anh, sở hữu giãy dụa đều là

phí công.

Như vậy gọi là *"Bất động cường"*, thì cái gì gọi là Q*J? !

Môi anh một đường duyện hôn môi của tôi, ướt át mềm mại, tẩm đậm hương vị bia.

Tôi run lên, một trận khoái cảm mãnh liệt cùng kích thích theo đôi cánh hoa kéo lên đến đại não.

"Đừng..." câu nói kế tiếp tôi không còn có cơ hội nói, cũng không muốn nói hơn nữa.

Môi cùng môi đụng chạm cùng một chỗ, nhè nhẹ mật hợp, linh hồn trầm vào lửa nóng dung nham, thân thể như thoát khỏi hồng trần, lại khó thoát, khỏi thoát…

Chương12 : Tương tư tha thiết

Nụ hôn của anh vừa ôn nhu, vừa bá đạo không thể kháng cự, gần như hút vào, như gần như xa cọ sát, lại có lúc như cắn nhè nhẹ. Tê cùng ngứa, tràn ngập khiêu khích cùng tình thú. Thân thể dần dần mềm nhũn, ỷ vào trong lòng anh, chỉ còn lại có chút khí lực.

Thừa nhận, anh sắp sửa gây cho tôi cảm xúc mãnh liệt…

Đẹp quá! Ngọt quá! Thực say lòng người!

Trước mắt tôi, ngoài trời màu đen, gió thổi vào làm bay nhẹ bức rèm màu đỏ, đầy trời cây anh đào màu trắng, rơi xuống hồ nước màu ngọc bích...

Nụ hôn thật dài, không biết ngưng tụ, chờ đợi bao lâu, anh cùng tôi.

Tôi không hề phản kháng, tôi cho rằng người này nhất định là kết thúc của tôi, tôi tội gì cùng số mệnh đấu tranh.

Thử yêu một lần đi, không so đo trả giá, cũng không so đo kết quả, chỉ cần quá trình tôi đã nghĩ đẹp như thế...

Cảm giác được sự thuận theo của tôi, anh buông tay ra, đầu ngón tay chậm rãi nâng phía dưới của tôi lên, để anh có thể hôn nhập càng sâu, càng hoàn toàn, càng toàn diện...

Lưỡi anh linh hoạt dò xét nhẹ

nhàng, tôi sớm vô lực cự tuyệt, lại càng không muốn cự tuyệt, tôi hơi chút mở ra đôi môi, để anh thuận lợi theo vào.

Lời lẽ giao triền, cảm xúc mãnh liệt thoải mái, hừng hực khí thế cọ xát, nguyên lai thế này chính là hôn, chính là yêu...

Tôi nhắm mắt lại, hai tay đặt lên vai anh, vòng qua cổ anh, đáp lại sự quấn quýt si mê, cũng đáp lại toàn bộ anh yêu tôi.

Quấn quýt si mê một trận, tay anh sờ soạng đến cổ tôi, thăm dò tới ngực...

Nhè nhẹ từng đợt từng đợt tê dại cùng đau nhẹ tác động toàn thân, kinh ngạc, lạ lẫm, tôi không nhịn được hít vào một hơi, hít vào hơi thở của anh, toàn thân như say bủn rủn.

Không biết quá trình thế nào, một trận mê muội qua đi, tôi ngửi thấy mùi xà phòng giặt quần áo hương hoa nhài thanh nhã, mới phát hiện chính mình đã bất tri bất giác nằm ở trên giường mềm mại.

Hơi mở ra trước mắt mông lung, tôi thấy đáy mắt anh đắc ý mà quang mang...

Anh đương nhiên nên đắc ý.

Như tôi mạnh miệng như thế, rốt cuộc ngàn ý trăm thuận bị anh ôm vào ngực, cam tâm tình nguyện mặc anh muốn làm gì thì làm, rốt cuộc là để anh lên giường tôi...

Tôi một lần nữa nhắm mắt lại, từng cái cúc buông ra, làn khí lạnh thổi nhẹ đi nhiệt độ thân thể. Môi anh theo nút thắt đã được cởi bỏ, thăm dò xuống phía

dưới mà đi. Lửa nóng ở đầu lưỡi lướt qua mỗi tấc da thịt...

Tôi dồn dập mà hít thở, bổ sung đầu óc bị thiếu dưỡng khí.

"Muốn không?" Thanh âm của anh tràn ngập hấp dẫn.

Tôi xoay khuôn mặt hồng thấu sang một bên, không dám nhìn thẳng vào anh với ánh nhìn chăm chú thật sâu.

Tôi nhớ lại bạn cùng phòng ở đại học một đêm đã bàn, mọi người nhất trí cho rằng không nên dễ dàng cùng nam thầy thuốc kết giao, thực dễ dàng chịu thiệt.

Bởi vì sinh lý học cùng thần kinh học là môn bắt buộc, để nữ nhân không thể kháng cự điểm mẫn cảm, bọn họ nhắm mắt là có thể tìm được...

Bọn họ sẽ đem ngươi nằm ở trên giường, giống như điều trị cảm mạo cùng phát sốt, dễ như trở bàn tay!

Tôi lúc ấy hoàn toàn không tin, giống như liệt nữ trinh tiết cười nhạt: nữ nhân không muốn, thì nam nhân khiêu khích như thế nào cũng không được.

Cho đến hôm nay, tôi tin!

Diệp Chính Thần chỉ cần một nụ hôn vừa ôn nhu vừa cuồng nhiệt là đủ để cho tôi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không cần cái gì?

Ngón tay hơi lạnh theo vạt áo của tôi đi vào, chợt ấm chợt lạnh, qua xương sườn, cho đến ngực...

Tôi biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, một chút khẩn trương, một chút chờ mong, tay nắm chặt lên ga giường.

"Thích không?" Anh nhợt nhạt cười, nụ cười hư hỏng. Đồng thời, tay anh đi dần tới váy dưới đùi tôi, theo tay anh, toàn thân tôi như nóng lên, cắn chặt môi dưới mới không rên rỉ lên tiếng.

"Ưm!" Một tiếng hừ nhẹ, theo xoang mũi theo phát ra.

Ý cười của anh càng đậm, khi thân anh đè lên đến...

Tại đây, một thời khắc mấu chốt...

Tôi nói với anh: "Tần Tuyết!"

Anh giật nhẹ khóe miệng đùa cợt."Đổi một phương pháp sáng tạo hơn dời đi lực chú ý của anh."

Tôi giãy dụa về hướng cửa sổ, dương cằm tự đắc."Thật sự, em không lừa anh, cô ấy hình như đến đây."

Anh nửa tin nửa ngờ, quay đầu nhìn

phía ngoài cửa sổ sớm không có người, quay đầu cởi nốt cúc áo cuối cùng, lúc này, chuông cửa vang lên.

Tiếng chuông cửa bén nhọn vang lên trong đêm yên lặng, nhiệt tình của tôi chợt phục hồi, tứ chi khôi phục khí lực.

Cô ấy đến... Rất đúng lúc!

Có cảm giác quẫn bách của người bị bắt gian tại giường, tôi vội vàng giãy anh, chạy hướng cửa."Ai a?"

"Tớ là Tần Tuyết..."

Tôi sửa sang lại một chút quần áo, cài lại vạt áo đã bị sắc lang cởi bỏ, chà sát đến đỏ lên đôi môi ướt át, mở cửa, mặt cố cười "Có chuyện gì vậy?"

"Ổ cứng máy tính của tớ bị hỏng, muốn mượn ổ cứng của bạn, thấy đèn phòng bạn còn sáng, không quấy rầy bạn

ngủ đi?"

Ai! Hơn nửa đêm ổ cứng máy tính cái gì a!

"Không! Tớ vừa trở về, bạn chờ một chút, tớ đi lấy cho bạn."

Tôi không bảo cô ấy tiến vào ngồi, không phải sợ hãi mà không đành lòng để cô ấy đối mặt với tính cảnh như vậy.

Vội vàng lấy ổ cứng, tôi nhìn thấy cô ấy ngẩn người nhìn chằm chằm vào đôi giày nam trước cửa, tay cảm thấy nặng trịch, lòng co rút đau đớn một chút, vì cô ấy! Cũng vì chính mình!

"Nồi cơm điện của tớ bị hỏng, nhờ anh tớ giúp tớ tu sửa."

Cô ấy gật gật đầu, cười đến thập phần miễn cưỡng."Anh ấy thực am hiểu giúp người ta tu sửa này nọ."

Tần Tuyết chuyển người, chần chờ một chút, lại xoay người lại hỏi tôi, "Tớ có mấy câu muốn cùng anh ấy nói, có thể chứ?"

"Nga!" Tôi xoay người trở lại phòng, thấy Diệp Chính Thần nửa thân trên ở trần, vô liêm sỉ nằm trên giường của tôi, một cơn giận vô cớ thoát ra.

Tôi dùng hết toàn lực đạp chân Diệp Chính Thần một phát, hạ giọng nói: "Đi! Nếu nhàn rỗi không có việc gì thì đi theo người tình cũ của anh mà ôn chuyện, cho cô ấy khỏi lại đến chỗ em."

Anh cắn răng ấn chỗ đau, theo hàm răng nghiến ra một câu: "Nữ nhân chẳng phân biệt được thị phi!"

"Còn không đi em dùng nồi cơm điện đập đầu anh."

...

Diệp Chính Thần mặc xong quần áo, vừa sửa sang vừa ra cửa.

Tôi nghe thấy tiếng Tần Tuyết rất nhẹ."Quấy rầy hai người?"

"Tôi đã nói với cô rất rõ ràng, tôi không thích cô..."

"Vậy anh thích cô ấy sao?"

Diệp Chính Thần lãnh đạm mà trả lời: "Tôi thích ai, không quan hệ tới cô."

"Anh thích cô ấy?!" Tần Tuyết cười đến thực châm chọc, tiếng cũng rất lớn.."Anh biết thích là như thế nào không? Anh không phải muốn chơi đùa, chơi chán xong vứt bỏ chẳng thèm ngó tới! Diệp Chính Thần, anh dám nói anh có thể toàn tâm toàn ý đối với cô ấy, anh dám nói anh ngoài cô ấy sẽ không

cưới…?!"

"Tần Tuyết, cô là người thông minh, đừng làm chuyện ngu xuẩn hại người hại mình. OK? !" Tiếng của anh thật lạnh, lạnh đến nỗi toàn thân phát lanh.

Có một ngày, anh cũng sẽ đối với tôi nói như vậy sao? !

Tôi cầm lấy lon bia Diệp Chính Thần uống một nửa, môi, đặt ở trên chỗ anh vừa uống, lạnh lẽo, chua xót!

"Em không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, em chỉ hy vọng anh không lại làm tổn thương Tiểu Băng!" Tần Tuyết lớn tiếng nói.

...

Tôi biết, Tần Tuyết là cố ý nói cho tôi nghe .

Tôi muốn nói cho cô ấy, nếu thương

tổn là do tôi lựa chọn, tôi không cần người khác nhắc nhở tôi.

Tắt đèn, nhờ vào màu trắng của ánh trăng, tôi thu thập xong này nọ, lên giường ngủ.

Ngày hôm sau, tôi trốn hai tiết học, đưa Diệp Chính Thần ra sân bay.

Xe buýt sân bay chạy trên đường cao tốc dọc theo bờ biển, trên xe rất ít người, tốp năm tốp ba phân tán ngồi, Diệp Chính Thần cố ý tránh sự chú ý của người khác, lôi kéo tôi ngồi ở cuối xe.

Trong xe trừ bỏ có vài âm thanh mơ hồ xì xào bàn tán, chỉ còn lại có tiếng động cơ và bản tin trong TV truyền phát chỉ đạo lộ trình.

Tôi cuộn mình ngồi tại vị trí gần cửa sổ, có rất nhiều lời muốn nói, lại

không nói ra lời, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Trời không có gió, ánh sáng chiếu trên mặt biển.

Thỉnh thoảng, có thể thấy từng đôi tản bộ trên bãi biển, dấu chân liên tiếp kéo dài đến rất xa...

Diệp Chính Thần cầm lấy tay trái của tôi, tôi liếc mắt thấy anh đeo cho tôi một cái đồng hồ logo chói mắt đeo trên cổ tay, cổ tay lúc cảm thấy nặng đi rất nhiều, giống như là đội xiềng xích.

Anh nắm tay của tôi, đồng hồ nam trên cổ tay cùng một kiểu, kim đồng hồ bằng kim cương, rất chói mắt.

Tôi nhíu nhíu mày.

"Không thích?" Anh thấy tôi nhíu mày, lập tức nói: "Trước mang tạm, chờ

anh trở lại, chúng ta đi mua loại em thích."

"Em thích nhãn hiệu Hải Âu, mặt đồng hồ màu trắng, *màu trắng biểu liên*..." Tôi nói.

Anh sửng sốt một chút, *ách nhiên thất tiếu*, nắm chặt tay tôi. "Được, về nước anh mua một đôi."

Tôi gật gật đầu.

Tôi nhớ rõ mới trước đây, cha tôi đưa cho mẹ một đôi đồng hồ, mẹ coi như bảo bối cất kỹ, không cho tôi đụng vào, nhưng tôi thừa dịp mẹ không để ý, lấy mang thử trên tay, trái một cái, phải một cái.

Diệp Chính Thần vòng tay ra sau lưng tôi, khoát lên trên vai tôi, tôi không có cự tuyệt, chậm dãi đem mặt dựa vào

vai anh.

Không có chính thức thổ lộ, cũng không có trịnh trọng xác định quan hệ, cứ tự nhiên như vậy, chúng tôi dựa vào cùng một chỗ. Tôi thích cảm giác như thế, thấy ăn ý không nói lên lời...

"Sư huynh..."

"Ơi?" tiếng tôi rất nhỏ, anh khả năng nghe không rõ, đem lỗ tai tiến đến gần môi tôi.

Tôi nói: "Em không cần anh hứa hẹn cái gì, em biết anh không làm được, nhưng trong lúc cùng một chỗ với em, trăm ngàn đừng cùng với nữ nhân khác dây dưa không rõ. Anh không thích em, hoặc là thích người khác, trực tiếp nói cho em biết, chúng ta chia tay tốt đẹp... Em hận nhất bị người lừa gạt."

Anh nắm chặt tay tôi, ánh mắt dị thường kiên định."Anh đối với em là thật sự!"

"Em cũng vậy thật sự." Tôi mỉm cười cúi đầu."Em từ lúc sinh ra đến giờ, đối với chuyện gì đều thật sự."

"Anh thì tương phản, anh chỉ đối với em thật sự!" Biết rõ anh chỉ an ủi tôi, trong lòng vẫn là thực ngọt.

"..."

...

Anh đưa môi tới gần, ôn nhu mà đặt lên môi tôi.

Tôi nhắm mắt lại, rúc vào trong lòng anh.

Góc cuối xe buýt, không ai lưu ý tới, chúng tôi hôn môi, nói chuyện phiếm, lại hôn, lại tán gẫu...

Tiếng cười, tiếng cảm khái, tiếng hít thở không xong, lúc trầm lúc bổng.

Hai giờ xe chạy, thấy thật ngắn ngủi!

Sau đó, chúng tôi tán gẫu chuyện trước đây, tôi kể cho anh nghe cha mẹ tôi chuyện xưa nhưng tình yêu ấm áp, tình cảm thủa xưa nhưng cũng động lòng người nhất.

Anh cẩn thận mà nghe.

Tôi lại hỏi chuyện thủa trước của anh. Anh suy nghĩ thật lâu, mới nói cho tôi biết: Theo như anh nhớ lại, cha anh cũng rất bận, mỗi tuần chỉ ở nhà có hai ba ngày, không để ý sự tình trong nhà. Mẹ anh thân thể không tốt, vừa lo công việc, vừa lo việc nhà, còn muốn chiếu cố con nhỏ, chiếu cố hai ông bà già, thực vất vả.

Bà là một nữ nhân kiên cường, thân thể không thoải mái cũng không nói cho bất luận kẻ nào, một mình cắn răng chịu đựng .

Năm Diệp Chính Thần bảy tuổi, mẹ anh bị viêm ruột thừa cấp tính. Anh nhìn thấy mẹ ở trong phòng đầu đầy mồ hôi, môi không có chút huyết sắc nào, sợ choáng váng, vừa gọi cho cha, vừa cầm tay mẹ không ngừng nói: "Mẹ, mẹ không thể chết được, mẹ không thể chết được..."

Rất nhanh, xe cứu thương chạy đến, hai bác sỹ mặc áo choàng trắng dùng cáng mang mẹ anh đưa đến bệnh viện.

Từ ngày đó về sau, Diệp Chính Thần thích màu áo trắng đó, phấn đầu trở thành thầy thuốc....

Chương13 : Giây phút chia ly

Đăng ký xong, Diệp Chính Thần không coi ai ra gì ôm lấy tôi, tôi có điểm không thích ứng thân thiết trước mặt mọi người, vội vàng đẩy anh ra.

Anh cũng không cưỡng cầu, nhỏ giọng nói, "Chờ anh quay trở lại, chúng ta tiếp tục làm nốt chuyện tối hôm qua..."

Tôi trầm mặc.

Xem như ngầm đồng ý!

Anh đi rồi, tôi không cảm thấy khổ sở nhiều, chỉ có lúc đi về có lúc lên

nhầm xe buýt, may mắn lái xe phát hiện đúng lúc.

Anh đi mấy ngày hôm trước cũng không có gì, tôi vội vàng đi học, làm bài tập, cùng giáo sư thảo luận, còn có làm thêm, cơ bản không có thời gian mà tưởng niệm một người. Chỉ có mỗi ngày về nhà, thấy cái tên trên cửa phòng bên, nội tâm như hồ nước đối diện, tạo nên nhè nhẹ gợn sóng, ngọt ngào mà chua xót.

Mười ngày sau, tôi hưng phấn mà đếm ngày, còn có năm ngày, bốn ngày, ba ngày, hai ngày, một ngày...

Hai mươi ngày trôi qua, Diệp Chính Thần không quay lại, điện thoại của anh thủy chung tắt máy, tôi bắt đầu lo lắng. Thường xuyên mơ thấy anh gặp chuyện ngoài ý muốn, hoặc là trong nhà xảy ra

chuyện, anh không thể quay trở lại Nhật Bản. Loại sầu lo này giống như cỏ dại mùa xuân, rất nhanh mà mọc rễ nẩy mầm, đầy khắp núi đồi.

Tôi cũng không khống chế được cảm xúc, khi đi học tập không tập trung được lực chú ý, làm thêm vô ý, cơm đều lười làm, đói bùng thì tùy tiện mua đồ ăn vặt đỡ đói.

Biết rõ điện thoại của anh sẽ không bật, tôi còn thử gọi thử vài lần, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, kỳ tích không có phát sinh, tôi chỉ biết nhắn tin cho anh

"Em hôm nay nấu mì thành đô, ăn rất ngon! Em có nấu phần của anh... Tuy rằng anh không ở đây."

"Phía trước cửa sổ, cây anh đào sắp nở, em dặn nó nhất định phải chờ một

chút, chờ anh quay về cùng em xem."

"Em dưỡng tế bào cư nhiên không chết, nó thực kiên cường mà còn sống, đại khái đã ở chờ anh!"

"Em đang nghe《 *thiên hương* 》..."

"Anh có nhớ em hay không? Nói đi, không cần ngượng ngùng!"

"Hôm nay có anh đẹp trai hẹn em đi Đông Kinh, anh mà không trở lại, em sẽ cùng hắn bỏ trốn!"

"Trả lời em đi, xin anh!"

Tôi không cần anh nói cái gì, tôi muốn xác định anh tốt lắm

Anh thủy chung không trả lời.

Đêm khuya, tôi một mình trên đường quay về nhà trọ trên đường, tịch mịch mà ngẩng đầu lên, giật mình, phát hiện có mấy đóa hoa anh đào đã nở, đẹp

quá!

Tôi nhắn tin cho anh:"Cây anh đào nở, đẹp quá!"

Đợi đã lâu, không có hồi âm.

...

Tôi thở dài, đi qua hành lang trống trải, đứng ở cửa, lấy ra cái chìa khóa vừa muốn mở cửa, tay run lên, cái chìa khóa rơi trên mặt đất.

Bởi vì, phòng bên đèn sáng!

Tôi hưng phấn sắp nhảy dựng lên, hai bước chạy đến trước cửa phòng anh, kéo cửa phòng. Anh khóa cửa, tôi khẩn cấp ấn chuông cửa, dồn dập tiếng chuông cửa nghe tới cũng thấy vui.

Đợi lâu đến một thế kỷ, cửa mới mở ra, tôi vừa thấy người chờ mong ở đứng ở cửa, sớm đem rụt rè ném lên đến chin

tầng mây, cao hứng mà đi vào “ Anh rút cục trở lại!Em còn tưởng rằng anh không trở lại đâu”

Tay anh đặt ở trên vai tôi, do dự một chút, nhẹ nhàng đẩy ra, trầm mặc đi trở lại phòng, ngồi trở lại trước bàn.

"Anh trở về lúc nào?" Tôi vẫn đắm chìm tại vui sướng, hoàn toàn không để ý đến sự lãnh đạm của anh.

"Tối hôm qua!"

"Tối hôm qua?" Tôi cười lắc đầu: "Anh đừng gạt em , anh trở về như thế nào mà không tìm em."

Tôi nhìn thoáng qua điện thoại di động anh đặt trên bàn, điện thoại đang mở, có điểm ngỡ ngàng. Vài lầm trước tôi còn gửi tin nhắn cho anh, anh vì cái gì không trả lời.

Tôi nhìn quanh phòng của anh, hết thảy sớm thu thập sạch sẽ, va ly hành lý cũng không thấy ở đây.

"Anh không lừa em." Anh trả lời, ngữ điệu không hề có độ ấm làm cho tôi có điểm hoảng.

"Vậy anh vì cái gì không gọi điện thoại cho em, cũng không tìm em?" Tôi thử dò hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm phản ứng của anh.

Một dự cảm xấu đột nhiên sinh ra!

Anh đi đến cửa sổ sát đất nhìn ra ban công, kéo ra bức màn.

"Chúng ta chia tay đi!"

Tôi giống như bị hung hăng tát một cái, một trận đầu váng mắt hoa, lui ra phía sau từng bước.

Đã lâu, tôi mới lấy lại tinh thần.

Cây anh đào nụ hoa nở to sáng lạn, bóng lưng anh thẳng giống quân nhân, *văn tại lòng đầu, nhất châm nhất châm văn đi lên.*

Tôi cố gắng hồi tưởng, tôi làm sai cái gì? Nhắn tin cũng sai sao?!

Ngắn ngủn hai mươi ngày, anh vì cái gì thay đổi thành người khác.

Chẳng lẽ...

Tôi mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng tôi vẫn không muốn tin.

Tôi cười, vẻ tươi cười thật sự khó duy trì."Đùa kiểu này không tốt đâu!"

"Anh nói thật. Chúng ta dừng ở đây đi."

Chỉ có một câu bình tĩnh như vậy, cái gì cũng có thể xóa bỏ.

Đây là Diệp Chính Thần, sẽ không

cho bất cứ nữ nhân nào cơ hội lừa mình dối người.

Tôi nghĩ tiến lên đánh anh, mắng anh, hoặc là khóc rống lên hỏi anh: vì cái gì? Vì cái gì mà đối với tôi như vậy?

Làm gì đâu? Làm gì mà phải hỏi vấn đề đã biết đáp án.

"Không còn mới mẻ nhiệt tình?" Tôi bình tĩnh hỏi.

Anh không nói lời nào.

"Gặp được niềm vui mới?"

Anh trầm mặc thật lâu rồi nói:"Anh không muốn thương tổn em."

Ý của anh là đừng hỏi nữa, đáp án sẽ chỉ làm cho em càng bị thương.

Tôi dùng sức chà xát nước mắt tràn ra, tháo đồng hồ đeo tay trầm trọng trên cổ tay xuống, đặt ở trên bàn anh, tiếng

nói cố thoải mái nhưng vẫn phát run: "Không quan hệ a! Dù sao em cũng không phải thực thích anh, chúng ta còn có thể làm bằng hữu."

Anh xoay người, nhìn đồng hồ đeo tay ánh vàng rực rỡ trên bàn, tôi thấy đáy mắt anh đầy tơ máu cùng với ánh mắt thật sâu ấy náy.

Tôi cố gắng trước mặt anh cười đến đáng yêu một chút."Anh ăn cơm chiều chưa? Em đi nấu mì cho anh ăn!"

"Nha đầu..." Anh kêu lên, tiếng gọi khàn khàn."Thực xin lỗi!"

Tôi không dừng lại, chạy ra khỏi phòng anh.

Trở lại phòng, tôi gắt gao đóng cửa lại, một giọt nước mắt rơi xuống, tiếp theo, một chuỗi một chuỗi...

Tôi ngồi trước cửa, mặt chôn ở đầu gối, gắt gao cắn chặc môi, không muốn khóc thành tiếng.

Tôi sợ phòng bên sẽ nghe được...

Tôi đoán được kết cục này, nhưng không có đoán được... Nó đến nhanh như vậy!

Mì thành đô nấu có tiêu chuẩn, vừa đượm vừa cay.

Diệp Chính Thần càng không ngừng uống nước lạnh, một ly tiếp theo một ly.

"Mỳ có phải không có điểm mặn?"

Tôi thật sự đem hết toàn lực để nấu ngon, nấu mì thì tôi nếm qua rất nhiều lần. Nhưng hôm nay nếm không ra hương vị, đầu lưỡi ăn cái gì cũng thấy đắng .

Anh lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn, từng miếng từng miếng mà ăn.

"Không thể ăn cũng đừng ăn." Tôi cướp lấy, anh phản xạ có điều kiện chắn lại, tay tôi đụng vào bát bên cạnh, một bát mì lớn đổ đầy ra bàn, đỏ như máu, nước mì nóng chảy xuôi, hồng rực, có vài giọt bắn lên người anh…

"Thực xin lỗi!" Tôi hoảng sợ và thất thố, vội đứng nhanh đi lấy cái khăn mặt giúp anh chà xát, không nghĩ đến cái chân bàn, thiếu chút nữa thì ngã.

Tôi rốt cuộc tại làm sao mà đầu óc một mảnh hồ đồ.

Tôi rõ ràng muốn cho chính mình thể hiện sự bình tĩnh, không muốn anh nhìn ra sự yếu ớt, thế nhưng tôi càng nôn nóng, càng thất thố, luống cuống tay chân.

Diệp Chính Thần bắt được tay của tôi."Đừng như vậy."

Tôi hít một hơi thật sâu, cười cười: "Em không sao, em ổn mà..."

Tay anh một chút buộc chặt, nắm tay tôi đến nỗi xương cốt như chặt đứt, tôi không chịu thua kém, hốc mắt sắp nhịn không được, đáy mắt ướt át.

Anh nói: "Muốn khóc thì khóc đi, đừng cứng rắn."

"Ai nói em cứng rắn chống đỡ? !" Tôi giãy anh, thân thể có chút nghiêng ngả, dựa vào ghế mới đứng vững."Em thật sự không có việc gì."

Anh nhìn tôi, mắt thâm thúy xuyên thủng hết thảy sắc bén.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, tôi rốt cuộc chống đỡ không nổi, không kìm được, hốc mắt ướt đẫm.

Tôi cúi đầu xuống, nước mắt rơi ở

trên bàn, tinh mịn như mưa...

"Đã khuya, em không quấy rầy anh nghỉ ngơi ."Tôi nghĩ đi ra, không muốn anh nhìn thấy nội tâm đau đớn của tôi, anh nhưng cố kéo lấy cánh tay của tôi.

"Nha đầu, hết thảy rồi sẽ qua ."

"Em biết." Tôi gật đầu: "Em biết..."

Nhưng là lòng tham, nỗi đau không chịu nổi!

Tôi làm sao bây giờ? !

"Nếu không em đánh anh, hoặc là mắng anh. Hung hăng mà mắng! Mắng tổ tông mười tám đời đều được!"

Tôi nở nụ cười, lắc đầu."Sư huynh, em nên cám ơn anh, anh ít nhất không ăn xong em rồi mới vứt bỏ!"

Anh nói anh không chạm vào Tần Tuyết, tôi lúc ấy không tin, hiện tại tin.

Nhưng anh còn không bằng đánh!

Theo đuổi, gợi lên tình cảm cho người ta, rồi chẳng thèm ngó tới mang người ta theo đám mây vứt xuống vách núi đen, thêm một câu lạnh như băng: anh không nghĩ thương tổn em!

Này tính cái gì? ! Anh là chính nhân quân tử? Làm cho người ta si tâm vọng tưởng, cam chịu hạ lưu?!

Tôi hung hăng phủi, giãy khỏi cánh tay anh, anh nhưng dùng sức lôi kéo, đem tôi kéo vào trong lòng anh.

Ngực của anh vẫn như vậy, là ấm áp.

"Nha đầu, anh nên bắt em làm sao bây giờ..." Anh ôm tôi, thực nhanh, đến nỗi xương sườn tôi sắp nát ra.

...

Tôinghĩ đến anh sẽ nói cái gì đó, giữ lại hoặc là giải thích, anh cái gì cũng không nói, chính là ôm tôi thật lâu.

Chương14 : Muốn quên thật khó

Tôi chưa bao giờ trải qua luyến ái, đương nhiên càng không biết chia tay là gì, tôi không biết người khác chia tay có lý do hay không, cũng không biết người khác chia tay có cần phải biểu hiện tình cảm lưu luyến hay không.

Nhưng tôi dám khẳng định, người khác lúc chia tay tuyệt đối không cần một cái ôm chặt– so với lúc luyến ái còn sâu sắc hơn.

Không biết có phải là tôi ảo giác

hay không, khi Diệp Chính Thần trầm mặc, cảm nhận được một loại tình cảm – còn chân thật hơn so với quá khứ.

...

***

Con người nếu không ổn, mọi chuyện đều không thuận.

Ngày hôm sau, tôi với vành mắt thâm sì đi phòng thí nghiệm, phát hiện vi khuẩn tôi dưỡng đã bỏ mình tập thể.

Phó giáo sư phê bình tôi một chút, nói tôi không đủ cố gắng, khuyên tôi về sau dùng nhiều tâm tư vào nghiên cứu, không chỉ nghĩ đến làm thêm kiếm tiền.

Tôi đầy bụng chua xót không chỗ phát tiết, chỉ có thể liên tục hướng về thầy giải thích, nói: "Loại vi khuẩn này đối hoàn cảnh sống yêu cầu rất hà khắc,

có vẻ khó nuôi trồng."

Phó giáo sư lại càng giận, tiếng nói chấn động cả phòng thủy tinh nuôi tế bào: "Cô không chịu tra nhiều tư liệu! Hiểu biết trước một chút tập tính của loại nấm này.!"

Tôi đương nhiên đã tra, vấn đề là về loại vi khuẩn này tư liệu quá ít, hơn nữa toàn bộ tư liệu là tiếng bản ngữ, với trình độ Nhật ngữ của tôi hiện nay thì có cái hiểu, cái không.

"Xem không hiểu liền hỏi tiền bối, hoặc là tới tìm tôi thảo luận!" Giáo sư bực mình rời đi.

Trong phòng trống trải, trừ bỏ không khí trôi nổi, đừng không có vật gì khác. Nếu vi khuẩn đã bỏ mình, tôi tháo khẩu trang phòng hộ cùng găng tay ra,

cởi ra cả bộ quần áo phòng hộ.

Ngẩn người nhìn vào không khí.

Hơn nửa năm qua, tôi chẳng phân biệt ngày đêm, ngày thường cũng như ngày nghỉ ở chỗ này quan sát vi khuẩn sinh sôi nẩy nở, sinh sản, cẩn thận mà viết báo cáo nghiên cứu. Nhưng mà ngoài Diệp Chính Thần, không ai nhìn thấy sự cố gắng, trả giá của tôi.

Tôi bỗng nhiên rất muốn gặp Diệp Chính Thần, hoài niệm nếu xảy ra việc này, tôi vừa dùng tay áo anh lau nước mũi, vừa ác độc mà mắng: "Phó giáo sư mà giỏi? Còn không phải một phó ... Già đến nỗi sắp về nhà ôm cháu chắt… Ông ta mà như vậy đời này cũng không lên được giáo sư, bị về hưu…Chết tiệt quỷ Nhật Bản! Bọn họ có cái gì đáng giá kiêu

ngạo , văn hóa đều là đi theo chúng ta mà học, nước họ bị Mỹ đóng quân, chữ viết của bọn họ đều là tiếng Hán thêm tiếng Anh, tiền bọn họ đều là từ nước chúng ta mang qua. TNND, bọn Nhật trừ bỏ kỹ nữ và A.V còn có cái gì a?! Chúng ta bất kể hiềm khích trước kia, đã tưởng ta là sợ bọn họ, tưởng ta đã quên bọn họ từng xâm lược Trung Quốc… Nằm mơ! Nằm gai nếm mật bọn họ biết không? Trung Quốc đang phát triển... Chờ chúng ta cường đại rồi, đem bọn họ cho nổ tung lên!"

Tôi khóc nước mắt giàn giụa, Diệp Chính Thần ngược lại càng cười.

Tôi đáng thương nhìn anh: "Sư huynh, anh có thể có chút đồng tình được không? muốn cười cũng phải kiên nhẫn

một chút."

Anh an ủi mà vỗ vỗ bả vai tôi."Anh không cười em, em làm cho anh nhớ tới bản thân trước kia… Giống một *phẫn thanh*."

"Thật không?" Tôi như thế nào một chút không thấy là anh giống phẫn thanh? Anh mới đến Nhật Bản hai năm, mỗi tiếng nói cử động đã hoàn toàn phù hợp với văn hóa Nhật Bản .

"Anh lúc tuổi còn trẻ, từng thề son sắt rằng: trừ phi chiến tranh, anh quyết sẽ không bước chân đến Nhật Bản!"

"Vậy anh vì cái gì mà tới? Chẳng lẽ cùng tôi như nhau, vì cứu lại sự nghiệp y học Trung Quốc."

Anh cười đến không cho tôi chút mặt mũi nào, thiếu chút nữa thở không

nổi."Nha đầu ngốc!"

Nhìn anh cười đến vui vẻ, trông rất đẹp, tôi quyết định không nói cho anh: câu này thực sự là gạt cha già của tôi.

Tôi kỳ thật là vì đào hôn!

Cười đủ, anh nói cho tôi biết: "Anh với người Nhật Bản học được một việc"

"Chuyện gì?" Tôi tò mò mà nháy mắt.

"Xoay người!" Anh nói."Xoay người không có nghĩa là cung kính, giải thích không có nghĩa là khuất phục... Có chút cừu hận cùng ủy khuất phải nhớ ở trong lòng, không cần biểu lộ ra mặt!"

...

Nhớ tới Diệp Chính Thần, khóe miệng của tôi khẽ mỉm cười, nhưng nước mắt giống thác nước tiết ra, rơi vào dụng

cụ bồi dưỡng vi khuẩn...

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất, tỳ đầu gối vào ngực, xung quanh trống rỗng không tiếng động khóc nức nở...

Khóc đến khi không còn khí lực, tôi nhờ cái bàn đứng lên, có chút choáng váng, một bàn tay đỡ lấy cánh tay tôi.

Chỉ một giây, một lon cocacola lạnh nhét vào trong lòng bàn tay tôi.

"Khóc thực phí thể lực, bổ sung chút năng lượng đi." Tiếng Diệp Chính Thần nghe nhè nhẹ.

Tôi nghĩ lau nước mắt không kịp, vì thế xấu hổ mà xoa xoa đôi mắt ướt, nói: "Em nuôi vi khuẩn lại chết, em ai điếu cho bọn chúng một chút, để chúng nó đi an tâm."

"Anh biết, chúng nó sẽ tưởng niệm

em."

Tôi cứng ngắc mà giật nhẹ khóe miệng, cố nặn ra ý cười."Cám ơn!"

Tôi một mình đi ra khỏi phòng vi khuẩn, trong lòng bàn tay bóp lon cocacola đến biến dạng, chất lỏng màu rám nắng chảy qua kẽ tay...

Tôi đem cocacola đổ hết, vứt vỏ lon vào thùng rác.

Thực ra, cái tôi cần không phải là một lon cocacola ngon miệng lạnh như băng.

***

Buổi tối, tôi mang theo cảm xúc tồi tệ đi làm thêm.

Hơn chín giờ, tôi đang nhìn đêm tối ngẩn người, có một vị khách người Nhật Bản đến cửa hàng, khoảng hơn ba mươi

tuổi, mặc khá diện.

"Hoan nghênh quý khách!" Tôi lễ phép chào hỏi.

Không nghĩ tới người Nhật Bản lại yêu cầu một việc làm cho tôi hoàn toàn trợn mắt há mồm, anh ta cư nhiên muốn dùng 100 yên để mua một quyển tạp chí khiêu dâm.

"Không bán!" Ta lạnh lùng địa cự tuyệt.

"Kính nhờ !" Hắn kiên trì muốn mua.

"Ngu ngốc! Sắc lang!" Tiếng Nhật của tôi không tốt, chỉ biết mắng hai từ này "Anh đi nhanh lên! Bằng không tôi báo cảnh sát!"

"Mời cô giúp tôi việc này, kính nhờ !"

"Biến thái! Các anh toàn người Nhật Bản đều là biến thái!" Tôi giận đến nỗi nói bừa:"Không có tiền cũng đừng xem tạp chí khiêu dâm, tìm một chỗ mổ bụng tự sát mà quên đi!"

Anh ta nhìn tôi cười ngây ngốc, tựa hồ rất vui vẻ!

Người này nói sẽ không mắng, rõ ràng là nói tiếng Trung Quốc, cũng không để ý xem anh ta nghe có hiểu hay không, tôi đem những câu mắng chửi bằng tiếng Trung Quốc mà cả đời tôi đã từng dùng dùng để mắng anh ta, ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của anh ta.

Anh chết sống lại không chịu đi.

Tôi thật sự không có biện pháp, đành phải bỏ tiền của bản thân ra để anh ta đem tạp chí cầm đi.

Không ngờ, không đến một giờ sau anh ta lại trở lại, cầm một tạp chí khiêu dâm khác nhìn về tôi tiếp tục ngây ngô cười.

Đêm tối không người, đối mặt với một người điên Nhật Bản, tôi có chút sợ hãi. Nhất thời sốt ruột, không tự chủ được lấy điện thoại di động ra gọi cho Diệp Chính Thần.

Tiếng điện thoại của anh vang lên rất lâu, mới có người nhấc máy, truyền đến tiếng nói lạnh lùng của anh, "Có chuyện gì sao?"

Cái mũi đau xót, phi thường hối hận vì đã gọi điện thoại cho anh.

"Thực xin lỗi!" Tôi cố nhịn tiếng hít thở mà không được."Em nhầm máy!"

Người kia thấy ta không để ý tới

mình, cầm tạp chí ở trước mặt tôi phe phẩy, miệng lẩm bẩm tiếng Nhật, tôi chỉ nghe hiểu trong đó vài câu: "Tôi thích... xem tốt lắm…bây nhiêu tiền đủ không?"

Tôi vừa định nói chuyện, di động đầu kia cắt đứt .

Tại một quốc gia xa lạ, không còn người có thể dựa vào. Tôi khẽ cắn môi, cướp lấy tạp chí trong tay người điên kia, hung hăng đập vào đầu hắn."Ra ngoài, đồ ngu ngốc, lưu manh. Nếu không ra ngoài, tao sẽ báo cảnh sát!"

Anh ta vẫn là không đi, ôm đầu chạy khắp nơi, đem mọi thứ rơi vãi, đổ ra khắp nơi...

Dây dưa được một trận, tôi đang muốn gọi điện thoại cho cảnh sát, đột nhiên cửa vang một tiếng thật lớn, một

cái bóng đen cuốn theo dòng khí cường đại xông tới.

Tôi bình tĩnh lại, mới nhìn rõ người đến là Diệp Chính Thần đang trong cơn thịnh nộ.

"Sư huynh, anh ta..."

Không đợi tôi nói hết, Diệp Chính Thần một phen kéo quần áo của người điên Nhật Bản, đem anh tha ra ngoài. Tôi đuổi theo ra thì đã thấy tên kia đang ôm bộ vị, thống khổ trên mặt đất quay cuồng, kêu thảm thiết.

...

Diệp Chính Thần thấy tôi bước ra, do dự một chút, đi tới, đưa cho tôi cái khăn...

"Không cần!" Tôi ngẩng đầu lên, cố chấp không để nước mắt đến rơi

xuống."Sao anh lại tới đây?"

"..." Anh nhìn về phía nơi khác, màu trắng ánh trăng chiếu rọi sự ẩn nhẫn cùng áp lực của anh.

"Quên đi, coi như em không hỏi!"

Tôi đi vào cửa hàng tiện lợi, trước khi đóng cửa, tôi thấy anh phẫn nộ xoay người, hung hăng đạp một phát lên người điên trên mặt đất. Sau đó, đem người điên kia kéo vào trong xe, lái xe rời đi. Về sau, tôi nghe nói anh tìm một khoa thần kinh yêu cầu kiểm tra toàn diện anh ta rồi trực tiếp đưa vào bệnh viện tâm thần.

Tôi bối rối thu thập xong hàng hóa rơi loạn trong cửa hàng, còn trong lòng lại ngày càng loạn.

Tôi nhìn ra được anh còn để ý tôi,

nhưng vì cái gì anh cùng tôi chia tay? Chẳng lẽ... là cha mẹ anh không có cách nào chấp nhận tôi, một người con gái gia thế bình thường, anh mới không thể không cùng tôi chia tay, để tránh cho tôi vì anh mà lãng phí tình cảm.

Như vậy quả thật là nguyên nhân rất buồn cười, anh căn bản không cần như vậy

Dù sao, tôi cũng không hy vọng xa vời là cùng anh có tương lai...

Tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu thương anh một lần, chẳng lẽ đây cũng là yêu cầu xa vời.

***

Tôi tin rằng chia tay còn có thể làm bằng hữu.

Nếu nội tâm không hề xé rách, nếu

không có nhìn thấy trong mắt đối phương có chút tình cảm cố ý che dấu, không nói ra lời, cảm giác được đối phương có câu không thể nói được, cảm giác được đối phương ẩn tình khó nói...

Cho nên, tôi cùng Diệp Chính Thần không có khả năng làm bằng hữu.

Tránh né và không gặp là phương thức tốt nhất.

Từ ngày đó, trừ phi giáo sư tìm tôi, tôi tận lực không đi phòng thí nghiệm, không có lớp thì lên thư viện, ở nơi nào đó lên mạng, đọc sách hoặc là làm bài tập. Vì càng dễ dàng vượt qua được những đêm mất ngủ, tôi xin ông chủ cửa hàng làm hai ca, lúc 6h-8h tối làm món ăn, 9h – 12h đêm làm kiểm ngân. Lý Khải vì nhân nhượng tôi, đổi thành thu

ngân từ 6h – 9h. Đương nhiên, anh ấy nhân nhượng có mục đích hay không, tôi không hề để ý.

Cứ như vậy, tôi mỗi ngày, sáng sớm đi ra khỏi nhà, buổi tối mười hai giờ hơn quay về nhà trọ. Phòng trọ của tôi, một đoạn thời gian dài đã không có vị khói lửa.

Buổi sáng, tôi thường ở khu nghỉ ngơi tại vườn trường uống chén sữa nóng, cơm trưa ăn tại căn tin hoặc là mang chút đồ ăn gần hết hạn của cửa hàng, bữa tối ăn tại cửa hàng khi thì chân gà nướng, khi thì là vài món ăn khác.

Tuy nhiên, mặc dù Diệp Chính Thần cũng cố ý tránh tôi, tôi vẫn gặp anh tại căng tin, hoặc trên con đường nhỏ đủ loại cây anh đào, hoặc tại cửa khoa y

học, không hẹn mà gặp.

Tôi vẫn cười chào hỏi anh."Sư huynh, trùng hợp thế a!"

Anh vội vàng chậm chậm cước bộ lại, cười xa cách mà yếu ớt:"Em bề bộn nhiều việc sao? Gần đây đều là rạng sáng mới trở về."

Tôi mỗi ngày trở về, đèn phòng anh đều đã tắt, tôi nghĩ anh chắc không biết.

Nguyên lai anh còn quan tâm tôi, trong lòng tôi lại hơi nóng "Phải, nhiều việc. Chờ lúc nào không vội, lại mời anh ăn lẩu."

"Được..." âm cuối kéo thật dài.

Tôi nghĩ anh nhất định cũng giống như tôi, xác định "Lúc nào không vội" cần rất lâu.

Không có hàn huyên dư thừa, chúng

tôi chỉ gặp thoáng qua...

Tôi cười đến khóe miệng ê ẩm tê dại, đầu mùa xuân mà như biến thành cuối mùa thu, trước mắt thật tiêu điều.

Tươi cười còn chưa thu hồi, nước mắt không hề dự kiến mà chảy ra, tôi đưa tay lau vội, đi nhanh hơn, Bước đi càng ngày càng nhanh, nhanh đến như chạy, làm cho bản thân vô lực hô hấp, càng không giảm cảm giác đau lòng, chỉ có thể dựa vào một gốc cây thô to đầy quả phía trên, gian nan mà thở hổn hển.

Tôi đối với bản thân nói: rồi sẽ qua, rồi sẽ qua.

Lá phong kia tôi bảo tồn ở tủ lạnh, sau hai ngày chất lượng sẽ đảm bảo.

Trải qua một phen cảm xúc mãnh liệt triền miên, tôi dụng tâm cất chứa, để

bảo đảm chất lượng tôi để gần nửa tháng.

Như vậy, đồng thời chế tạo cùng nhớ lại chỉ còn một mình tôi duy trì, bao lâu…có thể bảo đảm chất lượng được bao lâu?

Tôi hy vọng, không phải cả đời.

...

Đương nhiên, tôi cũng có thời điểm nhớ anh, đặc biệt thấy rất nhớ.

Mỗi lần không thể khống chế nổi chính mình, tôi sẽ đi phòng thí nghiệm vô khuẩn tìm anh.

Anh mặc áo choàng màu trắng, đứng ở bên tường xem di động, thực chăm chú, so với làm phẫu thuật còn chăm chú hơn.

"Sư huynh." Tôi đi vào, đem phần chân gà làm vì anh đặt tại trên bàn."Em làm ở cửa hàng tiện lợi, cho anh nếm

thử!"

Anh khép lại di động, nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

"Cám ơn!"

Tôikhông có nói gì, lễ phép mà hạ thấp người, lui ra ngoài...

Chương15 : Cảm xúc mãnh liệt

Trong nháy mắt, một tháng trôi qua.

Tôi nghĩ khi không có anh ngày sẽ khó trôi qua, trên thực tế... Ngày lại vẫn trôi qua, chẳng qua đường về nhà trở nên lâu và mỏi mệt.

Học kỳ mới bắt đầu, rất nhiều lưu học sinh rời đi, lục tục lại có người mới đến.

Bên tầng trên thẳng phòng Diệp Chính Thần, chuyển đến một người con

gái tuổi còn trẻ, mặt trái xoan, thanh nhã, thanh tú, nói chuyện thì làm cho người ta thoải mái cười.

Chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt là lúc đêm khuya, tôi mới từ cửa hàng tiện lợi trở về, tại cửa thang máy gặp cô ấy đang ôm máy tính xách tay. Cô ấy bộc mái tóc dài màu đen, phía dưới mặc quần bò, áo phong màu trắng, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, đứng ở cửa tháng máy nhoẻn cười nhìn tôi, khách khí mà chào hỏi."Hello!"

Ngày lạnh con gái đều không thường mặc quần bò, bởi vì không ai có chân dài hoàn mỹ như cô ấy, mặc quần bò không toát ra sức gợi cảm cùng mị hoặc.

Tôi thử thăm dò hỏi: "Người Trung

Quốc?"

Cô ấy gật đầu."Xin chào, tôi tên là Bạch Lăng Lăng, ngày hôm qua vừa chuyển đến ."

"Tôi tên là Bạc Băng, trụ 322, bạn ơ đâu?"

"421." Trên đầu Diệp Chính Thần, tôi định làm cho vị mỹ nữ này để ý, định nhắc nhở nàng một chút phải chú ý sắc lang dưới lầu nhưng không muốn bị hiểu lầm nên nhịn xuống.

Lăng Lăng cũng là học tiến sỹ của ngành công nghệ thông tin, đến Nhật Bản gần một năm nay, đợt nghỉ này mới xin đến nhà trọ lưu học sinh Phản đại.

Tôi cùng Lăng Lăng tính cách khá hợp, không bao lâu liền làm quen, biết được phòng cô ấy không có internet, mỗi

ngày đều phải ở phòng tự học lên mạng tới khuya, tôi liền đêm tài khoản cùng mật mã của Diệp Chính Thần nói cho cô ấy, dù dao cũng đều là tài nguyên của tiểu Nhật bản, không cần giúp bọn họ tiết kiệm.

Vào một ngày mưa, vừa vặn là ngày nghỉ, tôi hẹn Lăng Lăng đi kinh đô Lam sơn xem cây anh đào.

Trời hơi chút mưa phùn, Lam sơn đầy trời cây anh đào bay múa, không không còn như năm trước phồn hoa cuối mùa thu – khắp đồi núi đầy lá đỏ.

Cô ấy nhìn về phương xa, một giọt lệ lặng yên theo khuôn mặt trắng nõn chảy xuống, khả năng là nhớ nhà.

Tôi lẳng lặng đứng yên, giật mình nhớ tới chính mình năm trước.

Thấy Diệp Chính Thần nắm tay tôi chạy vượt qua cái cầu nguyệt, rừng trúc tía…

Đoạn kia rõ ràng nhớ lại rốt cục để cho tôi hiểu được: từ lúc cuộc lữ hành ở Lam Sơn, Diệp Chính Thần đã bắt đầu tồn tại trong tận cùng, khắp mỗi ngõ ngách trong lòng tôi.

Là tôi không muốn thừa nhận! Không dám thừa nhận!

...

"Bạn suy nghĩ gì vậy?" Tôi hỏi Lăng Lăng.

Cô ấy hoảng hốt nhìn phương xa."Nhớ tới một người, không biết anh có khỏe hay không."

"Bạn trai?"

"Phải, đã chia tay ."

Có lẽ là vừa mới chia tay, cho nên tôi đặc biệt quen thuộc được vẻ bất đắc dĩ cùng không hối hận trong mắt nàng. Tôi tin tưởng, người nam nhân kia cũng nhất định làm cho cô ấy đau đến chết đi sống lại, vẫn không oán, không hối hận. Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời, hít sâu không khí ẩm ướt và mát lạnh, không biết là nói với chính mình hay là nói với cô ấy: "Không có việc gì, tổng hội đi qua."

Cô ấy cười cười, lau khô nước mắt.

Tôi dắt tay cô ấy, bước nhanh đi về phía cái cầu:"Đi thôi, mang bạn đi xem tấm bia đá đời Lý của chúng ta.!"

...

***

Trời mưa suốt một ngày, tôi từ kinh đô trở về liền trực tiếp đi cửa hàng tiện

lợi nhận ca. Làm đã quen tay, tôi đem các ngăn thức ăn phân loại ra tại quầy.

Thừa dịp không có khách. Lý Khải hỏi ôi: "Tiểu Băng, ngày mai em có rảnh không?"

"Ngày mai? Anh muốn em đổi ca sao?" Tôi không tự giác liếc mắt qua tờ lịch, ngày mai là sinh nhật Diệp Chính Thần, tôi đang ở suy nghĩ xem có nên hay không xin phép.

"Không phải!" Lý Khải nói."Phùng ca nói ngày mai là sinh nhật Diệp Chính Thần, mọi người muốn mời anh ấy ăn cơm, hát Karaoke, để chúc mừng sinh nhật anh ấy."

"À."

"Em có muốn tham gia không?"

"Em ngày mai có việc." Lần trước,

anh trước mặt mọi người biến quan hệ của chúng tôi thành ám muội, hiện tại lại biến thành thế này, làm sao có thể lại cùng ngồi ăn cơm? Vẫn là không cần lộ mặt làm cho người ta cười vào mặt.

"Tiểu Băng, em cùng Diệp Chính Thần..."

Không đợi Lý Khải nói xong, tôi dứt lời anh: "Tiểu Lý, ăn cơm chưa?"

"Còn chưa ăn."

"Anh muốn ăn món gì? Em làm cho anh."

Anh cũng không khách khí với tôi."Chân gà nướng đi, vị cay ."

"Được!" Tôi trốn vào phòng trong, làm cũng lâu, đun vài cái chân gà, cho vào ngăn đựng, nhìn rất ngon.

Tôi mang ra cho anh, che hờ lại,

trong cửa hàng hương bay khắp bốn phía."Anh qua bên kia ngồi ăn đi, em giúp anh tiếp đón khách cho."

"Cám ơn!" Anh tiếp nhận cặp lồng, quẹt tiền thanh toán, ngồi vào góc cửa hàng ăn.

...

Cửa đẩy ra, tiếng chuông cửa thanh thúy vang lên.

Tôi vửa cúi đầu, vừa dùng tiếng Nhật chào hỏi.

"Hoan nghênh..." Ngừng một giây, tôi cứng ngắc mà đứng thẳng, mới nói ra nốt câu."Quý khách."

Diệp Chính Thần đi tới, ý cười không có, trên mặt sũng nước, lạnh bạc, đôi trong mắt dừng ở trên người tôi, nhìn thâm thúy không thấu.

Tôi lặng lẽ nắm chặt hai đấm, nở nụ cười chuyên nghiệp, dùng tiếng Trung hỏi."Cần chút gì sao?"

Anh đứng đối diện tôi, nhìn đồng hồ trên tay, nhìn xung quanh...

Cuối cùng, anh thấy Lý Khải đang ăn trên tay: "Cái kia, có còn sao?"

"Thực xin lỗi, hôm nay không có." Tôi nói: "Anh có bận không? Em làm thêm một phần cho anh..."

"Không cần, tùy tiện lấy cho anh một phần là được."

Tôi ra quầy cầm lấy một cái hộp, lại chạy tới lấy cho anh hai lon bia, cùng ít thức ăn đồng thời gói vào trong túi, hai tay đưa cho anh. Thấy anh lấy ví tiền, cười nói: "Không cần trả tiền , em mời!"

Anh giật mình, cánh tay hơi hoảng

hốt, đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua tay tôi, đồng thời tôi cũng rõ ràng cảm giác được ngón tay của anh khẽ run...

Tôi nâng mắt, tầm mắt cùng mắt anh giao hội, ngoài sự thông minh sắc xảo còn có vài thứ chưa bao giờ thay đổi...

Anh khẽ hắng giọng, lại nhìn thoáng qua đồng hồ."Em chừng nào thì tan tầm?"

Tôi rốt cục hiểu được anh vì cái gì mà nhìn đồng hồ."Mười hai giờ."

"Nga!"

...

Ngày đó, xe anh đứng đợi ở ngoài cửa hàng thật lâu.

Tôi ngoại trừ lúc đón khách, còn lại thời gian đều nhìn đồng hồ ngóng cho thời gian trôi thật nhanh, tôi biết, anh đang đợi tôi.

Đêm khuya, tôi từ trong cửa hàng bước ra, trời mưa lớn, tôi mở ô đi vào trong mưa.

Những bông hoa màu trắng bị mưa đánh rớt, rơi ở trên ô, hỗn độn...

Cũng là lòng tôi hỗn độn.

Tôi cúi đầu đi vượt qua xe anh, kéo hai chân mỏi mệt hướng vê phía nhà trọ.

Xe cửa mở ra, Diệp Chính Thần từ trên xe bước xuống.

Tôi một lần lại tự nhắc nhở mình không được đi qua, hai chân vẫn khống chế không được đi về phía anh.

"Lại đi ngang qua sao?" Tôi lãnh đạm hỏi.

"Ừ." Anh mở cửa xe: "Lên xe đi."

"Cám ơn! Không cần." Tôi xoay người đi về phía đường đi bộ, gió cuồng

loạn thổi ô trên đầu nghiêng ngả.

"Nha đầu..." Anh đuổi theo, giữ chặt cổ tay tôi, tay tôi đau xót, ô che rơi trên mặt đất.

May mắn có mưa, anh không nhìn thấy nước mắt của tôi.

"Lên xe!"

"Em không lên!"

"Muộn như vậy, trời lại mưa to, một mình em quá nguy hiểm."

"Anh hôm nay có thể đón em, về sau cũng có thể sao? Nếu đã nói không thể, hôm này không cần lo cho em."

Thấy thái độ tôi kiên quyết, anh kéo mạnh tôi, đem tôi kéo đến trước cửa xe, đẩy mạnh vào trong.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Tôi nổi nóng."Nếu chia tay với em, cũng

đừng làm bộ quan tâm em! Anh đã quên từng nói gì với em, anh đã quên lúc trước nói như thế nào với Tần Tuyết? !"

"Em cùng cô ấy không giống nhau."

"Có cái gì không giống?"

Vừa thấy anh lại trầm mặc, tôi lại phát giận."Nói chuyện với anh a!!! Vì cái gì không thể nói rõ ràng?!"

"Em nghĩ rằng anh không muốn nói? !"Anh dùng lực đạp một chút lên tay lái, vang lên tiếng còi chói tai."Anh là không muốn lừa em!"

Tôi trực tiếp mở cửa xuống xe, bị anh dùng hai tay từ phía sau ôm vào thắt lưng, kéo trở về.

Bị mưa rơi làm ướt quần áo dính ở trên người, ngăn không được ánh mắt anh nhìn chăm chú thật sâu.

Tôi bị ánh mắt của anh sợ tới mức co rúm lại một chút."Buông tay, anh mà không buông tay, em tố cáo anh phi lễ!"

"Buông tay!" Tôi kêu to, anh vẫn không buông tay, tôi giận đến mức thôi tay đánh: "Diệp Chính Thần, chúng ta đã chia tay, anh còn muốn thế nào?"

Tôi càng giãy dụa, anh ôm càng chặt, cánh tay cường kiện đem tôi đặt ngồi tại ghế da, hai tay nắm lấy cổ tay tôi.

Tôi khó thở, nói năng có chút lộn xộn."Anh có phải muốn nghe em nói: em hận anh, hận anh ngay cải lý do chia tay cũng không có mà đem em vứt bỏ, hận anh làm cho cuộc sống của em một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục..."

Đột nhiên, anh cúi xuống hôn.

Nụ hôn này, có nghĩa là áp lực tình cảm không thể vãn hồi, có nghĩa là lý trí trầm luân, có nghĩa là muốn đem những điều chưa làm xong làm cho xong việc.!

...

Diệp Chính Thần hôn còn mãnh liệt hơn bão tố, tựa hồ khát vọng, áp lực đã lâu đột nhiên tìm được chỗ phát tiết, như nước nước tràn vỡ đê, lửa cháy phát ra.

Tôi dùng hết toàn lực phản kháng, nhưng khí lực của anh quá lớn, tôi chủ yếu giãy dụa để cho cổ tay thoát ra khỏi bị đau, còn không có ý gì khác.

Mưa to cùng đêm tối làm hình dáng tuấn lãng của anh mơ hồ, nhưng ánh mắt của anh tôi cả đời cũng sẽ không quên, lưu chuyển khát vọng cùng tuyệt vọng...

Đúng vậy, tuyệt vọng!

Tôi biết Diệp Chính Thần luôn luôn rất quả quyết, lại là một nam nhân không biết buông tha là gì, anh sẽ quyết đoán mà chấm dứt tình cảm của chúng tôi lúc đó, nhất định là anh có tình cảnh bất đắc dĩ.

Cho nên anh mới có thể nói cho tôi biết: anh không muốn thương tổn tôi, anh không nghĩ lừa gạt tôi.

Cho nên ngày đó chia tay, anh lưu lại cho tôi một cái ôm tình cảm thâm sâu nhất, nói cho tôi rằng tất cả rồi sẽ qua đi; anh nghe được tên điên người Nhật bản kia quấy rầy tôi, không đầy 5 phút đồng hồ liền chạy tới, tôi nghĩ anh đứng ở phòng thí nghiệm vô khuẩn thật sự xem… những tin nhắn của tôi.

Đêm nay, anh tới đón tôi, khả năng cũng không có cái ý tứ khác.

Anh cũng giống như tôi, muốn lùi trở lại vị trí bạn tốt, có thể cùng nhau đứng ở trên ban công như trước kia, chậm rãi mà nói, cùng nhau ăn một chén mì Thành Đô.

Đáng tiếc, chúng tôi không thể quay về lại như cũ...

Củi khô cùng lửa nóng ở cùng một chỗ, sớm hay muộn cũng bị thiêu đốt!

Hơn nữa tại lúc này đây, ban đêm mưa sa gió giật, đất trời ngăn cách...

Diệp Chính Thần ôm tôi, trên người nồng đậm hương vị bia, hương vị khó quên trong trí nhớ. Đáy lòng nơi nào đó mềm nhũn, tôi nhắm mắt lại, buông tha cho hết thảy cứng rắn.

Đầu lưỡi trong nháy mắt đụng chạm, anh càng thêm cuồng dã tác cầu, giống như hôm nay chính là tận thế, sẽ không có ngày mai...

Nhiều ngày tưởng niệm bị anh làm cho long trời lỡ đất, tôi đã quên chính mình đang ở chỗ nào, khống chế không nổi vươn hai tay, chậm rãi lướt nhẹ lên cổ của anh, ngón tay nhẹ nhàng sáp vào mái tóc.

Trong trời đất, chỉ còn lại có âm thanh của những giọt mưa hỗn độn gõ.

Ý thức toàn bộ của tôi bị sự nóng chảy của anh chiếm cứ, trong cơ thể từng đợt từng đợt lửa nóng kéo đến.

Cảm tình đi đến bước này, tôi không nghĩ đến ngày mai. Chỉ cần người tôi yêu ở trước mắt là Diệp Chính Thần, chỉ cần

anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh, như thế là đủ rồi!

Tôi hôn trả anh, đón ý nói hùa cảm xúc mãnh liệt.

Lời lẽ dây dưa, thân thể cũng đã dây dưa.

Tôi đón ý nói hùa càng làm cho anh khó có thể tự giữ, lòng bàn tay nóng bỏng tiến đến trước ngực tôi, đặt lên trên một mảnh mềm mại. Khí lạnh trên người cùng tay anh nóng bỏng, tôi nhịn không được, toàn thân run lên, không tự giác càng ôm chặt cánh tay anh.

Anh khí thế bức nhân cường thế, tràn ngập hơi thở nam tính, còn có rõ ràng phản ứng hưng phấn, làm tôi toàn thân như nhũn ra, mỗi một giây thần kinh đều toát lên hưng phấn.

Anh thử, anh thăm dò, anh giữ lấy.

Tôi đều không cự tuyệt.

...

Mưa rơi như bức màn buông xuống chiếu lên gần chỗ ngọn đèn, như sương như khói.

Cây anh đào phiêu diêu, nhộn nhạo giữa không trung, di động như mây bay.

Tôi bị đêm tối mê hoặc , đầu óc tê liệt,trong lúc nhất thời toát ra một ý niệm trong đầu, tôi muốn đem lần đầu tiên cho anh, không cần kết quả, không cần hứa hẹn, chỉ mong thân thể nhiệt huyết giống như cây anh đào trước mặt, nở rộ cùng anh, để cảm xúc mãnh liệt ngắn ngủi này khắc trên người tôi, khắc ở trong ký ức của anh, ít nhất tôi sẽ không trở thành nhất thời của anh, không đấu vết...

Đem lần đầu tiên của chính mình cho người yêu nhất, tôi cũng không tiếc nuối...

Sau đó ngẫm lại, lúc ấy thật sự ngốc và buồn cười!

Khả năng là người đang yêu, luôn luôn ngu dại một lần như vậy!

Diệp Chính Thần cởi bỏ áo váy của tôi, tay vòng ra sau lưng, cởi bỏ khóa áo lót, không khí ấm áp xâm nhập, sau đổi thành ngón tay anh. Không gian nhỏ hẹp, tràn ngập khô nóng, tôi hớp hớp không khí, cực lực thở dốc…

Lời lẽ ôn nhuận chạy trên da thịt của tôi, ngọn lửa theo đó mà thiêu đốt.

Tôi một chút hòa tan...

Không biết anh ấn cái nút gì, cơ thể của tôi hạ xuống, người chậm rãi theo

ghế tựa nằm xuống. Sau anh đưa thân lại, nằm trên người tôi....

Tay tôi tham lam đi vào áo sơ mi anh, chạm vào da thịt so với tôi từng tưởng tượng bong loáng, ấm áp, co dãn gấp mười lần.

Áo từng chút, từng chút chảy xuống bả vai...

Tôi ngẩng đầu lên, nghe thấy tiếng dây lưng va chạm đinh đinh đang đang thanh thúy.

Cửa sổ ở ngoài mái nhà.

Qua ô vuông thấy lúc đó bầu trời đẹp quá! Tôi thấy tinh thần mơ màng, phiêu phiêu, rung động...

Mưa đêm như thế nào lại có sao?

Lúc đó quả thật thấy rất đẹp, rất sáng! Rất sáng!

Cởi ra trên người tôi mảnh cuối cùng che thân, anh dùng khuỷu tay nâng một chân tôi lên, như gần như xa mà âu yếm khẽ hôn.

Phiêu diêu cây hoa anh đào, đóa hoa rơi xuống...

Đây là số mệnh cây anh đào, xinh đẹp nhất đã chấm dứt...

Đột nhiên, vật cứng nóng bỏng như nham thạch thế như chẻ tre, đột nhiên vọt vào cơ thể của tôi...

Lực lượng cường hãn không gì có thể ngăn trở...

Chương16 : Cuộc sống ở chung ngọt ngào bắt đầu

Khói lửa bốc lên

Sự đau đớn thân thiết lan tỏa toàn thân, thổi qua giây thần kinh mẫn cảm nhất

Tôi đau đến toàn thân cương lại, cắn chặt môi, nuốt xuống rên rỉ thống khổ .

Nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, nước mắt cùng mưa khác nhau lớn nhất ở chỗ nước mắt là nóng bỏng .

Anh sợ ngây người, khó có thể tin

mà nhìn tôi. Có lẽ anh cảm thấy một cô gái bộ dạng cũng không tệ lắm, cho dù lúc này không yêu ai, cũng phải đã từng có bạn trai, hai mươi ba tuổi vẫn là xử nữ, khả năng anh chưa gặp bao giờ.

"Anh yên tâm, em sẽ không bắt anh phụ trách ." Tôi có vài phần dỗi, ngữ khí lạnh như băng: "Chính mình nguyện ý..."

Vài giây thất thần, con ngươi Diệp Chính Thần đột nhiên kiên cố, tựa hồ trong ngắn ngủn vài giây, anh làm một cái quyết định trọng yếu.

Anh hít một hơi thật sâu, thật dài thở nhẹ ra. Lấy đầu ngón tay lau đi nước mắt, vuốt ve trán tôi bị mưa ướt nhẹp, thật cẩn thận chạm vào, tràn ngập trìu mến."Rất đau sao?"

Tôi thật không chống cự được lúc

anh ôn nhu, hơn nữa anh đang trong cơ thể tôi không hề có khoảng cách.

Ngữ khí của tôi nhuyễn xuống dưới."Không có việc gì."

"Còn muốn tiếp tục sao?"

Làm đến bước này, còn hỏi tôi muốn tiếp tục hay không.

Tôi thiếu chút nữa chán nản.

"Anh ý là, muốn hay không đổi một chỗ khác thoải mái hơn?"

Tôi lắc đầu.

Tôi thích nơi này, mưa bụi, hoa rơi, không gian lay động, cửa sổ thủy tinh chống nhìn trộm, là một nơi tốt để cảm xúc mãnh liệt...

"Thả lỏng vào, đưa tay cho anh." Anh nhẹ giọng nói.

Tôi đưa tay đến lòng bàn tay anh,

để anh nắm chặt, để ngồi lên ghế.

Anh điều chỉnh một chút tư thế của tôi, chậm rãi rút ra, thong thả ra vào. Đến khi tôi thích ứng với tiết tấu, toàn thân trầm tĩnh lại, anh mới chính thức mà tiếp tục...

Khó trách người nhiều si mê như vậy, quá trình này thật sự rất đẹp.

Hơn nữa, đã biết rõ đáp án lại làm cho không người nào có thể trả lời vấn đề.

Năm phút đồng hồ sau, anh hỏi: "Còn đau không?"

"..." Đã không đau , nhưng có cảm giác tê dại, so với đau đớn càng khó có thể thừa nhận.

...

Mười phút sau, anh hỏi: "Quá sâu?"

"..." Rất sâu, để nhập vào lòng tôi mềm mại.

Hai mươi phút sau."Có phải quá nhanh không?"

"..." Là nhanh, mau khoái hoạt!

Ba mươi phút sau

"Em thích này tư thế sao?"

Anh hỏi vấn đề này khi đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, đem tôi ngồi trên người anh. Tôi lắc đầu, thẹn đến muốn chui xuống đất.

Lay động trời đất, anh đỡ thắt lưng tôi, hưởng thụ mê ly biểu tình."Thật thích!"

"..."

...

"Em biết không, hiện tại em... thật đẹp ."

Trước mắt tôi, *quang hoa lưu chuyển, lạc anh rực rỡ...*

Triều tịch giống như khoái hoạt nhấp nhô, sóng sau cao hơn sóng trước, khó có thể tự kềm chế...

Còn không rõ bao lâu sau.

"Em có biết '*Phi vạt áo thủy dục gì cầu*' tiếp theo là câu gì không?"

"..." Còn có câu tiếp theo sao?

"Tình liên ti y nhâm quân du..."

(phần thơ này tớ chịu không dám dịch nghĩa nữa)

"..."

Nam nhân này! Nếu so với vô sỉ, trên đời này không ai bằng!

Thế nhưng tôi lại thích anh!

Một mảnh thế giới an lặng, còn sót lại tiếng thở dốc của chúng tôi.

Vào lúc chấm dứt hết thảy, tay anh cùng mười ngón tay tôi giao nhau, lòng bàn tay thấm ướt."Nha đầu, thực xin lỗi!"

"Anh không cần nói xin lỗi, anh lại không ép buộc em!"

Tôi không hối hận đem chính mình giao cho anh, lúc ấy không hối hận, sau đó cũng không hối hận.

"Thực xin lỗi... Anh không nên buông tay." Hai tay của anh giúp đỡ tay tôi, đem tôi ôm vào lồng ngực, để mặt của tôi chôn ở chỗ hõm vai.."Mặc kệ phát sinh cái gì, anh đều không nên nói chia tay. Cho dù nếu chia tay, cũng nên do em nói trước đi..."

Nếu tôi đoán không nhầm anh nói lời này có rất nhiều tầng ý tứ, trong đó bao gồm điều anh nói hợp lại.

"Đã qua đi." Tôi thở dài.

"Em có thể tha thứ anh sao?"

"Không thể!" Anh nói chia tay liền chia tay, anh nói quay lại liền quay lại, tôi thấy thật mất mặt!

Bất quá, mặt mũi cũng không trọng yếu so với hạnh phúc của chính mình, tôi do dự một chút, lại nói tiếp."Trừ phi... anh giải thích rõ cho em, em xem xem có nên tha thứ hay không."

"Có chút chuyện quả thật anh không thể nói." Vẻ mặt của anh tương đối khó xử, suy tư thật lâu, mới mở miệng."Anh chỉ có thể nói cho em: trong năm năm ở Nhật Bản là năm năm anh không có tự do... Anh làm gì hết thảy đều phải chịu người khác bài bố."

"Ai? Cha anh?"

"Có thể nói như vậy."

"Anh phải nghe ông ấy sao?"

"Phải!" Anh nói phi thường kiên quyết, sự thật này không thể nghi ngờ.

"Vì cái gì?"

Anh thở dài, nói: "Về sau anh lại nói cho em."

Anh vẫn không nói cho tôi biết nguyên nhân, rất nhiều năm sau tôi vẫn không nghĩ ra, là uy hiếp cái gì mới có thể cướp đoạt tự do của một thanh niên, có thể làm cho Diệp Chính Thần cam tâm bị người bài bố.

Tôi lại hỏi: "Ông ấy muốn anh cùng em chia tay sao?"

"Em có thể lý giải như vậy." Anh nói có chút hàm hồ.

"Vậy anh còn muốn cùng một chỗ

với em?"

Anh nở nụ cười, lại thay bằng ngữ điệu quen thuộc không chút để ý: "Cùng lắm thì tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!"

"Anh nha, còn sống cũng là một sắc... Quỷ... Ngô..."

Anh hôn tôi, dùng nụ hôn hết sức triền miên công hãm chống cự cuối cùng của tôi.

Được rồi!

Vì câu nói của anh: "*Cùng lắm thì tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục*" lời nói hùng hồn, tôi đã tha thứ cho anh!

Đã xong nụ hôn nồng nhiệt triền miên liều chết, anh hỏi tôi: "Nha đầu, em có đói bụng không?"

Cuối cùng cũng hỏi một vấn đề có tình người.

"Em chết đói mất!" Tôi cũng chưa ăn cơm chiều, vừa mới vận động như vậy, sao lại không đói!

"Muốn ăn cái gì, anh đưa em đi."

"Anh muốn ăn cái gì?"

Anh với vẻ mặt chờ đợi mà nhìn tôi."Anh muốn ăn mì em nấu!"

Thấy anh nhắc đến, tôi cũng có chút thèm mì Thành Đô nóng rát.

"Được!"

Anh giúp tôi sửa sang lại quần áo, xử lý tốt một mảnh hỗn độn, chúng tôi về nhà ...

Nhà trọ của tôi một lần nữa dấy lên hương vị khói lửa!

Chúng tôi ngồi ở bên cửa sổ, lời ca

sâu kín âm thầm của bản《 *thiên hương* 》lặp đi lặp lại, anh ôm tay tôi, cùng ăn một bát mì.

Đây là từ lúc chào đời đến nay tôi thấy bát mì thật ngon.

Hương vị khói lửa cùng mùi thức ăn còn chưa tan hết, phòng của tôi lại thêm mùi xà phòng tắm hương hoa hồng....

Tôi mặc bộ quần áo ngủ bảo thủ áo đi ra phòng tắm, Diệp Chính Thần vẫn ngồi trước máy tính hết sức chuyên chú sửa chữa báo cáo ca bệnh của mình, lông mi buông xuống , che một nửa đôi mắt suy tư mà bát ngát thâm thúy.

Anh đã trở về tắm giặt sạch sẽ, đổi sang một bộ quần thường cùng áo sơ mi chất vài mềm mại, lúc này anh trông thật

thanh thản, mái tóc hơi ẩm ướt nhìn lấp lánh, cổ áo hơi rộng mở, tay áo sắn đến tận khuỷu, làm cho tôi không khỏi lại nhớ tới cánh tay anh với xúc cảm bóng loáng...

Thấy anh không tính rời đi, tôi đỏ mặt đi qua đi, uyển chuyển mà nhắc nhở anh."Đã trễ thế này, còn có việc a?"

Ánh mắt của anh còn nhìn chằm chằm màn hình, tự nhiên mà nói."Anh viết sắp xong, em đi ngủ đi."

"Vậy còn anh?" Ý của tôi là tôi muốn ngủ, anh có phải hay không cũng nên quay về phòng mình

Anh nghe vậy, đóng máy tính, cất lại bản báo cáo ca bệnh.

Tôi đang âm thầm tán thưởng anh thức thời, không tưởng được anh nói một

câu: "Anh cùng em!"

Tôi chết sững!

Tuy nói vừa mới trải qua một hồi cảm xúc mãnh liệt, khắp người huyết mạch phun trào, nhưng tôi còn có điểm không thích ứng với người nào đó đột nhiên chuyển biến.

"Không cần." Tay tôi chỉ biết âm thầm kiểm tra vạt áo ngủ, nhỏ giọng nói.

"Nga." Anh gật gật đầu."Vậy em theo giúp anh là được."

"..."

"Đúng rồi!" Anh cầm lấy cái hộp màu trắng trên bàn, mở cẩn thận trước mặt tôi, lại thật cẩn thận hỏi: "Thích không?"

Đồng hồ đeo tay màu trắng thuần khiết giống như hải âu tinh khiết, mặt

màu trắng bạc, kim khảm trong suốt bằng sứ, ở trên dây đeo có khắc một chữ: Thần.

Tôi kinh hỉ mà lấy ra, đầu ngón tay vuốt ve ký hiệu hải âu cùng chỗ tên khắc, thật đẹp!

Đây mới là đồng hồ tôi ước mơ được người yêu tặng.

Đồng hồ đeo tại cổ tay tôi, anh hôn nhẹ lên mi mắt lại dần dần chuyển xuống má.

...

Đèn tắt, bóng đêm bao phủ trên người chúng tôi.

Anh ôm phía sau lưng tôi, nhẹ giọng hỏi: "Nha đầu, em ngủ thích mặc quần áo sao?"

"Ân!" Tôi trước kia không có thói

quen này, từ ngày anh dùng ba giây bay qua ban công, tôi liền tạo thành này thói quen."Sát vách có một sắc lang, mặc quần áo ngủ có vẻ có cảm giác an toàn."

"Cảm giác an toàn." Anh ngậm nhẹ bên tai tôi, ngón tay theo vạt áo dò xét đi vào."Anh cho em biết cái gì gọi là cảm giác an toàn..."

Chương17 : Mây mưa mông lung

Một luồng ánh sáng bạc xuyên thấu qua tầng mây dày đặc, chiếu lên làn mưa ngay giữa tầm ánh sáng, làm cho bầu trời màu xanh nhạt tựa như một tầng lụa mỏng hỗn độn.

Tiếng quần áo cọ sát ngầm có ý e lệ của tôi cùng cố chấp của anh.

"Đừng làm rộn , trời sắp sáng." Tôi vừa nói, vừa nghĩ tới tòa nhà cách âm không tốt mà cảm giác sầu lo sâu sắc.

"Nhưng là anh muốn ôm em ngủ,

không muốn ôm quần áo."

"..."

Rốt cục, tôi yếu ớt không đánh lại anh kiên trì, từng chút váy áo vô tội theo đường vòng cung bay ra ngoài...

Không có quần áo cách trở, trắng mịn da thịt đụng chạm cùng một chỗ, tôi bỗng nhiên phát giác thân thể anh thực ấm, da thịt tôi lạnh lẽo dán tại anh cực thoải mái, thân mình tự nhiên co rút lại về phía anh....

Ngón tay anh nhẹ nhàng xoát qua cổ tôi, ôn nhu mà vuốt ve, lại theo đường cong lưng tôi chậm rãi đi xuống...

Cảm giác được thân thể của anh tự nhiên phản ứng, dư âm cơn đau vừa nãy vẫn còn, tôi thân mình bắt đầu run rẩy.

"Bỏ đi, em mệt mỏi quá..."

Môi anh dán tại tai tôi, dừng một chút, thở nhẹ ra một hơi.

"Ngủ đi." Anh nhẹ giọng nói, đưa ra cánh tay lên phía trên đầu để cho tôi gối lên, lại đem tay kia từ sau lưng đưa đến trước ngực tôi, cầm lấy tay tôi đem tôi cả người nhốt lại trong thân hình to lớn của anh.

Đường cong thân thể mật mật mà thiếp hợp, tôi thủy chung không có dũng khí xoay người lại đối mặt cùng anh....

Xung quanh lâm vào vắng vẻ, tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hoa anh đào rơi xuống đất vang lên, có thể ngửi được hương thơm thản nhiên, còn có thể cảm giác được tiếng tim đập của anh dần dần trầm ổn.

Tôi toàn thân thả lỏng, cả ngày mỏi

mệt cùng với cơn buồn ngủ mãnh liệt đánh úp lại, đem tôi thổi quét.

Tôi nặng nề mà nhắm mắt lại, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng nhiệt độ cơ thể không ngừng mà dung hợp, tim đập cùng tim đập phù hợp, hô hấp đồng thời hô hấp...

Đến Nhật Bản lâu như vậy, chưa từng có như vậy cảm giác an ổn cùng kiên định.

Đây là cái gọi là cảm giác an toàn sao?

An tâm đem chính mình giao cho anh, tại trong lòng anh im lặng ngủ.

Tôi giống như trở lại trước đây, nằm ở trong lòng mẹ nghe đồng dao đi vào giấc ngủ.

...

Hô hấp của tôi dần dần vững vàng, nặng nề mà ngủ, không có mộng mị.

...

Không biết mấy giờ, tôi tỉnh lại, ánh sáng ấm áp chiếu vào trên người chúng tôi.

Tôi chớp đôi mắt đen linh động, thấy cánh tay chúng tôi để ra bên ngoài chăn, anh còn đem tay tôi nắm ở trong lòng bản tay, trên cổ tay mỗi người đều có một cái đồng hồ đeo tay, một đen một trắng danh hiệu Hải Âu…

Dây đeo đồng hồ của anh có khắc chữ: nha đầu!

Đó là một loại cảm động chưa bao giờ có.

Nhất là khi nghĩ đến cái cổ tay của Diệp Chính Thần, đẹp mắt giống như bầu

trời ôn hòa ánh nắng, như con người anh vậy, anh thật sự thuộc về tôi sao? Hoàn toàn thuộc về tôi?

Tôi biết là không không, tôi chỉ là một khách qua đường trong cuộc sống của anh, bổ khuyết chỗ trống tịch mịch trong lòng anh...

Nhưng là lúc này đây, trong lúc yêu nhau, tôi sẽ đường đường chính chính chiếm cứ anh cũng thấy đủ, về phần khác, cái gì đều không trọng yếu!

Nhìn xem thời gian, mới sáu giờ, tham luyến ngọt ngào tôi cho phép chính mình ngủ thêm một lúc nữa, một lần nữa nhắm mắt lại, ngấn ý cười nhanh vào giấc ngủ...

Lại tỉnh lại, ánh mặt trời đã chói mắt, tôi nhìn đồng hồ. Chín giờ !

Tiết bệnh lý của tôi a! Vấn đề danh sách yêu cầu a! Tôi chết chắc rồi!

Vội vàng ngồi dậy, đang định bọc chăn vào người đi lấy quần áo...

Một cánh tay ôm lấy thắt lưng đem tôi tha quay lại trên giường, một lần nữa dùng chăn đắp lên người tôi.

"Em muốn đi học."

"Ừ!" Anh nhắm mắt lại lên tiếng, trên tay lực đạo một chút cũng không giảm.

"Môn này rất khó qua." Tôi nói.

"Phải, anh biết." Anh đem chân gác lên đùi của tôi.

"Em mà không qua, phó giáo sư sẽ mắng chết em."

Anh giật giật thân thể, tôi nghĩ là anh rốt cục có chút lương tâm, ai ngờ anh

trực tiếp nằm lên trên người tôi, cười tủm tìm nói."Không bằng em đề nghị anh giúp em học bổ túc, anh đảm bảo em thi đỗ."

"Thật sự? !" Tôi như thế nào không nghĩ tới?

"Trước giao học phí bổ túc đi. Anh thu phí thực hợp lý, một lần... một chương..." Nói xong tay anh hướng về phía ngực tôi, nắm lên một mảnh mềm mại, ngữ điệu của anh rõ ràng là muốn tôi hiện tại…hừ.

"Nhỡ không qua thì sao?" Tôi đây chẳng phải thực lỗ vốn.

"Anh sẽ trả lại cho em... một chương, hai lần."

"Anh đùa giỡn... Trả... Ngô..."

Câu nói kế tiếp, tôi đã vô lực hơn

nữa...

Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng yếu, đẩy anh ra: hôm nay ngày mười bảy, tôi sổ tay làm cái tính toán xem mấy ngày này có phải là thời kỳ an toàn của bản thân.

"Không cần đếm, là an toàn kỳ!" Anh phi thường khẳng định mà nói cho tôi biết.

"Làm sao anh biết? !" Tôi kinh ngạc.

"Anh đã tính qua." Anh trả lời đương nhiên. Có thể thấy được mấy ngày nghỉ lễ thì tôi sắc mặt tái nhợt hoàn toàn không thể lừa được y thuật cao minh của sắc lang này a.

"An toàn kỳ cũng không phải tuyệt đối an toàn, nhỡ đâu xảy ra ngoài ý

muốn... ."

"Anh phụ trách."

"..."

Anh lại một lần hôn tôi.

Bị nuốt hết, rơi vào tay giặc, tôi trong lửa nóng của anh đòi lấy cùng giữ lấy, lâm vào một mảnh mộng áo ướt đẫm.

Hôm nay so với đêm qua, anh càng thêm ôn nhu nhẫn nhụi, tiến hành theo chất lượng mang theo ta đi vào thiên đường yêu...

Sự âu yếm cùng khiêu khích của anh, tôi thân thiết mà cảm giác được thân thể bị anh phục tùng.

Theo phương thức anh muốn, khát vọng, rên rỉ, cùng đợi, đồng thời cũng sung sướng ...

Tôi cảm thấy thẹn, tâm hoàn toàn

hỏng mất, vừa thấy chờ mong cùng anh hưởng thụ yêu lại cảm thấy tội lỗi, anh một lần nữa thử thăm dò chìm vào trong cơ thể tôi, hơi một chút tê đau làm cho tôi nhíu mày, anh lập tức dừng lại, hôn nhẹ lên phía sau tai, cổ…Kiên nhẫn mà đợi cho thần kinh tê dại của tôi thay thế hoàn toàn được cảm giác đau, bốc lên lửa nóng chôn vùi bản năng kháng cự, anh mới tiếp tục, mãi đến lúc tôi có thể thừa nhận ở chỗ sâu nhất.

So sánh với, yêu trong không gian nhỏ hẹp hắc ám và mưa đêm mênh mông cùng với yêu tại ánh sáng mềm mại như tơ trên giường hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Nắng quang mang làm cỗ dục tình không có chỗ để ẩn nấp.

Tất cả những thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, khiêu khích cùng tư thế đều bại lộ ở trước mắt tôi mà tôi lại thấy hoảng hốt, sắc hồng u ám cùng với mật không thể phân biệt, kết hợp cũng đã bị anh thu hết vào trong đáy mắt....

Nếu không anh sẽ không có hô hấp đục ngầu như vậy, trào dâng phản ứng sinh lý như thế, thậm chí tình yêu mất đi lý trí tràn ra…

...

Vô số hôn môi cùng mồ hôi ướt át, vô số thở dốc cùng rên rỉ, vô số lần làm càn trói buộc cùng giãy, vô số lần cơ thể như bay lên đến đỉnh mây mù lại rơi vào vạn trượng hồng trần...

Đến gần giữa trưa, chúng tôi mới tại vui sướng nhất cao nhất, chấm dứt

triền miên cực hạn .

Anh cẩn thận giúp tôi xử lý tốt hết thảy, ghé vào ngực tôi hưởng thụ an bình.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, tôi đưa tay về phía đầu giường sờ soạng tìm bút, đi đến mép giường, vẽ ra một đường thẳng đứng, một đường nằm ngang, nghĩ nghĩ đến lần hôm qua nữa của anh, vì thế lại vẽ thêm một đường nằm ngang nhỏ.

“Em vẽ cái gì?" Anh tò mò mà nhìn lên trên tường chữ "Chính" đang viết một nửa.

"Đánh dấu số lần học bổ túc, miễn cho anh quỵt nợ!"

Anh cười to một trận trong sáng, đoạt lấy bút trong tay tôi, lại vẽ thêm hai cái, rồi kéo tôi quay về trong lòng.

"Anh?"

"Nha đầu, em yên tâm, anh nhất định cho em thấy lịch sử huy hoàng của chúng ta tràn ngập khắp mặt tường..."

"..."

"..."

"Anh xác định anh công việc của anh chỉ thầy thuốc?"

Anh thật sâu nhìn tôi, một giọt mồ hôi nóng rơi xuống lông mi tôi "Vì cái gì hỏi như vậy?"

"Anh không có kiêm cả chức *ca múa túc kịch*?!"

Anh nở nụ cười."Em không cần đối với bọn họ ký thác cao kỳ vọng như vậy! Bọn họ phục vụ một lần không biết phải uống bao nhiêu thuốc kích thích!"

"..."

"..."

Nhưng là, tôi còn là cảm thấy một người thầy thuốc không nên có thân hình lực lưỡng tráng kiện như vậy, mạnh như vậy thật quá sức chịu đựng cùng thể lực!

…

Chương18 : Dưới mái hiên nhà

Nếu Phùng ca không đúng lúc gọi điện thoại tới, nhắc nhở Diệp Chính Thần hôm nay là sinh nhật anh, cũng báo cho anh biết mọi người đêm nay vì anh tổ chức bữa ăn, làm cho anh nhất định phải đến.

Tôi nhất định sẽ chết ở trên giường anh.

Không đúng! Là tôi trên giường mình!

Tôi thật sự bị anh ép buộc đến mơ

hồ, đừng nói giường, tựa như đè áp xuống rồi triền quấn quanh hai thân hình đến nỗi tôi còn không phân biệt được của ai vào với ai, dù sao tất cả đều không nghe theo tôi sai sử!

Anh tắt điện thoại, theo trên người tôi rút ra thì xương cốt tôi như bí tán lạc tại trên giường, đừng nói sửa sang lại một chút trên người một mảnh hỗn độn sềnh sệch, tựa như ngay cả động tác lấy tay lên kéo chăn đều không có khí lực.

Tôi không khỏi thở dài trong lòng: này học phí bổ túc quả thật rất cao!

Lại thầm so sánh, học phí của quỷ Nhật Bản kếch sù coi như còn thích hợp, làm thêm tại cửa hàng tiện lợi 800 yên một ngày cũng thật hợp lý!

Tôi về sau không bao giờ oán giận

cuộc sống gian khổ nữa!

Đáng hận nhất là, Diệp Chính Thần vẻ mặt tràn đầy dục thú thể hiện ý cười nằm bên cạnh tôi, thoải mái mà giãn ra thân hình mỹ cảm nam tính.

Nếu như không thấy phía trên thân hình với những đường cong lực lưỡng ngạo nghễ có một tầng mồ hôi sáng bóng, tôi nghiêm trọng hoài nghi có phải đây là người vừa cùng tôi đã làm cái vận động kịch liệt kia!

Thần a! Một nam nhân như vậy, tôi sớm muộn gì chết thảm trong lòng anh!

Diệp Chính Thần đem dựng tôi lên, dùng tay phải nắm cả bả vai tôi, tôi lấy lại chút khí lực cuối cùng tìm một tư thế thoải mái nhất ghé vào trên ngực anh, đem mặt chôn ở hõm vai anh.

"Sinh nhật vui vẻ..." Tôi dùng một câu nghi vấn."sao?"

"Ừ! Rất vui vẻ!" Hắn nhìn tóc tôi hỗn độn, hôn lên đó."Sớm biết em cởi quần áo mê người như vậy, anh nhất định sẽ không chờ cho tới hôm nay."

"Sớm biết anh cởi quần áo cầm thú như vậy, em nhất định sẽ không cho anh *hữu cơ khả thừa*!"

Anh khẽ gợn mi, hé miệng cười. Cầm tay tôi, đặt ở trên ngực anh.

Ở dưới lòng bàn tay, là lửa nóng của anh cùng tim đập trầm ổn.

Hai cái đồng hồ, kim cùng nhích lên gần như hoàn mỹ hài hòa, không lệch chút nào.

Ánh nắng chiếu rọi vào, làm cho tên khắc trên dây đeo điệp điệp sinh huy:

Thần…

Nha đầu…

"Dây đeo của anh vì sao lại khắc 'Nha đầu'? Anh như thế nào lại không khắc tên của em?" Tuy rằng tôi cảm thấy hai chữ "Nha đầu" nhìn thật ấm áp, nhưng chữ "Băng" cùng "Thần" càng thích hợp hơn.

"Vạn nhất ngày nào đó anh đổi bạn gái, còn muốn đem tên của em xóa đi đổi thành tên của người tiếp theo, thật phiền toái!" Anh vân đạm phong khinh mà nói cho tôi biết: chữ 'Nha đầu' tốt! Nghìn bài một điệu, đều không cần đổi..."

Tôi mệt thực sự không có khí lực, mà nếu có còn chút nào tôi sẽ lấy cái nồi cơm điện đập vào đầu anh mà rống to: "Anh chết đi cho em!"

May mà của đầu lưỡi của tôi còn còn có chút khí lực, cho nên tôi giống anh, vân đạm phong khinh khen ngợi anh: "Sư huynh, anh nhìn rất xa! Đừng quên đem đồng hồ của em truyền lại cho người khác, nếu các cô ấy không chê đó là đồ qua N tay!"

Anh từ từ thở dài, lấy tay bẹo má tôi: "Em chính là thấy chết còn cãi, mạnh miệng!"

"..."

Cứng rắn có ích lợi gì, còn không phải làm cho nhân gia nấu chín !

"Trên đời này trừ em ra còn có rất nhiều, rất nhiều người con gái tên 'Băng', 'Nha đầu' của anh chỉ có một! Độc nhất vô nhị!"

...

Tôi cùng Diệp Chính Thần trong thời gian ở cùng một chỗ, bức vẽ chữ chính đầy tường, tiếng cười cùng nước mắt trút xuống cùng nhiều nhưng mà những lời nói chân chính buồn nôn anh chỉ nói có lần này, nói câu này. Tôi mỗi lần nghĩ về lúc ấy đều sẽ bị cảm động!

Tôi đang cảm động rối tinh rối mù, anh lập tức nói ra câu rất giết chết phong cảnh: "Nha đầu, anh đói bụng!"

Tôi thật muốn lấy mì đem giết anh!

Chịu đựng cả người đau nhức xuống giường, tôi phủ thêm áo ngủ tiến vào phòng tắm, tắm rửa xong bước ra, lấy ra trong tủ lạnh đồ làm bánh mua mấy ngày hôm trước, dựa theo hướng dẫn làm một cái bánh ngọt nhỏ.

Bánh ngọt nướng xong, tôi lại theo

ngăn kéo lấy ra một túi nến sinh nhật.

Diệp Chính Thần tắm rửa xong bước ra, tôi đang bận rộn giảo bơ, anh từ phía sau ôm lấy tôi, hít sâu vào một vị hương sữa bánh ngọt.

"Nha đầu, ba năm sau, gả cho anh đi!" Anh nửa thật nửa giả nói.

Lòng đột nhiên run lên.

Ba năm sau, anh có thể khôi phục tự do.

Này xem như hứa hẹn sao?

Vì cái gì Diệp Chính Thần hứa hẹn nghe cảm thấy hư vô mờ mịt như vậy.

Tôi sợ hãi thất vọng, cho nên không dám làm cho bản thân có bất cứ kỳ vọng.

Tôi làm bộ như chẳng hề để ý, lườm anh một cái."Muốn kết hôn em làm lão bà còn nhiều người, xếp hàng đi!"

"Đừng bốc phét! Hai mươi ba tuổi vẫn là xử nữ, anh cũng không chê đâu..."

"Anh!" Tôi mặt đỏ hồng thấu .

Anh lại càng đắc ý !

Anh lôi kéo ngón trỏ của tôi chấm vào chút bơ, đưa vào trong miệng mình, chậm rãi dùng lưỡi quấn quit lấy ngón tay tôi, liếm liếm bơ.

"Thật ngọt!" Anh tiến đến gần sát tôi, hàm hồ nói: "Anh muốn đem nó biến thành toàn thân em…"

Tê dại theo đầu ngón tay nhanh chóng truyền khắp toàn thân, mặt tôi càng đỏ hơn.

Anh là một con cầm thú khoác áo sắc lang – xem xét xong!

***

Do Diệp Chính Thần yêu cầu một

cách không khoan nhượng, tôi đổi ca cho người khác, đứng trước tủ quần áo chọn lên chọn xuống, cuối cùng cũng tìm được một cái áo sơ mi cao cổ có thể che kín dấu vết, cũng không để ý xem bên ngoài ánh mặt trời sang lạn bao nhiêu, mặc ở trên người.

Không có biện pháp, ai bảo toàn thân tôi từ trên xuống dưới đều bị cầm thú cắn thành vết xanh, vết tím.

Đơn giản rửa mặt chải đầu xong, tôi không hoá trang, chỉ xoa một lớp son môi màu sẫm, che dấu một chút đôi môi có vẻ hơi sưng đỏ.

Đáng tiếc còn chưa có xuống xe, son môi liền bị anh ăn đến sạch bách!

...

Anh nắm tay tôi đi vào một gian

phòng nhỏ kiểu Trung Hoa, diện tích phòng vốn không lớn, hai mươi mấy người ngồi vào có vẻ thập phần chen chúc.

Tôi vài lần thử rút tay ra nhưng đều không có thành công.

Quan hệ của chúng tôi trước mặt mọi người đương nhiên biểu tình công khai .

Phùng ca đánh giá một phen chiếc áo sơ mi cao cổ của tôi, hướng Diệp Chính Thần nghịch ngợm mà nháy mắt: "U! Thu phục?!"

Diệp Chính Thần trả lời bằng ánh mắt "Biết rõ còn cố hỏi".

Mọi người bừng tỉnh!

Có thể thấy được đối với những người kinh nghiệm phong phú, sơ mi cao

cổ chỉ tổ giấu đầu hở đuôi.

Lý Khải luôn luôn để ý xem thực đơn.

Tôi cố gắng muốn thấy biểu tình của Tần Tuyết nhưng cô ấy trước sau chỉ cúi đầu, để cho tôi không thể nhìn thấy sau đôi lông mi buông xuống thể hiện điều gì.

Là thương hại, giận hay tức giận? Vẫn là cho rằng tôi phản bội cô ấy...

Tôi thực muốn biết.

...

Đồ ăn vừa bưng lên, là món ăn Quảng Đông, Diệp Chính Thần vừa gắp một miếng thịt gà đặt ở trong bát tôi, điện thoại của anh bỗng vang lên.

Anh cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua dãy số, tôi cũng thuận tiện liếc mắt một cái, là từ số cố định của nội thành

Đại Bản.

Diệp Chính Thần hiển nhiên nhận ra dãy số này thực xa lạ, lúc nghe điện thoại thập phần khách khí dùng tiếng Nhật tiếp đón."Uy!"

"Sinh nhật vui vẻ!" tiếng của nữ nhân.

Tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Sẽ có nữ nhân gọi điện thoại chúc anh sinh nhật vui vẻ, tôi cũng không ngạc nhiên.

Nhưng phản ứng của anh lại làm cho tôi cực không thoải mái.

Anh cơ hồ ngay tại lúc nghe thấy tiếng của đối phương, trong lúc nhất thời lấy tay nhanh nhẹn che lại di động đồng thời đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

Tôi dung thìa khuấy khối đá trong

cốc cocacola, một chút, một chút, chất lỏng màu đen tạo thành lốc xoáy xoay tròn. Lòng tựa như cục đá, từ từ tiến vào lốc xoáy màu đen.

Quen biết anh ngày đầu tiên, chỉ biết anh là người như thế nào.

Yêu anh rồi, càng biết anh là người như thế nào.

Đã tự nhủ với chính mình vạn sự thay đổi đừng để ý, thế nhưng sao lại không ngại đâu...

Dù sao yêu không phải dùng miệng nói .

Diệp Chính Thần đi ra ngoài tiến tới bãi đỗ xe phía sau tiệm cơm.

Tôi lần đầu tiên đối với sở thích sạch sẽ của người Nhật Bản thấy thực kính trọng, bởi vì qua lớp cửa sổ thủy

tinh không nhiễm một hạt bụi có thể rõ ràng mà nhìn thấy mỗi một động tác nhỏ, thậm chí ánh mắt…của anh.

Tôi từng nghĩ là Diệp Chính Thần có hai con người, khi mặc vào áo choàng trắng của thầy thuốc thì thần thánh không thể xâm phạm, cởi ra chiếc áo này toàn thân anh trên dưới toát ra sự khinh bạc.

Hôm nay, tôi mới biết được anh còn có một mặt khác...

Lạnh lẽo yên lặng như đêm tối!

Anh nói điện thoại thật lâu, từ đầu đến cuối duy trì một tư thế bất biến cùng biểu tình lạnh như băng.

Khóe miệng ngay cả nửa tia nhếch lên đều không có.

Anh mở miệng nói không nhiều lắm, hơn phân nửa là trầm tư, ngón tay thỉnh

thoảng gõ nhẹ lên lan can màu trắng tại bãi đỗ xe, thông thả mà tiết tấu – tôi trước kia cũng không biết anh có thói quen này!

...

Diệp Chính Thần quay trở lại!

Tôi cái gì cũng không hỏi, chăm chú uống cocacola.

Anh thế nhưng lại chủ động giải thích với tôi."Cô ấy chỉ là bằng hữu bình thường."

"Ân!" Tôi biết.

Anh cùng tình nhân nói điện thoại sẽ không có yên lặng lạnh như băng như vậy.

"Cô ấy gặp được chút phiền toái, muốn nhờ anh hỗ trợ." Anh thật cẩn thận mà quan sát phản ứng của tôi.

"Nga!"

Thấy anh nhìn thoáng qua đồng hồ, tôi nói: "Anh đi đi, đừng làm cho người ta chờ."

"Em cùng anh đi đi."

Tôi lắc đầu, nhìn anh cười cười."Em ở chỗ này chờ anh!"

"Cũng được!" Anh cùng mọi người dặn dò một tiếng, vội vàng rời đi.

Kỳ thật, anh mà kiên trì một chút, tôi khả năng sẽ cùng anh đi.

Bởi vì tôi đối với người con gái vừa điện thoại đến tràn ngập tò mò, tôi thật muốn biết đến tột cùng là dạng người như thế nào mà làm cho Diệp Chính Thần thu hồi sở hữu lỗ mãng, nghiêm chỉnh mà tiếp đón.

Người con gái này, nhất định đối

với anh có ý nghĩa cực phi phàm!

Chương19 : Người đẹp say rượu

Sắc trời càng ngày càng tối, bên ngoài đèn đường, đèn xe đều sáng.

Tại Đại Bản, đèn có nhiều bao nhiêu, thế nhưng vắng xe, thành thị trở nên lạnh lung bởi vì yên lặng.

Duy độc chỗ cửa hàng chúng tôi ngồi, không khí dị thường náo nhiệt.

Ra nước ngoài mới biết được: có địa phương người Trung Quốc, mới có tiếng cười không kiêng nể gì, có vị tình cảm!

Trong cửa hàng, đèn đều bật sang, ánh sang màu xanh nhạt chiếu xuống hai má trắng như tuyết hơi ửng hồng của Tần Tuyết, thể hiện là cô ấy đã uống mấy ly bia, cười đến kiều mị, xinh đẹp làm người ngẩn ngơ.

Từ lúc Diệp Chính Thần rời đi, tâm tình của cô ấy tựa hồ tốt lắm, không ngừng cùng nam sinh bên cạnh vừa nói vừa cười, mọi việc đều thuận lợi.

Trước kia, Tần Tuyết cũng không thích nói cười cùng nam nhân, hơn nữa trong nhiều trường hợp, khi nghe người khác kể chuyện cười trong khi tôi cười lên cười xuống cô ấy nhiều nhất chỉ che miệng cười khẽ, thể hiện là một người con gái rụt rè.

Không biết từ lúc nào, Tần Tuyết

thay đổi, trở nên không hề giống trước kia...

Liếc mắt sang chỗ bên cạnh trống trơn, thức ăn trong bát chưa đụng đũa chút nào, tôi lo sợ không yên phát giác chính mình cũng thay đổi, trở nên không hề giống tôi…

Tôi cầm lấy chiếc đũa, gắp đồ ăn trong bát đã nguội đưa lên miệng, từng miếng, từng miếng ăn.

Cocacola uống nhiều quá, dạ dày ẩn ẩn đau và vẫn lộ ra một chút lạnh như băng.

Đồ ăn còn chưa kịp nuốt xuống, Phùng ca hơi có vẻ men say bưng một lon bia ngồi cạnh đây, cũng không đợi tôi đồng ý, trực tiếp đem bia rót vào cốc không của tôi.

"Đệ muội, ca mời ngươi một ly." Một câu "Đệ muội" làm cho tôi toàn thân chấn động.

Tôi còn chưa kịp trả lời, người quan hệ tốt nhất với Phùng ca là Lâm Duệ, cũng là “Quan tòa” trong trò chơi Giết người lớn tiếng la hét: "Già phùng, anh lại thừa dịp Phùng tẩu nhà mình không ở đây mà đùa giỡn mỹ nữ !Anh đợi xem Phùng tẩu đến đây như thế nào thu thập anh!"

"Cùng lắm thì về nhà quỳ chà xát y bản, quen rồi, một ngày không quỳ anh cả người không thoải mái." Phùng ca thể hiện vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt.

Bạn gái Lâm duệ cười hỏi: "Phùng ca, nhà anh mua chà xát y bản ở đâu? Em như thế nào mua không được?"

Phùng ca nói: "Cám bã nhà anh lúc từ trong nước sang đây mang theo mười mấy cái, nếu em không chê chừa cho em hai cái!"

Lâm duệ lập tức nói: "Hảo ý của anh lòng em lĩnh , chính anh giữ lại chậm rãi dùng đi."

Tôi rốt cục bị bọn họ chọc cười, nhất là nghe thấy Phùng ca luôn mồm "cám bã nhà anh" .

Kỳ thật Phùng ca cùng Phùng tẩu cảm tình đặc biệt tốt, đồng học đại học, tốt nghiệp đại học kết hôn, một thời gian không xe không phòng không áo cưới, nhưng phúc may mắn "Lỏa hôn" .

Phùng tẩu là một người con gái đặc biệt hiểu được yêu cùng trả giá, Phùng ca học xong thạc sĩ muốn xuất ngoại học

tiến sĩ, chị ấy liền từ bỏ công việc có đãi ngộ ở trong nước theo anh đến Nhật Bản.

Chị ấy không hề một câu oán hận mà vừa chiếu cố Phùng ca ăn uống cuộc sống hàng ngày vừa làm thêm tại một xưởng nhỏ để kiếm tiền, hy vọng sớm có ngày đủ tiền mua một phòng ở.

Phòng trọ của hai người không có vật dụng gì xa hoa, đầu giường bày đầy những con rối đáng yêu, trên tường treo một cái ảnh chụp kết hôn.

Phùng tẩu mặc một cái áo phông đơn giản và Phùng ca mặc một bộ vest không quá vừa người trang nghiêm đứng ở dưới quốc huy tuyên thệ…

Đáng yêu như thế, đẹp như thế!

Phùng ca khi nhắc tới lão bà, mặt mày luôn hớn hở "Cám bã nhà anh…cám

bã nhà anh…” Xưng hô này bao hàm bao nhiêu chân ái, không người nào có thể không hiểu!

"Đệ muội..." Phùng ca đem cốc bia của tôi đưa đến tay tôi, ra vẻ thái độ sung kính."Ca phải mời muội một ly! Ca uống hết, muội uống bao nhiêu tùy ý."

Phùng ca nâng chén uống hết, thanh niên phương bắc hào sảng.

Ngay từ lúc lần đầu tiên tụ hội, tôi không nể mặt Diệp Chính Thần, mọi người đều biết tôi sẽ không uống rượu.

Cũng chờ nhìn xem phản ứng của tôi, xem tôi như thế nào làm mất mặt Phùng ca.

Chỉ dựa vào nửa năm nay Phùng ca chiếu cố tôi, tôi không thể để anh ấy trước mặt mọi người xấu hổ.

Tôi khẽ cắn môi, nâng cốc đặt ở trên miệng.

Bia Nhật Bản mềm và êm hơn, nhưng vẫn thực khổ sở, tôi cố nhắm mắt lại uống hết một hơi.

Tôi đem cốc trống trơn đưa ra trước mặt anh úp xuống.

Phùng ca bật người đứng thẳng lưng, vẻ mặt đắc ý.

Nam nhân trên bàn rượu, luôn luôn có một vẻ nhiệt tình hồn nhiên đáng yêu.

Phùng ca lại cho mình rót một ly, vỗ thật mạnh lên bả vai tôi."Ca rất bội phục muội, Ca tưởng rằng trên đời này không nữ nhân nào có thể thu phục Diệp Chính Thần!"

Là anh thu phục tôi, rất?!

Tôi xoa xoa cái đầu có chút choáng

váng."Khả năng, gần quan được ban lộc đi."

"Anh cho em biết một bí mật." Phùng ca nói: "Đêm qua anh mời hắn ăn cơm, hắn không ngừng nhìn bên ngoài đang mưa. Anh hỏi hắn nhìn gì? Hắn hỏi anh: 'Phùng ca, nếu lúc trước anh bởi vì nguyên nhân nào đó cùng tẩu tử chia tay, anh hiện tại sẽ làm gì?' Anh nói: 'Nhớ cô ấy, sẽ nhớ cô ấy cả đời!' "

Phùng ca dừng một chút, uống thêm chút bia, tiếp tục nói: "Hắn đứng dậy ra cửa, anh đuổi theo, hỏi hắn đi đâu? Hắn nói: 'Em không thể để cho chính mình cả đời nhớ cô ấy...'

Tôi lấy lon bia bên cạnh, mở ra, đem rót vào cốc của mình, tay không ngừng run lên, bọt bia màu trắng tràn ra.

Tôi bưng cốc bia lên, ngẩng đầu, bia lạnh như đá thổi qua đầu lưỡi, yết hầu…

Nước mắt nóng bỏng tự nhiên mà rơi, chảy vào tóc mai…

Vì Phùng ca, vì Diệp Chính Thần, vì nam nhân đơn giản nhất cũng yêu gọn gàng nhất!

Nếu như bạn không có khả năng gặp được tình yêu thiên trường địa cửu, cũng đừng phủ nhận trên đời sẽ không có loại tình yêu này.

Bạn có thể lựa chọn ngồi trong xe BMW mà khóc, cũng có thể lựa chọn ôm củi gạo dầu mỡ ngồi ở xe đẹp cùng hắn đồng thời cười khát khao tương lai!

Bạn có thể lựa chọn một người có thể mang bạn mỗi ngày đều ăn đại tiệc

hải sản, cũng có thể lựa chọn một người nguyện ý đem một con tôm cuối cùng bóc vỏ bỏ vào bát của bạn.

Tin tưởng cuộc sống, vẫn là tin tưởng tình yêu.

Quyết định làm cho bạn lựa chọn như thế nào!

Cũng quyết định bởi vì bạn sẽ kiên quyết với lựa chọn của mình!...

Mọi người trò chuyện đều theo chủ đề, còn Phùng ca chỉ cùng tôi nói nói chuyện phiếm, thả thao thao bất tuyệt.

Anh nói:

"Háo sắc là bản chất của nam nhân!

Nam nhân đều thích mỹ nữ! Cái gì tốt đẹp ai lại không thích?

Nhưng là Trương Bá Chi dù hoàn mỹ cũng chỉ có thể ngắm nhìn...

Chân chính muốn lấy về nhà, vẫn là người phải cùng khóc, cùng cười với mình…

Cho anh mười mỹ nữ, anh cũng không thấy ai hơn “cám bã nhà anh” … Mỹ nữ khắp nơi đều có, nhưng cô ấy chỉ có một, đánh mất sẽ không có…”

Tôi gật đầu lia lịa. "Anh tuyệt đối tìm không thấy ai so với Phùng tẩu tốt với anh như vậy!"

Anh còn nói:

"Rất nhiều người đều nói Diệp Chính Thần hoa tâm, thấy ai yêu người ấy.

Anh cùng Diệp Chính Thần nhận thức hơn hai năm .

Anh quả thật thường xuyên thấy anh giúp mỹ nữ sửa đồ điện, mời mỹ nữ ăn

cơm, đưa mỹ nữ trên đường..."

Tôi gật càng lia lịa."Em biết!"

Phùng ca lắc đầu."Em không có biết: anh vừa tới Đại Bản thì là mùa đông, một chữ tiếng Nhật bẻ đôi không biết, phương hướng cũng không biết, một sinh viên người Nhật Bản đem anh đưa tới khu trọ này. Ngày đó anh gặp được Diệp Chính Thần, hắn đưa một cái di động cũ cho anh để nếu có gặp khó khăn thì có thể gọi điện cho hắn. Hắn giúp anh đem hành lý lên tầng, thấy anh chải trực tiếp chiếu lên giường hắn lại trở về cho anh một cái thảm cũ. Hắn giúp anh đi mua vật dụng hàng ngày, giúp anh mua đồ ăn. Hắn còn lái xe đưa đi khắp nơi, hướng dẫn cho anh biết nơi nào có thể mua được đồ điện giá rẻ, thức ăn hợp ý,

nơi nào là gia nhạc phúc, ngàn dặm trung ương... Hắn đưa anh đi ID, giúp anh làm thủ tục thị thực cho lão bà..."

"Lão bà của anh đến đây, hắn mời bọn anh ăn cơm... Không có việc gì cũng lại tại nhà anh ăn trực cơm."

"Anh lái xe bị thương ở chân, hắn mỗi ngày cõng anh đến trường, cõng anh đi bệnh viện kiểm tra..."

Tôi đang cầm lon bia, không hiểu sao nhiệt độ như lan chuyển toàn thân, máu giống như sôi trào , sẽ đi vào mạch máu!

Phùng ca đùa cợt nhìn thoáng qua về hướng Tần Tuyết."Chẳng lẽ hắn thích anh?! Bọn anh có chân tình? !"

"..."

"Có đôi khi, xem nam nhân đừng

nhìn bên ngoài, đừng tin hắn nói cái gì, càng đừng tin người khác nói cái gì."
Phùng ca nói: "Hắn khả năng không cần người khác thấy thế nào, chỉ hy vọng... em biết hắn là hạng người gì!"

...

Tôi uống bia, chính mình dùng một lon bia đem bản thân quá chén!

May mắn tôi tửu lượng không tốt, rượu phẩm còn được thông qua.

Tôi không khóc không náo loạn, liên tiếp ngây ngô cười với Phùng ca, liên tiếp gật đầu loạn lên.

Lúc Diệp Chính Thần trở về, tôi còn đang ngây ngô cười, bưng cốc bia nói: "Phùng ca, đến! Chúng ta cạn ly nữa!"

Diệp Chính Thần vung tay lên,

cướp đi ly bia trong tay tôi: "Anh thay em kính!"

Tôi chớp đôi mắt mơ hồ, mặt Diệp Chính Thần giận dữ ở trước mặt ta lúc ẩn lúc hiện, làm tôi choáng váng đầu.

Tôi một phen kéo vạt áo anh, buồn cười là nghĩ đến anh như vậy cũng không hoảng."Anh đã về rồi?"

Diệp Chính Thần không quan tâm tôi, dùng tiếng Nhật nói với người phục vụ."Mang đến 5 bình rượu và 10 lon bia!"

Lâm duệ chỉ chỉ phùng ca, cười đến vui sướng khi người khác gặp họa."Nha, anh nhất định phải chết!"

Sau đó chuyện tình tôi không nhớ rõ lắm.

Có mấy đoạn ngắn mơ hồ, tôi nhớ là

Phùng ca uống nhiều quá, gục xuống bàn không dậy được.

Tôi mê màng dứt khoát lay anh ấy: "Phùng ca, đừng ngủ a, chúng ta lại tán gẫu tiếp."

Sau đó, Lâm Duệ dìu anh ấy mang đi.

Diệp Chính Thần muốn dẫn tôi đi, tôi còn ngồi trước bàn làm mặt xấu: "Em không đi! Phùng ca... Anh đừng đi, em còn chưa nói chuyện xong với anh đâu! Ngày anh bị thương chân thì sao? Anh kể thêm chút nữa..."

Hình ảnh về sau, tôi nhớ rõ ràng nhất.

Tôi ghé vào lưng Diệp Chính Thần, nói liên miên cằn nhằn: "Anh là người tốt, Anh đối với mỗi người đều tốt…Có

người biết anh, có người không hiểu anh…không quan hệ…em biết…em biết là đủ rồi.!"

"Sư huynh, anh như thế nào không ra xe?"

"Nga! Đúng rồi, uống rượu xong không thể lái xe!"

Anh không thèm nói chuyện, phỏng chừng rất phiền tôi!

Tôi còn nói không ngừng:

"Sư huynh a, có cơ hội anh mượn một bộ quân trang."

"Em muốn cởi cúc cho anh, một cái một cái, vì anh cởi……"

"Em muốn vì anh cởi quân trang, cởi một thân thần thánh trang nghiêm..."

"Nga, kỳ thật anh mặc áo choàng trắng cũng thực thần thánh... Có cơ hội

em cũng thử xem..."

Anh rốt cục không thể nhịn được nữa ."Em im miệng cho anh!"

Tôi dựa đầu vào vai anh khóc, nước mắt chảy xuống vai anh.

"Sư huynh, em thật sự thực thích anh! Ngày nào đó chúng ta chia tay, em sẽ rất nhớ anh, nhớ anh cả đời!"

Anh không nói lời nào, tôi còn nói: "Anh trăm ngàn đừng nghĩ đến em! So với em, nữ nhân xinh đẹp khắp nơi đều có..."

...

Cuối cùng một đoạn trí nhớ, mơ hồ nhất...

Tôi nhớ mang máng, anh mang tôi về nhà, đem đặt tôi ở trên giường, cho tôi uống thật nhiều chất lỏng tê tê.

Tôi uống xong, dạ dày đang nhộn nhạo thấy thoải mái hơn.

Sau, anh điên cuồng mà xé rách quần áo tôi, tôi cũng kéo quần áo anh...

Anh điên cuồng mà cắn cắn cổ, ngực, đùi tôi, tôi cũng cắn lên bờ vai anh, cánh tay, xương sườn...

Anh điên cuồng mà đi vào cơ thể của tôi...

Tôi ngẩng đầu lên, thân mình cong lên, tiếng rên rỉ vang vọng bầu trời đêm.

Phía bên ngoài cửa sổ, hoa anh đào thưa thớt mà rực rỡ.

Cồn làm tôi tê liệt sở hữu tri giác, tôi toàn thân bủn rủn vô lực mà bị hắn lăn qua lộn lại, chà đạp, trở mình tôi đầu óc choáng váng.

Tôi cười rồi lại khóc...

Tôi cũng nói: sư huynh, em yêu anh!

Tôi đã yêu anh – kẻ không bằng cầm thú!

...

Cả đời tôi, say có ba lần.

Lần đầu tiên, tốt nghiệp đại học, bữa cơm chia tay, tôi say, ôm bạn cùng phòng khóc tràng giang đại hải.

Ngày hôm sau, đầu đau muốn nứt ra, tôi thề sẽ không lại uống rượu.

Đây là lần thứ hai, thật sâu cảm nhận được cái gì gọi là: không thắng nhân sinh một hồi túy!

Tôi thật muốn mỗi ngày say chết ở trong lòng anh, không cần thanh tỉnh!

Lần thứ ba...

Anh tối nay so với giống như dã thú, điên cuồng đem tôi ấn ở trên giường.

Đem tôi cắn xé thành mảnh nhỏ.

Tôi vô lực phản kháng, vẫn nhìn anh, nhìn anh như thế nào không bằng cầm thú!

Anh thật sự làm.

Hai tay mạnh mẽ cầm đầu gối tôi, mở nhanh hai chân...

Rất đau, so với lần đầu tiên còn đau hơn!

Thế giới lay động của tôi như trầm xuống, đắm chìm vào đáy biển khôn cùng, không có tri giác, tôi cảm giác chính mình từ nay về sau chết chìm.

Về sau tôi hoàn toàn kiêng rượu!

Không uống rượu!!!

Chương20 : Yêu chính nùng

Say rượu cùng phóng túng, sau tỉnh lại, cảm thụ chỉ có thể là là đầu đau muốn nứt ra, dạ dày run rẩy, trừ lần đó ra cả người như bị rút gân bác xương, cả người toan đau cùng mệt mỏi.

Tôi ấn huyệt Thái Dương, mở mắt ra, đầu tiên ánh vào mi mắt sẽ là bức màn màu lục nhạt, bức màn kéo kín, không lộ ra một khe hở.

Một trận lo lắng ở dưới đáy lòng. Bởi vì chỉ có ở phòng của Diệp Chính Thần mới có thể thấy được bức màn màu

xanh nhạt, buông bất luận ban đêm hay ban ngày, cũng không ngờ là lại nhanh đến thế.

Tôi nhớ rõ lần tay anh bị thương, có một lần tôi giúp anh thu thập xong phòng ốc, tiện tay mở ra bức màn, để sau giờ ngọ nắng gắt chiếu vào phòng anh.

Anh lập tức đem bức màn buông trở về, che kín không kẽ hở.

Tôi hỏi hắn vì cái gì.

"Thói quen ." Anh nói.

"Thói quen không thấy ánh sang?"

Anh nở nụ cười, đôi mắt hẹp dài nheo lại, làm cho lòng người run rẩy nghĩ đến nụ cười *tình thịt khiêu dâm*."Thói quen không thể lộ chuyện ra ngoài ánh sáng."

Nếu như không phải anh một bàn tay

không động đậy, tôi chắc chắn sợ tới mức mở cửa mà chạy.

Lúc ấy, làm sao mà nghĩ tới chính mình sẽ có ngày ở trong phòng anh tỉnh lại...

Nhìn quanh phòng, thấy Diệp Chính Thần đang ngồi trước computer tập trung tinh thần xem tư liệu.

Tay phải của anh đặt trên bàn phím, cũng không hề có sự trượt của bàn phím mà chỉ có tiếng đánh máy nhẹ nhàng, thong thả mà mà có tiết tấu...

Tôi chống hai tay xuống giường ngồi dậy, tận lực không làm kinh động Diệp Chính Thần trước máy tính.

Từ tháng tư sau khi nhập học bắt đầu, giáo sư Điền Trung tạo cho anh rất nhiều áp lực, thực tập lâm sáng, xem tư

liệu, làm báo cáo... Việc này làm cho anh mệt mỏi hết sức.

Anh cũng không oán giận, cũng không phiền toái, mặc kệ giáo sư giao cho anh bao nhiêu nhiệm vụ, anh đều làm đến tốt nhất, hoàn mỹ nhất.

Chỉ có tôi biết anh mệt chết đi...

Tôi lôi kéo chăn, tiếng cọ xát rất nhỏ kinh động Diệp Chính Thần.

"Tỉnh." Diệp Chính Thần thấy tôi tỉnh, từ trên bàn bưng bán chén trà xanh đi đến bên giường tôi, sờ sờ lên trán ."Đau đầu sao? Có chỗ nào không thoải mái?"

Tôi kéo cao chăn, che kín hai bả vai lộ ra."Đau, toàn thân đều đau."

"Uống chút đi." Anh đem nước trà đưa đến bên miệng tôi.

Tôi uống một ngụm, hơi chua, chua phát sáp, bằng nhiều năm kinh nghiệm học y, đây không phải là nước trà bình thường "Đây là thuốc?"

"Phải, thuốc giải rượu, giảm đau. Ngoan, uống đi."

Anh giống như dỗ tiểu hài tử dùng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ mà dỗ tôi, quả thực tưởng lấy ôn nhu chết đuối tôi.

Tôi cắn răng một cái, rầm rầm nuốt xuống hết.

Là bệnh nhân của anh, đừng nói uống thuốc khổ sở, uống thạch tính tôi cũng đồng ý.

**

Tôi cùng Diệp Chính Thần chính thức yêu nhau, rất nhiều người không tin, bao gồm Tần Tuyết.

Bởi vì Diệp Chính Thần mỗi ngày đều lái BMW đi phòng nghiên cứu, tôi cứ theo lẽ thường mồ hôi như mưa cưỡi xe đạp còn mới khoảng 80% đi học, đi làm thêm.

Không phải Diệp Chính Thần vô tâm, vô phế, cũng không phải tôi nói thêm nữa. Diệp Chính Thần nói muốn đưa tôi đến trường, tôi đương nhiên cao hứng, nhưng ngẫm nghĩ lại, chúng tôi đều bề bộn nhiều việc, thời gian nghỉ ngơi bất đồng, muốn cùng đi, đồng thời quay về, thời gian an bài tự nhiên lại vì nhau nhân nhượng. Tôi đây quen tính độc lập, không thích bị trói buộc, càng không thích trói buộc người khác.

Diệp Chính Thần cũng từng chỉ vào một chiếc xe ô tô màu đỏ trong cửa hàng

bán xe hỏi xem tôi có thích hay không, so với đồng hồ tình lữ thì còn thoải mái, tôi phi thường thành thực nói cho anh: "Em sẽ không lái xe."

"Anh đưa em đi học."

"Anh tha cho em đi!" Tôi nói: "Em mù đường, đến nay còn không phân biệt rõ phương hướng, cưỡi xe đạp tại khuôn viên Phản Đại còn có thể lạc đường."

Không đợi anh phản bác, tôi lại nói với anh: "Xe đạp có gì không tốt, vừa bảo vệ môi trường, vừa không lo lắng kẹt xe, rèn luyện thể chất, còn có thể phòng ngừa dáng người béo phì."

Có khi còn có thể cùng Phùng ca hoặc Lăng Lăng bọn họ đi chung trở về, trên đường vừa cười vừa nói, tự do tự tại.

...

Xe đạp đích xác có rất nhiều ưu điểm, trừ bỏ ngày mưa.

Mà ở đảo quốc Nhật Bản, tránh không được thỉnh thoảng bị mưa to chiếu cố một chút.

Không quá vài ngày sau, ngay trên đường quay về nhà trọ gặp gỡ mưa rào có sấm chớp, tôi nghĩ đến mưa tới cũng nhanh, đi cũng mau, liền chạy nhanh đến một cửa tiệm chuyên kinh doanh ô tô trú mưa.

Tôi chính run rẩy tránh ở một góc cản gió, oán giận quỷ thời tiết Nhật Bản, nguyền rủa quốc gia bọn họ nhanh chóng bị nước biển bao phủ, trong điếm nhân viên phục vụ đi ra, phi thường khách khí hỏi tôi muốn hay không đi vào trú mưa,

tôi cúi đầu liếc mắt lên đôi giày ướt đẫm dưới chân, nhìn nhìn lại người ta toàn cảnh qua cửa sổ thủy tinh thấy trong phòng thảm màu đỏ, cúi đầu với hắn."Phi thường cảm tạ! Tôi có thể ở chỗ này."

Nhìn theo nhân viên cửa hàng đi vào, tôi lại thấy cỗ xe rượu màu đỏ chạy nhanh chạy chậm, xa hoa kim chúc nước sơn, ôn nhu lưu luyến còn có liếc mắt thấy cái giá niêm yết không đếm được.

Ai! Tại đây dưới ngọn đèn hoa lệ tô đậm, nó quả thật so với quả xe đạp của tôi thấy hoàn mỹ hơn một chút.

…

Trời mưa hơn một giờ không có dấu hiệu ngừng lại, ngược lại càng về sau càng lớn, mang theo gió thét gào phô thiên địa cái.

Mưa tại trên đường tung hoành chảy xuôi, trên đường không có một bóng người, ô tô chạy chậm lại.

Đưa mắt nhìn lại một màn mưa đen tối om.

Chẳng lẽ là tôi nguyền rủa thật sự linh nghiệm ?

Vậy để bão táp tới mãnh liệt hơn chút đi!

Lại đợi hơn mười phút, tin tưởng rằng trận mưa này không có khả năng ngừng lại, tôi lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại cho Diệp Chính Thần, hỏi anh có thể hay không trong lúc cấp bách làm chạy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân một chút.

Lấy điện thoại di động ra đã thấy, mặt màn hình có mười mấy cuộc gọi nhỡ,

đều là số máy của anh.

Tôi gọi lại, không đợi tôi mở miệng, anh hỏi trước: "Em ở đâu?"

"Tại cửa hàng chuyên kinh doanh ô tô." Vì không muốn anh hiểu lầm tôi đến mua xe tôi bổ sung một câu:"Trốn mưa."

"Tại đấy chờ anh, anh lập tức tới."

Không bao lâu, một chiếc BMW chạy như bay mà đến, dừng ở trước bậc thang, Diệp Chính Thần cầm một cái áo lông của tôi trên xe đi xuống, mang một đôi giày hưu nhàn không nhiễm một hạt bụi Gucci còn chưa bị ướt đi về hướng tôi.

Tôi cúi đầu nhìn xem đôi giày thể thao Addidas chính mình, sớm bị mưa ngấm làm ẩm ướt, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Hai đôi giày gặp nhau cùng một chỗ, mũi chân đối với mũi chân, không có khoảng cách, nhưng có điểm buồn cười.

"Mưa lớn như vậy, ở chỗ này ngốc đứng làm gì? Như thế nào không cưỡi xe đạp của em vừa bảo vệ môi trường lại vừa rèn luyện thể năng về nhà?" Anh nói mang theo ý cười, thanh âm tại đỉnh đầu tôi vờn quanh.

Tôi quay đầu nhìn xem xe đạp của bản thân đã bị mưa rửa sạch không nhiễm một hạt bụi, ngẩng đầu lên đối với anh le lưỡi."Ngượng ngùng, không thấm nước, chỉ hơi thiếu chút nữa."

"Chỉ hơi thiếu chút nữa? Em chỉ được khiêm tốn." Anh nở nụ cười, đáy mắt đều là nồng đậm ý cười."Như vậy,

em hiện tại tính ngồi ở BMW khóc hay là tiếp tục cưỡi xe đạp cười?"

Tôi phân tích một chút tình thế, cân nhắc lợi hại."Sư huynh, em có thể ngồi ở xe BMW của anh mà cười một lát được không?"

Anh đưa tay xoa xoa tóc tôi, trong mắt đều là sủng nịch.

"Cười đi, muốn cười nhiêu thì cười." Đem áo lông phủ lên người tôi, anh bao trùm tôi bằng mềm mại ấm áp của mình. Ôm bả vai tôi cùng chạy vài bước đến chỗ đỗ xe, mở cửa xe để tôi lên, đem xe đạp của tôi nhét vào trong cốp xe, tôi hoài nghi bán xe đạp của tôi đến 8 lần cũng không đủ tẩy trừ cốp xe sa hoa của anh cùng cái thảm xe…

Tôi kéo bó sát áo lông vào người,

ngọt ngào mà cười, cười đến nỗi chút nữa thì trật khớp cằm.

Thường thường nữ nhân yêu cầu vật chất càng ít, hưởng thụ ấm áp từ nam nhân càng nhiều.

Diệp Chính Thần thường thường nói: nha đầu, Anh cái gì cũng chưa cho em.

Kỳ thật, anh đã cho tôi rất nhiều, mỗi một ngày mưa, từng giọt mưa nhỏ xuống đều ngưng tụ ấm áp, mỗi một giọt nước mắt đều ngưng tụ thành hổ phách ngàn năm, được khảm thoát ra ngọt ngào.

Đương nhiên, nếu có thể lựa chọn lại lần nữa, tôi sẽ để Diệp Chính Thần mang sự ấm áp này đổi thành cỗ xe kia băng băng chạy, ít nhất tôi có thể đem nó đổi thành nhân dân tệ cầm về nhà hiếu

kính cha mẹ.

Lúc ấy, thật khờ! Ngây ngốc mà theo đuổi mộng tưởng của các tác gia tiểu thuyết mà cho rằng đó là giống như tình yêu....

Nghĩ rằng thương anh, sẽ không màng cùng anh leo lên vĩ đại cùng huy hoàng, lại càng không muốn dùng ánh sang từ anh mà khoe ra chính mình.

Nghĩ rằng thương anh, liền muốn cùng anh làm hai thân cây cao đứng giữa trời mây…

Nghĩ đến...

**

Từ ngày chúng tôi cùng một chỗ, Diệp Chính Thần ngày càng nhiều việc, mới đầu ban ngày không gặp bóng dáng anh, phòng nghiên cứu không thấy, trong

viện cũng không thấy, trong nhà càng không thấy anh. Anh mỗi lúc nửa đêm trở về, tiến vào trong tôi, tác cầu một phen cảm xúc mãnh liệt dây dưa, sau đó thỏa mãn mà ôm lấy tôi ngủ. Sau đó, anh thường xuyên liên tục mấy ngày không trở lại, có khi nói đi kinh đô phát biểu, có khi nói đi Đông Kinh tham gia nghiên cứu và hội thảo, có khi nói đi Cửu Châu khảo sát… Phòng nghiên cứu tiễn sỹ chỗ bọn anh không chỉ có mình anh, không biết tại sao lại chỉ có mình anh bận tối mắt, quả thực còn bận hơn cả giáo sư Điền Trung.

Có những lúc, anh đi danh cổ ốc. Tôi gọi điện cho anh vài lần đều tắt máy, chỉ có thể chờ anh gọi lại cho tôi, ai ngờ đợi hai ngày không có tin tức. Chính

vướt qua tôi mỗi khi đến kỳ kinh, dưới bụng đau đớn vô cùng, tâm tình cũng phiền chán, đơn giản mang tắt điện thoại, ôm máy tính xách tay lên giường xem tư liệu, quyết định triển khai với anh sự giận dỗi lần đầu tiên từ trước đến nay.

Xem đến tối hơn mười một giờ, cảm giác có chút đói bụng, tôi đứng lên đun nước sôi, tính uống chút cà phê nóng đề nâng cao tinh thần.

Tôi vừa pha xong cà phê chuẩn bị uống, đèn bỗng nhiên tắt.

Phòng lâm vào một mảnh hắc ám. Thị giác của tôi chưa kịp thích ứng với bóng tối đột ngột đột nhiên một cỗ khí âm hàn tiến về đây, ngay sau đó một người từ đằng sau ôm lấy lưng tôi…

"A!" Hai chữ cứu mạng còn chưa

kịp hô ra lên tiếng, miệng đã bị người che.

Chưa bao giờ gặp gỡ qua chuyện như vậy, tôi lúc này bị dọa đến toàn thân nhũn ra, đầu óc trống rỗng, mọi cảm quan của bản thân đều mất đi công năng, chỉ theo bản năng trong bóng tối giãy dụa, xé rách. Nhưng người kia khí lực thật lớn, một tay ôm lấy tôi, đưa về phía giường. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn cảm xúc kinh hách cùng mệ muội, hắn lập tức nằm đè lên người tôi, xé mở áo ngủ của tôi...

Một luồng hàn ý thê lãnh nháy mắt theo da thịt lõa lồ truyền tới lòng bàn chân, người như lâm vào bóng đè, tôi gấp đến độ ngay cả kêu đều kêu không ra tiếng.

Một bàn tay lãnh lẽo đặt trên da thịt

tôi, môi cuồng dã đặt ở trên môi tôi...

Hương vị quen thuộc cùng hơi thở quen thuộc tràn ngập trong khoang miệng tôi, tôi mới giật mình cùng kinh hãi hoàn hồn. Người này thật chán ghét, điện thoại không mở máy coi như xong, còn tự nhiên dọa người như vậy.

Tôi giận đến mức đập hung hăng lên ngực Diệp Chính Thần hai cái, lại gắt gao mà ôm lấy anh, nhiệt tình mà hôn trả anh...

Hôn đến sắp hít thở không thông, chúng tôi mới lưu luyến mà tách ra."Anh còn biết trở về nha? Em nghĩ rằng chỉ lo ôm nữ nhân khác trong lòng phong lưu khoái hoạt, sớm đem em quên đến không còn một mảnh."

"Em còn nợ học phí bổ túc của anh

còn không có trả hết, anh như thế nào khả năng quên?"

Môi anh trượt một đường xuống dưới, đi tới ngực tôi, tác động lên thần kinh mẫn cảm.

Một cỗ nhiệt lưu lay động qua, tôi suýt nữa cầm giữ không được.

"Nhớ anh không?" Anh ách thanh hỏi.

"Nhớ. Nhưng là..." Tôi đưa tay giữ được bàn tay anh đang xé rách quần áo của tôi, trong bóng đêm sờ soạng hình dáng mơ hồ."Hôm nay không được... Em, họ hàng thân thích đến đây."

"Thân thích? Cái gì thân thích?" Anh nhất thời không phản ứng kịp, bàn tay đi một đường xuống phía dưới sờ soạng, với vào trong đùi tôi...

Khi anh sờ soạng đến băng vệ sinh thật dày, tay cương ở nơi nào.

Anh rốt cục minh bạch, rút tay ra, bất đắc dĩ mà nhìn họ hàng thân thích nhà chúng tôi ."Không phải hai ngày nữa sao?"

"Cũng không phải mỗi lần đều chuẩn. Lần này trước hai ngày."

Anh buông tay, thở hắt ra."Anh đi tắm nước lạnh."

...

Diệp Chính Thần tắm rửa xong bước ra, tôi đã bị anh cởi ra áo ngủ đến phá hư, nằm ở trong chăn chờ anh.

Anh đi đến bên giường, hôn xuống trán tôi nói: "Anh đêm nay trở về ngủ."

"Chớ đi." Tôi giữ chặt tay anh, đáng thương mà nhìn anh: "Em nhớ anh ..."

Anh thở dài thật sâu, xốc chăn lên tiến vào nằm. Tôi lập tức tiến vào trong ngực anh, để được bảo vệ trong hương vị độc nhất của anh. Có vài thứ một khi nếm thử sẽ nghiện, rất khó từ bỏ.

Ngón tay đặt ở trên ngực anh không có việc gì mà vẽ vẽ nên thành các vòng tròn."Sư huynh, anh gần đây bận việc gì?"

"Trong khoảng thời gian này tình huống có chút đặc thù, việc sau một đợt nữa là ổn rồi." Anh hàm hồ trả lời.

Anh không muốn nói, tôi cũng không cố hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, giao thân xác thiếp đi qua, để đường cong thân thể gập ghềnh hòa hợp cùng hoàn mỹ của anh. Dán, dán, tay anh lại lần về trước ngực

tôi, tiếp theo môi thiếp lại đây, tái tiếp theo…người lại đè lên.

Hơn mười phút sau, chúng tôi ngồi xuống, bình phục hô hấp hỗn loạn….

Anh lại xuống giường.

"Anh đi đâu?" Tôi hỏi.

"Tắm."

Tôi chà xát ngực thấm ướt, đêm đầu hạ, phá lệ khô nóng a.

Nhớ không rõ đi tắm lần thứ mấy trở về, anh ngồi cách tôi rất xa: "Vi khuẩn của em dưỡng thế nào?"

"Đừng nói nữa, lại đã chết, em chưa thấy vi khuẩn nào khó dưỡng như vậy."

"Là dạng vi khuẩn gì?"

"Phó giáo sư nói là nghiên cứu mới của bọn họ chế tạo một loại vi khuẩn ức chế tế bào ung thư." Tôi cũng không biết

là dạng vi khuẩn nào, tóm lại rất khó nuôi dưỡng, tôi cơ hồ thử cả hoàn cảnh sống của cơ thể nhưng chính là dưỡng không sống.

"Em đem bản báo cáo thực nghiệm ra đây cho anh xem."

"Nga." Tôi bò xuống giường, lấy máy tính đến, cẩn thận mà thuật lại quá trình thực nghiệm của tôi cho anh.

Đêm không ngủ, chúng tôi ngồi ở trên giường thảo luận vấn đề học thuật.

Trời bất giác đã sáng, một mảnh ánh sáng mông lung...

Tôi nằm trong lòng anh mà lẳng lặng ngủ.

Tỉnh lại thì thấy anh đang nhìn tôi, đôi con ngươi tối đen lắng đọng đầy sủng nịch, nồng hậu và quyến luyến...

Buổi chiều ngày hôm sau, trong lúc làm thêm ở cửa hàng tiện lợi, Diệp Chính Thần nhắn tin nói anh có việc, hôm nay không đến đón tôi.

Tôi sớm thành thói quen , đóng lại di động.

Lúc này, trong cửa hàng có một khách hàng nữ.

Cô ấy vừa vào cửa, tôi như thấy trước mắt sáng ngời, ngay cả câu nói chuyên nghiệp "Hoan nghênh ghé thăm" đều đã quên nói, tầm mắt không tự giác hoàn toàn mà đuổi theo bóng dáng – gương mặt trong trắng thuần khiết sáng hơn ánh trăng.

Cô ấy không chỉ có một dung nhan tuyệt sắc, dáng người cao gầy, yểu điệu, ý vị lại xuất trần đạm mạc.

Đây là thanh cao bẩm sinh, sợ Tần Tuyết thấy cũng phải tán thưởng một phen.

Khí chất cao nhã như thế, mặc dù không mặc váy liền áo hiệu Chanel cũng có thể nhìn ra cô ấy xuất thân bất phàm.

Tôi đang đoán danh môn thục viện như vậy vì sao hạ mình đến cửa hàng tiện lợi nhỏ của chúng tôi, cô ấy tùy ý chọn một ít rau củ, chọn mấy thứ vật dụng hàng ngày, lại cầm mấy lon bia nặng hiệu Mặt Trời, đi đến quầy thanh toán.

Tôi lập tức khom người, cung kính nói: "Xin chào, hoan nghênh ghé thăm. Thật cao hứng vì quý khách phục vụ."

Cô ấy cúi đầu mỉm cười, không phải là nữ nhân quen dùng lễ tiết Nhật bản. Tại Nhật Bản, phu nhân thân phận

cao quý sẽ sẽ không quên lễ tiết.

Tôi đang chính khó hiểu, cô ấy chỉ chỉ tên tôi trước ngực.

"Bạc?" Cô ấy dùng tiếng Nhật không đủ tiêu chuẩn hỏi tôi: "Cô họ Bạc?"

"Ân." Tôi dùng tiếng Nhật đáp."Tôi là người Trung Quốc."

Khóe môi cô ấy uốn cong, ý cười ấm như gió xuân quất vào mặt.

"Tôi cũng vậy!" Tiếng của cô ấy so với tôi tưởng đã hoàn hảo, ngữ điệu thư chậm của tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Bởi vì trước đó đã đoán được, tôi cũng không kinh ngạc, động tác thuần thục tính toán tiền cho cô ấy.

"Đây là cô làm sao?" Cô ấy chỉ chỉ ngăn đựng chân gà nướng chỗ quầy thủy

tinh.

"Ừ. Vừa mới làm xong." Tôi hỏi."Cần một phần sao?"

Cô ấy suy nghĩ một chút."Hai phần đi."

"Tốt." Tôi theo quầy lý chọn hai phần mới làm nhất, đặt trong gói to."Cám ơn, sáu ngàn một trăm yên."

Cô ấy mở túi xách Hermes tìm một chút, mắt hơi ám tối, vẻ mặt xin lỗi nhìn tôi ."Thực xin lỗi, tôi quên mang ví tiền."

"Không sao" Tôi vẫn đem túi hàng giao cho cô ấy ."Lần sau thanh toán cũng được."

"Nhưng mà..."

Tôi mỉm cười với cô ấy gật gật đầu."Đừng làm cho bạn trai cô chờ lâu."

Cô ấy giật mình, lập tức thùy mâu

cười: "Cám ơn! Tôi trong chốc lát mang tới cho cô."

"Không vội." Tôi nhận định cô ấy sẽ quay lại, trực giác nữ nhân.

Co ấy đi rồi, một hương thơm thản nhiên không tiêu tan, tôi thích nhất là nước hoa J' adore.

Một giờ sau, cô ấy quả nhiên lại tới nữa.

Lấy ra ví tiền hiệu Gucci, theo một xập dày tiền giá trị lớn rút ra một tờ.

"Không cần thối lại."

Ngữ khí của cô ấy quả thực giống như đúc Diệp Chính Thần, giống như sợ mấy ngàn yên sẽ làm nứt vỡ ví tiền hàng hiệu của mình.

Tôi biết chính mình không cần phải thay người ta tiếc hận, trực tiếp tìm tiền

lẻ trong tay vừa tìm bỏ vào ngăn tiền lẻ bên cạnh.

Đây là quy củ của cửa hàng, chúng tôi không thể nhận tiền boa, khách hàng không cần tiền lẻ phải bỏ vào ngăn tiền lẻ, sẽ do ông chủ xử lý.

Cô ấy thản nhiên liếc tôi một cái, nhợt nhạt cười.

Tôi cúi đầu thật sâu "Hoan nghênh lần sau ghé thăm."

...

Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ không quay lại.

Không nghĩ tới, cô ấy cơ hồ mỗi tuần đều sẽ đến mua một hai thứ. Mua chút vật dụng hàng ngày, thức ăn, có khi còn có thể chọn ít đồ dùng giành cho nam nhân. Cô ấy chọn cái nọ cái kia luôn thực

tùy ý, chỉ duy nhất chọn đồ dùng cho nam sĩ thì chọn đi chọn lại, ngay cả chọn quần lót cũng phải tinh tế nghiên cứu bản hướng dẫn, có khi có nhờ tôi cố vấn, hỏi chút ý kiến của tôi.

Lâu ngày, chúng tôi liền quen thuộc. Thông qua quan sát bình thường cùng đơn giản bắt chuyện, tôi biết cô ấy tiên Dụ Nhân, vừa đến Nhật Bản hơn một tháng, cùng một người nam nhân thuê một căn nhà nhỏ gần đây.

Người nam nhân này bề bộn nhiều việc, mỗi tháng chỉ có thể bố trí hai ngày đưa cô ấy đi khu phố trung tâm để dạo phố mua sắm. Cô ấy lại không quen thuộc Nhật Bản cho nên có thể ở cửa hàng tiện lợi chỗ chúng tôi mua được gì đó, cô ấy sẽ không đi nơi khác.

Có một lần, cô ấy trịnh trọng mời tôi: "Bạc Băng, cô chừng nào rảnh tới nhà của tôi chơi một chút đi."

"Tôi?" Tôi không cho rằng chúng tôi rất thân thuộc.

"Phải, cô là bằng hữu duy nhất của tôi tại Nhật Bản."

Tôi quả thực thụ sủng nhược kinh, vừa muốn đáp lại, tiếng chuông cửa của cửa hàng vang lên.

Tôingẩng đầu nhìn lại, Diệp Chính Thần đi tới.

Chương21 : Uyên ương giỡn nước

Đầu hạ sau giờ ngọ, nắng phá lệ gắt gao.

Diệp Chính Thần đẩy cửa ra, một luồng ánh sáng mặt trời màu vàng tùy theo mà vào, bóng râm dừng trên mặt anh, hơi chút giật mình.

Ánh mắt của anh dừng ở trên mặt Dụ Nhân, khó nén vẻ kinh ngạc.

Tôi nghĩ đến anh bị mỹ nữ trước mắt mỹ nữ kinh diễm, sớm đã quên sự tồn tại của tôi, không nghĩ tới anh lập tức

đưa ánh mắt chuyển tới trên mặt tôi, thẳng tắp nhìn tôi.

"Anh đến rồi à?" Hạnh phúc ở trên mặt tôi đẩy ra, tôi mìm cười nói: "Đợi em một lát nữa, Lý Khải có chút việc, tối nay đến muộn."

"Không quan hệ." Anh đi về phía tôi, trên mặt lộ vẻ mỉm cười đặc biệt bình tĩnh."Không vội."

Dụ Nhân thản nhiên nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, vừa vặn anh cũng nhìn về phía Dụ Nhân, ánh mắt hai người trên không trung giao nhau một chút, rất nhanh chuyển đi.

Xuất phát từ một chút ý thức nguy cơ của tiểu nữ nhân, tôi đặc biệt lưu ý một chút, thực đạm, rất lạnh, hoàn toàn không có một chút hỏa hoa.

"bạn trai cô?" Dụ Nhân cười hỏi, mi mắt nhướng lên."Rất tuấn tú a!"

Tôi bị cô ấy nói có chút ngượng ngùng, trên mặt nóng lên."Đây là bạn trai tôi, Diệp Chính Thần."

Tôi lại hướng về Diệp Chính Thần giới thiệu nói."Cô ấy tên Dụ Nhân, cũng là người Trung Quốc. Ở gần đây, là khách quen của cửa hàng."

Diệp Chính Thần hướng mỹ nữ, mưu lược hạ thấp người, nho nhã lễ độ khó gặp."Nhĩ hảo!"

"Nhĩ hảo!" Dụ Nhân lộ vẻ lễ phép thanh nhã ý cười, chủ động đưa tay.

Diệp Chính Thần nắm đầu ngón tay của cô ấy một chút tượng trưng liền lập tức buông ra, chính nhân quân tử không thể hơn.

Ân! Tôi thực vừa lòng!

"Có mệt hay không?" Diệp Chính Thần hỏi trong lúc hỏi, lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi đặt trên quầy, đồng hồ một đen một trắng đụng chạm cùng một chỗ, kim đồng hồ nhẹ nhàng đồng bộ nhảy lên.

Tôi nâng mắt lên, đón ánh mắt anh tràn ngập thâm tình, một dòng nước ấm theo lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu."Hoàn hảo, chân có chút đau."

"Trở về tắm nước ấm, anh sẽ mát xa cho..." Anh cố ý dùng ngữ điệu thâm trường, có vẻ ý vị.

Tôi lặng lẽ đưa tay ra, âm thầm cấu bàn tay anh một chút, ý bảo anh trước mặt người lại, thu liễm lại một chút “vô sỉ” của anh.

Anh chẳng hề để ý mà nhíu mày, nghiễm nhiên hướng thế nhân tuyên cáo: Anh là lưu manh, Anh sợ ai!

Dụ Nhân rốt cuộc là một nữ nhân có giáo dưỡng, vừa nghe anh trắng trợn tán tỉnh như thế, thần sắc bỗng chốc mất tự nhiên .

"Tôi không quấy rầy hai người." Cô ấy xấu hổ cười cười, tiếp nhận túi đồ vừa mua từ trong tay tôi."Chúng ta có rảnh tán gẫu sau đi."

Ngón tay cô ấy đẹp quá, mềm mại không xương, đáng tiếc có điểm lạnh.

Lạnh lẽo, lạnh lẽo!

Dụ Nhân đi rồi, tôi xấu hổ bỏ tay anh ra."Chán ghét. Tán tỉnh cũng không biết lảng tránh một chút người ngoài, anh làm cho người ta thấy thế nào, nghĩ như

thế nào."

"Mặc kệ cô ấy nghĩ như thế nào." Diệp Chính Thần nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Chúng ta quang minh chính đại mà luyến ái, cũng không phải yêu đương vụng trộm."

Nói cũng đúng, nếu Diệp Chính Thần vừa nhìn thấy Dụ Nhân, lập tức làm cho tôi tránh xa ngàn dặm, tôi mới nên lo lắng.

Trong cửa hàng lại có khách hàng đến, trong cửa hàng có quy định thời gian công tác không thể cùng bằng hữu nói chuyện phiếm."Em muốn công tác, anh đi ra bên ngoài chờ em đi."

"Phải, em cứ làm việc đi. Anh tùy tiện đi dạo."

Tôi vội vàng tiếp đón khách hàng,

Diệp Chính Thần một người nhàn nhã tự tại vòng quanh gian thương phẩm xem, có lẽ là vì giết thời gian, anh dừng ở trước quầy vật dụng hàng ngày, mỗi một dạng thương phẩm đều nhìn xem thực cẩn thận...

Lý Khải đến, chúng tôi giao ban xong, Diệp Chính Thần cầm một khoản giấy ghi chép rất khác biệt như có suy nghĩ gì, loại giấy này chỉnh là hình lá cây, màu xanh nhẹ, giữa giấy có khảm dường vàng như tớ làm gân lá, tươi mát duy đắt ý.

Dụ Nhân thích nhất kiểu giấy ghi chép này, mua rất nhiều lần.

Kỳ thật tôi cũng thích, vài lần muốn mua nhưng vì giá yết sang quý nên lại chùn bước."Giấy ghi chép này rất được

đi? địa phương bình thường không bán, bằng hữu của chuyên môn cung cấp đồ cho chúng ta."

Có thể là nghe ra trong giọng nói của tôi vẻ yêu thích, Diệp Chính Thần cầm hai tập đi trả tiền, một tệp đưa cho tôi, một tập bỏ vào túi.

Tập giấy ghi chép kia tôi vẫn tiếc không sử dụng, vở và tư liệu của anh thật ra lại toàn là loại giấy này.

...

Lên xe xong, tôi cầm lấy giấy ghi chép anh đưa, cài dây an toàn, lại chịu không nổi lòng dạ thiên tính của tiểu nữ nhân hẹp hòi, hỏi Diệp Chính Thần."Anh có cảm thấy Dụ Nhân hoàn mỹ không?"

"Dụ Nhân..." Anh lập lại một lần tên của cô ấy, giống đang tự hỏi tên xa lạ

này là ai.

"Chính là mỹ nữ anh gặp tại cửa hàng tiện lợi."

"Nga." Anh tỉnh ngộ."Không lưu ý."

"Thiếu đến, anh rõ ràng nhìn người ta hai lần." Hơn nữa lần đầu tiên đặc biệt kinh diễm.

Anh ách nhiên thất tiếu, một lát trầm tư sau đó lắc đầu."Không hoàn mỹ."

"Gạt người! Dối trá!" Mắt cận thị một nghìn độ đều có thể nhìn ra Dụ Nhân hoàn mỹ, huống chi anh cận đến 5. 2.

"Được rồi, cô ấy rất được." Anh thừa dịp đèn đỏ, thấu lại hôn lên má tôi."Cũng mặc kệ cô ấy có bao nhiêu hoàn mỹ, ở trong mắt anh, em vẫn hoàn mỹ hơn."

"Thật vậy chăng?" Tôi mừng rỡ

miệng nói nhanh không thể nhịn. Có đôi khi, lời nói thật hay giả của nam nhân cũng không trọng yếu.

Không cần tự cho là thông minh mà bóc mẽ áo khoác dối hoa lệ, bởi vì thực xấu không chịu nổi đích thực làm cho bạn khoái hoạt, đổi lại, có khả năng mà xé rách mộng đẹp của chính mình.

Anh nói bạn muốn nghe , bạn tin anh muốn nói.

Anh dỗ bạn vui vẻ, bạn cười cho anh xem.

Hai người ngọt ngào, chính là đơn giản như vậy.

"Em nói sao?" Ngón tay anh chạm nhẹ lên má tôi, ngón cái mơn trớn lên khóe môi tôi đang hơi giờ lên."Anh..."

Lời của anh im bặt lại, ánh mắt đình

trệ tại chỗ cửa kính xe.

Tôi theo ánh mắt của anh nhìn lại, bên đường là một nhà hàng bán xe, rất nhiều xe được trưng bày trên phía quảng trường, trên thủy tinh chắn gió dán các loại tính năng tham số, thời gian sử dụng cùng với giá của các loại xe quý báu.

"Làm sao vậy?" Tôi nhìn quanh một vòng, trong một loạt xe này chỉ có một chiếc xe màu trắng Ferrari, thân xe thể thao coi như vừa mắt, nhưng nhìn qua chỉ thấy giá vừa phải, tiện nghi, không phù hợp với tác phong phá sản của Diệp Chính Thần.

Diệp Chính Thần không nghe, đèn xanh sáng, xe phía sau nhấn một tiếng còi thúc giục.

Anh còn đang suy tư cái gì, ngón trỏ

cùng ngón giữa tại tay lái thượng nhẹ nhàng xoay hai cái.

"Anh thích khoản xe này?" Tôi lại hỏi.

"A?" Anh rốt cục lấy lại tinh thần."Phải, thích."

Anh thải một cước chân ga, xe gia tốc chạy nhanh, tôi nhìn không ra chút nào trên mặt anh có chút hoan hỷ.

Lúc còn chưa luyến ái, tôi cho rằng Diệp Chính Thần làm việc rất trật tự, cẩn thận lại cẩn thận.

Cùng anh luyến ái rồi, tôi mới phát hiện hoàn toàn không phải như vậy. Anh đã là rất nhiều việc khó hiểu, tỷ như: anh thường xuyên lỡ hẹn, điện thoại tắt máy, để cho tôi ở trong quán cà phên chờ ngốc một giờ.

Chờ tôi tìm được anh, anh thế nhưng nói: không nhớ rõ hẹn tôi!

Còn có một lần, anh rõ ràng nói muốn dẫn tôi ra ngoài chơi, vài ngày sau, anh lại đột nhiên nói có việc, đem ước hẹn hủy bỏ.

Anh còn giống như có điểm suy nhược tinh thần, dễ dàng từ trong mộng bừng tỉnh, sau khi tỉnh lại đem tôi gắt gao ôm vào trong ngực, hung hăng mà hôn tôi.

Lăng Lăng nói: "Điểm này giống như dấu hiệu xuất hiện kẻ thứ ba, người để tâm một chút."

Tôi nói: "Sẽ không. Nếu anh có nữ nhân khác, nhất định sẽ nói cho tôi biết!"

Tôi tin tưởng anh, thủy chung tin tưởng!

...

**

Trời chiều, chạng vạng.

Phòng tắm, hơi nước mênh mông, thản nhiên mùi hương cỏ huân y.

Tôi nằm ở trong bồn tắm, để nước ấm áp bao phủ thân thể hoàn toàn khỏa thân, xua tan toàn thân cơ thể ẩn ẩn đau.

Diệp Chính Thần ngồi ở phía trên bồn tắm, cẩn thận mà nâng chân tôi lên, dùng khăn thấm ướt, chậm rãi ấn nhẹ lên bàn chân tôi đứng suốt sáu giờ.

Nhìn thấy ánh mắt đẹp buông xuống, khóe miệng ngấn ôn nhu cười yếu ớt, cảm thụ được nhẫn nhụi cũng lực đạo vừa phải, mát xa qua mỗi tấc cơ thể đau mỏi, đó là một loại nhân gian cực lạc hưởng thụ...

Giá trị! Ba lần hoan tình đổi một lần hưởng thụ như vậy, rất đáng giá!

Xoa, xoa, nhẫn nhụi, gan bàn chân bị anh làm mềm lại, bàn tay nóng bỏng ấn nhẹ chuyển thành vuốt ve, dòng nước ấm tê dại một lần lại một lần xâm nhập lý trí tôi.

"Uy!" Tôi giật giật chân, đá anh một chút."Chuyên nghiệp chút. Đừng chiếm tiện nghi."

Hừ! Làm như tôi không học qua mát xa, làm như tôi không biết mát xa cùng khiêu khích khác nhau?!

Anh bất đắc dĩ mà lắc đầu, bắt đầu ấn huyệt vị cho tôi, ngón cái vừa dùng một chút lực, một trận đau nhức từ bắp chân chọc thẳng vào thần kinh trung ương.

"A!" Tôi nhịn không được kêu thảm thiết.

Anh đau lòng mà liếc mắt một cái, sâu kín thở dài, dùng khăn mặt tẩm nước ấm phủ lên đùi tôi, ngón cái cách khăn mặt bấm huyệt vị trên đùi.

"Nha đầu..." Anh mơ hồ mà gọi ta, tiếng nói mang theo một tia khàn khàn."Đem công tác từ bỏ đi, cường độ công tác lớn như vậy, lâu dài dễ mắc bệnh về xương."

"Không công tác em dựa vào cái gì mà sống, dựa vào cái gì giao học phí a?"

"Học kỳ sau học phí ánh sẽ nộp giúp em, đừng làm."

Tôi bắt tay cánh tay khoát lên thành bồn tắm, chống lên má trái nhìn anh tưởng nhìn anh bằng đôi mắt mê

hoặc."Thực xin lỗi, tiểu nữ chỉ bán nghệ, không bán thân!"

Anh giương mắt, nhìn tôi trào phúng mà cười."Chỉ cần điểm 'Kỹ thuật' ấy của em, còn không biết xấu hổ bước ra bán nghệ?"

Tôi thiếu chút nữa tức hộc máu.

Anh nhìn về phía ngực tôi, có chút hưng trí mà nghiền ngẫm ."May mắn em gặp điều kiện tiên thiên may mắn..."

"Anh?!" Tôi giận đến mức hắt nước lên người anh, không bao lâu áo sơ mi của anh ướt đẫm, màu xám hơi trong suốt mơ hồ có thể thấy được sáu khối cơ bụng cường kiện.

Tôi trước kia vẫn hoài nghi sáu khối cơ bụng này là anh cùng nữ nhân luyện ra ở trên giường, sau đó anh nói tôi

thể lực quá kém, mỗi tuần ba lần mang tôi đi phòng tập thể hình, tôi mới biết được dáng người của anh đẹp là do ở phòng tập thể thao luyện ra .

"Như thế nào? Không phục?" Anh cười bắt được tay của tôi, mang tôi từ trong bồn tắm bước ra, đặt ở trên đùi anh.

Hai tay vòng trụ thắt lưng tôi, cách một lớp áo sơ mi mỏng manh ẩm ướt, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được lửa nóng của thân thể anh.

Hơi thở của anh từ trên bả vai trần tôi vào sau cổ tôi, vừa tê vừa ngứa."Còn muốn cùng anh luận bàn lại một chút 'Kỹ thuật'?"

Tôi thật sự sắp xuất huyết ! Lưu máu mũi!

"Anh đừng đắc ý!" Tôi oán hận nói: " ấn ấn bả vai cho em, bả vai đau."

Anh lại một lần nữa thở dài, nhẫn nại ấn cho tôi bả vai.

...

Một lát sau, anh lại chưa từ bỏ ý định du thuyết tôi: "Nha đầu, nghe lời, đem công tác từ. Anh thực không hy vọng chờ em già đi, anh mỗi ngày dùng xe lăn phụ giúp em đi ngắm trời chiều..."

"Ai muốn anh thôi..." Tôi đột nhiên cắt lời nghĩ đến lời nói thâm ý của anh.

"Anh nói cái gì?" Tôi xoay người, nắm nhanh tay áo sơ mi của anh."Anh lặp lại lần nữa."

"Chờ đến lúc chúng ta già đi, anh không muốn mỗi ngày dùng xe lăn phụ giúp em… Anh hy vọng em có thể kéo

tay anh, cùng anh đi chu du thế giới..."

Hội sao? Sẽ có một ngày như vậy sao?

Chúng tôi sẽ nhìn lẫn nhau khuôn mặt che kín nếp nhăn, vuốt ve lẫn nhau mái tóc hoa râm, ngón tay đan lẫn nhau, đồng hồ tình lữ một đen một trắng vẫn mang trên cổ tay —— nó cùng chúng tôi như nhau thành đồ cổ.

Chưa bao giờ có cảm động làm cho tôi lệ nóng doanh tròng.

Nếu có thể có ngày nào đó, tôi nguyện ý dùng hết thảy đi đổi.

"Thật vậy chăng?" Tôi hỏi anh: "Anh nói thật sao?"

"Thật sự." Anh nói với tôi: "Em cho anh ba năm thời gian, ba năm mặc kệ phát sinh cái gì, em đều phải tin tưởng

anh... Ba năm sau, anh nhất định lấy em."

Vì mùi thơm huân y thảo, vờn quanh hơi nước mênh mông.

Tôi hôn lên anh, toàn tâm toàn ý.

Đôi môi như gần như xa cọ xát, tôi ngâm ngâm nói nhỏ: "Em tin anh, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em nhất định tin anh..."

Anh cởi bỏ đai lưng, giúp đỡ hai chân tôi quấn quanh thắt lưng...

Chương22 : Nước chảy xiết

Sương mù mầu trắng ngà tại giữa không trung huyền phù, ẩm ướt mà ấm áp, thấm lộ ra tiếng hít thở không thông sai người.

Xuất phát từ chuyện bị Diệp Chính Thần khinh bỉ kỹ xảo trên giường, tôi phẫn uất mà áp dụng một lần chủ động từ trước đến nay.

Tôi thuần thục mà cởi bỏ cúc áo sơ mi của anh, đầu ngón tay theo vạt áo rộng mở tham đi vào, vuốt ve dần tới sau lưng anh, đường cong cương nghị...

Anh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Nhẹ một chút, xuống phía dưới..."

Tôi lại nhẹ tay một chút, ngón tay trượt xuống phía dưới, chạm đến hông anh, nhẹ giống như đóa hoa bị gió thổi lạc, thôi qua mặt hồ, tạo nên từng đợt sóng gợn…

Anh hơi chút nhíu mi, nhìn không ra là thống khổ, vẫn là cái khác.

Tôi cúi thấp mặt, đầu lưỡi khéo léo liếm qua chiếc cổ trắng mịn, xương quai xanh, hơi thở nóng chạy theo vùng da thịt của anh…

Anh hít một hơi thật sâu, yết hầu vì hưng phấn mà phát run từng trận.

Tôi nhẹ nhàng hôn lên đi... Tinh tế cảm thụ cốt cách nhẫn nhụi cùng mẫn

cảm...

Anh hô hấp càng ngày càng dồn dập, tay áp vào tóc tôi….

Tôi toàn thân nóng lên, hình bóng anh rơi vào sương mù dày đặc, mơ mơ màng màng, trên thân thể anh sờ loạn lên.

Cuối cùng, lại lớn mật mà cúi thân xuống, sát vào ngực anh, học anh đã từng làm, nhẹ nhàng khéo léo lưu luyến chỗ ngực anh, hàm răng nhẹ nhàng ma cọ ...

Thân thể anh run lên, tiếng rên rỉ trầm thấp từ sâu trong cổ họng phát ra, rên rỉ…

Tôi cảm thấy chính mình có điểm liều lĩnh, dừng lại.

"Tiếp tục..." Thanh âm của anh khàn khàn gợi cảm.

Tưởng tôi tiếp tục nha? Tôi Không.

Tôi giật giật ngồi thẳng người ở trên đùi anh, cười cười gảy sợi tóc mềm mại của anh.

"Muốn sao?" Tôi nói vào bên tai anh, bắt trước miệng anh trước kia, tiếng nói mềm nhẹ, dinh dính."Ân?"

Anh hơi híp mắt, nhìn tôi, ánh mắt hơi trầm, hiện lên một tia tình ý kéo dài hận ý."Em nói sao?"

Tôi đương nhiên biết anh muốn, nam nhân khi muốn, thân thể phản ứng quá mức rõ ràng.

Thế nhưng tôi cố ý làm bộ như không hiểu, thiên chân nhìn anh nháy mắt."Anh không nói, em làm sao biết anh muốn đâu?"

...

Anh cắn răng, nghiến răng.

Tôi càng vui vẻ, hưng phấn cùng cảm giác thỏa mãn hoàn toàn chiến thắng vượt qua cả được thẹn thùng của nữ nhân, tôi cười liếm liếm đôi môi mềm mại của anh."Sư huynh, có nghĩ là thử xem tư thế thích nhất của anh... Anh không phải nói, anh thích nhất em ngồi ở trên người anh..."

Anh một phen ôm tôi, hung hăng cắn lên môi tôi, hận không thể đem tôi mà ăn sống nuốt tươi.

Tôi còn chưa kịp từ cơn mê muội lấy lại tinh thần, anh một tay đỡ lấy thắt lưng, một bàn tay xuất ra cái bành trướng của anh. ...

Khi anh cường hãn mà bá đạo địa tiến vào, xuyên qua đến chỗ sâu nhất, hai tiếng rên rỉ vong tình phát ra, kích khởi

cả phòng mây mưa...

"Hiện tại em biết chưa?" Anh hỏi.

Tôi cuồng gật đầu, thật sâu cảm nhận được đạo lý chơi với lửa có ngày chết cháy a....

Đương nhiên, sau đó chuyện phát sinh làm cho tôi càng thêm khắc sâu, hoàn toàn khắc vào trong thân thể tôi.

Anh ôm lấy tôi ngồi vào bồn tắm, rút nước cũ đi, điều chỉnh nước ấm. lại mở ra vòi nước.

Dòng nước ấm áp cọ rửa tóc tôi, trước mắt một mảnh mơ hồ. Chỉ có thể cảm nhận được sóng nhiệt kích thích đến toàn thân.

Anh giúp đỡ tôi ngồi ở trên người anh, lại một lần nữa xâm nhập.

Rất nhanh, kịch liệt công kích

không ngừng nghỉ mà xâm nhập, tái xâm nhập, tôi dùng hai tay trống lên thành bồn tắm...

Thiên toàn địa chuyển lay động...

Nhớ không rõ qua bao lâu, tôi cầu anh, càng không ngừng cầu anh...

Tôi càng cầu anh, anh càng hưng phấn, thay đổi các tư thế khác nhau tra tấn tôi, giống như một lần đã tuyên bố với tôi, anh có bao nhiêu muốn sao với tôi...

Chờ đến lúc hết thảy chấm dứt, tôi cơ hồ bị anh nghiền thành tro, hai tay ôm lấy cánh tay anh mới chống đỡ nổi thân thể lung lay sắp đổ.

Anh rút ra thân thể, trong bồn tắm lưu lại nước bị nhuộm thành màu hồng nhạt lãng mạn.

Anh quá sợ hãi, áy náy vạn phần nâng thân mình tôi."Thực xin lỗi!"

Tôi miễn cưỡng cười cười."Lần sau, ôn nhu chút..."

Tôi té xỉu trong lòng anh!

Từ đó về sau, anh thực trở nên ôn nhu, phi thường ôn nhu...

Vài ngày sau, giáo sư Đằng Tỉnh gọi tôi đi phòng làm việc của ông. Đằng Tỉnh là giáo sư nghiên cứu chính của chúng tôi, rất ít khi hướng dẫn đệ tử, trừ khi đi họp, xin kinh phí, thời gian còn lại hầu hết chỉ ở trong phòng nghiên cứu.

Tôi xao gõ cửa, trước tiên nói: "Quấy rầy ngài ."

"Vào đi." Giáo sư Đằng Tỉnh ngồi ở trước bàn tiếp khách, bộ vest màu đen làm cho dáng người ông càng thêm nhỏ

gầy, khô quắt. Ông từ sau chồng tư liệu chất cao như núi ngẩng đầu lên, một ánh mắt thâm xám theo đôi mắt kính tối màu khẽ đánh giá tôi. Mặt ông đầy nếp nhăn, tóc trắng xóa, nhìn hoàn toàn không giống như năm mươi chín tuổi mà giống như chin mươi lăm tuổi.

Tôi cung kính hành lễ."Thầy tìm em có việc sao?"

"Ngồi đi."

Phòng làm việc của ông phi thường loạn, chỗ nào đều cũng đầy tư liệu, tôi khó khăn tìm được một cái ghế dựa không có tư liệu, kéo đến trước bàn tiếp khách, ngồi xuống.

"Đây là Công ty Trì Điền đưa học bổng cho cô." Ông cầm một phần hiệp nghị học bổng Trì Điền đưa cho tôi, nói

cho tôi biết: "Cô xem xem có vấn đều gì không, nếu không thì chỉ cần ký một chữ, mang tài khoản ngân hàng điền vào, hai tháng học bổng trong tuần này sẽ phát trước, về sau sẽ chuyển về tài khoản ngân hàng của cô."

Tôi khó có thể tin mà cầm lấy hiệp nghị nhìn kỹ, hiệp nghị khởi thảo phi thường chính xác, mỗi tháng hai mươi lăm vạn yên, ghi ngày cho học bổng, phía trên đã điều sẵn tên tôi, tài khoản ngân hàng và chủ tài khoản để trống.

"Giáo sư,có lầm không? Tôi không có xin học bổng Trì Điền." Lúc mới khai giảng, là thời điểm xin vài học bổng nhưng bởi vì thành tích của tôi không tốt lại không có thành quả nghiên cứu cho nên bị bác bỏ. Hơn nữa tôi căn bản

không xin học bổng Trì Điền, học bổng này yêu cầu phi thường hà khắc, không phải chỉ có thành tích học tập tốt, mà tiếng Anh, tiếng Nhật phải thành thạo, năng lực xã hội, tố chất cá nhân…yêu cầu rất nhiều phương diện. Tôi ngay cả muốn cũng không dám nghĩ đến.

Giáo sư Đặng Tỉnh nghe như vậy cũng có vẻ thập phần kinh ngạc, lại cầm lấy hiệp nghị nhìn xem, rồi gọi điện thoại liên hệ văn phòng xác nhận lại.

Văn phòng cũng xác định không rõ, lại xác nhận lại lần nữa mới trả lời lại cho ông.

Chấm dứt điện thoại, ông nói cho tôi biết: "Không sai. Đây là người phụ trách học bổng Trì Điền chỉ định đưa cho cô. Bọn họ nói cô xem kỹ nội dung hiệp

nghị, nhất là điều 10."

Tôi giở đến trang thứ hai, tìm điều thứ 10, trên có viết rõ ràng: Nhận được học bổng này sinh viên cấm làm thêm.

Tôi rốt cục đã hiểu. Diệp Chính Thần đúng là nhọc lòng.

Trong ấn tượng của tôi, Nhật Bản không thể so với quốc gia khác, có thể chế phi thường nghiêm cẩn cùng quy tắc, tất cả đều có quy củ khuôn sáo, bao gồm cả chế độ phân phát học bổng. Muốn đem học bổng đặc biệt cấp riêng cho người nào, đây là chuyện vô cùng khó khăn, tốn hơn trăm vạn yên mới có thể giải quyết.

Rung động vì Diệp Chính Thần nhọc lòng với tôi đồng thời tôi cũng rung động cho thế lực của Diệp Chính Thần

tại Nhật Bản.

Một người lưu học sinh ở Viện Y học tại Nhật Bản thế nhưng có thể từ trên xuống dưới đả thông quan hệ, thật không thể tưởng tượng được.

"Còn có vấn đề sao?" Giáo sư hỏi tôi.

“Không có." Nếu Diệp Chính Thần làm được đến bước này cho tôi, tôi làm sao lại còn ra vẻ thanh cao mà làm kiêu, cầm bút ký tên, từ ví tiền lấy ra chi phiếu đem số tài khoản điền vào.

Sau khi làm xong, giáo sư nói ông không có chuyện gì khác .

Tôi nghĩ, khó được có cơ hội được gặp giáo sư Đằng Tỉnh một lần, tôi nên cùng ông thảo luận một chút về luận án.

"Giáo sư, xin hỏi ông có thời gian

không? Đề tài luận án của tôi gặp khó khăn rất lớn, tôi nghĩ cùng ông thảo luận một chút."

Vừa nghe nói đến đề tài, đôi mắt giáo sư từ màu xám cá chết nhất thời hào quang vạn trượng."Có thể, có thể."

Suốt một giờ, tôi đem khó khăn của hơn nửa năm qua hết thảy nói cho ông. Tôi nói cho ông cái loại tế bào ung thư này tốc độ phân liệt đặc biệt mau, dẫn sống đặc biệt thấp, căn bản không thể sinh trưởng trong hoàn cảnh bắt chước cơ thể sống.

Tôi còn nói, tôi tra qua rất nhiều tư liệu về tế bào ung thư, mọi phương pháp nào tôi đều thử qua nhưng chính là nó không thích hợp.

Giáo sư nghe xong, cẩn thận hỏi tôi

rất nhiều vấn đề chi tiết, tôi đều nhất nhất cẩn thận mà trả lời, tôi còn nói cho ông, tôi hoài nghi loại tế bào này không thể trong cơ thể con người hình thành nha bào.

Giáo sư biểu tình thập phần vừa lòng, khen tôi quan sát rất cẩn thận, cũng rất sáng tạo.

"Nhưng là tôi căn bản tìm không thấy tư liệu tương quan, như vậy thí nghiệm không mục đích thử đi thử lại chính là lãng phí thời gian, lãng phí tài nguyên phòng thí nghiệm." Tôi không quên khen tặng ông vài câu."Giáo sư, ông bác học đa tài, nhất định đối với loại tế bào đặc biệt này có hiểu biết chút ít, có thể chỉ điểm cho tôi được không?"

Ông trầm ngâm thật lâu, đi vào

phòng trong.

Rất lâu sau. Ông mới run rẩy đưa ra vài tờ giấy giao cho tôi."Đây là một bản luận văn tốt nghiệp tiến sĩ của bộ phận khác, mô tả trong quá trình nghiên cứu có quan sát ra đặc tính tế bào, cô trở về tham khảo một chút, hẳn là đối với cô có ích."

Tôi tiếp nhận tư liệu thì ông trịnh trọng vỗ vỗ tư liệu."Đầu đề này đang trong giai đoạn nghiên cứu, chúng tôi không có báo cáo, tạm thời cũng không tính công bố ra. Cô hiểu ý tôi chứ?"

"Tôi biết." Tôi nói: "Tôi sẽ giữ bí mật cho ông ."

"Không phải vì tôi, cho phòng thí nghiệm của chúng ta.."

Tôi trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng thầm mắng: tiểu quỷ Nhật Bản chính là khôn khéo, có phát hiện mới cất tại ngăn tủ không cho người khác xem, tám phần làm nghẹn suy nghĩ của mỗ mỗ.

...

Từ văn phòng giáo sư trở về đã hơn ba giờ chiều, tôi đi qua cửa hàng tiện lợi cảm tạ ông chủ đã chiếu cố tôi và xin nghỉ làm.

Diệp Chính Thần nói anh có việc, buổi tối không trở lại ăn cơm, tôi cũng lười làm, tùy ý ăn chút đồ ăn vặt, liền bắt đầu vùi đầu vào đọc tư liệu.

Nội dung có vài tờ giấy, tôi đọc ba bốn lần, vẫn thấy khó hiểu. Theo tư liệu nói tế bào này thích hợp hình thành ở 25-30^{0}C, đã nói là trong cơ thể sống của con

người không thể hình thành nha bào, như vậy thì làm sao mà ở trong cơ thể con người hình thành tế bào ung thư bệnh biến?!

Diệp Chính Thần một hồi đến, tôi không đợi anh mở miệng, trước đem anh kéo đến trước bàn học.

"Sư huynh, anh mau tới nhìn xem giúp em, loại tế bào ung thư này như thế nào lại khó hiểu như vậy."

Giáo sư Đằng Tỉnh, không phải tôi không giúp ông giữ bí mật, tôi đây chính là giúp ông tìm một cao thủ phân tích, vẫn là có thù lao đâu!

Diệp Chính Thần cởi quần áo, cầm lấy tư liệu nhìn nhìn, hỏi tôi: "Đây là vi khuẩn gì?"

"Là một loại tế bào ung thư, phó

giáo sư nói là ung thư da. Em đã tra qua các loại tư liệu ung thư da đều không giống.."

"Tế bào ung thư?" Diệp Chính Thần ngồi ở trên giường, cẩn thận đọc, mười phút, một tiếng, hai tiếng.

Anh càng xem càng say sưa, biểu tình càng suy tư càng sâu trầm.

"Sư huynh, anh thấy minh bạch chưa?" Xem không rõ thì thôi, tôi cũng không cười nhạo anh, làm gì mà mày cứ nhíu lại như vậy.

Anh căn bản không quan tâm tôi, lấy trên bàn cái bút, đánh dấu nhiều điểm trên tư liệu của tôi.

Tôi nhàn rỗi lại nhàm chán, ngồi trước computer xem bát quái. Nhìn đến có một cô gái trẻ xinh tươi ngồi cùng

giáo sư đại học ăn cơm, chuyện xấu bị lộ, tôi nhất thời tò mò mở ra, anh chụp chỉ chiếu thấy một bên mặt nam nhân, cùng người đẹp này ngồi đối diện, không có bất kỳ động tác ám muội nào.

Oa! Nam nhân này ra đẹp trai, có vẻ tức giận, dáng ngồi kia, động tác uống nước kia…

Ánh mắt phóng viên này đúng là có vấn đề, nếu nhìn thấy sẽ biết không phải là giáo sư đại học, giáo sư đại học trường tôi không có cái loại khí chất này.

Nhìn rõ ràng là một *phú nhị đại*.

Không! Phú tam đại, bởi vì bồi dưỡng một cái quý tộc chân chính cần tam đại.

Tôi nhìn thấy đẹp trai chảy nước miếng...

Diệp Chính Thần không chút khách khí kéo tôi từ ghế đứng lên."Anh dùng máy tính."

Tôi lưu luyến liếc mắt lên màn hình máy tính, đứng lên

Vốn định chờ anh xem hết tư liệu, tôi lại tiếp tục xem anh chàng đẹp trai kia, ai ngờ, anh vừa ngồi xuống, cả đêm cũng chưa đứng lên.

Tôi không biết vài tờ giấy kia có cái gì khiến cho Diệp Chính Thần hứng thú, Diệp Chính Thần mất ăn mất ngủ mà tìm tòi tư liệu.

Sắp sửa đi ngủ, tôi nấu một bát mì cho anh.

Anh để cho tôi ngủ trước.

Ngày hôm sau tỉnh ngủ, anh còn ngồi trước computer viết này nọ, sắc mặt

lộ vẻ mệt mỏi.

Bát mì anh đã ăn, bên cạnh đặt một cái bát không.

Tôi có chút xót xa, từ sau lưng ôm lấy anh, nhỏ giọng khuyên anh: "Đừng xem nữa, nghỉ ngơi một chút đi."

"Chờ một chút!"

Một lát sau, anh đánh xong từ cuối cùng bằng tiếng Trung, xoay người đem tôi ôm đến đùi anh, chỉ vào phía trên màn hình nói cho tôi biết: "Đây là anh tổng kết cho em tư liệu về loại vi khuẩn này, em dựa theo mà thử nuôi dưỡng, nếu như không có gì ngoài ý muốn, hẳn là có thể thành công."

"Vi khuẩn?"

"Đúng, vi khuẩn, Bacillus Anthraci." Anh nói: "Có tính lây bệnh rất

mạnh. Từng bị quân đội Mỹ làm một nguồn lây bệnh, đã bị cưỡng chế diệt sạch."

"Cái gì? Nguồn lây bệnh? Người Nhật Bản còn muốn nuôi sống nó?"

Anh do dự một chút, nhu nhu cái trán."Gần đây trong khoảng thời gian này, lại có nghiên cứu phát hiện Bacillus Anthraci biến dị có thể đối phó tế bào ung thư. Chiếu theo tư liệu phân tích đặc tính, em nuôi không phải là tế bào Bacillus Anthraci thuần khiết, hẳn là một loại tương quan biến dị."

"Nga!" Tôi đây an tâm, tôi còn lo lắng tiểu quỷ Nhật Bản lại muốn triển khai chiến tranh vi khuẩn đâu.

"Nha đầu." Anh thận trọng mà dặn tôi."Anh viết cho em hạng mục công việc

nhất định phải xem cẩn thận, loại vi khuẩn này tính lây bệnh rất mạnh, thông qua làn da, hô hấp đều bị nhiễm, một khi đã nhiễm mà phát hiện trễ..."

Anh nhìn tôi, chậm rãi nói: "99% sống không quá một tháng."

Nói cách khác, may mắn tôi không nuôi sống chúng nó, nếu không người chết đúng là tôi!

TNND! Tiểu Nhật Bản rất gian trá !

Chuyện trọng yếu như vậy cư nhiên gạt tôi!

May mắn bạn trai tôi bác học, bằng không tôi chết cũng không biết chính mình chết như thế nào.

"Sư huynh, anh không phải học lâm sàng sao? Như thế nào đối với vi khuẩn hiểu biết như vậy?"

Tôi vừa định biểu đạt một chút tôi kính ngưỡng anh như nước sông thao thao liên miên không dứt, anh nhìn xem đồng hồ, thản nhiên nói: "Mười bốn tiếng. Phải, em lại nợ anh mười bốn chương khóa..."

Tôi vựng! Thêm nữa mười bốn chương khóa, tôi đã nợ anh hai mươi lần...

Tôi rõ ràng mỗi ngày đều cố gắng, trên tường rõ ràng đánh dấu đầy "Chính", tôi vì cái gì vẫn là còn không thanh toán xong?

Tôi vẻ mặt tươi cười: "Sư huynh, anh thật tốt a, em sùng bái anh chết thôi! Em..."

Anh cười lạnh."Vô dụng, nợ anh, một lần cũng không thể thiếu."

Bacillus Anthraci, độc chết tôi đi!

Từ sau khi nghỉ làm ở cửa hàng tiện lợi về sau, tôi không gặp lại Dụ Nhân. Ngẫu nhiên, tôi gọi điện thoại hỏi cô ấy chút tình hình gần đây, tiếng cô nghe có vẻ rất vui vẻ, cùng tôi tán gẫu rất lâu mới cắt điện thoại. Nhưng không biết tại sao, cô ấy chưa bao giờ chủ động gọi cho tôi.

Tôi nghĩ sẽ không còn gặp được cô ấy, không nghĩ tới một tháng sau, buổi tối tôi lại gặp được.

Ngày đó, Diệp Chính Thần nói chờ tôi tới ăn cơm chiều, tôi một đường cưỡi xe đạp chạy như bay.

Cách một cái ngã tư, đèn xanh vừa mới chuyển sang đèn đỏ, tôi tính kế ở chữ thập đầu phố khi đèn xanh chuyển sang đèn đỏ có lùi lại một thời gian,

muốn thừa dịp lúc này gia sức tiến lên.

Tôi vừa đạp đến một nửa, giữa đường đèn chỉ thị từ đỏ chuyển sang màu xanh. Một chiếc xe hơi màu trắng đừng ở hàng đầu đại khái không có thấy tôi đột nhiên khởi động chạy nhanh về phía tôi. Vừa chạm vào tôi thì lái xe vội vàng phanh lại, đầu xe chuyển hướng đi nơi khác.

Hết thảy đến quá nhanh, tôi còn chưa kịp làm bất cứ phản ứng nào, xe đã đụng vào xe đạp của tôi, va chạm không lớn, tôi cùng xe đạp thuận thế ngã ra hơn hai thước...

Tôi hơi mơ hồ, thấy một bóng người phiêu nhiên chạy về phía tôi, tôi còn tưởng rằng tiên nữ đến tiếp tôi, sợ tới mức cả người phát run.

Tôi còn sống chưa đủ, tôi còn nợ Diệp Chính Thần học phí bổ túc hai mươi mấy lần...

Anh có thể hay không đuổi tới địa ngục đòi nợ tôi?

"Bạc Băng? Cô tỉnh tỉnh?!" Mỹ nữ liều mạng lắc lắc tôi, cúi người nghe tim đập, kháp người của tôi.

Đau đớn làm cho tôi ý thức thanh tỉnh chút, tôi nháy mắt mấy cái, thấy Dụ Nhân đang gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

Tôi giãy dụa ngồi xuống, lắc đầu, hoạt động tứ chi.

"Tôi không sao!" Nội tạng không có chỗ nào kịch liệt đau đớn, chính là đầu gối va vào thềm đá trên lối đi bộ, làm bong một mảng da, bên trong cuốn không

ít bùn sa."Không cần kêu xe cứu thương, có chút thương nhỏ tôi trở về chính mình xử lý một chút là được."

"Không được, tôi mang cô đi bệnh viện kiểm tra toàn diện."

Tôi thấy Dụ Nhân vẻ mặt chân thành áy náy cùng lo lắng, thật sâu mà cảm động. Kỳ thật vụ này ngoài ý muốn không thể trách cô ấy, tại Nhật Bản, lái xe phải tuân thủ luật lệ giao thông, lái xe cùng người đi đường đều phải xem đèn xanh đèn đỏ. Vượt đèn đỏ là tôi, cô ấy không trách cứ tôi còn đem sai lầm gánh vác hết từ trên xuống dưới.\

"Thật sự không cần, tôi học y , có chút thương nhỏ không tính cái gì."

Vô luận tôi nói như thế nào, Dụ Nhân kiên trì muốn tôi chờ xe cứu

thương đến, đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra toàn diện.

Trong xe cứu thương, cô ấy lôi kéo xe của tôi không ngừng giải thích, nói cô ấy lái xe không chuyên tâm.

Tôi mới nhờ vào ngọn đèn xe cứu thương thấy rõ sắc mặt tái nhợt của cô ấy, ánh mắt sưng đỏ lưu lại ướt át.

Tôi cầm bàn tay lạnh lẽo của cô ấy."Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra sao?"

Cô ấy nhìn tôi cười khổ một chút, ưu thương viết tại đáy mắt.

Cô ấy nói, "Bạc Băng, có đôi khi tôi thực hâm mộ cô... Sống được đơn thuần, lạc quan..."

Nguyên lai cô ấy là một nữ nhân hoàn mỹ như vậy cũng không có sung sướng.

Là ai đem thương tổn gia tăng cho cô ấy sâu như vậy, người nam nhân kia sao?

Chương23 : Lòng dạ con gái

Nếu tại bệnh viện trong nước, với tình thế bị thương của tôi, thầy thuốc nhiều lắm chỉ cầm cồn tiêu độc, gột rửa miệng vết thương hơi chút nghiêm trọng, đơn giản băng bó một chút, tiêm một mũi uốn ván rồi về nhà. Nhưng thầy thuốc Nhật bản cũng giống như ở nhà rỗi không có việc gì, từ trên xuống dưới tỷ mỉ kiểm tra xác định không có nội thương, không có gãy xương, não không chấn động, còn đề nghị tôi nằm viện quan sát một ngày.

Thầy thuốc mặc áo choàng trắng

trước mắt làm cho tôi nhớ tới Diệp Chính Thần, lòng càng thêm nóng như lửa đốt, càng không ngừng nhìn đồng hồ, cầu nguyện anh kiên nhẫn một chút...

Thần lại không một lần nghe thấy cầu nguyện của tôi, điện thoại di động của tôi vang lên.

Thầy thuốc đang xử lý miệng vết thương ở cánh tay, tôi không có phương tiện động đậy, lo lắng mà nhìn chằm chằm vào túi.

Dụ Nhân nhìn ra tôi đang vội, buông tay tôi ra, lấy từ trong túi ra điện thoại di động, nhìn thoáng qua dãy số hiển thị."Là bạn trai cô, tôi giúp cô nghe nhé."

Tôi nhớ rõ số của anh ghi là hai chữ "Sư huynh", cô ấy cư nhiên có thể đoán

ra là bạn trai tôi. Lợi hại!

"Đừng nói tôi bị thương." Tôi vội nói: "Cô nói giúp cho anh ấy, tôi có việc không có phương tiện nghe điện thoại, một lúc sau sẽ gọi lại cho anh ấy."

"Được." Dụ Nhân nghe điện thoại, bệnh viện thực tĩnh, tĩnh không có thanh âm, tôi rõ ràng mà nghe thấy tiếng Diệp Chính Thần mỉm cười.

"Anh gia hạn cho em trong vòng nửa giờ phải trở về, nếu không đừng trách anh không bằng cầm thú..."

Vã mồ hôi! Có bạn trai loại này thật sự là làm cho tôi chịu sỉ nhục rất lớn.

Mặt của tôi nóng lên, tuyệt đối có thể so sánh được cả với hạt tiêu

Tôi phỏng chừng Dụ Nhân cho tới bây giờ chưa từng nghe qua lời nói hạ

lưu như vậy, mặt đều dọa trắng. Bất quá, người ta chung quy là tiểu thư khuê các, rất nhanh khôi phục vẻ rụt rè, ôn nhu vốn có: "Xin chào."

"..."

Điện thoại bên kia trầm mặc đáng kể.

Phỏng chừng mỗ sắc lang ở bên kia điện thoại chính là đấm ngực dậm chân cộng thêm xấu hổ không chịu nổi, tôi muốn là anh sớm đem điện thoại tắt đi, từ trong tủ lạnh lấy ra khối đậu hũ mà đâm chết chính mình.

Dụ Nhân hắng giọng, ngữ điệu đều đều nói: "Xin chào, tôi là Dụ Nhân, bằng hữu của Bạc Băng."

"Cô ấy đâu?" Diệp Chính Thần mở miệng lần nữa, thanh âm không có một

chút xấu hổ thì thôi, cư nhiên còn lạnh lùng."Bảo cô ấy nghe điện thoại."

"Cô ấy có chút việc, không có phương tiện nghe điện thoại, chốc lát tôi bảo cô ấy gọi cho anh."

"Bảo cô ấy nghe điện thoại, ngay bây giờ."

Thanh âm của anh không chỉ có lạnh lẽo, hơn nữa lại quả quyết, hoàn toàn không cho người khác đường sống. Tôi chưa bao giờ nghe anh dùng ngữ khí như vậy nói chuyện nhiều, chợt đột nhiên có chút xa lạ cùng lo sợ không yên.

Tôi cơ hồ là phản xạ có điều kiện mà chạy tới, tiếp điện thoại từ trong tay Dụ Nhân.

"Sư huynh..." Tôi hạ giọng nói: "Em hiện tại có chút việc, lát nữa trở về."

"Em ở đâu?" Vừa nghe thấy tiếng tôi, ngữ khí của anh như tăng lên mười độ."Em không phải nói thật mau trở về, như thế nào lại cùng một chỗ với cô ấy?"

Tuy rằng ngữ khí của anh tốt hơn nhiều, nhưng vừa nghĩ tới ngữ điệu vừa rồi của anh, trong lòng vẫn còn sợ hãi, đều thẳng thắn mà nói."Em lúc qua đường cái vượt đèn đỏ, có chút ngoài ý muốn."

Tôi sợ anh lo lắng, vội bổ sung thêm một câu: "Em bị thương không nặng, chỉ một chút ngoài da..."

Không đợi tôi nói xong, anh lập tức hỏi: "Tại bệnh viện nào?"

"Viện Phong trung." Tôi ngoan ngoãn đáp.

"Chờ anh."

Không có nói thêm lời nào, anh cúp điện thoại.

Viện Phong trung cách khu nhà trọ lưu học sinh của chúng tôi rất gần, tôi tính chỉ 10 phút là anh có thể đến nơi, kết quả chỉ có 7 phút đã thấy Diệp Chính Thần đi vào phòng cấp cứu.

Anh vừa vào đến nơi liền từ trên xuống dưới kiểm tra vết thương của tôi trước, cùng thầy thuốc trao đổi thêm một chút bệnh tình của tôi.

Sau khi trao đổi cùng thầy thuốc xong, anh mới nhớ đến hỏi tôi."Như thế nào bị thương?"

Trong lúc hỏi tôi anh nhìn thoáng qua Dụ Nhân, tựa hồ cho rằng việc này với Dụ Nhân không thoát được can hệ.

"Không liên quan đến Dụ Nhân. Em

vượt đèn đỏ, may mắn cô ấy phanh đúng lúc, không có đụng vào em." Sợ anh đau lòng, tôi cố ý cười nói: "Nếu không, em nợ anh học phí bổ túc phải chờ tới kiếp sau mới trả sao."

Anh muốn nói cái gì, lại mở miệng nói không ra lời, đem tôi ôm vào trong ngực.

Anh ôm thật chặt, ép đến vết thương của tôi, thế nhưng một chút cũng không thấy đau, chỉ cảm thấy bản thân thực hạnh phúc.

Dụ Nhân đứng nhìn chúng tôi, không có bất cứ biểu tình gì, cô ấy giống như tiên tử đứng ở phía chân trời, cô đơn nhìn xa trần thế, *gian nam nữ ái, hỉ giận sầu bi.*

Tôi đoán, cô ấy nhất định đang nhớ

tới người kia, bởi vì ánh mắt của cô ấy có chút lệ quang.

...

Sau khi Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân nhất trí quyết định, tôi bị bắt ở lại bệnh viện nằm viện quan sát một lượt, thuận tiện dưỡng thương. Phí nằm viện trừ đi phần bảo hiểm chịu, đều là Dụ Nhân chi. Tôi cố ý nói cho Diệp Chính Thần, lần này là ngoài ý muốn, không thể trách Dụ Nhân, nhờ anh giúp tôi mang tiền trả lại cho cô ấy.

Anh chỉ lãnh đạm mà "Ân" một tiếng.

Sau nhiều ngày nằm viện, tôi phát hiện Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân có điểm gì đó không thích hợp, thực ra Dụ Nhân có chút kiêng kị Diệp Chính Thần,

mỗi ngày cô ấy đều đến thăm tôi, chiếu cố tôi, vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Nhưng chỉ cần Diệp Chính Thần đến, cô ấy lập tức mượn cớ rời đi, làm cho tôi mạc danh kỳ diệu.

Có một lần, tôi hỏi Diệp Chính Thần: "Anh chán ghét Dụ Nhân sao?"

Diệp Chính Thần đang thổi chén sữa nóng, hơi nước mở mịt không nhìn thấy ánh mắt anh."Không phải."

"Vậy như thế nào anh lại lãnh đạm với cô ấy như vậy?"

Anh cười bẹo má tôi."Anh sợ em hoài nghi chúng ta có gian tình."

"Thiết!" Tôi khinh thường mà bĩu môi."Em không phải cái loại nữ nhân lòng dạ hẹp hòi như vậy."

"Ân." Diệp Chính Thần thập phần

đồng ý, cũng gật đầu."Không biết là ai liên tiếp truy vấn anh xem Dụ Nhân có xinh đẹp hay không..."

Tôi nhìn trời, ngắm đất, ngắm ly sữa."Sư huynh, sữa nguội chưa?"

Anh đem sữa đưa đến bên miệng tôi, chậm rãi giúp tôi uống.

...

Tôi vừa uống hai ngụm sữa, Dụ Nhân đến, cô ấy thấy Diệp Chính Thần ở chỗ này, lên tiếng chào, bỏ hoa quả trong túi ra.

Từ túi hoa quả, cô ấy lấy ra hai quả đào mật, "Tôi đi rửa quả đào."

Trái đào mật phấn hồng mê người, tôi nhịn không được nên quan sát kỹ. Nhờ vậy, tôi lưu ý đến Dụ Nhân dùng một bàn tay cầm hai quả đào to, không đủ

chỉ bằng một bàn tay.

Tôi chính đang cân nhắc cô ấy vì sao không dùng hai tay để lấy, thấy cô ấy đi qua bên cạnh người Diệp Chính Thần, cố ý hơi nghiêng thân mình một chút, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa nhẹ nhàng phía sau vai anh ấn hai cái.

Động tác nhỏ này tôi thấy Diệp Chính Thần đã làm vài lần, vài phần tương tự, bởi vậy ấn tượng đặc biệt khắc sâu.

Diệp Chính Thần không hề phản ứng, cầm khăn giấy giúp tôi chà xát sữa ở khóe miệng.

Tôi cũng không có nhắc nhở anh, tiếp tục uống sữa.

Một lát sau, điện thoại của Diệp Chính Thần vang lên.

Phòng bệnh ở Nhật Bản không cho phép nghe điện thoại, Diệp Chính Thần rất nhanh đứng dậy."Anh đi nghe điện thoại."

Sau khi anh đi ra ngoài, tôi ẩn ẩn cảm thấy một trận bất an.

Tôi không phải một người mẫn cảm, nhưng trực giác nữ nhân làm cho tôi cảm giác được cái gì...

Tôi xuống giường đi giày vào, khập khiễng đi tới cửa.

Nói không ngoài ý liệu, vẫn là đúng như dự kiến, Diệp Chính Thần quả nhiên cùng Dụ Nhân nói chuyện.

Dụ Nhân đưa lưng về phía tôi, ngửa đầu nhìn anh, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy, mà mặt Diệp Chính Thần nhìn về phía tôi, biểu tình duy nhất của anh

chính là không lộ vẻ gì.

Tôi vừa định đến gần chút, nghe xem hai người đó tán gẫu cái gì, Diệp Chính Thần liền thấy tôi. Anh không có bất cứ phản ứng bối rối nào, thong dong mà lấy ví từ trong túi ra, đưa chi phiếu cho Dụ Nhân, nói một câu.

Tôi do dự một chút, chậm rãi đi qua."Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Dụ Nhân nghe thấy tiếng tôi, lập tực quay mặt lại, chà xát hai gò má, tôi xem thấy một giọt nước mưa chảy xuống, rất nhẹ, cũng rất nặng.

"Không có gì, anh đem viện phí nằm viện của em trả lại cho cô ấy." Diệp Chính Thần nói.

Cô ấy tiếp nhận chi phiếu, quay đầu nhìn tôi cười cười, ánh mắt vẫn là hồng

."Thực xin lỗi, tôi có chút việc, đi trước ."

Dụ Nhân cước bộ hỗn độn mà chạy vào thang máy.

"Cô ấy làm sao khóc?"

Tôi hỏi như vậy, bởi vì tôi đã đáp ứng sẽ tin tưởng anh, tôi không hy vọng bất cứ hiểu lầm nào làm cho chúng tôi hành hạ lẫn nhau.

Sự thật chứng minh, không cần có ý đồ để nam nhân giải thích hiểu lầm, đó là đang ép bọn họ lần lượt dùng một cái nói dối để che đậy một cái nói dối khác.

Anh nhíu mày thật sâu, tựa hồ không muốn nói.

"Không nói thì thôi." Tôi lạnh lùng xoay người.

Mỗi từng bước đi, tôi cảm thấy tâm

thật nặng nề thêm, càng không ngừng nặng xuống, nặng đến nỗi không thấy tối...

"Cô ấy hy vọng anh tha thứ cô ấy." Anh vội vàng đuổi theo, chắn ở trước mặt tôi."Cô ấy nói lúc ấy trời quá tối, xe của em không bật đèn, cô ấy căn bản không thấy em..."

Tôi rõ ràng nhớ rõ, xe đạp của tôi có bật đèn. Trời tối mà xe đạp không bật đèn là trái pháp luật, tôi vì thế bị cảnh sát giao thông chặn lại một lần, giáo dục hơn 10 phút, cho nên cũng không dám quên

Tôi không biết Dụ Nhân là không phát hiện, hay là muốn tìm lấy cớ từ chối cho mình, cái này không trọng yếu.

Quan trọng là Diệp Chính Thần

cùng cô ấy rốt cuộc có quan hệ thế nào.

Tôi quay lại mặt, hỏi anh: "Vậy anh nói như thế nào?"

"Anh bảo bảo cô ấy cách xa em, cách xa ra một chút."

Tôi sau một lúc không nói gì."Anh sao có thể mắng chửi người? Rất không thân sĩ phong độ ."

"Cô ấy thiếu chút nữa đâm chết em!" Cảm xúc của anh có chút kích động, giận dữ nói: "Chẳng lẽ em muốn em cười cùng cô ấy nói: không quan hệ, đâm chết cũng không quan hệ!"

Tôi bị anh nói cho thành không biết nói gì, cuối cùng nghẹn không được phải bật cười.

"Trên đời này nữ nhân nhiều như vậy, đâm chết em anh tìm người khác."

Anh nắm lấy tay tôi, đèn chiếu sáng sắc trắng xanh chiếu vào dây đeo đồng hồ màu đen của anh, chiếu thấy hai chữ rõ ràng: nha đầu.

Sau đó, anh phi thường thật sự hỏi tôi: "Nha đầu, em thật sự đã quên bật đèn xe?"

"Là, em quên." Tôi nói: "Sư huynh, anh có chút phong độ, đi nói lời xin lỗi với người ta."

"Được."

...

Ngày hôm sau, lúc Dụ Nhân đến, Diệp Chính Thần chủ động lấy cho cô ấy một cái ghế dựa.

Dụ Nhân ngẩn người, vội vàng nói: "Cám ơn."

Tôi lại nhìn anh chớp chớp mắt, anh

bất đắc dĩ mà gật đầu, nhìn Dụ Nhân cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: "Thực xin lỗi, tôi không nên trách cô... Càng không nên nói như thế ngày hôm qua."

"Không quan hệ." Dụ Nhân mỉm cười nhìn tôi."Tôi hiểu được, cô ấy đối với anh mà nói... quá trọng yếu ."

Một khắc này, tôi phát hiện cô ấy thật sự thật đẹp .

Chỉ có bộ quần áo thiển màu xám, tóc dài rám nắng hoàn mỹ, khí chất thoát tục cao nhã, cô ấy mỉm cười, khuôn mặt động lòng người, quang hoa vô hạn

*

Sau đó quan hệ giữa Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân cải thiện rất nhiều, ngẫu nhiên cũng sẽ tâm sự chút, hàn huyên chỉ vài từ .

Xuất viện về sau, tôi còn mời Dụ Nhân tới nhà tôi ăn cơm, cô ấy tinh tế nghiên cứu nhà tôi, đương nhiên cũng bao gồm cả chăn quên gấp lúc buổi sáng và trên tường tràn ngập chữ "Chính".

"Đây là sư huynh giúp tôi số lần học bù, viết đùa." Tôi vừa gập chăn vừa ngượng ngùng mà giải thích.

"Hai người cảm tình nhất định tốt lắm."

"Có khỏe không." Tôi thuận miệng nói: "Nhìn thì tưởng tốt như vậy, chúng tôi cùng một chỗ còn chưa đến ba tháng."

"Ba tháng, vừa vặn là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt."

"Đúng vậy, ba tháng là thời kỳ tình yêu vui vẻ. Tình yêu một khi qua kỳ hạn, nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì."

Dụ Nhân không nói cái gì, nhìn trên tường đầy chữ "Chính".

Vài ngày sau, cô ấy cũng mời tôi đến nhà cô ấy chơi một chút, tôi vui vẻ đồng ý.

Cô ấy lái xe đón tôi đến nhà mình, cách thật nhiều cửa hàng tiện lợi, người nào cũng có thể nhận thấy tất cả chúng đều gần hơn rất nhiều so với chỗ cửa hàng tôi làm thêm

Nhà Dụ Nhân giống như giấc mộng của tôi, hàng rào màu trắng, hoa viên nho nhỏ, đủ loại cây uất kim hương màu vàng.

Đi qua một con đường nhỏ màu đỏ, chúng tôi đi đến trước cửa nhà, cửa sơn màu trắng, trên có treo một cái chuông gió.

Khi cô ấy mở cửa, tiếng chuông khinh dương, một trận gió nghênh diện mà đến, mang theo hương khí mộng ảo.

Nguyên lai, đối diện cửa là một cái cửa sổ sát đất, cửa sổ treo một bức màn hoa màu xanh nhạt, không ngờ nhanh như thế.

Gió thổi qua, bức màn đón gió bay múa, bóng mà xanh tươi rơi xuống đầy đất...

DụNhân nói: "Ngượng ngùng, anh ấy luôn không thích vén rèm."

Chương24 : Sóng gió nổi lên

Bức màn màu xanh nhạt, hàng năm sẽ không vén lên.

Điều này làm cho tôi không tự chủ được liên tưởng đến một cái phòng khác – sát vách tôi

Diệp Chính Thần có thói hư này mà tôi không có. Tương phản, tôi thích sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào, làm cho phòng ấm áp.

Tôi mỗi ngày rời giường, đầu tiên sẽ đem bức rèm màu hồng nhạt vén lên, để cho nắng sớm chiếu ở trên giường.

Anh vì thế mà oán giận mấy lần, hỏi tôi sáng sớm đừng có vén rèm lên có được không.

Tôi nói cho anh: "Em không có làm chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng."

Anh không có thêm ý kiến, kéo cao chăn trùm qua mặt, lăn qua lăn lại rốt cuộc ngủ không được, giận đến nỗi đem tôi kéo lên giường hung hăng mà cắn một cái...

...

Lại liếc mắt nhìn một cái bức rèm trước mắt, tôi âm thầm liếc đầu, để bản thân tận lực không cần liên tưởng giữa các chuyện không hề quan hệ gì đến nhau.

"Mời vào."

Dụ Nhân cầm một đôi dép lê của nữ

đặt xuống chân tôi, còn chính mình đi vào một đôi dép lê của nam màu xanh nhạt.

Tôi mang vào, giẫm vào sàn nhà bằng gỗ màu trắng có hoa văn mà đi vào, như vậy Dụ Nhân đặc biệt thích hoa văn, ngay cả hai đôi dép lê cũng thế.

Dụ Nhân trước tiên dẫn tôi đi thăm qua nhà của mình.

Lầu một là phòng khách cùng phòng bếp, tại phòng bếp, hết thảy này nọ đều là một đôi, chỉ có một đôi. Một đôi chén cà phê bằng sứ khảm mạ vàng, một đôi bát ngọc lưu ly trong suốt, đôi đũa sơn màu trắng...

Ngay cả bàn ăn hai bên chỉ có một đôi ghế dựa bằng gỗ lim.

Hiển nhiên, đây là thế giới của hai

người.

Tôi học qua một chút tâm lý học, điều này chứng mình chủ nhân nơi này có nội tâm thuộc loại mãnh liệt ám chỉ, bài xích người ngoài tham gia thế giới hai người bọn họ.

...

Đi theo phía sau Dụ Nhân, chúng tôi đi lên lầu hai, cửa cầu thang hai bên có hai gian phòng ngủ. Hai gian này cùng bố trí giống nhau, kiểu dáng Tây Âu, trong phòng chỉ có tháp tháp trước, cửa sổ treo một cái mành trúc, đem phong cảnh che kín thức nghiêm, còn không có vật gì, đủ thấy chủ nhân không thường sử dụng.

Phòng trang trí kiểu Tây Âu thực tỉ mỉ, bàn trang điểm đầy những đồ trang

điểm hàng hiệu, có thể nhìn thấy giường đôi mềm mại thoải mái, ga màu xanh nhạt trải phẳng không có một chút nếp uốn.

Phía trên có đính hoa văn, sạch như mới.

"Bạn thích màu xanh nhạt sao?" Tôi hỏi Dụ Nhân.

Dụ Nhân nở nụ cười, thoáng vẻ rụt rè."Không, anh ấy thích."

Tôi lẳng lặng nhìn cái giường đôi lãng mạn ấm áp kia, khóe miệng đông cứng, mỉm cười."Sư huynh cũng thích màu xanh nhạt, nhưng tôi không thích, tôi thích màu hồng nhạt."

Giường chiếu của tôi, Diệp Chính Thần giúp tôi đi mua .

Khi đó, tôi đối với hai cái kiểu dáng lâm vào khó xử, trong đó có một

kiểu tự nhiên là màu xanh nhạt tinh thuần, tôi đoán Diệp Chính Thần nhất định thích, nhưng kiểu còn lại thật sự cũng rất đẹp.

"Anh nói em nên chọn cái nào?" Tôi hỏi ý kiến anh.

Anh chỉ chỉ một kiểu khác, màu tím nhạt có li ti những bông hoa hồng nhạt, điển hình của phong cách nữ nhân.

"Anh không thấy trông rất ngây thơ sao?"

Anh đưa tay sờ lên những bông hoa trên đó."Có một chút, bất quá... màu hồng nhạt này làm cho anh nghĩ đến em, sau đó, anh còn cảm thấy xúc động muốn ngủ..."

Tôi đỏ mặt, cười trộm, chọn lấy một bộ bỏ vào xe mua sắm.

Đứng ở phòng ngủ của Dụ Nhân, tôi âm thầm may mắn: may mà Diệp Chính Thần không hề thích màu xanh, màu xanh này quá chói mắt , đâm vào mắt tôi thấy đau.

Tôi định nói với Dụ Nhân:

Con người sẽ không vĩnh viễn thích một màu sắc đơn điệu. con người sẽ thay đổi, mãi cho đến lúc gặp được người có thể làm thay đổi người đó.

Chần chờ một chút, tôi lựa chọn trước hết đối với chính mình nói:

Người với người không giống với, Diệp Chính Thần cùng bạn trai Dụ Nhân cũng không giống với.

Đi thăm phòng ngủ xong, Dụ Nhân lại mang tôi đi thăm thư phòng của cô ấy. Giá sách trong thư phòng hầu như không

có, chỉ có linh tinh một hai quyển.

Trong đó có một quyển ——《Bệnh lý học lâm sàng》.

"Trời? Bạn học y ?" Tôi có điểm tò mò.

"Đúng vậy, tôi đại học là học lâm sàng."

"Trùng hợp như thế, sư huynh cũng học lâm sàng..." Nói xong, tôi xuất ra mở ra quyển sách tùy tay lật một tờ, nhìn thoáng qua tôi rất nhanh khép lại, thả lại giá sách.

Tôi thở sâu nói: "Thực xin lỗi, tôi muốn đi toilet."

"Bên kia."

Cô ấy chỉ chỉ vị trí tận cùng bên trong hành lanh, tôi theo phương hướng cô ấy chỉ bước nhanh đi.

Đứng ở trong phòng vệ sinh, lưng tôi dựa vào cửa, hai chân không chịu được mà run run, Tầm mắt tôi nhìn vào một chỗ, một bộ dụng cụ rửa mặt kiểu nam chỉnh tề đặt ở bên phải, khăn mặt vắt khô, vắt ở một bên....

Đây cũng là thói quen của Diệp Chính Thần, khi chúng tôi ở cùng một chỗ, đồ trang điểm của tôi thì bày khắp không quản, còn phía vị trí bên tay phải là thuộc về anh, anh mang đồ đạc của mình chỉnh tề xếp ở đằng kia, khăn mặt cũng vắt khô đặt ở một bên, tôi không được động vào.

Đúng vậy, thói quen này tôi có cũng cho rằng nó là trùng hợp, nhưng chữ viết chú thích trên quyển sách kia không phải là trùng hợp.

Là ngòi bút mạnh mẽ hữu lực tôi rất quen thuộc kia.

Rửa mặt, bức chính mình tỉnh táo lại.

Cầm tờ khăn giấy lau mặt, đi ra cửa

Dụ Nhân đứng ở cuối hành lang chờ tôi, ánh mặt trời chiếu vào lưng, hình dáng dưới bóng râm làm cho tôi nhớ tới người mẫu Đài Loan, hai chân khêu gợi, khí chất cao quý, danh môn thục viện, còn có tiếng nói nhẹ nhàng, uyển chuyển...

Tôi mà là nam nhân, cũng sẽ động tâm, cũng sẽ muốn đi chinh phục...

Nhưng mà, có thể đem nữ nhân như vậy thành kim ốc tàng kiều thì không phải nam nhân nào cũng có thể làm được.

Tôi đối với chính mình tự nhủ,

người nam nhân kia không phải là Diệp Chính Thần, Diệp Chính Thần có đủ mị lực.

...

Cùng Dụ Nhân uống trà đến quá trưa, nói chuyện phiếm.

Tán gẫu cái gì tôi hoàn toàn không nhớ rõ. Chỉ nhớ rõ trà thực đắng, tôi hoài nghi cô ấy cho thêm cả hoàng liên.

Tôi về nhà uống ngay mấy cốc nước, miệng vẫn đầy cay đắng, ngồi ở trên giường ngơ ngác đếm chữ "Chính" đầy trên tường, đếm thật lâu.

Diệp Chính Thần gọi điện thoại nói anh ấy về ăn cơm tôi mới đi rửa mặt, vào bếp làm cho anh vài món cay Tứ Xuyên anh thích ăn nhất, vừa dọn xong thì anh trở về.

Ăn cơm, lúc gắp một miếng ớt đặt vào trong bát anh, tôi cười nói: "Em hôm nay qua nhà Dụ Nhân uống trà."

"Nga." Chiếc đũa của Diệp Chính Thần dừng một chút, gắp miếng thịt gà đưa lên miệng chậm rãi ăn.

"Nhà của cô ấy thực ấm áp."

Anh nuốt xuống miếng thực ăn."Thật không? Ấm áp giống như nhà của chúng ta sao?"

Tôi nhìn quanh một chút quanh phòng, rất đơn sơ, đơn sơ đến nỗi ngay cả tường đều không có cách âm.

Tôi lắc đầu, "Không có, nhà của cô ấy không có anh..."

Diệp Chính Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm, lập tức nở nụ cười, khóe miệng ngấn lên hương vị trêu

chọc."Nhà của cô ấy cũng không có em..."

Tôi cũng cười , nhìn anh mà cười ngọt ngào.

Diệp Chính Thần không nên làm thầy thuốc, anh nên đi làm diễn viên mới phải, với vẻ bề ngoài của anh, hành động tuyệt hảo nói không chừng có thể trở thành một ảnh đế cũng nên, Còn có, năng lực cũng vượt xa người thường ở phương diện nào đó, nếu không nổi tiếng thì hơi khó.

Ăn cơm xong, thu thập xong phòng, tôi đi tắm rửa, ngâm trong bồn tắm hơn bốn mươi phút, vây quanh khăn tắm bước ra, Diệp Chính Thần ngồi ở trước bàn xem tư liệu, bức màn đã khép lại.

Tan hết hương vị khói lửa, chỉ còn

lại hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái của huân y thảo còn có lẫn một mùi hương thoang thoảng khác, không phải là hương cỏ xanh ngoài cửa sổ.

Là loại khác hẳn, mùi hương J' adore thoang thoảng.

Nước hoa Pháp có một ưu điểm lớn nhất, nhẹ mà không tiêu tan, lâu mà không phai.

Có lẽ trời sinh nữ nhân đều thích mùi hương, tôi đối với mùi thơm cực kỳ mẫn cảm.

Tôi đến gần anh, từ phía sau ôm lấy thắt lưng anh, anh vừa mới tắm rửa qua, hương vị nhẹ nhàng cực khoan khoái.

Tôi liếc mắt nhìn xem tư liệu của anh, nếu tôi đoán không nhầm đó là nơi mùi hương phát ra....

Tôi cảm thấy có điểm bi ai, ngay cả Diệp Chính Thần đem hết thảy đều che dấu cẩn thận, chung quy vẫn không bằng nữ nhân hiểu rõ nữ nhân hơn, không bằng tâm tư Dụ Nhân độc đáo.

Tôi hướng tới vai trái của Diệp Chính Thần hung hăng cắn một cái, anh cả kinh, vội vàng né tránh.

Một cắn một né tránh, dấu răng ngược lại càng sâu, một vết màu hồng hiện ra.

Anh sờ sờ dấu răng, phác lại đây, kéo xuống khăn tắm trên người tôi...

**

Đệm giường trong lúc đó, hỗn độn.

Lại là một hồi vĩnh viễn thở dốc cùng rên rỉ, tứ chi dây dưa.

Toàn bộ quá trình, tôi đối với thân

thể của anh lại cắn, hận không thể tại trên toàn thân thể của anh trên dưới mỗi một chỗ riêng tư, lưu lại dấu vét hoan ái cùng nữ nhân.

Anh nói hiếm khi tôi cuồng nhiệt như vậy quả thật làm anh thụ sủng nhược kinh cho nên phá lệ ôn nhu, phá lệ động tình.

Kỳ thật, đây là một lần hoan ái nam nữ, đối với anh mà nói là một lần nhu tình nhu tình vạn chủng, cảm xúc mãnh liệt vô hạn, đối với tôi mà nói thì không thể nghi ngờ, là một hồi lăng nhục.

Toàn bộ quá trình tôi đều rất lạnh, chỗ mẫn cảm mỗi lần bị ngón tay anh cùng đầu lưỡi chạm vào, đều thấy lãnh mà run rẩy toàn thân.

Khi lưỡi anh hoạt tiến vào khoang

miệng tôi, hấp dẫn, đụng đến đầu lưỡi tôi, tôi càng không ngừng quay đầu tránh né...

Hơn nữa thân thể mỗi một lần bị anh đi vào, là số lần tôi gần như thống khổ.

Tôi cố nén chảy nước mắt, bức chính mình cái gì cũng không được suy nghĩ, thế nhưng làm sao có thể không nghĩ?

Tôi sao có thể bỏ đi trong đầu một cảnh trí khác – anh đem Dụ Nhân xinh đẹp cùng cao quý đặt ở dưới thân, nên như thế nào sống sắc sinh hương...

Cũng may cuối cùng thì anh khó có thể ức chế hưng phấn, tốc độ đạt tới cực hạn, bén nhọn đánh sâu vào, cùng thiên toàn địa chuyển, kích thích để cho thần

kinh tôi toàn thân mềm yếu tê liệt.

Khói lửa trong bóng đêm bắt đầu, tôi giống như về với trận mưa rào ban đêm, lay động trong bầu trời, hoa anh đào tuôn rơi.

Lý trí của tôi đều bị châm, đốt thành tro tẫn.

Tôi trong lúc đạt khoái cảm cong lên thân thể, cùng anh lâm vào trầm luân lốc xoáy...

Đã đã xong thật lâu, anh chậm chạp không muốn rời đi cơ thể tôi, nói tôi thực ấm.

Tôi cố gắng tươi cười."Vậy không phải rời khỏi."

Anh giúp tôi đẩy tóc hỗn độn trên mặt tôi, tôi chạm đến mồ hôi trên khuôn mặt anh, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vẽ

theo góc cạnh trên mặt anh, theo đường cong của viền môi..

Tôi biết, đây là đêm cuối cùng của chúng tôi, việc không như dự đoán của tôi duy đắc ý như vậy, toàn thân tâm đều nhập, nhưng cũng đủ rồi.

Mối tình đầu tốt đẹp này dừng ở đây, tôi đã không còn sở cầu.

...

Nghỉ ngơi một trận, anh lại bắt đầu hôn tôi.

Thân thể của tôi bị dần dần bành trướng trở lại.

Tôi giật giật thân thể, hơi chút kháng cự, tức khắc cảm thấy thân thể bị nhanh chóng phình lên, tránh cũng không thể tránh.

Tôi nhận mệnh mà nhắm mắt lại.

Ai! Khiến cho anh muốn đi, tùy tiện bao nhiêu thứ, dù sao đây là một đêm cuối cùng...

Sáng sớm hôm sau, tôi kéo ra bức màn.

Đang ngủ say, Diệp Chính Thần lập tức lấy tay che khuất ánh mắt, tỉnh lại.

"Sớm như vậy?" Anh hỏi.

"Em hôm nay muốn đi Thần Hộ."

"Đi Thần Hộ?" Anh ngồi dậy

"Em lần trước không phải đã nói cho anh, em có một đồng học học tại đại học Thần Hộ, cô ấy hẹn em đi qua chơi..."

"Anh đưa em đi."

"Buổi tối em ngủ ở đó, ngày mai trở về." Tôi quả thật có một đồng học tại đại học Thần Hộ, đến Đại Bản chơi một lần,

Diệp Chính Thần đã gặp qua cô ấy.

Anh nghĩ nghĩ, hơi có phần chần chờ."Anh ngày mai phải nộp một báo cáo."

"Nữ nhân cùng nữ nhân hẹn hò, anh đi cũng không thích hợp."

Thấy tôi không có hưng trí để anh đi, anh cũng không có kiên trì.

Ăn điểm tâm, tôi thay bộ thể thao, mang một đôi giày thể thao, trên lưng đeo ba lô, vẫn không quên mang theo một bình nước lớn.

Lúc gần đi, Diệp Chính Thần giúp tôi đội mũ che nắng, cười vỗ vỗ đầu tôi."Sớm một chút trở về."

"Được!"

Tôi đi được hai bước, đứng lại, lại chạy trở lại, kiễng chân hôn lên môi anh.

Tôi thật sự thực lưu luyến, lưu luyến tư vị mềm mại của anh...

Chạng vạng qua đi, màn đêm buông xuống.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn cây hoa ngọc lan thuần sắc trắng trên đỉnh đầu, mỗi cành một chum, rất là hoàn mỹ.

Mỗi khi nghe được tiếng xe tới gần, đi xa, tôi đều kiễng chân, ánh mắt lặng lẽ nhìn qua bức tường vây phía sau tìm hiểu, nhìn về phía tiểu lâu góc bên kia đường.

Diệp Chính Thần chưa có tới, vẫn cũng chưa đến.

Tôi lấy ra bình nước còn một nửa uống một hớp, nội tâm ẩn ẩn mừng thầm, có lẽ là tôi đã đoán sai, có lẽ là tôi quá mức mẫn cảm , có lẽ hết thảy cũng không

phải như tôi đã hình dung...

Có lẽ... Tôi vẽ bề ngoài rất nhiều tốt đẹp bằng từ có lẽ, ở trong lòng không ngừng mà thấy mừng thầm tăng lên. Tôi thậm chí tính rời đi, trở về nấu cho Diệp Chính Thần một chén mì Thành Đô nóng hầm hập.

Một tiếng phanh rất nhỏ, ngăn lại mừng thầm của tôi.

Tôi thăm dò, xe Diệp Chính Thần đứng ở góc đường.

Tôi si ngốc mà nhìn xe đỗ vào sân nhà Dụ Nhân.

Cửa xe mở ra, bóng người cao ngất xuống xe, cầm trên tay cái chìa khóa, đi đến trước cửa sáp mở cái chìa khóa.

Khóa cửa mở ra, anh mở cửa, tôi không nghe thấy tiếng chuông gió khinh

giương, cái gì đều nghe không được...

Dụ Nhân nhất định tinh tường nghe thấy tiếng chuông gió, cô ấy cười đứng ở cửa, tươi cười hết sức quyến rũ.

Diệp Chính Thần nhìn cô ấy một cái, đi cạnh bên cô ấy đi vào, tự nhiên giống đi vào nhà mình.

Tôi dựa vào ánh trăng trắng bệch ánh trăng đồng hồ trên tay mười giờ...

Một người nam nhân buổi tối mười giờ đến nhà một nữ nhân.

Để làm cái gì, có thể hiểu được.

Đoán cùng hoài nghi là một chuyện, thế nhưng việc này lồ lộ ra trước mắt lại là chuyện khác.

Một giây này, tôi cắn đến chết mu bàn tay, nước mắt chảy thành đoàn, từng dòng, từng dòng đi xuống.

Tôi có điểm oán hận chính mình, vì cái gì không đi Thần Hộ chơi, vì cái gì lại ở chỗ này chờ , không nên tận mắt nhìn chuyện thực đã sớm biết ở trong lòng.

Hiện tại thấy được, trừ bỏ làm bản thân càng đau, căn bản không hề ý nghĩa!

...

Tôi đứng dưới gốc cây, hoa ngọc lan ở trong gió phiêu diêu.

Tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhớ tới Dụ Nhân lần đầu tiên đi cửa hàng tiện lợi, nhớ tới cô ấy nếu không có gì thì cười nhẹ, nhớ tới Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân gặp nhau tại cửa hàng tiện lợi, một cái bắt tay nho nhã lễ độ...

Tôi nghĩ lại buổi tối về trước, Dụ Nhân lái xe nhằm phía tôi... Cô ấy đại

khái là thấy tôi, hơn nữa nhìn thấy rất rõ ràng.

Tôi còn nhớ tới tay cô ấy lạnh như băng, ngón tay nắm tay của tôi, nói cô ấy có đôi khi thực hâm mộ tôi.

Cô ấy hâm mộ tôi khờ đi.

Hai tháng trước bạn trai đã kết tân hoan khác, lấy cớ bận rộn ở bên ngoài cùng tình nhân tư hội, phong lưu khoái hoạt.

Tôi còn ngốc hồ hồ theo tình nhân của anh làm bằng hữu...

Ngốc hồ hồ bang người ta chọn lựa quần lót kiểu nam.

Khóc khô nước mắt, tôi bắt đầu cười, quả thực sắp bị chính mình cười cho đến chết.

...

Điều buồn cười nhất, tôi cư nhiên nghĩ đến Diệp Chính Thần sẽ lấy tôi, nghĩ đến đợi cho cả hai tóc đã hoa râm, anh còn có thể nắm tay tôi, cùng tôi đi chu du thế giới.

Anh là ai? Anh là Diệp Chính Thần, toàn thế giới ai cũng biết anh đổi xe mau, đổi nữ nhân nhanh hơn...

Tôi còn tin tưởng cảm tình của anh đối với tôi *chí tử không du*.

Cáp! Cáp!

Tôi quả thực là xuẩn đến không có thuốc nào cứu được, mới có thể tin rằng bản thân mình là sinh mệnh duy nhất của anh "Nha đầu" .

May mắn Dụ Nhân không nhìn thấy sự ngu xuẩn của tôi, không nhìn thấy tôi lừa mình dối người, cô ấy một lần lại

một lần mà minh kỳ ám chỉ, mới khiến cho tôi nhận rõ sự thật.

Nếu không, tôi chỉ sợ đến chết còn tin tưởng là Diệp Chính Thần yêu tôi ...

...

Tôi đi bước một đi qua, đứng ở dối diện con phố nhìn nhà bọn họ.

Tôi đứng ở trong bóng tối, tại bức màn ngọn đèn chiếu ra hai bóng người.

Tôi đang do dự muốn đi vào hay không, để chính mình đối mặt hình ảnh càng tàn khốc.

Cửa từ bên trong mở ra, Diệp Chính Thần ra cửa.

Tôi không nghĩ tới anh nhanh như vậy bước ra, có điểm không biết làm sao mà đứng cương tại chỗ.

Dụ Nhân từ phía sau đuổi theo, giữ

chặt tay anh."Đã khuya, anh đêm nay đừng đi trở về."

Diệp Chính Thần trầm tĩnh trả lời."Dụ Nhân, làm tốt chuyện của cô, chuyện của tôi cô đừng trông nom..."

Anh kéo mở cửa xe đang muốn lên xe.

Dụ Nhân bỗng nhiên nở nụ cười, cô ấy nói: "Anh sợ?"

Ánh trăng dừng ở trên mặt cô ấy, ý cười làm người ta sởn cả tóc gáy."Anh sợ cô ấy biết quan hệ của chúng ta."

"..." Diệp Chính Thần không nói gì.

Dụ Nhân ý cười càng sâu: "Anh không phải nói cô ấy yêu anh, cô ấy tin anh, vô luận anh làm cái gì, bọn ta một mực khăng khăng đi theo anh…anh sợ cái gì?"

Diệp Chính Thần một chữ một chữ, nói: "Tôi cảnh cáo cô, đừng làm thương tổn cô ấy."

Tôi cảm thấy âm lãnh, từng đợt gió lành lạnh từ sau lưng thổi tới.

Hai chân tôi kịch liệt mà run run, hình người nhìn hư nhuyễn, tôi mới nhớ tới giữa trưa cùng buổi tối còn chưa có ăn cơm.

Tôi cố gắng đứng vững, muốn hiểu được lời nói giữ kín như bưng của bọn họ rốt cuộc có ý tứ gì.

"Anh sợ em thương tổn cô ấy hay là sợ cô ấy rời khỏi anh?" Dụ Nhân lắc lắc tóc, đến gần Diệp Chính Thần: "Em có ý tiếp cận cô ấy, không mục đích gì khác, em chỉ muốn biết cô ấy là dạng con gái như thế nào. Hiện tại em đã biết cô ấy

đích xác là một cô gái đáng yêu, trí tuệ, thiện lương, thiên chân…Nga, điều trọng yếu nhất em tin tưởng cũng là kiểu anh thích nhất….Cô ấy thực chính trực, hiểu được tự tôn tự ái..."

Diệp Chính Thần lạnh giọng cắt đứt lời cô ấy."Cô muốn làm cái gì?"

"Em đánh cược với anh." Dụ Nhân bình thản nói: "Nếu cô ấy biết quan hệ của chúng ta, cô ấy nhất định sẽ bỏ anh!"

Tôi không hiểu, tôi thật sự nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Bọn họ không có khắc khẩu, trong lời nói, từng câu chữ đối chọi gay gắt.

Trong đêm tối, tôi thấy không rõ biểu tình của Diệp Chính Thần, nhưng tôi có thể cảm giác được một loại khí thế làm cho người ta sợ hãi: "Cô uy hiếp

tôi? !"

Dụ Nhân lắc đầu, ngữ khí gần như hèn mọn cầu xin.

"Em chỉ là muốn anh lưu lại giúp em..."

Chương25 : Tin tưởng thật khó

"Em chỉ là muốn anh lưu lại giúp em..."

Những lời này nghe được, hai tai tôi nổ vang, ong ong thanh liên miên không dứt.

Diệp Chính Thần nhìn Dụ Nhân thật lâu... Chung quy không có lên xe.

Dùng một chút lực, hung hăng đấm lên cửa xe.

...

Thấy một màn như vậy, tôi rốt cuộc

chống đỡ không nổi , hai chân xụi lơ, cả người ngã ngồi dưới đất.

Diệp Chính Thần nghe thấy tiếng vang nhỏ này, nhìn về bên phía tôi.

Tôi cũng nhìn rõ anh, rõ ràng chỉ cách có khoảng cách mấy thước, mà sao tôi lại thấy anh sao lại xa như vậy, xa không thể thành...

Ngạo mạn chậm rãi dựa vào thân cây bên cạnh đứng lên, chẫm rãi đi dọc theo ngã tư về phía trước, tôi không biết chính mình muốn đi đâu.

Tôi chỉ có một ý tưởng duy nhất, chính là cứ đi, đi đến nơi không còn có anh.

Anh đuổi theo vài bước, từ phía sau lưng ôm lấy tôi, tôi phẫn nộ xoay người, dùng sức đẩy anh ra, không ngừng lui về

phía sau...

"Anh đừng có đụng vào em!" Tôi kêu lớn lên, ôm thân thể run run lui lại phía sau.

Sau lưng là một hoa viên mỹ lệ nhưng tôi giống như đang đứng ở bên vách núi sâu, phía sau là vách núi đen sâu vạn trượng.

Nếu lui tiếp sẽ ngã xuống tan xương nát thịt.

"Nha đầu." Diệp Chính Thần nắm được cổ tay tôi."Em nghe anh giải thích, anh cùng Dụ Nhân không có gì..."

Dụ Nhân nở nụ cười, cười đến rất vui vẻ."Diệp Chính Thần, cho đến lúc này anh còn muốn lừa cô ấy?"

"Cô câm miệng cho tôi!" Diệp Chính Thần ngay cả nhìn cũng không liếc

mắt cô ấy một cái, hai tay khẩn trương mà nắm lấy cổ tay tôi, giống như sợ tôi chạy mất.

Dụ Nhân thật sự im lặng không nói gì thêm.

Tôi có thể nghe thấy tiếng cười trào phúng của nội tâm cô ấy.

Được rồi, vậy anh cứ tiếp tục lừa nha đầu ngốc này đi!

Tôi quay đầu đi, Diệp Chính Thần vẫn gắt gao giữ chặt tôi.

Lúc này đây, tôi hoàn toàn hỏng mất , mất đi lý trí, liều mạng đánh anh, dùng hết khí lực còn sót lại, lại đánh, lại đá, lại cào, lại cắn...

Diệp Chính Thần không có tránh né, không buông cổ tay của tôi ra, để cho tôi phát tiết đến sức cùng lực kiệt, mắng đến

cổ họng khàn khàn.

Ánh mắt tôi xuyên qua anh đang đứng trầm mặc, nhìn về phía Dụ Nhân.

Dụ Nhân cũng đang nhìn chúng tôi, trầm mặc mà nhìn, tôi không thể nhìn ra được trên mặt cô ấy một mảy may hỉ nộ ái ố.

Tôi bỗng nhiên sợ hãi, rùng mình.

Bởi vì... Tôi có loại cảm giác... Cô ấy không kinh ngạc, cũng không kinh hoảng.

Cô ấy từ đầu đến cuối đều đang chờ đợi, đợi cho hết thảy mọi sự phát sinh.

Tôi quên cả khóc, cũng quên giãy dụa, tôi khờ ngốc mà nhìn dung nhan tuyệt mỹ của cô ấy, thấy rõ nẫu mặt nạ mỹ lệ kia hạ, sẽ là thế giới giới như thế nào.

Diệp Chính Thần thấy tôi bình tĩnh

trở lại, hỏi tôi: "Em tin anh không?"

Nước mắt tôi đã khô kiệt lại bắt đầu chảy.

"Anh bảo em như thế nào tin anh. Nếu em hôm nay không có phát hiện, anh tính gạt em bao lâu... Ba tháng, ba năm, hay là cả đời?"

Anh không nói gì mà chống đỡ.

Anh nói tôi tin tưởng anh, tôi thật sự cố gắng thuyết phục chính mình tin tưởng anh.

Cho dù tại nhà Dụ Nhân không ngờ thấy bức màn như thế, thấy sách của anh, cho dù ngửi thấy tư liệu có hương nước hoa J' adore, tôi vẫn đối với anh ôm một ít hy vọng còn lại, không có cam lòng mà chạy tới đây xác nhận.

Nhưng là, hiện tại... chiếc áo khoác

nói dối hoa lệ rốt cục bị xốc lên, so với tưởng tượng của tôi càng rõ mồn một tưởng như lồ lộ trước mắt tôi.

Tôi đã hoàn toàn thấy rõ anh ghê tởm cùng vô sỉ, tôi còn làm thế nào mà tin tưởng được anh?

Quá yêu một nam nhân như vậy, tôi còn có đường nào mà lui?!

...

"Nha đầu."

Tiếng kêu gọi thân thiết nhất, gợi lên trí nhớ ngọt ngào của tôi rất nhiều.

Tôi tuyệt vọng mà nâng gương mặt ướt đẫm nước mắt, thấy trong mắt anh vừa thân thiết vừa có vẻ bất đắc dĩ khó trả lời.

Trong lòng mềm mại đau đớn, đau đớn đi qua, lại có một tiếng nói vang lên:

cho anh một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội. Đừng bởi vì hiểu lầm mà mất đi người mình yêu.

Tôi sát lau nước mắt, hỏi anh: "Anh nói thật cho em biết... Anh cùng cô ấy rốt cuộc là quan hệ gì?"

Đây là tôi cho anh một cơ hội cuối cùng.

Anh kiên định mà trả lời tôi."Không có quan hệ gì!"

Tôi bạt một cái tát đi qua, vang vọng đêm tối.

Tôi giận đến nỗi lớn tiếng chất vấn anh: "Không có quan hệ gì, anh vì cái gì cầm chìa khóa nhà cô ấy? Không có quan hệ gì, anh ở trước mặt em làm bộ như không biết cô ấy? Không có quan hệ gì cô ấy cam tâm tình nguyện vì anh dấu

diếm? Không có gì, cô ấy muốn anh lưu lại giúp cô ấy? Diệp Chính Thần, anh nói xem, anh trước tiên có thể sờ đến lương tâm của anh có được không, có thể có chút trách nhiệm được không!"

Anh vẫn nắm tay tôi, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Anh nói: "Anh nói qua cho em, anh không có tự do... mọi chuyện sở hữu phát sinh anh đều không thể khống chế..."

Anh nói: "Em đã nói, mặc kệ phát sinh cái gì, em đều hội tin tưởng anh."

Tôi lắc đầu, liều mạng mà lắc đầu."Khi đó anh chưa nói anh ở bên ngoài nuôi một nữ nhân!"

"Anh hiện tại chỉ hỏi em một câu, tin anh hay không?"

"Em không biết." Tôi lắc đầu.

Quay mắt nhìn về phía ánh mắt thất vọng và bất đắc dĩ của anh, tôi nghĩ lại rất nhiều chuyện đã qua, cùng nhau ăn lẩu, tại Lam Sơn ngẫu nhiên gặp nhau, đêm mưa anh đi đón tôi tan làm, còn có, trong đêm mưa, trên xe mãnh liệt yêu, trong phòng tắm, anh đã hứa với tôi...

Mọi chuyện cho tới bây giờ, tôi còn có thể tin anh sao?

Tôi thế nhưng không biết là nên tin anh, hay là tin chính mình.

Một phen chần chờ, tôi rốt cục vẫn hạ quyết định.

Ngạo mạn chậm rút tay về, cố gắng mà đem cánh tay anh trên cổ tay buông xuống, nhìn vào trước mắt một mảnh hắc ám, tay của tôi không ngừng mà phát run.

"Nha đầu?"

Tôi cuối cùng cởi ra đồng hồ, nhét lại vào tay anh, nói câu sau cùng

"Chúng ta chia tay đi."

Anh đã nói, chia tay là quyền lợi của tôi, mà tôi ngoài quyền lợi này không có gì khác...

Tôi bước đi, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, để nước mắt không rơi xuống được.

Anh không đuổi theo.

Chúng tôi xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Chúng tôi liền như vậy xong rồi?

Vừa nghĩ tới chúng tôi thật sự đã xong, chân tôi ngày càng mềm, giống như không chống đỡ được trọng lượng của chính mình, nháy mắt co đi

Tôi bước đi nhanh hơn, tưởng

nhanh thoát đi, chợt thấy trời đất xoay tròn...

Tôi thật sự chống đỡ không nổi, thân thể lung lay sắp ngã xuống thì được một cánh tay hữu lực nâng lên.

Sau, tôi cái gì cũng không biết .

...

Trong hôn mê, tôi cảm giác có người ở hôn tôi, theo đầu lưỡi cố chấp mà xâm nhập, một dòng sữa nóng ngọt thoảng qua kẽ răng, thấm dần vào cổ họng tôi.

Dạ dày trống rỗng khát vọng hương vị ngọt ngào này, tôi mơ mơ màng màng nuốt xuống, nhiệt lưu lưu tiến dạ dày lý, phi thường thoải mái.

Một lần lại một lần, tôi nghĩ mở mắt ra nhìn xem người đó là ai, có phải là

Diệp Chính Thần, nhưng mí mắt trầm không mở ra được.

Sau đó, tôi nặng nề mà ngủ.

...

Lại tỉnh lại, tôi nằm ở trên giường của mình, Diệp Chính Thần ngồi ở bên giường.

Anh thấy tôi tỉnh, bưng một ly sữa trên bàn cho tôi.

Tôi ngồi dậy, cười lạnh."Hiện tại xum xoe, anh không biết là đã quá muộn sao?"

"Trước sữa uống đã, sau chúng ta nói chuyện tiếp."

"Em với anh không có gì để nói, mời anh đi ra ngoài."

Anh thấy tôi không chịu uống, chính mình uống một hớp lớn, tôi sửng sốt một

chút, đợi đến khi phản ứng đã muộn, ngây người vài giây cũng đủ anh nâng gáy tôi lên, cường ngạnh mà hôn lên.

Sữa rót vào khoang miệng của tôi, ngọt mê người, tôi cắn răng không chịu nhận.

Anh buông cốc sữa, hai tay nắm cổ tay tôi muốn phản kháng, khống chế được cơ thể của tôi...

Không ngừng nghỉ mà hôn, hôn đến lúc tôi hít thở không thông, tôi khuất phục, không thể không nuốt xuống.

Khi anh đạt được mục đích, buông tay ra, bưng cốc sữa lên dùng ánh mắt khiêu khích nhìn tôi. Khi một người tự nhiên biểu lộ bản thân mình là một vô lại, tôi thật sự không có biện pháp.

Tôi không có lựa chọn nào khác,

lấy cốc sữa trong tay anh, tự mình uống sạch.

Uống xong, tôi rõ ràng thoải mái rất nhiều, có thể thấy được "Chất phụ gia" sữa Lí gia tinh khiết.

...

Anh ngồi gần một chút, chậm rãi mở miệng.

"Thực xin lỗi, chuyện của Dụ Nhân anh không nên gạt em."

"Sự tình đã đã xảy ra, giờ mới nói thì còn có ý nghĩa sao."

Chúng tôi đã, đã xong, tôi một lần tự nói với chính mình, sợ chính mình sẽ quên mất.

"Quan hệ giữa anh và Dụ Nhân không phải như là em tưởng." Ánh mắt anh phi thường chân thành kiên định, kiên

định làm cho không người nào có thể kháng cự mà tín nhiệm: "Cha Dụ Nhân cùng cha anh là bạn tri kỉ, anh cùng Dụ Nhân lại là học cùng đại học."

Tôi kinh hãi."Hai người đã sớm biết nhau.?!"

"Phải, biết nhau hơn mười năm ."

"Thanh mai trúc mã?" Tôi châm chọc cười cười. Lòng bàn tay âm thầm nắm chặt chiếc cốc không, chờ anh nói tiếp.

"Không phải. Anh thừa nhận cô ấy là một người con gái tốt, cha mẹ anh thích cô ấy. Thế nhưng vì phản cảm người khác bài bố cuộc sống của anh, tự nhiên anh đối với Dụ Nhân có chút phản cảm. Từ lúc anh cùng Dụ Nhân thi đỗ, học cùng đại học, anh đối với Dụ Nhân

cũng rất lãnh đạm."

Tôi đột nhiên nhớ tới Ấn Chung Thiêm, nhớ tới lão mẹ không dứt lải nhải, tôi không thể không thừa nhận, áp lực của cha mẹ quả thật làm cho bản thân hít thở không thông lại bất đắc dĩ.

"Hai năm trước, bọn họ muốn cho Dụ Nhân cùng anh đến Nhật Bản học, bị anh quả quyết cự tuyệt... Nhưng là, bọn họ vẫn an bài cô ấy đến đây. Em có nhớ không, hôm sinh nhật của anh, có một nữ nhân gọi điện thoại cho anh."

Tôi gật gật đầu, thật sự chăm chú nghe.

"Ngày đó, Dụ Nhân vừa tới Đại Bản, tại sân bay gọi điện thoại cho anh, anh tuy rằng không thích cô ấy, nhưng cũng không thể đem một nữ nhi mặc kệ

tại phi trường quốc tế. Ngày đó, anh đơn giản giúp cô ấy dàn xếp một chút, định trở về cùng em thương lượng một chút xem làm thế nào, hỏi chút ý kiến của em. Thế nhưng em uống say, luôn mồm nói 'Có một ngày chúng ta chia tay...' "

"Anh mới biết được em căn bản không tín nhiệm anh, em đối với anh có nhiều lắm hiểu lầm." Diệp Chính Thần thở dài, mấy phần cảm khái."Dù sao, chúng ta vừa cùng một chỗ, cảm tình không ổn định. Anh lo lắng em ngươi không tiếp thụ được Dụ Nhân tồn tại, bỏ anh... Đành phải trước mắt gạt em, thuê một phòng ở cho cô ấy, dàn xếp trước."

Anh lặng lẽ kéo nhẹ chăn, vây quanh trên người tôi, nói tiếp: "Anh vốn định chờ em tín nhiệm anh thêm một

chút, chờ Dụ Nhân quen thuộc hoàn cảnh, chính mình có thể chiếu cố bản thân... Rồi lại nói rõ với em. Sau đó, anh bận quá, cũng chẳng quan tâm chuyện này. Không nghĩ tới em gặp Dụ Nhân, ngày đó tại cửa hàng tiện lợi, anh thấy hai người nói chuyện phiếm, giống như rất quen thuộc, anh càng không biết làm như thế nào giải thích."

Tôi có chút lý giải ý nghĩ của anh, nhưng lại không thể không vạch một sự kiện trọng điểm anh đã quên nói

"Cô ấy thích anh, phải không?"

"Đúng, loại quan hệ này càng xấu hổ." Anh cười khổ: "Anh biết em khẳng định không tha thứ được chuyện anh đi quan tâm chiếu cố một người con gái thích anh, cho nên ngày đó tại cửa hàng

tiện lợi anh mới làm bộ như không biết."

"Anh thật sự một chút cũng không thích cô ấy?"

"Anh mà muốn yêu cô ấy, hai năm trước đã mang đến Nhật Bản , như thế nào phải đợi cho đến lúc gặp gỡ em mới làm cho cô ấy đến." Anh thở dài: "Nha đầu, chúng ta cùng một chỗ cũng lâu như vậy, tình cảm của anh đối với em, em hẳn là hiểu được... Anh nếu muốn cùng Dụ Nhân ở một chỗ, trực tiếp cùng em sẽ nói rõ ràng, làm gì phải lừa em..."

Nếu điều anh nói là thật, giống như cũng không phạm sai lầm không thể tha thứ.

Nhưng là Dụ Nhân nói, nếu tôi biết quan hệ của bọn họ, tôi nhất định sẽ chia tay anh.

Mà Diệp Chính Thần tựa hồ cũng có nhược điểm gì đó bị người khác nắm trong tay.

Tôi ẩn ẩn cảm thấy anh còn có việc gạt tôi, chuyện quan trọng nhất…

"Kia... Hai người đã ngủ cùng nhau sao?"

Chương26 : Gượng cười

Tôi chờ đợi đáp án của anh, quên cả hô hấp, đã quên trong nháy mắt, thậm chí tim quên cả đập, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Tôi sợ anh gật đầu, sợ vô cùng.

"Em cho anh là loại nam nhân nào?! Anh không thích cô ấy, làm sao có thể chạm vào?" Diệp Chính Thần chính nghĩa mà phủ nhận.

Tôi tâm tình nơi lỏng, có thể tưởng tượng lại Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân từ trước đến nay không có cái gì,

nhưng vẫn cảm giác như bỏ qua một cái gì đó.

Tôi lại không tin mà hỏi lại lần nữa."Thật sự không có sao? Uống rượu, hoặc là nhất thời cầm giữ không được, hoặc là cô ấy..."

Không có chần chờ, anh trực tiếp dứt lời tôi."Không có, một lần đều không có."

Tâm linh cũng không có phản bội, thân thể cũng vậy, tôi không tìm ra bất cứ lý do nào trách anh, trừ bỏ có ý giấu diếm có thiện ý.

Tôi ẩn ẩn nghe Diệp Chính Thần giải thích hợp tình hợp lý, nghĩ kỹ lại có một chút còn giấu diếm, bởi vì lời giải thích của anh rất theo lẽ thường phải làm, nếu hết thảy sự tình phát triển theo

phương hướng đó anh sẽ không cần lo lắng, giấu diếm, lại càng không phải chịu Dụ Nhân uy hiếp...

Tôi suy nghĩ cẩn thận, một nam nhân không thương một nữ nhân, lại vẫn duy trì lui tới cùng cô ấy, bọn họ nhất định có quan hệ gì. Tôi đột nhiên nghĩ tới một cái vấn đề trọng yếu.

"Hai người từng có hôn ước sao?"

Tôi nhìn kỹ phản ứng của anh, nhằm bắt giữ biểu hiện ánh mắt anh, lấy phán đoán là anh sẽ phủ nhận. Trên thực tế, điều này không xảy ra, Diệp Chính Thần căn bản cũng không có tính gạt tôi.

Anh trầm mặc, mặt cúi thấp, tránh né ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của tôi.

Đây là đáp án, lửa nóng chờ mong theo đáp án này công bố chợt phục hồi,

tư duy cũng như bị đóng băng, bình thường bình tĩnh.

Một người nam nhân, bị gia đình cường thế, đính hôn cùng một nữ nhân chính mình không thương. Về sau lại gặp gỡ người mình thích, anh đã giãy dụa cùng mâu thuẫn, cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí, ruồng bỏ thệ ước của chính mình.

Tôi còn không tìm thấy lý do trách cứ anh. Dù sao, một người nam nhân không có duyên yêu mình, như vậy anh có làm việc gì cũng có thể hiểu được, ít nhất tôi có thể tha thứ, về phần Dụ Nhân... Tôi không biết, tôi không thể lý giải được sự trầm mặc đáng kể của cô ấy, càng không hiểu nổi cô ấy đối với ta mà nhẹ ý cười?

Dù sao nếu tôi là cô ấy, tôi sớm lựa chọn buông tay.

Tựa như hiện tại...

Tôi đưa hai tay nắm chặt chăn, cất giấu nội tâm ba đào mãnh liệt mà chua xót."Anh đi đi."

Anh ngạc nhiên ngẩng đầu."Em... Vẫn không thể tha thứ anh?"

"Em không trách anh." Tôi cố gắng mỉm cười với anh, chắc rất là khó coi: "Anh nên xin cô ấy tha thứ, không phải em."

"Nha đầu..."

Thấy anh đưa tay về phía anh, tôi lập tức đem tay đưa ra phía sau lưng, xê dịch thân thể hướng sâu vào trong giường, tỏ vẻ ra cự tuyệt."Dụ Nhân nói rất đúng, em không có khả năng tiếp tục

cùng một chỗ với anh. Mặc kệ em rất thích, em cũng không thể cùng với một nam nhân đã có vị hôn thê kết giao. Thực xin lỗi!" Tôi luôn luôn đối với dối trá lễ phép của người Nhật Bản thực khinh bỉ, thế nhưng lại bất tri bất giác lại học được.

Câu "Thực xin lỗi" này thật sự thật đáng buồn, nhưng là buồn cười.

Anh có chút nóng nảy, vội vã mong tôi đồng ý: "Em cho anh một chút thời gian, anh có thể xử lý tốt chuyện này."

Bao lâu? Ba năm?

Dùng thời gian ba năm chờ một nam nhân có vị hôn thê, đáng giá sao?

Tôi nhìn người trước mắt, đổi thành nam nhân khác đương nhiên không đáng giá, là anh...

Có lẽ...

Tôi chạy vào toilet, mở nước lạnh với mức mạnh nhất, liều mạng dùng nước lạnh rửa mặt, buộc chính mình bình tĩnh.

Nhìn bên phải kệ thấy đồ của anh vẫn chỉnh tề bày ở đó.

Thấy chúng nó, nước từ trên mặt không ngừng chảy xuống, tôi không không ngừng dùng nước lạnh rửa mặt...

Tôi nhìn qua gương thấy anh, đứng ở phía sau lưng tôi, tựa hồ có vô số lời muốn nói nhưng không cách nào nói ra khỏi mồm.

"Ra ngoài!" Tôi dùng hai tay cầm đại đồ của anh, nện trở lại vào người anh."Cầm đồ của anh, ra ngoài!"

Anh vẫn không nhúc nhích, đồ vật từ trên người anh đổ xuống mặt đất, tiếng

rơi nặng nề liên tiếp không ngừng....

"Em không muốn nhìn thấy anh." Tôi nói.

"Em căn bản không có yêu anh..." Diệp Chính Thần bình thản mà nói, không có sắc thái cảm tình, thanh âm mơ hồ giống như ở phương xa.

Anh đi rồi, nhẹ nhàng khóa cửa phòng tôi.

Bóng lưng cô đơn lại một lần đâm vào trong lòng tôi, từng mũi đâm vào lòng tôi, từng mũi lại từng mũi…

Vòi nước không ngừng chảy, tràn cả bồn, rơi trên mặt đất. Tôi bám vào vách tường, chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhặt đồ đã bị nước chảy vào, bàn chải đánh răng, khăn mặt, chén thủy tinh vỡ…đem ném thúng rác.

Tôi thật sự hy vọng thủy có thể chảy qua người tôi, chôn vùi lòng khiêu, như vậy lòng mới không còn muốn anh...

...

*

Từ ngày đó về sau, tôi chưa gặp lại qua Diệp Chính Thần.

Anh giống như im lặng biến mất khỏi cuộc sống của tôi, hoặc là chưa bao giờ từng xuất hiện.

Tôi tiếp tục đi học, xem tư liệu, dưỡng vi khuẩn.

Bất kể ngày nào, không kể ngày nghỉ, không thèm nghĩ đến mọt chuyện tôi chuyên tâm đi học, chuyên tâm ghi bài, chuyên tâm tại phòng thí nghiệm nghiên cứu tư liệu, toàn tâm toàn ý nuôi vi khuẩn.

Diệp Chính Thần viết tổng kết cho tôi, tôi cũng chuyên tâm đọc, mỗi điều anh chú thích, từng câu từng chữ rõ ràng, đánh dấu những ký hiệu trọng điểm.

Với tôi mà nói anh viết xuống một cái dấu chấm than đều là ý trọng điểm

Dưỡng vi khuẩn đến vài ngày mấu chốt, tôi mang chăn đệm đến phòng nghiên cứu, cứ ba tiếng lại mặc đồ phòng hộ đi quan sát chúng một lần. Có một lần phó giáo sư đến phòng thí nghiệm lúc sáng sớm, thấy tôi đang thu chăn đệm thì phi thường khó hiểu. Tôi nói cho ông tôi đang dưỡng vi khuẩn, lúc nào cũng phải chú ý. Phó giáo sư thay đổi thái độ đối với tôi, càng ngày càng thân thiết, cư nhiên còn dối trá mà nói với tôi: phải chú ý nghỉ ngơi.

Tôi cũng dối trá mà nói: "Cám ơn!"

Ở lâu tại Nhật Bản, con người thật sự càng ngày càng dối trá.

Tôi cùng bằng hữu cười nói chuyện phiếm, hưng phấn mà lôi kéo Lăng Lăng đi đi dạo phố, để cho người khác đã thấy tôi tốt vô cùng, kỳ thật, mỗi lần nằm ở trên giường, đắp nhanh chăn không hề có chút độ ấm, đều sẽ nhớ lại Diệp Chính Thần thường xuyên bị tôi chẩm ma bả vai, nhớ lại lúc gối đầu chúng tôi hai tay nắm chặt. Mất ngủ thì trong bóng tối nhìn chằm chằm chữ "Chính" đầy tường, từng nét từng nét mà chậm rãi sổ

Có đôi khi, sát vách truyền đến tiếng ca, uyển chuyển động lòng người *《thiên hương》*.

Tôi cắn tay của mình yên lặng mà

rơi lệ, dối trá ngay cả khóc cũng không chịu để cho người sát vách nghe thấy...

Còn có một lần, tôi nấu đầy một nồi mỳ, nghĩ mang cho anh một ít... Lại cắn răng nhịn xuống.

Tôi gọi điện thoại cho Tần Tuyết, cô ấy nói đã ăn, tôi lại gọi cho Lăng Lăng, cô ấy nói nói đang ở phòng nghiên cứu làm thí nghiệm.

Tôi đơn giản ăn một mình, đem mỳ tất cả đều ăn sạch.

Lăng Lăng quay về tới tìm tôi, tôi vừa ăn xong mỳ, mắt đỏ hồng cười cười với cô ấy.

Cô ấy thở dài, thật sâu mà thở dài.

Ta còn dối trá thuyết: "Ta không sao."

"Bạn cùng Diệp Chính Thần cãi

nhau?"

Tôi tiếp tục lắc đầu."Không phải cãi nhau, là chia tay."

Cô ấy cũng không kinh ngạc, cười vui vẻ."Lại chia tay?"

"Lăng Lăng..." Tôi chăm chú mà nhìn cô ấy."Nếu người bạn yêu đột nhiên xuất hiện một vị hôn thê, bạn sẽ làm gì?"

Lăng Lăng không cười nữa, đi đến ban công, nhìn về phía mảnh rừng cây hoa anh đáo đối diện, hoa tươi đã không còn, chỉ còn cành và lá xum xuê.

"Tớ..." Nhắc tới người kia, trong mắt cô ấy nồng đậm đau thương không thể che dấu. Tôi nghĩ cô ấy nhất định yêu thảm người kia."Chỉ cần anh ấy không buông tay, tớ sẽ chờ anh ấy, bao lâu cũng có thể..."

Cô ấy buồn bã nói: "Có những người. Một khi đã yêu người ta, không có cách nào lại yêu được người khác..."

Cô ấy còn nói: "Thực yêu một người, vì cái gì muốn đem người đó tặng cho nữ nhân khác? Là vị hôn thê thì đã sao? Không phải còn chưa kết hôn sao!"

...

Lăng Lăng đi rồi, tôi đứng ở ban công, một đêm không ngủ.

Có những người. Một khi đã yêu người ta, không có cách nào lại yêu được người khác...

Thật sự không có biện pháp .

So với cả đời, ba năm cũng không dài lâu...

Sáng sớm hôm sau, tôi rửa mặt xong, tinh thần cố gắng chuẩn bị đến

trường, Phùng ca chạy tới gõ cửa phòng tôi, hỏi tôi có thấy Diệp Chính Thần không.

Tôi nói cho anh ấy: "Em hai mươi mấy ngày không gặp."

Anh nói tối hôm qua mọi người tại căn tin tán gẫu đến Diệp Chính Thần, đều nói đã lâu chưa nhìn thấy anh, ngay cả tiểu Lâm học cùng khoa anh cũng chưa gặp.

Tối hôm qua Phùng ca gọi điện cho anh, điện thoại tắt máy.

Tôi đột nhiên nhớ tới sát vách ngẫu nhiên mà truyền đến tiếng ca, khinh phiêu phiêu như thiên đường chi âm...

Sắc trời âm trầm, mây bay mênh mông, hành lang bừng tình làm chân tôi khuỵu xuống, tôi nắm lấy rào chắn, miễn

cưỡng đứng vững.

Trong vòng một giây, tôi quên cả mang giày, vọt tới trước của phòng Diệp Chính Thần, đem hết toàn lực ấn chuông cửa, vừa ấn, vừa đập đập cửa phòng.

"Sư huynh, sư huynh! Anh có trong đó hay không? mở cửa."

Bên trong im lặng, không âm thanh âm.

Tôi bắt đầu phá cửa, phát điên mà đập cửa."Diệp Chính Thần, em biết anh trong đó, anh mở cửa!"

Anh vẫn không trả lời.

Máu toàn thân tôi như ngưng tụ thành băng, bàn tay gắt gao đập lên cửa lạnh lẽo, thanh âm điều chỉnh."Anh đừng làm em sợ, anh mở cửa, nhanh lên mở cửa..."

Phùng ca đem tôi kéo sang một bên, hung hăng dùng chân đạp cửa, rống to vào bên trong: "Diệp Chính Thần, mau mở cửa..."

Bên trong phòng thực sự yên tĩnh.

Tôi sợ tới mức lui về phía sau, lúc này đây thật sự giống như rơi vào vách núi đen vạn trượng, rơi tan xương nát thịt.

"Em chờ chút, anh đi xuống văn phòng lầu dưới mượn cái chìa khóa." Phùng ca nói.

Tôi mù quáng mà gật đầu, căn bản nghe không rõ anh nói cái gì.

Phùng ca chạy xuống dưới lầu, tôi một giây cũng không thể chờ, tôi phải biết rằng anh bị làm sao, tôi không thể nào chờ được...

Lảo đảo chạy trở về phòng, tôi cầm ghế dựa chạy đến ban công, giẫm lên ghế dựa đu lên thanh chắn cao hai thước kia.

Tôi cũng không biết chính mình như thế nào mà lên được , chỉ cảm thấy phía sau có một cỗ động lực thật lớn phụ giúp tôi, tôi lập tức liền lên được.

Đợi cho thân thể nằm ở đỉnh tấm ngăn, nhìn nhìn lại phía dưới khoảng cách hai thước rất cao, đầu tôi một trận choáng váng.

Phòng Diệp Chính Thần, bức màn sắc xanh nhạt không ngờ như thế, nhìn không thấy được hết thảy bên trong.

Tôi cắn răng một cái, nhắm mắt lại nhảy xuống.

Thân thể nghiêng ngả trầm xuống, người nằm lăn trên mặt đất. Tôi làm sao

lo lắng sự đau đớn bén nhọn trên người, lấy tốc độ nhanh nhất đẩy ra cánh cửa sổ sát đất nhìn ra ban công, chạy vọt vào.

...

Tôi từ lúc quen Diệp Chính Thần cho tới bây giờ đều là ăn mặc sạch sẽ, lộ vẻ khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, mặt anh không một chút máu nằm trên mặt đất, giống như một người chết...

Nhà anh luôn luôn sạch sẽ, giờ bày đầy lon bia, đầy trên cả mặt đất.

Trong phòng nồng nặc mùi rượu gay mũi.

Đây không phải là Diệp Chính Thần tôi đã biết, không phải...

Anh sẽ không yếu ớt như vậy!

Tôi chạy qua ôm lấy anh, thân thể

anh vẫn mềm, vẫn là nóng. Tôi mới tìm được chút khí lực, liều mạng lay anh."Anh rốt cuộc làm cái gì, anh rốt cuộc muốn thế nào!"

Sau đó tôi nằm ở trên người anh, lên tiếng khóc lớn, tôi cái gì đều không muốn làm, thầm nghĩ khóc...

Phùng ca cùng người của quản lý nhà trọ từ bên ngoài mở cửa, chạy vào. Phùng ca thấy tôi có chút kinh ngạc, lại nhìn xem cửa sổ đã mở ra, hiểu được.

Phùng ca không nói hai lời cõng Diệp Chính Thần lên hướng bệnh viện Phong Trung y viện chạy.

Anh ấy cư nhiên không có anh trước tiên chết hay sống, không có hỏi tôi cùng Diệp Chính Thần thế nào, cũng không có kêu xe cứu thương, anh ấy giống như

cũng không có thất kinh, đoán chắc Diệp Chính Thần còn có được cứu trợ...

Tôi lúc ấy đã hoàn toàn rối loạn, đầu óc trống rỗng một mảnh, cũng đã quên kêu xe cứu thương, chỉ biết đi theo phía sau Phùng ca chạy.

...

Trong bệnh viện, bác sỹ phòng cấp cứu cho Diệp Chính Thần khẩn cấp truyền dịch, vừa truyền dịch vừa kiểm tra.

Tôi đuổi theo phía sau hỏi: "Bác sỹ, anh ấy thế nào? Có nguy hiểm tánh mạng hay không?"

Bác sỹ nói: "Không sao, còn cứu được. Cô đi bên ngoài chờ..."

Tôi mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở trên ghế bên ngoài, xoa mắt cá chân sưng

đỏ.

Phùng ca đi theo tôi bước ra, quệt quệt mồ hôi trên trán, thở hổn hển."Hai người cùng một chỗ, giận dỗi, cãi nhau, cái này thực bình thường, hai người bọn em phải biến thành như vậy sao?"

Tôi không nói lời nào, tôi không có ngôn ngữ có thể biểu đạt tâm tình của mình.

Phùng ca tức lên, giận đến nỗi đi vòng vòng.

"Em, ai! Anh thực chưa thấy người con gái nào ý trí sắt đá như em vậy, hắn đã ra như vậy, em vẫn không thể tha thứ hắn..."

"..."

Lúc ấy trong đầu tôi loạn thất bát tao. Về sau nghĩ lại chuyện này, tôi đặc

biệt bội phục năng lực trinh thám của Phùng ca, chỉ thấy một màn như vậy, chỉ biết tôi cùng Diệp Chính Thần giận dỗi, có thể đoán được là tôi không chịu tha thứ cho anh. Để ý thấy nam nhân ngành kỹ thuật, tư duy lô-gích quả nhiên cường hãn.

Phùng ca thấy tôi còn không mở miệng, nén giận ngồi xuống bên cạnh tôi."Em ngẫm lại xem, vạn nhất hôm nay anh không tìm hắn, vạn nhất hắn thật sự đã chết... Em một chút cũng không hối hận..."

"Anh đừng nói nữa."

Tôi chỉ thấy hối hận, vừa nghĩ tới Diệp Chính Thần chết trong lòng tôi, tôi nghĩ sẽ ôm anh từ trên lầu nhảy xuống đi...

Tôi thật không nghĩ tới anh sẽ như vậy!

Anh bình thường nhìn qua không phải yếu ớt như vậy.

"Ai!" Phùng ca thở dài đưa cho khăn tay cho tôi."Anh không biết bọn em xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết hắn đối với em toàn tâm toàn ý..."

Diệp Chính Thần khi...tỉnh lại, thấy tôi, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười, chậm rãi đưa tay về phía tôi.

Tôi đưa tay xuống dưới giường, thản nhiên nói cho hắn."Về sau đừng làm việc ngốc như thế này."

Anh nói: "Anh không làm chuyện gì điên rồ, anh chỉ là không muốn ra ngoài... Không muốn gặp bất luận kẻ nào, làm một chuyện gì."

Tôi nói: "Kia em đi trước, chịu khó nghỉ ngơi."

Tôi đứng lên, anh đột nhiên dùng cánh tay đang truyền dịch kéo lấy tay áo tôi, không có dùng sức, cũng có thể là không có khí lực.

Tôi lại bị anh kéo lại, bình tĩnh dần dần hòa tan."Em đi gọi điện thoại cho Dụ Nhân, bảo cô ấy đến với anh."

Anh thả tay xuống, cay đắng cười cười."Quên đi, em muốn đi thì đi đi."

Tôi muốn đi, dưới chân như mọc rễ, không thể di động.

Anh hỏi tôi: "Em có biết cảm giác mất tự do không?"

"..." Tôi không biết.

"Không nhớ rõ khi nào thì bắt đầu, anh biến thành một người sống như bị

chụp mũ... Không phải vì trốn tránh sự thật, mà là bị người khác nhốt ở bên trong..."

Tôi bị lời nói của anh hấp dẫn, không tự chủ được ngồi xuống đi...

Anh nói cho tôi biết, anh từng là một người không chịu bất luận kẻ nào thúc ước, mãi đến có một ngày, có một cái mũ sắt khóa anh lại.

Người khác muốn anh đứng, anh không thể ngồi xuống; người khác muốn anh ngồi xuống, anh không thể đứng.

Anh không chỉ bị trói buộc như vậy, tư tưởng cũng bị giam cầm, mặc kệ người khác muốn anh làm gì, anh chỉ có thể lựa chọn phục tùng, không có quyền lợi nói "Không" .

Với anh mà nói, Dụ Nhân cũng là

một cái khóa, gắt gao chế trụ anh.

Anh hỏi tôi: "Một người đối với khóa sinh ra cảm tình không?"

Tôi đáp: "Không biết."

Anh nói: "Anh sẽ không, anh nghĩ mọi biện pháp đem khóa dỡ xuống."

Anh muốn không nhiều lắm, chỉ hai chữ "Tự do" .

Năm rộng tháng dài bị giam cầm, anh không chịu nổi nữa, thật nhiều thứ anh đều muốn tránh thoát cởi bỏ chiếc mũ trên đầu, nhưng anh không làm được.

"Vì cái gì không làm được?" Tôi hỏi anh.

"Vì trách nhiệm, vì..."

Anh không nói tiếp, thay đổi đề tài khác.

...

Anh nói: có một lần cuối mùa thu mỹ lệ, anh gặp được một người con gái, cô ấy bất lực mà đứng ở bên đường. Anh thực thích giúp người con gái này, không phải vì mỗi người đều cảm kích anh, nhưng người con gái này lại thực sự cảm kích, mới anh ăn một bữa tối ngon miệng.

Cô ấy gọi anh: sư huynh. Giọng nói ngây thơ, giống như kêu ca ca của mình.

Anh thích xưng hô này, cho nên, anh gọi cô ấy: "Nha đầu."

Coi cô ấy như tiểu muội muội của mình.

Năm rộng tháng dài, anh càng ngày càng thích tiểu muội muội này, thích căn phòng cô ấy ấm áp tràn ngập hương vị khói lửa gia đình.

Mỗi lần mỏi mệt, đều muốn qua

ngồi trong chốc lát.

Có một ngày, trong bệnh viện nội trú, có một bệnh nhân đã chết- một bé gái mười hai tuổi.

Cô bé Nhật bản này thật đáng yêu, cô bé không biết nói tiếng Trung, nhưng mỗi lần thấy anh, đều hội dùng tiếng Trung ngọng nghịu gọi anh: đại ca ca. Sau đó che miệng nhìn anh cười.

Tiểu nữ hài nhi đi rồi, anh ngồi tại giường bệnh của cô bé ngồi đến khuya, rồi kéo một thân mỏi mệt trở về.

Anh rất muốn tìm ai đó nói chuyện, lại không biết nên tìm ai. Đi qua hành lang, anh tại phòng sát vách đứng thật lâu.

Đêm khuya như vậy , gõ cửa phòng của một cô gái độc thân không thể nghi

ngờ là rất đường đột.

Trải qua chần chờ, anh vẫn nhấn chuông cửa phòng cô ấy.

Cô ấy nghe được là anh, rất nhanh mở cửa, mặc một thân áo ngủ đơn bạc, ánh mắt đơn thuần mà thiên chân.

"Em nói, mấy giờ rồi, anh lấy em làm khuê nữ mà sai sử đâu!?" Cô ấy bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn nộn hồng nhạt thầm oán anh, khóe miệng cùng ánh mắt lại mang theo ý cười sáng lạn.

Anh bỗng nhiên rất muốn ôm cô ấy một cái, rất muốn, rất muốn...

Anh thậm chí còn xúc động, muốn tránh thoát trói buộc, đem tay nắm lấy cô ấy, đem cô ấy vĩnh viễn ở lại một cái địa phương với anh, vĩnh viễn...

Cô ấy cầm khăn mặt cho anh lau

mặt, vì anh nấu mì...

Anh vụng trộm liếc mắt lên cái chăn màu hồng nhạt đang cuộn thành đống ở trên giường, thực ấm áp, ngủ ở trên đó nhất định thực thoải mái...

Anh nghĩ đến anh chính là bị gông cùm xiềng xiếc lâu lắm, mới có loại xúc động mãnh liệt muốn thoát trói buộc.

Mãi đến một ngày mùa hạ, mưa to, anh đi đón cô ấy trở về.

Anh ngồi trên xe, thấy một người thầm mến cô ấy thật lâu, một tay nắm lấy tay cô ấy, một tay ôm eo, mà cô ấy cũng không có phản kháng, nhẹ nhàng nhìn người đó. Anh chưa bao giờ có cái cảm giác phẫn nộ mãnh liệt như lúc này, hận không thể xông ra vặn bung tay của người con trai kia, đem cô ấy ôm ở trong lòng

mình, không bao giờ cho nam nhân khác cơ hội nữa.

Một khắc này, anh biết, anh đã yêu cô ấy...

Cô ấy bị ướt mưa, thấm lên thân thể đã gợi lên dục vọng tối nguyên thủy của nam nhân.

Đúng vậy, dục vọng, đem cô ấy đặt ở dưới thân, đem chính mình chôn ở trong cơ thể cô ấy, thấy cô ấy mị nhãn như tơ, nghe tiếng cô vì dục vọng mà uyển chuyển rên rỉ...

Anh biết anh không thể yêu bất luận kẻ nào, anh ngay cả yêu một người tự do đều không có.

Anh cố gắng giãy dụa, cố gắng buông tha, cuối cùng rốt cục tại một đêm mưa sa gió giật, cô khóc nói: anh để cho

em một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục...

Anh làm sao không như vậy, cũng một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục...

Ngay từ đầu, anh chỉ biết chính mình sai lầm rồi, anh sẽ làm cô bị thương tâm.

Anh không nên mưu toan đi tìm cầu tự do, anh nên thành thành thật thật đứng ở bên trong, chờ người khác thả anh ra...

Nhưng anh rất khát vọng cái cảm xúc mãnh liệt này, thật sự anh chưa bao giờ có khác vọng giống như vậy, giống như chỉ cần ôm cô, tài năng có được cái tự do tối nguyên thủy này.

Anh không phá được gông xiềng trên người, nhưng không cách nào tự

kiềm chế mà càng lún càng sâu...

Nghe xong chuyện này, tôi cái gì đều không nói nên lời.

Tôi không thể tưởng được một nam nhân cười đến phóng đãng không kiềm chế được, nâng tay tiêu tiền như nước, sống lại đáng thương hèn mọn như thế...

Tôi muốn ôm lấy anh, cho anh ấm áp, cho anh tự do, nói cho anh: làm cho chúng ta yêu một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục…

Cho dù ngã tan xương nát thịt, chúng ta xương cốt muốn vỡ còn cùng một chỗ.

Tôi cắn răng chịu đựng mắt cá chân còn đau đớn đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Tôinghe thấy anh nói: "Nha đầu, anh rất nhớ em..."

Chương27 : Nhắm mắt nói dối

Tôi cắn răng, gắt gao cắn răng, trong lòng hò hét cả một vạn lần: Không thể! Không thể! Anh có vị hôn thê! Anh có vị hôn thê!

Tôi nói xuất khẩu nhưng là...

"Nhớ cái mà nhớ, em đi làm cho anh nồi canh!"

Câu này vừa nói ra mồm, tôi hận không thể cho mình một cái tát. Không tiền đồ a! Quả thực không có thuốc nào cứu được!

"Anh muốn ăn canh xương Đông qua, thêm nhiều xương vào." tiếng nói anh trở nên trong trẻo vô cùng.

"Biết rồi."

Ai! Tôi chắc kiếp trước là thiếu nợ anh rồi.

...

Đã vào hạ, nắng gắt và phá lệ nóng.

Tôi đạp xe đi siêu thị, mồ hôi như mưa mua đầy một đống xương, thịt bò, còn cả các loại rau dưa, hoa quả về nhà, giống như lồng hấp mà quýnh cả lên trong bếp.

Nước trong nồi chậm rãi sôi, tôi thất thần mà nhìn chằm chằm hơi nước bốc từ trong nồi, bọt khí từng vòng từng vòng trong nồi quay cuồng.

Tôi không biết mình làm đúng hay

không. Tôi cũng không biết trong lòng Diệp Chính Thần, tôi cùng Dụ Nhân bị vây ở vị trí gì.

Tôi là người, không phải thần thánh, thấy tận mắt người yêu vì tôi mà tra tấn chính mình đến bất tỉnh nhân sự, tỉnh lại còn nói một phen tình ý chân thành thiết tha như thế, tôi như thế nào lại không cảm động, như thế nào mà lại tiếp tục dối trá nói với anh: em không muốn cùng một chỗ với anh.

Nhưng là về mặt cảm tình có thể chấp nhận, không có nghĩa là lý trí cũng có thể chấp nhận, dù sao anh có một vị hôn thê danh chính ngôn thuận, chân thật tồn tại giữa chúng tôi.

Trước kia, tôi bị lừa gạt mà trốn tránh thì cũng đúng.

Hiện tại, sự thật xảy ra ngay trước mắt, tôi mới là người con gái không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tôi làm như thế nào mà đối mặt với Dụ Nhân —— vị hôn thê chính quy của Diệp Chính Thần.

Người càng sợ đối mặt với cái gì, thì lại càng sớm gặp.

Giữa trưa, tôi đang cầm vừa canh bổ dưỡng nóng sốt đi vào phòng bệnh, vừa vặn gặp được Dụ Nhân tại đó.

Tôi từ trước đến nay chưa gặp phải tình cảnh nào xấu hổ như thế.

Ba người đứng trong ánh nắng chiếu vào, hai người là hôn phu thê danh chính ngôn thuận, quen biết nhau hơn mười năm... Mà tôi, hận không thể đem mặt mình giấu ở nơi vĩnh viễn không có người thấy.

Thấy tôi vào cửa, Dụ Nhân ngồi ngay ngắn trên ghế cạnh giường chỉnh trang lại váy áo, mỉm cười tao nhã nhàn nhạt sau lưng còn như lộ ra vị hơi châm chọc.

Tôi nghĩ tìm kẽ hở mà chui xuống cùng không còn kịp, đành phải cúi đầu kiên trì đến bên cạnh bàn, đem canh bổ dưỡng đặt lên bàn.

"Sư huynh, canh anh tranh thủ uống lúc nóng... Ách... Em hôm nào lại đến thăm anh." Nói xong, tôi không dám dừng lại một lát mà đi hướng ra ngoài cửa.

"Nha đầu." Diệp Chính Thần bảo tôi.

Tôi quay đầu cười, nhìn anh cười cứng ngắc, nhìn Dụ Nhân cười còn cứng ngắc hơn, cười đến toàn bộ cơ mặt đều tê

liệt .

"Hai người chậm rãi tán gẫu, em không quấy rầy ."

Ra cửa, tôi còn đặc biệt có lễ phép mà giúp người khác đóng cửa lại.

Đây là cảm giác làm tiểu tam sao?

Thực TNND tiện (câu chửi)

Tâm tình buồn tới cực điểm, tôi một chân đá vào vách tường trên hành lang, một trận đau đớn thảm thiết đánh thẳng vào khu thần kinh trung ương, tôi ôm mắt cá chân, vừa nhảy, vừa nước mắt giàn dụa.

May mắn không có người thấy bộ dáng hiện tại của tôi, bằng không tôi càng không có mặt mũi gặp người khác..

Khập khiễng đi ra bệnh viện, trở lại nhà trọ, trong phòng còn lưu lại hương

thơm canh xương Đông qua. Tôi nghĩ lại chính mình còn chưa có ăn cơm trưa, mở ra cái nồi, đem nửa bát xương vụn cùng ít nước canh còn lại đổ ra, từng thìa từng thìa uống vào, xương cốt cũng ăn nát nuốt xuống…Sách nói như vậy rất bổ.

Uống xong canh, tôi lấy ra hòm thuốc hôm đi cha già chuẩn bị cho, tìm hoa hồng du, ngồi ở trên giường, chậm rãi bôi hoa hồng du lên mắt cá chân.

Vừa bôi, vừa mắng: Diệp Chính Thần chết tiệt, Diệp Chính Thần lang tâm cẩu phế, như thế nào lại không chết.!

Tôi mắng đang hăng, di động vang lên, tôi nhảy lò cò đi lấy di động, vừa thấy dãy số biểu hiện, vừa vặn là người nam nhân phụ lòng người, lang tâm cẩu phế kia.

Tôi giận đến tốn hơi thừa lời, vịn vào ghế dựa mà ngồi xuống, mở ra điện thoại."Uy."

"Canh xương uống ngon lắm." Anh nói: "Buổi tối còn nữa không?"

"Có, canh hoa tâm cây củ cải nấu lang tâm cẩu phế."

Anh phá lên cười, tiếng cười trong sáng qua điện thoại phá lệ dễ nghe, như một dòng suối mát lạnh, tôi nghe thấy có chút ngây ngốc."Có cần tới chỗ anh lấy ít nguyên liệu?"

"Vị hôn thê hoàn mỹ, tao nhã, hào phóng cùng khoan dung của anh đi rồi à?"

"Đi rồi, về sau sẽ không đến nữa."

"..." Tôi không nói gì mà chống đỡ, cúi đầu chậm rãi xoa nắn mắt cá chân

vừa bôi hoa hồng du.

Thấy tôi không nói lời nào, anh trịnh trọng giải thích với tôi: "Nha đầu, thực xin lỗi, anh cam đoan tính huống giống hôm nay sẽ không còn phát sinh."

"Ân." Tôi hít vào một hơi. Anh có bản lĩnh đem Dụ Nhân đuổi đi, có thể làm cho quan hệ xấu hổ giữa ba người không lại lộ ra ngoài ánh sáng, không có nghĩa là Dụ Nhân không tồn tại, cô ấy vĩnh viễn tồn tại, giống như một bế tắc không giải quyết chắn ngang giữa tình yêu giữa tôi và Diệp Chính Thần.

"Em không tin?"

Tôi không trả lời mà lắc đầu. “Buổi tối em đưa cơm chiều cho anh."

Cúp điện thoại, tôi tiếp tục xoa, xoa mắt cá chân đang nóng lên....

Buổi tối, tôi mang canh cà chua thịt bò, còn chuẩn bị đồ ăn cho hai người mang đi bệnh viện.

Trước khi vào cửa, tôi cố ý nhìn xem bên trong, Diệp Chính Thần đang ở trên giường bệnh xem tài liệu chuyên ngành, thỉnh thoảng nhìn xem đồng hồ, tinh thần và trạng thái anh tốt hơn so với buổi sáng, đủ thấy công lao của canh xương đông qua không thể bỏ qua. Tôi nhìn kỹ xem các phương hướng, xác định không có Dụ Nhân ở bất cứ góc nào.

Tôi đẩy cửa ra đi vào, cố chịu đựng chân đau để đi cho vững vàng. Diệp Chính Thần vừa thấy tôi, trên mặt nhất thời sáng rọi.

Tôi vừa ngồi xuống, Diệp Chính Thần ngạc nhiên mà dí sát vào người tôi

ngửi, từ trên xuống dưới đánh giá tôi một phen, cuối cùng dừng tại mắt cá chân sưng đỏ của tôi."Chân em bị thương?"

Tôi thật ngu ngốc, như thế nào quên mất anh là một bác sỹ, tôi không nên dùng hoa hồng du, không nên mặc váy.

Tôi làm như không có việc gì, ngồi xuống."Không có việc gì, mắt cá chân bị sưng một chút."

Anh dịch thân thể vào bên trong, để ra một chỗ trống trên giường, vỗ vỗ xuống "Ngồi xuống đây, anh xem xem."

Thấy anh mặc đồng phục bệnh nhân lại nghiễm nhiên mang tư thế của một y sĩ trưởng, tôi ngoan ngoãn ngồi ở bên giường anh, cởi giầy, đem chân bị thương đặt ở trên giường, Anh nhẹ nhàng xoa bóp một chút chỗ sưng, hơi chút đau

đớn làm chân tôi không khỏi run lên.

Anh giương mắt nhìn tôi, đôi mắt thâm sâu nghiêm túc."Sao lại bị thương ?"

"Buổi sáng nhảy qua ban công, không cẩn thận va vào." Tôi không nói cho anh, giữa trưa tôi lại đá một cái lên tường.

Hai lòng bàn tay của anh bao hết mắt cá chân của tôi, một dòng nước ấm vây quanh phía trên làm trướng đau từng trận. Nhìn thấy sắc mặt anh tái nhợt, ánh mắt tự trách, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được nội tâm anh yêu thương cùng trìu mến.

Tôi tin tưởng, cái gì cũng có thể là giả, tình cảm của anh đối với tôi nhất định là thật sự. Cho dù sự tín nhiệm này

giống như bức tường thành dựng trên bờ cát, dễ dàng sụp đổ trong bão tố nhưng tôi vẫn không ngừng gia cố tường thành.

"Ngày mai đừng tới, ở lại phòng trọ mà nghỉ ngơi. Nhớ kỹ ít nhất ba ngày kiêng đi lại, một tháng không thể đạp xe đạp." Anh vừa mát xa cho tôi vừa dặn dò.

"Em còn mang cơm cho anh a?"

Anh xoa xoa tóc tôi, sủng nịch than nhẹ."Nha đầu ngốc."

Tôi tình nguyện là một nha đầu ngốc, ngây ngốc mà giữ lại hạnh phúc của chính mình, cái gì cũng không để ý.

Anh lấy dưới gối ra cái đồng hồ Hải Âu của tôi, lại một lần nữa mang vào cổ tay tôi, cài dây rất nhanh.

Tôi lăng lăng mà nhìn kim đồng hồ

nhảy lên, cảm giác không nói rõ thành lời, tựa hồ như ngực trống rỗng, không cái gì có thể nhồi nhét vào.

Tay anh chậm rãi di chuyển lên trên khuôn mặt tôi, nâng lên, môi dần dần tới gần...

Ngay lúc môi anh gần sát lại thì hình ảnh Dụ Nhân đột nhiên xuất hiện ở trong đầu tôi, ngực đau đớn một trận tê tâm liệt phế, tôi theo bản năng xoay mặt, tránh đi nụ hôn của anh.

"Còn giận anh?" Anh thăm dò hỏi.

Tôi lắc đầu, yên lặng xuống giường anh, lấy canh ra từng ngụm từng ngụm múc cho anh ăn.

Tôi có khả năng không phải làm tiểu tam trời sinh, tôi sẽ không trộm hạnh phúc của người khác, sẽ không lừa mình

dối người, tôi quên không được một nữ nhân vô tội khác..

Cho nên, tôi chỉ có thể tra tấn bản thân, tra tấn anh.

***

Hai ngày sau, Diệp Chính Thần xuất viện trở về, tôi đang ở phòng của anh giúp anh kéo bức màn, tôi sớm đem nhà trọ của anh thu thập sạch sẽ như trước, ném lon bia, tẩy sàn nhà, vỏ chăn, ga giường và quần áo đều giặt sạch sẽ như mới.

Anh trực tiếp bế tôi từ trên ghế ôm xuống dưới, đặt ở trên giường."Không phải bảo em ở nhà nghỉ ngơi, không cần lộn xộn, sao lại trèo cao như vậy?"

"Rồi, Diệp thầy thuốc." Tôi làm bộ huých anh: "Anh nhanh đi tắm rửa đi,

thay quần áo em đặt ở trong phòng tắm ."

Vừa nghe nói tắm rửa, ánh mắt anh sáng ngời, đi thẳng đến phòng tắm.

Chỉ vài phút sau, anh tắm giặt sạch sẽ bước ra, liếc mắt một cái về bức màn đã kéo, vô thanh vô tức từ phía sau ôm lấy tôi, đem tôi dựa vào vách tường, lực đạo mạnh kinh người.

Này, này...

Anh sao có thể khôi phục tốt như vậy?! Nếu bác sỹ không nói anh có thể chất đặc thù, năng lực khôi phục nhanh, nếu tôi không phải học qua y học vài năm, biết ngày đó sắc mặt anh tái nhợt cùng mạch đập hư vô không phải là giả, tôi cơ hồ hoài nghi anh là giả bệnh gạt tôi.

"Nha đầu..." Môi anh dán tại tai tôi,

tiếng nói trầm thấp giàu từ tính hỏi: "Nhớ anh không?"

Tôi lãnh đạm mà thôi thôi anh, mặt cúi thấp."Đừng làm rộn."

Anh quan sát kỹ tôi, phát hiện trên mặt tôi không có một chút dấu hiện "nhớ anh", liền không miễn cưỡng nữa, buông lỏng tay đang đặt bên hông tôi....

Sau này, chúng tôi vẫn cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, thảo luận tiến triển đề tài nghiên cứu của tôi.

Tôi thường xuyên có loại ảo giác, chúng tôi xuyên qua thời gian, trở lại thời kỳ lúc chưa luyến ái, khôi phục lại cảm tình thuần khiết như luân tô

Đương nhiên, anh có khi cũng muốn cùng tôi tiến thêm một tầng quan hệ, nhưng anh chưa bao giờ miễn cưỡng tôi,

ngẫu nhiên sờ sờ tay tôi, cố ý như vô tình đụng chạm một chút cơ thể tôi, thấy tôi không có bất cứ phản ứng gì, anh liền không hề có thêm hành động gì vượt qua giới hạn. Tôi biết, anh sợ chọc tôi giận, sợ tôi lại đuổi anh "Ra ngoài", cho nên chỉ thật kiên nhẫn chờ tôi thích nghi, để chúng tôi thích ứng với mối quan hệ tình nhân xấu hổ này.

Kỳ thật, có đôi khi tôi lại hy vọng anh trở nên cứng rắn một chút, giống như trước mà cuồng dã hôn tôi, xé rách quần áo tôi, không cho tôi phản kháng được chút nào, đòi lấy, xâm chiếm... Tôi thực muốn biết, yêu cuồng nhiệt như vậy có thể hòa tan sự lạnh lẽo trong lòng tôi hay không, châm lại sự nhiệt tình của tôi, hoặc có thể làm cho tôi cảm giác được

đối với tình yêu của anh vẫn nhiệt liệt như cũ…

Anh không có, một lần đều không có. Kể cả khi lúc tôi ngủ trưa, anh cũng chỉ dám lặng lẽ ngồi bên giường tôi, vuốt vuốt tóc tôi, đầu ngón tay quyến luyến và chạm nhẹ lên môi tôi...

Thấy tôi tỉnh lại, liền lập tức lui ra một khoảng cách nhất định.

Tôi từng hỏi anh: quan hệ của chúng ta như vậy có phải không thực không được tự nhiên?

Anh nói: không. tốt lắm, có thể mỗi ngày thấy em, cùng ăn cơm, nói chuyện phiếm, cũng rất tốt...

Đúng vậy! Tôi cũng thấy thế này là tốt lắm.

Đồng thời cũng hy vọng ba năm sẽ

nhanh trôi qua, hy vọng anh có thể đường đường chính chính chỉ thuộc về một mình tôi.

...

Có những người, mỗi khi bạn sắp quên mất cô ấy, xem nhẹ cô ấy thì cô ấy lại càng muốn xuất hiện để thể hiện sự tồn tại của mình.

Sau giờ ngọ, tôi vừa tan học, Dụ Nhân gọi điện thoại cho tôi, thực thành khẩn mà tỏ vẻ muốn nói chuyện với tôi, hẹn tôi tại quán cà phê Starbucks gần trường gặp mặt, cô ấy còn nói: "Không được nói cho anh ấy, anh ấy không cho tôi gặp cô."

"Tôi hiểu."

So với khu buôn bán, quán cà phê Starbucks nằm trong khuôn viên trường

nên tương đối im lặng chút, khách hàng cũng không nhiều, tuy rằng cũng có rất nhiều sinh viên vào đọc sách, lên mạng, viết báo cáo, nhưng tất cả đều im lặng mà làm chuyện của mình.

Tôi cùng Dụ Nhân gọi hai ly Latter, chọn vị trí gần chỗ cửa sổ, ngồi xuống.

Trên mặt cô ấy vẫn mang ý cười nhàn nhạt, ánh mắt dừng lại ở chiếc đồng hồ trên cổ tay tôi, không vui, không lo cũng không giận.

Bạn gái chính quy cùng tình nhân gặp mặt, cảnh tượng tôi thường xuyên đọc thấy trong tiểu thuyết ngôn tình, sớm thấy nhưng không thể trách, mà khi sự tình ứng lên trên người mình thì lại có bao nhiêu hoảng hốt cùng xấu hổ. Tôi cúi đầu uống cà phê, không dám nhìn thẳng

ánh mắt của cô ấy.

"Tôi có đôi khi thực bội phục anh..." ngữ khí Dụ Nhân thực có vài phần ý tứ bội phục."Vô luận là người con gái như thế nào, anh ấy đều có thể nắm ở trong lòng bàn tay."

Những lời nói này vô cùng tuyệt, nếu như không phải cô ấy nói cho tôi nghe, tôi nhất định vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ngoan độc, đủ độc, quả thực có thể biến thành một mủi tên xuyên tim, làm cho nhân tâm vỡ nát.

Tôi nghĩ trả lời cô ấy một câu: Diệp Chính Thần có thể nắm trong tay quá nhiều cô gái, tôi không rõ ràng lắm, bởi vì anh lúc cùng một chỗ với tôi, không có tâm tư nắm trong tay cô gái khác.

Xét thấy tôi trước hết thân phận chỉ là kẻ thứ ba, làm người nên nhún nhường, tôi sụp mắt thuận lòng nói: "Thật xin lỗi, tôi cũng là một cô gái ngu dốt trong đó, dại dột đến nỗi ngay cả anh ấy có vị hôn thê cũng không biết."

"Vị hôn thê?" Dụ Nhân nghe ba chữ đó, bỗng nhiên nở nụ cười, "Vị hôn thê? Anh ấy nói cho cô như thế?"

Tôi kinh ngạc mà ngẩng đầu."Không phải sao?"

Cô ấy không trả lời ngay, mà cười tươi đầy khinh miệt và trào phúng nói với tôi: đương nhiên không phải.

Tôi lại hồ đồ. Chẳng lẽ Diệp Chính Thần gạt tôi? Không, anh sẽ không, lần này nhất định sẽ không.

Dụ Nhân nói: "Anh ấy có phải nói

cho cô, anh ấy cho tới bây giờ không có yêu tôi, hôn ước của chúng tôi là do trong nhà buộc anh ấy, anh ấy bất đắc dĩ không thể không nhận. Anh ấy có phải còn nói, tôi thích anh ấy, dây dưa anh ấy."

Tôi gật đầu. Chẳng lẽ đây không phải sự thật?

"Cô tin sao?" Cô ấy kinh ngạc mà nhìn tôi, như là nhìn một người ngu ngốc."Cô tin rằng anh ấy không thương tôi còn theo tôi đính hôn? Cô cũng tin rằng tôi biết rõ anh ấy không yêu tôi, biết rõ anh ấy yêu cô còn không biết liêm sỉ mà quấn quít lấy anh ấy…Cô không thấy là lời nói dối thực vớ vẩn sao?"

"Tôi tin tưởng anh ấy, anh ấy sẽ không gạt tôi."

Dụ Nhân cười đến càng vui vẻ, cười làm cho tôi càng ngày càng bối rối."Cô biết không, anh ấy học đại học không chỉ riêng lâm sàng, còn qua cả tâm lý học chuyên nghiệp. Anh ấy có thể thông qua ngôn hành cử chỉ của người khác mà đọc ra được thế giới nội tâm của họ, cũng có thể tùy ý mà khống chế biểu tình và cử chỉ của, làm cho không người nào có thể thông qua vẻ mặt của anh đọc ra cảm xúc chân thật, dao động của anh ấy, anh ấy còn có thể phát hiện được là nói dối hay không nói dối mà truy ra được..."

Tôi ngây ngốc, cô ấy xác định là đang nói Diệp Chính Thần, chứ không phải thần thánh?

Chương28 : Ảo mộng tan biến

Hương sữa hòa lẫn hương cà phê, bốc lên qua mũi.

Lăng Lăng nói Latte không đắng, tôi cúi đầu uống một ngụm, cảm thấy vô cùng cay đắng...

Nhưng tôi thích đắng như thế, có thể giúp tôi nâng cao tinh thần.

Tôi cũng học qua tâm lý học, tôi sao lại không rõ cài gì gọi là "Tâm lý ám chỉ", sao lại không rõ cô gái Dụ Nhân này có bao nhiêu lợi hại.

Tôi buông chén cà phê, thở ra."Anh ấy có thể nói dối không bị phát hiện, nhưng khi phát hiện rồi lại nói dối thì để làm gì?"

Trước hết, bất luận trong lời nói Dụ Nhân có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả, coi như cô ấy đều nói tất cả là thật, phát hiện nói dối dù sao cũng là một công cụ, nó không có cảm giác yêu, không có cảm giác đau, lại càng không cảm giác vòng tay ấm áp của anh.

Tôi không phải dụng cụ, tôi là người, tôi có cảm giác.

Dụ Nhân ngoắc ngoắc môi, không còn ý cười."Nếu cô tin tưởng anh ấy, tôi cũng không thể nói gì hơn..."

Tôi cũng không muốn cùng cô ấy tiếp tục trò chơi tâm lý."Như vậy, tôi có

thể hỏi cô một vấn đề được không?"

"Cô hỏi đi."

"Diệp Chính Thần gạt tôi, tôi có thể lý giải..." Vì không muốn làm đau cô ấy, tôi xét qua ý sau của câu nói: bởi vì không nghĩ mất tôi, anh ấy để ý tôi.

"Thế nhưng cô vì cái gì phải giúp anh ấy giấu diếm? Cô hoàn toàn có thể tại lần đầu tiên tới cửa hàng tiện lợi đối với tôi mà khởi binh vấn tội, nói cho tôi biết Diệp Chính Thần là vị hôn phu của cô, để cho tôi rời xa anh ấy... Cô vì cái gì không nói?"

"..." Dụ Nhân giật mình một cái, sau, u nhiên thở dài.

"Cho tới nay, tôi coi cô như bằng hữu. Nhưng tôi biết cô không có như vậy, cô tới cửa hàng tiện lợi mua này nọ, lái

xe va vào tôi, đi viện chiếu cố tôi, muốn dẫn tôi tới nhà cô uống trà... Việc này cũng không phải ngẫu nhiên." Tôi chậm khẩu khí, cố nói với ngữ điệu bình thản hỏi tiếp: "Cô vì cái gì đường lớn quang minh không đi, lại chọn đường nhỏ âm u?"

Cô ấy cúi đầu uống một ngụm cà phê, thả thêm đường vào cà phê…từng thìa, từng thìa, tôi không đếm được cô ấy thả thêm bao nhiêu thìa. Đến lúc tôi nghĩ cô ấy sẽ không trả lời vấn đề này thì cô ấy lại mở miệng.

"Anh ấy đang bị lạc lý trí, nếu tôi nói cho cô quan hệ của chúng tôi, anh ấy sẽ cùng tôi..." Cô ấy dừng một chút, còn chưa nói cho hoàn chỉnh câu."Lúc trước lựa chọn anh ấy, tôi đã biết anh ấy là

hạng người gì, cũng đoán trước sẽ có một ngày này…Tôi yêu anh ấy, không nghĩ ràng buộc anh ấy."

Dụ Nhân trả lời, làm cho tôi cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn sự cô đơn ưu thương của cô ấy, làm cho mọi sự cố gắng bình tĩnh của tôi đều hóa thành hư ảo.

Tôi tình nguyện bị cô ấy mắng, tình nguyện bị bạn gái chính quy của anh ấy khuyên bảo tôi rời đi Diệp Chính Thần, tôi cũng không hy vọng vẻ kiêu ngạo của cô ấy trước mặt tôi lại bị thay bằng vẻ mặt yếu ớt....

Phải yêu sâu đậm đến thế nào mới có thể để cho một người con gái đối với người tình của vị hôn phu, còn muốn bảo trì mỉm cười.

Đằng sau vẻ tươi cười của cô ấy, từng có bao nhiêu nước mắt.

Cô ấy yêu anh, so với tôi càng sâu.

Cảm giác đắc tội mãnh liệt làm tôi thất bại thảm hại."Cô muốn tôi làm thế nào? Cô nói đi."

Tôi nghĩ đến cô ấy sẽ nói, "Rời xa anh đi.", hoặc là "Đem anh ấy trả lại cho tôi."

Nhưng Dụ Nhân so với tưởng tượng của tôi còn lợi hại hơn, cô ấy dùng ngữ điệu bình thản nhất nói: "Trước kia, tôi đã từng đọc qua một quyển sách, có nói rằng: theo góc độ y học, thế giới này không có tình yêu, cái gọi là 'Tình yêu thề non hẹn biển ' bất quá chỉ được coi là một loại vật chất hóa học. Loại vật chất hóa học này làm cho những người đang

yêu bị hấp dẫn lẫn nhau, nhưng là nếu xảy ra trên cơ thể người thì có thể tồn tại ước chừng một năm thời gian."

Một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày... Lúc này, cà phê trong tay tôi tạo nên một tầng gợn sóng

Dụ Nhân nhìn thoáng qua chén cà phê của tôi, rốt cục dừng lại hành động cho thêm đường, bưng cà phê lên uống một ngụm."Một năm, cũng không dài. Tôi sẽ chờ được ..."

Nếu là tôi sẽ không chờ nổi.

Tôi nâng mắt lên, nhìn cô ấy

"Bạc Băng, tôi có thể cho hai người thời hạn là một năm, tôi sẽ không quấy rầy hai người, tôi hy vọng cô cũng đừng quấy rầy tôi..."

Ý tứ của cô ấy là cô ấy cho tôi và

vị hôn thê của cô ấy làm tình nhân, chúng ta sẽ không can thiệp chuyện của nhau. Loại yêu cầu này, lần đầu tiên tôi nghe nói tới. Cô ấy nghĩ đây là hậu cung của đế vương, hoàng hậu cùng các quý phi "Tường an vô sự" ...

Cô ấy coi mình là ai, càng lại cho rằng tôi là ai!

"Cái gì nên đều nói xong rồi." Dụ Nhân đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Tôi đứng lên theo."Vì cái gì cô không ly khai anh ấy, lấy điều kiện của cô, nhất định sẽ tìm được một người tốt hơn anh ấy rất nhiều."

Dụ Nhân bình thản liếc tôi một cái. “Có một ngày cô sẽ hiểu, có những lúc người con gái cần phải biết mở một con mắt, nhắm một con mắt."

Những lời này tôi đã từng nghe qua, trong vở kịch truyền hình "Phấn hồng nữ lang" " Trung vạn người mê' " Luyến ái bảo điển" từng có một câu nói tương tự: "Muốn duy trì tình yêu hãy mở to hai mắt, muốn duy trì hôn nhân hãy mở một con mắt nhắm một con mắt..."

Tôi vì cái gì mà lại liên tưởng tới những lời này?

...

Chờ tôi hoàn hồn xong, Dụ Nhân đã rời đi.

Có lẽ là đi rất vội vàng, trên ghế của cô ấy có để quên lại một tập văn kiện.

Tôi không có ý định để ý đến chuyện riêng tư của người khác, nhưng trực giác nói cho tôi biết đây không phải

là tập văn kiện bình thường, mà đây là cô ấy muốn cho tôi xem gì đó.

Do dự một lúc, tôi đi qua, cầm lấy nó, mở ra.

Tôi sẽ tình nguyện không bao giờ mở ra cái tập văn kiện kia...

Tờ hôn thú đỏ tươi như máu, tay tôi kịch liệt run rẩy làm rơi xuống.

Ngoài ra, còn các loại giấy tờ thị thực, hợp đồng ngân hàng, hợp đồng di động…trang giấy tràn ngập chữ "quan hệ vợ chồng" hiện ra khắp nơi.

Tôi đờ đẫn ngã ngồi xuống ghế, trong đầu như trải qua một phen chấn động thiên tháp địa hãm, cái gì cũng bị hủy diệt, chỉ lưu lại một mảnh phế tích...

Không có nước mắt, không có phẫn nộ, khi con người bi thương đến cực hạn,

sẽ trở nên chết lặng...

Một đôi giày cao gót màu tím xuất hiện ở trước mắt, đôi chân thon dài chậm rãi cúi xuống, nhặt lên từng tờ văn kiện, bỏ vào túi.

Tôi hé miệng, thử rất nhiều lần mới phát ra âm thanh."Cái này cũng không phải thật sự, tôi sẽ không tin tưởng."

"Nếu như vậy có thể làm cho trong lòng cô dễ chịu hơn, thì hãy tiếp tục tin tưởng anh ấy đi." Dụ Nhân nhặt mọi thứ, đứng lên.

Tôi giương mắt, mông lung trông được thấy Dụ Nhân, tôi không biết có phải là ảo giác của tôi, cô ấy tựa hồ đang cười, cười đến thập phần sung sướng.

Trước khi đi, cô ấy còn nói lại một câu."Tôi cũng không muốn lừa cô.

Nhưng anh ấy thật sự đã yêu cô, vì cô cái gì anh ấy cũng dám làm, bao gồm ly hôn. Tôi không có lựa chọn khác..."

Nhớ không rõ trải qua bao lâu,

Tôi đi ra quán cà phê.

Hoàng hôn hạ xuống, trước mắt tôi tất cả đều hắc ám....

...

Di động vang lên, tôi tìm trong túi rất lâu mới thấy điện thoại, là Diệp Chính Thần gọi tới, anh nói đón tôi đi ăn cơm chiều.

Tôi không nói gì.

Anh ngầm hiểu là tôi đồng ý, nói thẳng: "Anh đợi em dưới lầu.."

...

Trước của lớn của khoa Y, một người đứng thẳng tắp ở dưới gốc cây,

ánh mắt tập trung ở trên người tôi, gió đêm như làm bóng anh lay động, vạt áo của anh cũng lay động, bất an.

Không cần nhìn kỹ, tôi đã nhìn ra là ai.

Tôi đi về hướng anh, đến trước mặt anh. Ánh sáng rất mờ ảo, hình dáng anh rất mơ hồ.

Ngực một trận đau đớn, tôi mở ra hai tay, ôm lấy anh.

Mặt chôn ở lồng ngực ấm áp...

Sau một lát kinh ngạc, anh đưa tay vỗ vỗ vào lưng tôi."Làm sao vậy? Phó giáo sư lại mắng em?"

Dụ Nhân không có nói sai, anh thực nắm chắc thế giới nội tâm của người khác, người nam nhân như vậy không người con gái nào có thể kháng cự.

Tôi ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lắc lắc.

Anh thử thăm dò chạm nhẹ vào môi tôi, mềm mại, tôi mím môi, không có tránh đi...

Cây bạch quả mùi thơm ngát, anh ôm tôi vào trong lòng, đặt một cái hôn lên trán tôi....

Nét tươi cười của anh phủ đầy ánh trăng, tràn đầy hưng phấn chờ mong.

Tôi cười cười, cảm thấy không đủ, lại cười cười."Trên đường trở về, em không ngừng hỏi mình. Em yêu anh nhất ở điểm nào..."

Anh không hiểu tôi nói cái gì, chuyên chú lắng nghe.

"Anh có vị hôn thê, em có thể tha thứ, có thể chờ anh... Anh cùng cô ấy

từng trên giường, em có thể cho rằng anh nhất thời xúc động... Dù cho anh có yêu cô ấy, em nghĩ, em cũng sẽ không trách anh. Nhưng có một việc, em không có khả năng tha thứ."

Tôi sợ anh nghe không rõ ràng, thong thả nói: "Anh là một người đã có *phụ chi phu*!" (ý có gia đình)

Nét tươi cười của anh nhạt lại, trắng bệnh, không biết là do ánh trăng chiếu vào hay là do sắc mặt anh.

Tôi chờ mong anh giải thích, chờ anh hắn kiên định vô cùng mà nói với tôi: anh cùng Dụ Nhân, không có vấn đề gì.

Lúc này đây, anh trầm mặc .

Lúc tôi hy vọng anh gạt tôi nhất anh ngược lại không lừa...

"Vì cái gì không nói lời nào?" Tôi nhìn anh, gắt gao nắm tay anh lay."Nói cho em biết đây không phải thật sự, nói cho em biết hai người không có kết hôn."

Chỉ cần anh nói, tôi sẽ tin.

Tôi có thể cho rằng hôn thú kia là giả tạo , mọi hợp đồng cá nhân cũng đều là giả tạo .

Chỉ cần anh nói một câu: "Anh không có kết hôn."

Tôi thật sự tin...

"Thực xin lỗi!"

Đêm tối, trước mắt tôi, bầu trời sụp đổ.

Chương29 : Tình thương thệ

"Vì cái gì muốn gạt em?" Tôi buông tay ra, lảo đảo lui ra phía sau từng bước."Anh muốn cho em tin tưởng anh, em cái gì đều tin..."

Anh thản nhiên lắc đầu."Anh thừa nhận anh che giấu em rất nhiều chuyện nhưng anh không lừa em."

"Có khác nhau sao?"

Anh cúi đầu, trầm ngâm thật lâu, mới ngẩng lên nhìn tôi."Có phải vô luận anh nói cái gì, làm cái gì, cũng không có khả năng vãn hồi?"

"Không có khả năng. Như thế nào đều khó có khả năng ." Cho dù tôi thực yêu anh cũng không có khả năng làm một tiểu tam phá tan gia đình người khác.

"Thực xin lỗi, là lỗi của anh... Anh không nghĩ tới sự tình sẽ đến nước này." Tiếng anh trầm thấp ám ách: "Trước khi gặp em, anh không có yêu ai, không biết yêu một người là phải như thế nào, anh nghĩ đến sẽ dùng mọi khả năng đối với em tốt, bảo hộ em, chính là yêu em... Không nghĩ rằng ngược lại làm thương tổn em. Sớm biết rằng sẽ làm em bị thương sâu như vậy, anh tình nguyện..."

"Không cần nói nữa." Tôi không muốn nghe thêm nữa, không muốn.

Tôi vẫn tưởng rằng, tận mắt thấy anh đi vào nhà Dụ Nhân, thấy rõ sự thật

tàn khốc, thương tâm nhất, cũng không bằng cái này.

Sau đó, anh nói cho tôi biết, không, tôi nghĩ Dụ Nhân là vị hôn thê của anh, ngực đau đến chết thành từng mảnh nhỏ, tôi không nghĩ đến so với điều này còn đau đớn hơn.

Nhưng mà, tôi đánh giá quá thấp anh, so với lời nói này, sự thống khổ lúc trước căn bản không được gọi là "Thống khổ" ...

Thật sự không bằng, so với người mà mình yêu nhất, nam nhân tin tưởng nhất chỉ yêu một mình tôi, cũng không có khả năng cùng tôi một chỗ, còn có cái gì được gọi là thống khổ.

Tôi yên lặng rời đi, anh không có dây dưa cùng giữ lại, chỉ hỏi tôi một câu

cuối cùng: "Em có thể tha thứ anh không?"

"Có thể." Tôi nói cho anh: "Chờ đến lúc anh chết."

***

Đoạn tình cảm này với phương thức xấu xí như thế đã hoàn toàn chấm dứt.

Tôi cười không nổi, khóc cũng không xong.

Có đôi khi tôi thật sự hy vọng mình có thể khóc lớn một hồi, phát tiết ra phẫn uất trong lòng, nhưng nước mắt tựa như khô cạn, một giọt đều không chảy ra.

Diệp Chính Thần không có đi tìm tôi.

Nhưng có khi tôi sẽ nhận được một email xa lạ, không có tiêu đề, không có ký tên, đính kèm thêm tư liệu mới nhất về

nghiên cứu vi khuẩn của tôi, đánh dấu những điểm trọng điểm.

Tôi tải về, tinh tế mà đọc.

Tôi còn nhận được bưu kiện từ Đông Kinh, chocolate Bỉ LEONIDAS giống như ngày đó, bao bì không có tên người gửi.

Hương vị ca cao vẫn nồng đậm mà ngọt ngào, tôi ăn không ra vị ngọt trước kia.

Còn có một lần, trên đường về nhà, xe đạp của tôi bị hỏng, tôi phải dắt bộ về, mất một giờ đồng hồ..

Ngày hôm sau, tôi hỏi xem có chỗ nào sửa xe đạp, đang chuẩn bị dắt xe đi sửa thì phát hiện nó đã được ai đó sửa xong rồi, ngay cả cái phanh không nhạy cũng đã được sửa tốt hơn, rồi nhiều chỗ

còn được tra thêm dầu...

...

Ngày đó, tôi đứng ở phòng nuôi trồng vi khuẩn xem vi khuẩn, cả người hốt hoảng, quên cả thời gian. Tôi đương nhiên biết là ai làm, tự hỏi anh vì cái gì lại làm như vậy, muốn vãn hồi, muốn bồi thường, hay vẫn là thói quen đối xử tốt với tôi, tựa như tôi cũng có thói quen nhận rồi.

Đến lúc phát hiện đèn ở lầu đối diện đã tắt, tôi mới nhớ nhìn đồng hồ, thế nhưng đã rạng sáng một chút .

Tôi ra khỏi phòng thí nghiệm, cởi bồ đồ phòng hộ, đứng ở cửa thang máy...

Không khí trầm lặng yêu tĩnh toàn bộ hành lang, thỉnh thoảng nổi lên mùi thuốc sát trùng.

Tôi đưa hai tay ôm trước ngực, sau lưng hình như có một trận gió lạnh.

Thang máy đến, cửa mở ra, tôi vội vàng tiến về phía trước, lập tức lại lui lại, bởi vì ta thấy Diệp Chính Thần vẫn mặc áo choàng trắng đứng ở bên trong, màu áo trắng mặc ở trên người anh, vĩnh viễn thần thánh như vậy, cùng đêm tối âm trầm không hợp nhau.

Tôi thật sâu nhìn anh, chưa từng nghĩ nếu nhớ một người như vậy, rõ ràng đứng gần vô cùng, đi thêm vài bước là có thể đứng bên cạnh anh, mà tôi nhưng chỉ có thể nhìn từ phía xa...

Cửa thang máy khép lại một lúc, anh rất nhanh ấn nút "Mở cửa khóa", trong mắt anh nhìn tôi đến chờ mong.

Tôi không động, anh cũng không

động, chúng tôi duy trì tư thế chờ đợi.

Tôi nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, logo Hải Âu tối như mực, kim giây một chút lại nhảy lên. Tôi lặng lẽ đưa tay ra phía sau, kéo kéo tay áo...

Thời gian cứ giằng co như vậy, mãi đến khi âm thanh bén nhọn của thang máy báo hiệu bắt đầu chạy, năm lần, mười lần, tiếng kêu chói tai…anh buông lỏng tay ra.

Cánh cửa trầm trọng đóng lại trước mắt chúng tôi, tựa như vận mệnh trầm trọng, đóng lại sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Nước mắt rốt cục rơi xuống, tôi che mặt, nước mắt như đê vỡ tràn qua kẽ tay.

Không phải tôi không muốn đi vào, mà tôi sợ nếu đi vào sẽ không khống chế

nổi mà nói tôi nhớ anh.

Tôi muốn ôm anh, chỉ cần một giây.

Thang máy lại một lần mở ra, tôi buông tay đang che mặt, đi vào...

Đến lúc nhìn thấy anh đứng ở trong thang máy, đã không còn kịp nữa, không kịp ra ngoài, không kịp lau nước mắt, càng không kịp dùng tay áo che khuất chiếc đồng hồ màu trắng trên cổ tay.

Tôi lui đứng vào tận cùng bên trong, cúi đầu.

Thang máy bắt đầu đi xuống, tâm cũng nặng nề theo, không thể chịu được.

"Chân em có còn đau không?" Anh hỏi, không lộ vẻ gì.

"Không đau." Tôi đáp, cũng không lộ vẻ gì.

Cửa thang máy mở ra, tôi chạy ra

với tốc độ nhanh nhất, anh đuổi theo."Quá muộn , anh đưa em trở về."

"Không cần."

"Vạn nhất..."

"Anh yên tâm, sẽ không gặp người xấu hơn anh đâu." Tôi đi vòng qua anh đi về hướng cửa lớn.

Nhìn qua cửa thủy tinh trong suốt, tôi có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng anh, anh vẫn còn đứng ở nơi đó, nhìn theo lưng tôi.

Tôi cắn chặt răng, nắm chặt tay, vẫn là nhịn không được, quay đầu lại.

Chúng tôi đứng mặt đối mặt, khoảng cách không đến hai thước.

Gió mùa hè ấm áp theo khe cửa xâm nhập, thổi lên mặt tôi ướt át.

"Sư huynh, anh quên cởi áo choàng

kìa." Nói xong, tôi đẩy cửa ra, chạy vào đêm tối.

Đêm đó, tôi đạp xe đạp đi phía trước, xe anh vẫn theo ở phía sau.

Tôi đạp xe thật sự chậm.

Hy vọng... Con đường này kéo dài mãi...

Con đường sẽ không có điểm cuối, thống khổ sẽ không...

Chính là dài lâu, dài lâu mà thôi.

**

Cuối tuần, Diệp Chính Thần không ra ngoài, tôi bỗng nhiên cũng không muốn đi phòng nghiên cứu nuôi tế bào.

Tôi ôm chăn nằm ở trên giường, lẳng lặng nghe tiếng động rất nhỏ ở phía đối diện, tôi nghe thấy tiếng bàn phím máy tính nhẹ nhàng nhẹ nhàng. Tôi còn

nghe thấy tiếng điện thoại của anh.

"Tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian." Khẩu khí của anh thực tức giận, nói xong liền cắt đứt .

Không biết là ai gọi đến.

...

Giữa trưa thì Dụ Nhân đến, đương nhiên không phải tới phòng tôi, mà là phòng Diệp Chính Thần.

Tôi nhờ vách tường hiệu quả phi thường không tốt nghe thấy được tiếng nói Dụ Nhân, cô ấy nói tại cửa hàng Trung Quốc mua được gói gia vị lẩu cay Tứ Xuyên, còn mua được cá ở Thần Hộ, còn có thịt sơn dương Mông Cổ nhập khẩu...

Một màn ấm áp đến cỡ nào, tình cảm vợ chồng âu yếm.

Cho dù cách một vách tường, tôi vẫn cảm giác mình sao quá dư thừa.

Tôi cười, từ trên giường đứng lên, mặc quần áo đi ra ngoài.

Đi dạo qua gian bán đồ âm nhạc, cửa hàng thuốc, cửa hàng thể thao…Tôi mệt đến mức chân mềm nhũn, nhìn mới đến 6 giờ tối. Vì thế tôi chạy tới một quán rượu nhỏ.

Trong TV, khi thất tình mọi người đều uống rượu, có thể thấy được cồn có thể làm tê liệt mọi thống khổ...

Tôi không biết có hữu hiệu hay không, cho nên muốn thử xem.

Hiệu quả thực không sai, tôi chỉ uống một lọ rượu mai Điềm Điềm, tâm tình trở nên đặc biệt tốt, vừa nghĩ tới Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân ở nhà,

ăn lẩu hơi nóng nghi ngút, tôi liền gục xuống bàn cười không ngừng.

Tôi thậm chí còn muốn biết, buổi tối Dụ Nhân có hay không sẽ ngủ lại ở chỗ này... Thật sự thấy buồn cười quá!

Nghĩ đến khả năng này có thể xảy ra, tôi lại muốn một lọ rượu mai, vừa uống vừa cân nhắc đến bức tường không có cách âm...

Cáp! Cáp! Điều càng buồn cười hơn là tôi cười đến nỗi nước mắt chảy cả ra....

Uống đến hơn chín giờ tối, hết hai bình rượu mai, tôi xiêu xiêu vẹo vẹo, từng bức từng bước trở về nhà.

Đi qua cửa phòng Diệp Chính Thần, tôi vô tình liếc qua cửa sổ nhìn thoáng qua, trên bức màn màu xanh nhạt

lại chiếu ra hai cái bóng người hơi gần nhau.

Hình ảnh rất hài hòa!

Tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy quan hệ vợ chồng hài hòa như vậy!

Bám vào vách tường, tôi đi đến cửa phòng mình.

Tôi cho tay vào túi tìm rất lâu không lấy ra được cái chìa khóa, tôi giận đến nỗi đem chút hết cả đồ trong túi ra mặt đất, quỳ trên mặt đất mà tìm....

Rốt cục cũng tìm được, tôi run run bám vào vách tường mà đứng lên, đang muốn mở cửa...

Cánh cửa phòng bên mở ra, Diệp Chính Thần đứng ở cửa nhìn tôi.

Tôi vội vàng làm bộ như ngồi chồm hổm trên mặt đất như tìm kiếm gì đó,

thực ngây thơ, nếu không uống rượu tôi sẽ không làm cái chuyện ngây thơ như vậy.

"Em uống rượu?" Ngữ khí của anh có chút âm trầm, lộ ra ẩn giận.

Tôi ngẩng đầu, muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh nhưng trước mắt rất mơ hồ, tôi dụi dụi mắt, động vào đúng một giọt lỏng.

Sau đó, tôi lại ngây thơ trả vờ đang mở cửa.

Cái chìa khóa ở trong tay phát run, thử thật nhiều lần mà không nhét được vào lỗ khóa, càng nóng vội, càng không nhét vào được.

Một cỗ lực tiến về phía tôi, anh lấy chìa khóa trong tay tôi mở cửa hộ.

"Em..."

Tôi nói còn chưa nói xong, anh trực tiếp đẩy mạnh tôi vào, xoay tay lại khóa cửa vào.

"Nha đầu..."

Trong phòng không có bật đèn, anh gọi phá lệ động tình. Ngay cả tâm đã bị cồn làm tê liệt còn có cảm giác mãnh liệt.

Tôi dựa vào vách tường, chậm rãi lui đến góc tường, chậm rãi ngồi xổm xuống, dùng đầu gối để ở ngực.

Có câu, em không phải uống rượu, nhất định sẽ không nói, chết cũng sẽ không nói.

Khi uống rượu, hồ ngôn loạn ngữ.

"Sư huynh, em van cầu anh, đừng để cô ấy qua đêm ở đây…Em chịu không nổi..." Tôi ấn ngực, lui về góc sáng sủa

hơn khóc: "Rất đau, đau đến chịu không nổi..."

Chương30 : Đoạn tuyệt ân tình

Diệp Chính Thần ngồi xổm ở trước mặt tôi, tay đặt trên đỉnh đầu tôi, không nhẹ không nặng, lòng bàn tay cực nóng thấm qua từng sợi tóc."Anh còn có thể làm gì cho em?"

Giọng anh mang theo âm rung, so với tôi còn muốn run hơn.

Tôi cắn môi, lắc đầu, anh đã làm quá nhiều cho tôi.

Anh buông tay ra, không hề cố gắng vãn hồi tôi, không cần danh nghĩa vì yêu

mà dây dưa tôi, cũng không tranh thủ xin tôi tha thứ. Anh không quấy rầy tôi, vì để cho tôi có thể mau chóng quên anh.

Đây chẳng phải là điều tôi muốn sao? Nhưng tôi lại càng hy vọng... anh có thể lại ôm tôi một lát.

Chỉ cần một cái ôm đơn thuần và chân thành.

Giống như trước kia thật lâu, thật lâu...

Tôi ngước nhìn anh, không biết có phải biểu tình của tôi lộ ra khát vọng tận đáy lòng mà anh trầm thấp thở dài, tay chậm rãi đặt lên vai tôi, sau một lát, ôm tôi vào lồng ngực ấm áp…

Cồn nóng xông thẳng lên óc, phòng tuyến tâm lý của tôi khoảnh khắc đó hỏng mất.

Cảm tình như đê vỡ, hồng thủy đổ xuống, mang lý trí đi ra...

Tôi ôm thắt lưng anh, gần như tham lam hít vào hương vị trên người anh, lưu luyến mà ấm áp. Đầu óc hỗn độn rốt cuộc không áp lực được tiếng lòng.

"Sư huynh." Nước mắt nóng bỏng chảy xuống cổ áo anh."Em nhớ anh..."

Rất nhớ, rất nhớ!

Anh đột nhiên nâng mặt tôi lên, tôi chưa kịp phản ứng lại.

Anh đã hôn lên môi tôi, môi vừa chạm xuống đã trở nên mạnh mẽ, long trời lở đất, đầu lưỡi cố chấp cường thế xâm nhập trong lúc tôi đang kinh ngạc mà khẽ nhếch miệng lên, không thể chống đỡ mà xâm nhập, lại xâm nhập...

Tựa hồ muốn đem áp lực, nhiệt tình

trong khoảng thời gian qua giải thoát đi ra.

"Ngô, không..." Tôi mơ hồ cự tuyệt, đầu lưỡi chống đẩy đầu lưỡi anh, phản đến thành quay.

Tôi nghĩ đấm anh, cánh tay vô lực để trên ngực anh lại giống như vuốt ve.

Vì thế, anh càng thêm không kiêng nể gì, trong mắt chớp động nóng rực dục niệm, môi như cuồng dã mà đoạt lấy, tay cũng đưa dần đến cổ áo tôi.

"Thứ lạp" một tiếng, vạt áo lên tiếng trả lời bị xé rách, da thịt lộ ra dưới ngón tay anh...

Theo vạt áo rộng mở, anh bạc môi đi xuống, lướt qua lưu luyến, trên da thịt tuyết trắng lưu lại đừng vệt hôn ngân...

Chấn kinh cộng thêm thần kinh tê

liệt, tôi như bị điểm huyệt bình thường, mơ hồ .

"Không được!" Tôi rốt cục phản ứng lại, càng không ngừng lắc đầu, hạ giọng cầu anh."Không cần, Dụ Nhân tại cách vách, vợ anh ngay sát vách..."

Động tác của anh dừng một chút.

Tôi nhân cơ hội giãy ra, vừa đứng lên, anh bắt được chân tôi, một phen xả xuống váy tôi, xé cả tất chân.

"Diệp Chính Thần!" quần áo tàn phá còn một nửa ở trên người, hoàn toàn không ngăn được bàn tay thăm dò của anh, tôi giận đến nỗi cả người phát run. "Anh có biết anh đang làm gì không?"

Anh cương ngạnh mà trả lời."Anh không biết!"

"Anh!"

Thê tử hợp pháp ngay tại phòng bên, anh cư nhiên chạy đến phòng tôi, đem tôi ấn nằm trên mặt đất...

Đây là Diệp Chính Thần mà tôi nhận thức?.

Nội tâm cầm thú, thân hình khí phách bức người, mày kiếm nhướng lên, con ngươi thâm thúy kiên đinh…Toàn thân anh tản mát ra nỗi cuồng vọng cùng bá đạo không ai bì nổi…

Anh ấn tôi trên mặt đất, áp lại đây.

Mặt đất thực cứng.

Áp lực trầm trọng đặt ở trên người tôi, thả một khắc càng không ngừng đè ép, tuỷ sống sắp bị anh áp bước ra.

Tôi cắn chặt môi dưới, nuốt xuống tiếng kêu cứu, ánh mắt thủy chung nhìn về phía bức tường.

Mùi máu tươi thản nhiên theo kẽ răng chảy vào.

Nếu một giây trước tôi còn có một tia mềm mại quyến luyến với anh, nhưng từ giấy này, tôi đối với anh chi có hận, hận khắc vào xương cốt...

Anh ôm tôi đến trên giường, không nóng lòng muốn tôi mà nằm trên cơ thể tôi đang giãy dụa, chậm rãi hưởng thụ sự phản khác bất lực cùng chế phục lạc thú của tôi.

Nửa giờ sau, trên người tôi đầy những vết xanh tím, không có một tấc da thịt nào thoát khỏi sự âu yếm thô bạo của anh...

Tôi cuối cùng hao hết khí lực, nằm vô lực như người chết, than ở trên giường...

Anh nở nụ cười, chậm rãi đẩy tóc đã ẩm ướt trên mặt tôi, hai bàn tay tại gò má tôi mà vuốt ve."Theo?"

Tôi hung hăng trừng mắt nhin anh, cổ họng hỏa lạt lạt mà đau."Diệp Chính Thần, đừng làm em thêm hận anh!"

"Dù sao đã làm rất nhiều lần, thêm lần nữa cũng không sao!" Anh không nhanh không cởi nốt tàn vật còn xót lại trên người tôi, lại cởi y phục của mình.

Tôi vô lực phản kháng, nhìn anh làm xong hết thảy, nhìn anh dùng lực chế trụ đầu gối của tôi, tách ra hai chân...

Tôi cắn răng, hàm răng cắn chặt."Chờ em có khí lực, nhất định giết chết anh!"

Anh gần sát tôi, tay tham dò xét. Thắt lưng dùng một chút lực mãnh liệt

thúc vào.

Trong giây lát, lửa nóng cùng tê đau xâm nhập vào cơ thể, anh hưng phấn than nhẹ.

Tôi không có hô lên tiếng, hàm răng nghiến chặt, mùi máu tươi ẩm ướt tiến vào miệng.

Tôi không phân biệt rõ là thống khổ hay là hạnh phúc...

Anh điên cuồng mà hôn tôi, lời lẽ dây dưa, thân thể va chạm kịch liệt, tất cả đều là hương vị tinh phong huyết vũ.

Nếu có ai hỏi tôi, cả đời này trải qua sự kiện gì khó quên nhất, tôi sẽ nói cho người đó, chính là bị người mình yêu nhất cường bạo.

Nội tâm tràn ngập hận ý, thân thể bị lửa nóng nhồi, xụi lơ vô lực tại trời đất

quay cuồng, lay động mà trầm luân.

Ngũ tạng lục phủ đều bị xé thành mảnh nhỏ, linh linh toái toái, nhưng mỗi một phút đều không ngưng suy nghĩ...

Điều bi ai nhất là cảm quan thần phục, khoái cảm cực hạn tại mỗi lần anh cấp tốc xâm nhập đã sắp đến, tôi mất đi lý trí mà ôm anh, cầu xin anh dừng lại...

Anh không có dừng lại, đưa tôi lên đỉnh cao muôn trượng.

Thời khắc này, tôi mới ý thức được trong lòng vẫn là nóng.

Mặc kệ đau lòng cùng oán hận, trải qua nhiều chuyện, tình yêu của tôi đối với anh chưa bao giờ thay đổi, về sau cũng sẽ không thay đổi...

Có một người khi bạn đã yêu, không có cách nào lại yêu được người khác.

Dưới từng cái vuốt ve toàn thân cùng hôn triền miên, tôi từng trận run rẩy, đáy lòng lạnh như băng tối đã bắt đầu nóng, thiêu cháy.

Tôi ôm bờ vai anh, hỗn loạn, đứt quãng nói: "Ngày đó, anh vì cái gì không gạt em? Nếu đã lừa từ đầu, vì cái gì không lừa nốt..."

Nam nhân lừa gạt tôi cũng không giận, mà giận là anh không lừa cho đến hết.

"Anh có thể gạt em nói hôn nhân này là giả ... Anh vì làm thủ tục thị thực cho cô ấy..." Cứ việc lấy lý do thập phần vụng về này, tôi cũng sẽ tin tưởng.

Tôi tình nguyện làm một người ngốc nhưng hạnh phúc, chứ không muốn làm một người sống vừa thanh tỉnh lại vừa

đau khổ.

Anh dừng lại động tác tại thắt lưng, hai tay đồng thời ôm lấy tôi run run thân mình.

Chúng tôi trong lúc đó gắt gao mật hợp, không có một khe hở.

Anh nhìn tôi, mắt anh trong bóng đêm lòe lòe sáng, chân thành và tha thiết."Là giả, mọi chuyện em thấy đều là giả. Không cần hỏi anh là vì cái gì, em chỉ cần tin tưởng lời của anh, cứ lưu lại bên cạnh anh… Ba năm sau, em muốn cái gì, anh cũng có thể cho em."

Tôi nhìn về phía vách tường, thực muốn biết Dụ Nhân bên phòng bên có nghe thấy được những lời này hay không.

Tôi tự giễu cười cười.

Diệp Chính Thần thấy ý cười ở

khóe miệng tôi, giận đến nghiến răng nghiến lợi, rút ra, lại đột nhiên tiến vào."Em cho tới bây giờ không chịu tin anh…Nói là cái gì cũng tin tưởng anh, đều là giả ..."

Tôi đau đến đại hãn đầm đìa.

Rốt cuộc cái gì là chân thật, cái gì là giả dối.

Rốt cuộc là anh lừa gạt tôi, hay là tôi lừa gạt anh.

Tôi cũng không rõ.

Tóm lại, chúng tôi thiệt tình yêu nhau, yêu vô cùng bi thương...

Phòng bên còn có một cô gái, so với chúng tôi còn bi thương hơn.

...

Yêu tuyệt vọng cùng cừu hận cuối cùng đều hóa thành một hồi triền miên

liều chết, vô số lần yêu hận đan xen, vô số lần thống khổ cùng cực lạc trùng hợp.

Sắp chấm dứt thời điểm, anh trong thân thể tôi đánh thẳng về phía trước, tôi đột nhiên thức tỉnh, dùng sức đấm lưng anh."Không được, không phải thời kỳ an toàn ..."

Anh nắm hai tay tôi ấn ở trên giường."Vậy sinh một đứa nhỏ cho anh đi."

"Anh điên rồi?! Ra ngoài!"

Không để ý đến cự tuyệt của tôi, anh đến chỗ sâu nhất, phóng thích...

"Nếu em mang thai, chúng ta đời này sẽ dây dưa không rõ ." Trong mắt của anh thế nhưng lại có thần thái khát khao.

"Anh!Anh!" Không có bất cứ ngôn

ngữ đủ để biểu đạt nỗi hận của tôi đối với anh, đây là loại nam nhân nào a! Nuôi dưỡng tình nhân đã không đủ ngại, còn phải thêm một đứa con ngoài giá thú."Anh cút đi cho tôi!"

Tôi sợ anh còn ở thêm một giây, sẽ bị anh bức điên, một ngụm cắn chết anh.

Anh ngồi xuống, nhưng không có ý tứ rời đi."Nha đầu, em thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh? Vô luận yêu cầu gì anh cũng có thể làm."

"Vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước tôi, anh làm được không?"

"Nếu làm như thế này có thể làm cho em vui vẻ, anh có thể làm được." Anh hỏi tôi: "Nhưng em thật sự vui vẻ sao? Rời xa anh, thật là em rất muốn sao?"

"Đúng!"

Anh kéo tay trái của tôi, nâng lên, hai cái đồng hồ một đen một trắng trên hai cái cổ tay, mỗi bước nhảy của kim giây đều kích thích lên lòng tự tôn yếu ớt của tôi.

Kỳ thật, tôi rất muốn cùng một chỗ với anh. Đạo đức cùng pháp luật không cho phép tôi nói ra những lời này.

Đó là quyền lợi Dụ Nhân mới có...

"ở bên cạnh anh đi." Anh ôm tay tôi vô cùng thân thiết ôm tôi vào trong ngực" Đừng lo lắng những người khác, chỉ cần chính em vui vẻ là tốt rồi!"

Thái độ cùng ngữ khí của anh cực kỳ giống nam nhân bao dưỡng tình nhân trong kịch truyền hình.

Đáng hận nhất là, anh còn cư nhiên

đưa bàn tay hướng về phía ngực tôi, khiêu khích lên vùng mẫn cảm.

Tôi cuốn chăn lui xuống cuối giường. anh lại triền đến, chóp mũi chậm rãi cọ sát và sau tai."Nha đầu, anh cũng nhớ em... Chúng ta đừng tra tấn nhau nữa."

Trước mắt tôi lúc đó là quần áo phân tán trên chăn, đệm.

Loại sự tình này, nếu thỏa hiệp lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba… Thói quen, cũng sẽ quên thế nào là tôn nghiêm, thế nào là đạo đức.

Mỗi một người thứ ba, ban đầu đều là cương liệt, về sau, còn không phải không an tâm mà tâm niệm, khuất phục cho nội tâm khát vọng mãnh liệt.

Tôi muốn khuất phục, lập tức sẽ bị

khuất phục .

Ngay tại lúc phòng tuyến tự tôn cùng đạo đức lung lay sắp đổ thì tôi nghĩ đến một màn trong bệnh viện:

Dụ Nhân ngồi ngay ngắn tại ghế, chậm rãi để ý làn váy.

Diệp Chính Thần nằm ở trên giường, lẳng lặng mà nhìn.

Tôi xấu hổ vô cùng mà ôm giữ ấm chén...

...

Hơi cồn cùng máu xông thẳng lên đỉnh đầu, đầu óc tôi nóng lên, một phen đẩy anh ra, phóng vào phòng bếp cầm một con dao nhọn."Đi! Nếu anh không đi, tôi giết chết ngươi!"

Anh nhìn thoáng qua con dao trong tay tôi."Em ngay cả đao còn cầm không

xong, có thể giết người sao?"

"Anh đừng ép tôi."

"Anh không tin em lại giết anh." Anh một chút tiến tới gần tôi, làm cho tôi lui xuống một chút, anh nở nụ cười."Em luyến tiếc."

Tôi nhìn anh, hai tay cầm thật chặt chuôi đao.

Anh từng bước ép sát, ỷ vào tôi thương anh, ỷ vào tôi luyến tiếc.

Dao tôi cầm không còn chỗ lui, tâm thay đổi, tôi quay dao lại chính mình."Nếu anh không đi, tôi..."

Anh nhìn thấy mũi dao cách cổ tôi không đến một li, sắc mặt thay đổi."Đừng làm rộn ."

"Tôi..."

Tôi vừa mở miệng, không có lưu ý,

trước mắt nhoáng lên, cổ tay bị anh chặt chẽ nắm. Động tác của anh cực nhanh.

"Anh biết em hận anh, anh làm em tiến thối lưỡng nan." Anh dùng tay kia nắm ra ngoài tay tôi, mũi dao để ở chỗ tim anh."Nếu đâm anh một nhát có thể làm em có chút dễ chịu, em liền đâm đi."

Tôi nghĩ đến anh chỉ nói thế, không nghĩ tới anh...

Anh nắm tay của tôi đâm đến, mũi dao gặp một chút lực cản mềm mại, anh ấn thêm chút lực…

Thế giới như đọng lại im lìm.

Máu tươi từ chỗ mũi dao chảy ra.

"Không được!"

Tôi dùng hết sức rút tay về, dao rơi tự do trên mặt đất.

Một giọt máu ở trên mũi dao...

Tôi hốt ha hốt hoảng đi lấy cái hòm thuốc, đem một cuộn băng gạc xả loạn thất bát tao.

Sớm đem phương pháp cấp cứu học trước kia quên không còn một chút, tôi cầm lấy một đoàn băng gạc đặt tại vết thương của anh, tim anh đập mạnh dưới tay tôi. Một tận đau nhức từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân, nhát dao kia như đâm tại trên người tôi.

"Còn hận anh sao?" Anh hỏi tôi.

Tôi khóc lắc đầu."Anh biết là em không muốn anh bị thương..."

"Lại cho anh thêm một cơ hội nữa nhé, chờ anh ba năm..."

Máu thấm ướt sũng băng gạc, lửa nóng thêm sắc hồng.

Máu từ đâu chảy ra?

...

***

Ngày hôm sau, tôi cố gắng nâng cao tinh thần, tắm gội giặt dũ, thu thập xong này nọ. Đang định đến trường, ngoài ý muốn nhận được điện thoại do Ấn Chung Thiêm đánh tới.

Nhớ rõ vừa mới đến Nhật Bản, Ấn Chung Thiêm thường xuyên gọi điện thoại, hoặc là nhắn lại trên mạng cho tôi.

Từ lúc tôi nói tôi có bạn trai, anh ấy không chủ động gọi cho tôi thêm nữa.

Không biết vì cái gì anh đột nhiên gọi điện thoại đến, tôi do dự một chút, tiếp điện thoại.

"Hi!" Trừ câu chào đó, tôi không biết nên nói cái gì.

"Tiểu Băng." Tiếng anh thực trịnh

trọng."Em tại Nhật Bản có nhiều việc không?"

"Hoàn hảo, gần đây có chút bận."

"Có thể thu xếp thời gian về nước một chuyến được không?"

Yêu cầu này có điểm đột ngột, nếu là người khác tôi có thể đổ cho là cái gì, nhưng là Ấn Chung Thiêm – người luôn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, anh mà đưa ra yêu cầu đột ngột như vậy, tất nhiên có lý do của anh.

"Chuyện gì xảy ra?" Tôi vội vàng hỏi.

"Bạc thúc thúc, vừa mới giải phẫu xong..."

Tôi thấy cả người máu như đông cứng, ngã ngồi ở trên giường.

Trong khoảng thời gian qua, mỗi lần

tôi gọi điện thoại về nhà, giọng điệu của mẹ và cha tôi đều thực bình tĩnh. Đơn giản hỏi một chút tình hình gần đây của tôi liền khẩn cấp dập máy.

Tôi bởi vì tâm tình không tốt, cũng không có dư thừa tâm tư mà để ý.

"Cha em bệnh gì?" Tôi vội vàng hỏi.

Anh trầm mặc trong chốc lát."Em trở về rồi nói sau."

Nếu là bệnh bình thường, cha mẹ tôi sẽ không gạt tôi, Ấn Chung Thiêm cũng sẽ không để cho tôi trở về.

"Tính mạng có nguy hiểm hay không?" Tôi không ngừng mà mặc niệm: không có, không có, nhất định không có.

"Giải phẫu thực thành công, thầy thuốc nói... Tạm thời, không có."

Ân Chung Thiêm nói một câu "Tạm thời không có", giống như tiếng chuông địa ngục khủng bố."Em sẽ mua vé máy bay ngay."

Tôi lập tức cắt đứt điện thoại, trong lúc tra danh bạ tìm điện thoại đặt vé máy bay tay tôi còn run rẩy, trước mắt hết thảy đều là mơ hồ .

Đặt xong chuyến sớm nhất, 10 giờ sáng ngày mai.

Tôi lại một đêm không ngủ, thu thập xong hành lý, mang theo vài thứ trọng yếu.

Đi qua cửa phòng Diệp Chính Thần, tôi nhìn thoáng qua tên của anh trên cửa phòng, nghĩ lại mình còn nợ anh một câu trả lời.

Chậm rãi buông va ly hành lý, tôi

ấn chuông cửa phòng anh.

Cửa mở ra, trước cửa là Dụ Nhân mặc một thân áo ngủ màu đỏ.

Y phục của cô ấy thực đỏ, so với máu của Diệp Chính Thần đỏ hơn.

"Có chuyện gì không?" Vẫn là nụ cười nhàn nhạt.

Rạng sáng bốn giờ, trời đã tờ mờ sáng, sương mù dừng ở xa xa, một mảnh mông lung.

Cây cũng mông lung, hồ nước cũng mông lung.

Tôi ngồi xe buýt đi sân bay quốc tế.

Quốc gia này, thành phố này, nhà trọ này, tôi nghĩ không còn có thể quay lại...

Lúc làm thủ tục đăng ký, nhân viên phục vụ nhắc nhở tôi: "Cô không làm thủ

tục tái nhập cảnh, sau khi rời khỏi đây, cần phải làm lại thị thực."

"Tôi hiểu, không sao."

...

Còn hai giờ là bay, tôi ngồi ở ghế trên gọi điện thoại, tôi đem tin về nước nói cho Lăng Lăng, Tần Tuyết, Phùng ca còn có Lý Khải...

Cuộc cuối cùng, tôi gọi cho Diệp Chính Thần.

Điện thoại vang lên một tiếng, tôi liền hối hận, đang muốn cắt đứt, bên kia có người nhận máy.

"Nha đầu?" Điện thoại đầu bên kia thực im lặng, tiếng của anh cũng ép tới rất thấp.

Tôi hít vào một hơi, nói: "Đối xử tốt với Dụ Nhân, mặc kệ anh yêu hay

không yêu cô ấy, anh nên gánh vách trách nhiệm của mình."

"..."

"Em đi rồi..." Tôi dùng tiếng Nhật nói một câu: "Sayonara!"

Tiếng Nhật có nghĩa là "Hẹn gặp lại ", người Nhật Bản chỉ dùng trong tình huống xác định hai người vĩnh viễn sẽ không gặp lại.

Không đợi anh truy vấn, tôi cắt đứt điện thoại.

Cuối cùng, tôi nghe thấy anh nói hai chữ: "Chờ anh..."

Tôi đương nhiên sẽ không chờ anh.

Đến giờ lên máy bay, tôi đi ra hướng cửa hải quan, nhân viên đang kiểm tra hộ chiếu của tôi thì anh chạy đến...

Tôi nhìn anh một lần cuối, rất nhiều đêm giấc mộng đều quay về sẽ là bộ dáng của anh khi đó.

Anh chen qua đám đông, một thân màu trắng, bên ngoài là áo sơ mi màu trắng…có một mảng màu đỏ tươi của máu thấm ra.

Anh hô tên của tôi, không phải nha đầu.

"Bạc Băng, Bạc Băng..." Tôi lần đầu tiên nghe anh hô lên tên của tôi, mới phát hiện tên tôi lộ ra thân thiết rét lạnh.

Tôi nhận lại hộ chiếu nhân viên kiểm tra đưa, đi qua cửa.

Anh chạy lại đây, bị nhân viên kiểm tra ngăn lại.

"Bạc Băng!" Anh chẳng quan tâm ánh mắt của người khác, lo lắng mà

hô."Em chờ chút, anh có lời nói với em! Rất trọng yếu, thật sự rất trọng yếu!"

Trong tay tôi, hành lý như đá nặng ngàn cân, tôi dẫn theo nó, đi vào cửa.

"Nha đầu, anh yêu em!"

Tôi đứng yên tại chỗ, lệ như suối trào.

"Em cho anh ba phút, anh sẽ nói hết sự thật…ba phút, chỉ cần ba phút."

Đây là yêu cầu cuối cùng của anh.

Mà tôi, không có cho anh.

Tôi nói với anh tiếng chỉ có chính mình nghe thấy: "Sư huynh, em đi rồi. Tin tưởng em, về sau sẽ không thương tổn như thế này nữa ..."

Sau đó, tôi thường thường mà nghĩ lại, nếu tôi cho anh ba phút đó, anh sẽ nói cho tôi biết cái gì.

Là lời nói thật, hay vẫn lại là một lời nói dối chân thật?

Chương31 : Gặp người

Máy bay hạ xuống, tôi lấy hành lý đi đến cửa ra.

Đập vào mắt tôi là Ấn Chung Thiêm đón ngay ngoài cửa tiếp đón, giống như trong trí nhớ của tôi, giày da tây trang, đôi giày không nhiễm chút bụi bẩn nào.

Thấy tôi đi ra, anh không nói gì mà đầu tiên là tiếp nhận va ly hành lý từ tay tôi.

"Chúng ta đi bệnh viện đi." Tôi ách giọng nói.

Anh nhìn thoáng qua đôi mắt sưng

đỏ của tôi, trầm tĩnh mà gật đầu. Đã hơn một năm không thấy, anh so với trước kia càng trầm ổn nội liễm .

Trên đường từ sân bay đến bệnh viện anh nói cho tôi biết cha tôi bị ung thư dạ dày.

Cũng may phát hiện kịp thời, giải phẫu cũng thực thành công. Anh khuyên tôi không cần lo lắng, kết quả xét nghiệm mới có, xác định còn không có phát tán.

Tôi biết, cho dù không có phát tán, loại ung thư này trong vòng năm năm khả năng tái phát sẽ khoảng 50%.

Trong bệnh viện tôi nhìn thấy cha mẹ. Cha gầy, xương gò má gồ lên, mẹ tôi so với cha còn tiều tụy hơn, vừa thấy tôi đã khóc ...

Tôi không thể đoán trước cha còn

sống được bao nhiêu thời gian, cho nên không thể bỏ qua cơ hội thể hiện lòng hiếu thảo của mình. Tôi không quay trở lại Nhật Bản nữa, Phùng ca giúp tôi làm thủ tục thôi học, xử lý nốt những việc còn tồn lại. Tôi không có hỏi anh ấy Diệp Chính Thần thế nào, anh ấy cũng không nói đến, chỉ nói có rảnh thì liên hệ.

Sau đó, cha tôi nhờ người giúp tôi xin việc tại khoa ung thư của bệnh viện.

Đây là một nơi không ngừng có người nhập viện, hầu như không có ai có thể xuất viện.

Ba năm qua, tôi tiễn đưa vô số người, đưa bọn họ đi lên thiên đường.

May mắn, cha của tôi vẫn còn sống, thân thể khôi phục phi thường tốt, mẹ tôi

mỗi buổi sáng giúp ông đi công viên tản bộ.

Sương sớm sơ tán, mẹ kéo tay cha đi trên con đường nhỏ đầy đá cuội, ánh nắng loang lổ chiếu ở trên người.

Mỗi lần nhìn đến, tôi đều mỉm cười.

Lúc tuổi còn trẻ, khát vọng tình yêu, kỳ vọng có một người làm cho bạn yêu ruột gan đứt từng khúc, muốn ngừng mà không được. Đợi cho đến khi trải qua nhiều lắm sinh ly tử biệt, nhân tình ấm lạnh, tôi mới nhìn thấu thế giới phù hoa này.

Tôi không còn trẻ nữa, không hề vì yêu ruột gan đứt từng khúc, thế nhưng cũng không có hối hận về những năm tháng đã qua.

Có yêu, sau là đau, nhớ kỹ một người.

Sau đó, giống như mọi người, bình thản mà trải qua cuộc sống.

...

****

3 năm sau…

Ba năm, nếu có một người đã một lần nhắc tới thì tôi đã nghĩ đến là thời gian rất lâu dài.

Nhìn qua tờ lịch ngày hôm qua, nguyên lai cũng không phải đặc biệt dài lâu.

Tôi nhìn đồng hồ, tám giờ năm mươi, mặc quần áo chuẩn bị xuống lầu.

Ấn Chung Thiêm ngày hôm qua gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi chủ nhật có trực ban hay không, anh nói muốn đi xem

tài liệu trang sức. Tôi nói cho anh: em làm thêm buổi tối, ban ngày rảnh.

Anh lập tức nói: tốt, ngày mai buổi sáng chín giờ anh tới đón em.

Ấn Chung Thiêm nhờ vào mối quan hệ của cậu, sau khi tốt nghiệp phân phối đến văn phòng chính phủ thành phố, đi từng bước một tới vị trí bí thư phó thị trưởng. Có lẽ là thói quen nghề nghiệp, anh mỗi lần cùng tôi ước hẹn cũng giống như an bài nhật trình của lãnh đạo, tuyệt đối tôn trọng thời giờ cùng cùng ý nguyện của tôi.

Cùng anh một chỗ, hết thảy cũng giống như một quy hoạch tốt, từng bước mà tiến hành, bao gồm cả việc chúng tôi kết giao.

Tôi không lo lắng thình lình xảy ra

biến cố, bởi vì anh sẽ đem hết thảy kế hoạch ngay ngắn thứ tự mà thực hiện.

Mặt mang ý cười đi xuống lầu, xe anh đã đứng ở đó, Ấn Chung Thiêm ngồi ở trong xe tập trung tinh thần nghiên cứu bản đồ, phỏng chừng kế hoạch tuyến đường đi hôm nay.

Tôi ngồi vào trong xe, anh buông ra quyển bản đồ có nhiều điểm đánh dấu."Suy nghĩ cái gì? Giống như tâm tình tốt lắm."

"Em suy nghĩ, anh là một người giỏi về quy hoạch như vậy, nhất định sẽ không đột nhiên xuất hiện một bạn gái, vị hôn thể hoặc là vợ đi.."

Anh có chút mờ mịt, thật sự suy tư một chút mới nói tiếp: "Trừ em ra, sẽ không có ai."

Tôi tin tưởng, tin tưởng không nghi ngờ.

Ấn Chung Thiêm cũng không phải hồ ngôn loạn ngữ.

Bất cứ lời nói nào từ miệng anh, đều phải trải qua thận trọng suy nghĩ, làm không được anh sẽ không nói, không xác định anh cũng sẽ không nói.

Trong miệng cha mẹ tôi, ưu điểm của Ấn Chung Thiêm nhiều không kể xiết: trầm ổn, cẩn thận, lời nói cử chỉ khéo, xử sự chân thành với người ngoài... Trong đó có một chút tôi đồng ý nhất: anh ấy là một nam nhân tốt đáng giá cho một người con gái tin cậy.

Tôi tựa lưng vào ghế ngồi, chờ anh chậm rãi lái xe, chậm rãi đem xe đi nhập vào đường chính.

Ngã tư đường quen thuộc chậm rãi xẹt qua, tôi thản nhiên mỉm cười, trong lòng nhớ lại hôm nay bệnh nhân chuyển viện rời đi thế nào.

Lúc gần đi, chồng cô ấy giúp thay một bộ quần áo mới, giúp đỡ cô ấy ra cửa, cô ấy đã cười nói với tôi: gặp lại.

Có những người, gặp lại kiếp này liền sẽ không gặp lại.

...

Bởi vì Ấn Chung Thiêm sớm làm tốt giai đoạn kiểm tra, chúng tôi rất nhanh chọn được tủ bát chính thể cùng cánh cửa thủy tinh.

Thời gian còn sớm, chúng tôi thuận tiện đi xem rèm cửa, nhiều kiểu hiếm có làm hoa hết cả mắt, có kiểu Hàn Quốc ấm áp, có kiểu châu Âu hoa lệ, còn có

kiểu giản lược theo phong cách cổ xưa...

"Em thích nhất kiểu kia?" Anh trước sau như một trưng cầu ý kiến tôi.

Tôi thật sự nhìn một vòng, xác định thật sự nhìn từng kiểu, chỉ vào trong đó một cái."Trừ bỏ màu xanh này, cái khác đều được."

"Bức màu xám này thế nào?" Anh chỉ vào bên phải một bức rèm thiển màu xám hỏi tôi.

Tôi nhìn lướt qua, là phong cách Ấn Chung Thiêm thích, thanh lịch, trầm tĩnh.

Không biết tại sao, ánh mắt tôi lại không tự giác mà quay lại bên trái.

Lụa mỏng màu xanh nhạt, buông xuống mềm nhẹ, có người mở cửa tiến vào kéo theo một luồng không khí làm cho bức rèm dao động, tua cơ nhộn nhạo.

Rất đẹp!

"Tiểu Băng?"

"Ách?" Tôi hoàn hồn."Đẹp! Rất được."

"Vậy chọn kiểu này đi."

Tôi nghĩ nghĩ, chỉ vào bức rèm màu xanh hỏi người bán hàng bên cạnh."Kiểu rèm này có màu khác không?"

"Chị muốn màu gì?"

"Trừ bỏ màu xanh này, cái khác đều được..."

Người bán hàng lập tức lấy ra tập bản mẫu cho tôi em."Có màu tím cùng màu lam, này... hồng nhạt cũng đẹp."

Tập mẫu không chỉ có các màu sắc thực tục, kiểu dáng càng tục, hoàn toàn không có cảm giác kinh diễm sai người.

"Cám ơn!" Tôi đem bản mẫu trả lại

cho người bán hàng."Vẫn chọn bức mà xám bên phải đi."

Trước khi ra cửa, tôi lại liếc mắt một cái về phía màu xanh nhạt thản nhiên kia, không ngờ như thế, không ngờ như thế... Kinh diễm duy đắc ý sai người.

...

Ăn xong cơm trưa, Ấn Chung Thiêm nhận được điện thoại. Bằng hữu của anh mở cửa hàng áo cưới, nói là mới về một đợt hàng mới, bảo chúng tôi đi qua thử xem sao.

Lễ kết hôn còn chưa định ngày, tôi không nghĩ sẽ đặt áo cưới sớm như vậy nhưng ông chủ cửa hàng kia cứ mãnh liệt yêu cầu chúng tôi đi nhìn xem, nói là hiện tại mùa ế hàng, sẽ giảm giá cho chúng tôi 30%.

Chúng tôi cũng không tiện từ chối, vì thế tiện đường đi xem.

"Tùy tiện chọn, phía ngoài giảm ba mươi phần trăm, bình thường chúng tôi chỉ giảm giá có tám phần trăm là nhiều nhất, đây là chân tình..." Ông chủ còn đùa với tôi: "Áo cưới không giống cái khác, nếu lấy chồng không phải là Chung Thiêm, cũng sẽ gả cho người khác, sớm muộn gì phải mặc ."

Ấn Chung Thiêm giận đến nỗi đấm cho ông ta một cái, không nặng.

Tôi hiếm khi thấy anh cùng người khác đùa giỡn, có thể thấy được anh cùng ông chủ này quan hệ chắc tốt lắm.

"Đây là kiểu Âu Mĩ năm nay rất lưu hành." Ông chủ chỉ chỉ tủ kính triển lãm áo cưới."Tuyệt đối thích hợp với em,

không tin em thử xem xem."

Ấn Chung Thiêm cẩn thận sờ sờ vạt áo, "Nếu không, em thử xem đi."

...

Âu Mĩ luôn luôn thịnh hành kiểu giản lược thấp ngực, làm váy rủ xuống, nhân viên hóa trang vì làm tăng hiệu quả, cho tôi thay một đôi giày cao gót ba phân, giúp tôi uốn xoăn mái tóc dài thành từng lọn mềm mại tự nhiên mà chảy dài xuống lưng....

Hai mươi mấy phút sau, tôi từ phòng thay quần áo đi ra, thật chua chát mỉm cười.

Ấn Chung Thiêm ánh mắt dừng ở trên người tôi, giật mình thất thần...

Tôi xấu hổ mà tránh đi ánh mắt đầy lửa nóng nhìn chăm chú của anh.

Giữa hè sau giờ ngọ, ánh mặt trời ấm áp theo tủ kính chiếu vào rơi xuống đất.

Bên ngoài tủ kính, một bóng lưng anh tuấn đứng lặng, một thân nhung trang xanh thẫm.

Tôi trong lúc vô tình liếc liếc mắt một cái, ngực một trận hung hăng va chạm.

Chờ tôi nháy mắt mấy cái, tưởng xác định kia là giấc mộng đêm khuya quay về thường xuyên thấy, chân thật hay ảo giác, người kia đã xoay người, lưu lại cho tôi một bóng lưng cũng rất giống

Quá giống, biết rõ không phải anh, tôi còn lặng yên đi thong thả tới cửa sổ, nhìn thêm vài lần...

Khí chất thâm trầm, mặc một bộ

quân phục màu xanh nhạt, hơn nữa trên vai mờ hồ còn có đánh dấu sao gạch thẳng.

Một cái bóng dáng là đủ hoàn mỹ mà chứng minh người nam nhân kia cực hạn mị lực.

Hắn đi qua lối đi bộ, đến một chiếc màu trắng SUV bên kia đường, biển số xe là màu trắng .

Xe đỗ bên cạnh một cái biển báo rõ ràng: cấm dừng xe.

Này cũng không phải là tác phong quân nhân nên có.

Xe khởi động, không có mở.

Thời gian đọng lại như nhau, trước mắt hết thảy đều trở thành yên lặng.

Ấn Chung Thiêm đi đến bên cạnh tôi, theo ánh mắt tôi nhìn lại.

"Nhìn cái gì vậy?" Tay anh nhẹ nhàng khoác lên bờ vai trần lộ ra của tôi, tiếng nói ôn nhu hơn so với mọi ngày.

"Không có gì, kiểu xe kia đẹp quá."

Tôi vừa dứt lời, chiếc xe kia đột nhiên khởi động, gia tốc nhập vào đường chính, chạy nhanh về phía ngã tư.

Tới nơi, vừa vặn là đèn đỏ, cảnh sát giao thông đang ở chỉ huy giao thông.

Chiếc xe kia một cái gia tốc vọt tới, xe đang chạy toàn bộ dừng lại, hoàn toàn không rõ tình huống mà đứng yên tại chỗ.

Ngày thường không ai bì nổi, cảnh sát giao thông cũng lặng tại nguyên chỗ, trơ mắt nhìn cỗ xe kia chạy như bay mà đi.

Ai! Xe quân đội cũng không cần kiêu ngạo như vậy đi!

Chương32 : Gặp lại thì sao ?

Đi dạo cả ngày, buổi tối lại đi bệnh viện trực đêm.

Vừa thay áo choàng trắng, tôi còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, đã có người tới chụp cửa phòng trực ban. Tôi mở cửa, vừa thấy trước cửa một cô gái sắc mặt ám hoàng, nước mắt loang lổ, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Chồng cô ấy là bệnh nhân bệnh viện chỗ tôi, ung thư gan giai đoạn cuối, tế

bào ung thư đã lan tới phổi cùng thực quản, hiện tại đã xuất hiện máu ở đường tiêu hóa, hết phương cứu chữa. Chủ nhiệm ngày hôm qua đã thông tri người nhà bệnh nhân chuẩn bị hậu sự, nói anh ấy khả năng không qua nổi tối nay.

"Bạc thầy thuốc, cô cứu anh ấy." Cô gái nắm tay áo tôi, khóc cầu, "Cô chỉ cần nghĩ biện pháp, không cần cứu được mạng anh ấy, để anh ấy sống thêm hai ngày nữa là tốt rồi."

"Tôi sẽ cố hết sức." Tôi đi đến phòng bệnh, bệnh nhân đã nói không ra lời, vừa thấy tôi đến, ai cũng hô lên... Tựa hồ muốn nói cho tôi biết anh ấy còn luyến tiếc người con gái hai tuổi, không cam lòng đi vậy.

Thấy thân bằng bạn tốt của anh ta

làm cho phòng bệnh chật như nêm cối, tôi hạ giọng nói với người nhà bệnh nhân: "Bảo mọi người ra hành lang trước đi, bệnh nhân cần im lặng."

Người lục tục rời đi, tôi bảo hộ sĩ tiêm cho anh ta một ít thuốc giảm đau, không biết thính lực của bệnh nhân như thế nào, cúi xuống nói vào tai anh tai anh ta: "Đây là thuốc chống ung thư mới nhất của Mỹ, rất hiệu quả."

Bệnh nhân an tĩnh lại, cầu xin mà nhìn tôi.

"kiên trì một chút, ngày mai an bài cho anh giải phẫu lần thứ hai, chúng tôi sẽ mời các chuyên gia nổi tiếng trong nước..."

Anh ta gật đầu, dùng bàn tay khô héo nắm lấy cổ tay tôi.

Tôi biết tôi không cứu được anh ta, chỉ có khả năng giúp đỡ cũng như cho anh ta chút hy vọng. giúp anh ta vượt qua sinh mệnh cuối cùng trong đêm tối im lặng.

Một giờ sau, bệnh nhân hơi thở dần dần trở nên khó khăn, đem hết toàn lực hít thở.

Tôi cười an ủi."Chớ khẩn trương. Cha tôi ba năm trước đây cũng bị ung thư, ung thư dạ dày là loại rất dễ phát tán…Ông ấy từng nói tiếc nuối lớn nhất là chưa nhìn thấy tôi lập gia đình… Hiện tại, ông ấy còn sống và khỏe mạnh…Chờ ôm cháu ngoại mập mạp…Bệnh ung thư không phải là bất trị, anh trăm ngàn đừng buông tha cho."

Anh ta cố gắng mà hô hấp, từ đầu

đến cuối đều cố gắng.

Bệnh nhân tim đập mỏng manh, tôi hô to với hộ sỹ: *"Cường tâm châm!"*

"Bạc thầy thuốc?"

"Đi lấy!"

Biết rõ này hết thảy là phí công, tôi chỉ muốn cố gắng lần cuối cùng, vì mọi người mà tranh thủ từng giây...

Anh ta nắm chặt cổ tay tôi, anh mắt tuyệt vọng mà trợn to, tôi lấy ống dưỡng khí trên mặt anh ta ra."Anh còn có cái gì nói muốn nói sao?"

Anh ta gật gật đầu.

Nhìn người vợ đang khóc nức nở, anh ta nói lên hai chữ, là tên con gái mình.

Anh ta đi rồi, vợ anh ta rốt cuộc khóc không được, ngồi dưới đất thì thào

đi thì thào lại: "Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi về sau làm sao bây giờ..."

Vấn đề này tôi đã nghe vô số lần, đáp án chỉ có một câu: "Vì cha mẹ, vì đứa nhỏ, còn phải còn sống, tiếp tục sống."

Có lẽ gian nan, có lẽ khốn khổ, so với rất nhiều người đã chết đi, chúng ta ít nhất còn sống!

Cảm xúc xấu tới cực điểm, tôi mệt mỏi đi ra phòng bệnh, vừa vặn nghe thấy hai cái tiểu hộ sĩ đang buôn chuyện.

"Ngươi nói ai đẹp trai? Tớ như thế nào không thấy?"

"Chính là đứng ở hành lang kia kìa, đặc biệt đẹp trai, đặc biệt lạnh lùng, so với Ấn bí thư còn lạnh hơn..." Một nữ hộ sĩ trẻ tuổi vẻ mặt nhộn nhạo."Cái ánh mắt

a..."

Tôi không biết nên nói cái gì.

Trải qua quá nhiều sinh ly tử biệt các cô ấy đã quen rồi, đại khái qua một thời gian nữa tôi cũng sẽ như vậy, cho nên tôi không nghĩ trách cứ các cô ấy làm cái gì.

"Thật không? Tớ bận việc bên trong." Ngữ khí của nữ hộ sĩ còn lại u oán.

Một hộ sĩ khác vừa đi đưa thuốc trở về, nghe thấy cái đề tài này lập tức tham gia."Có phải nam nhân đứng ở ngoài phòng bệnh số bảy không? Rất có hình , anh ta có phải là đồng nghiệp của bệnh nhân hay không?"

"Không phải, anh ta đến tìm .."

Cô ấy vừa nói được một nửa, vừa

thấy vẻ mặt tôi đầy hàn ý, lập tức không nói tiếp: "Bạc thầy thuốc."

"Ân." Tôi gật gật đầu, cố gắng giữ ngữ khí bình tĩnh."Còn không giao ban sao?"

"Trong chốc lát nữa."

Một đêm không ngủ, đầu óc cháng váng, tôi giao ban, đi ra cổng bệnh viện.

Ngực cứ nghẹn lại, tôi rất muốn khóc, nhưng là khóc không được... Ba năm, từ ngày lên máy bay, tôi rốt cuộc khóc không được .

Tôi ngồi vào trong xe, mở cửa xe ra, cố gắng hít thở, để cho không khi sung túc đi vào làm cho tinh thần thêm sảng khoái.

Vốn định tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi một chút, nhất nhắm mắt lại

liền ngủ luôn.

Trong mộng, có người chặt chẽ nắm lấy cổ tay tôi, tôi thấy không rõ mặt của anh, chỉ có nghe thấy thoang thoảng tiếng kêu gọi: "Nha đầu... Nha đầu..."

Tôi khổ sở đến nỗi tay phát run, muốn thoát ra lại không động đậy.

Ủy khuất cùng buồn bực chồng chất đến cực hạn, cần phát tiết ra, tôi khóc, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, bao nhiêu buồn bực đều phát tiết ra.

Tỉnh lại sau, tôi đưa tay sờ sở lên mắt còn ướt, nhẫn đính hôn lạnh lẽo chút tý nữa thì làm cho mắt bị thương.

Tôi lại sờ sờ trên cổ tay nơi bệnh nhân vừa nắm, thấy có vệt dây lưu lại....

Đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu.

Hai tuần trước, có người nhà bệnh

nhân không khống chế được cảm xúc, đẩy tôi ngã, đồng hồ bị va nên rơi xuống, vỡ tan.

Tôi mang ra tiệm sửa, người ta nói động cơ cũng hỏng rồi, không có linh kiện thay, bảo tôi tìm cửa hàng phân phối của nhà máy Hải Âu. Tôi lại cầm ra quầy chuyên bán loại này, nhân viên cửa hàng vừa thấy thập thập phần kinh ngạc, làm cho tôi thấy loại đồng hồ này chưa hề bán.

Tôi nói cho cô ấy đồng hồ này đối với tôi rất trọng yếu, chỉ cần chữa được, bao nhiêu tiền đều không sao cả.

Cô ấy gọi điện thoại về nhà máy hỏi xưởng, người trong xưởng giữ lại để kiểm nghiệm, cô ấy dặn tôi nửa tháng sau quay lại lấy.

***

Đi vào trung tâm thương mại, tôi bước nhanh đến quầy bán đồng hồ Hải Âu, hỏi người bán hàng."Tôi lần trước đến đây sửa đồng hồ, có sửa được không ?"

"Xin hỏi chị là đồng hồ như thế nào?"

"Đồng hồ tình lữ, màu trắng. Nửa tháng trước để ở đây, chị nói đưa đi xưởng kiểm nghiệm thật giả..."

Nhân viên cửa hàng nhớ ra."Xin chờ một chút."

Không bao lâu, quản lí cầm ra một cái hộp tinh sao bước ra.

"Có sửa được không ạ?" Tôi vội hỏi.

"Thực xin lỗi!" Quản lí đem đồng

hồ trao lại cho tôi."Xưởng chỗ chúng tôi không có linh kiện."

Tôi khó hiểu.”Đồng hồ này không phải là hiệu Hải Âu sao?"

"Đúng. Người trong xưởng nói đồng hồ này là giám đốc chỉ định để làm, khách hàng rất cần trong thời gian cực ngắn. Cho nên, đồng hồ này trừ bỏ cái mặt ngoài cùng là biểu thị Hải Âu, còn toàn bộ linh kiện đều là theo đồng hồ Thụy sĩ lấy vào lắp ráp."

Khó trách chỉ cần một cái chạm vào nhẹ nhàng liền tan xương nát thịt, nguyên do chỉ có cái vỏ là có dấu hiệu Hải Âu.

"Thật xin lỗi." Quản lí vẻ mặt xin lỗi."Không phải chúng tôi không phụ trách sửa, nhưng đồng hồ này chúng tôi chỉ làm có một đôi, thật sự không có linh

kiện cho cô thay đổi..."

"Tôi hiểu được." Tôi lại hỏi: "Nếu tôi nguyện ý trả thêm tiền thì sao?"

"Động cơ là Jaeger – có độ chính xác cao nhất, giá phi thường sang quý. Nếu đồng hồ này có ý nghĩa rất lớn với cô, không bằng lưu làm kỷ niệm..."

Tôi cười khổ, vì cái gì anh không để lại cho tôi cái gì là vĩnh viễn trước sau như một, ngay cả cái đồng hồ này cũng là Jaeger khoác áo Hải Âu, thật sự buồn cười quá.

Ra khỏi trung tâm thương mại, tôi đi đến thùng rác, nhìn lại lần cuối cùng cái đồng hồ đeo tay đã hư.

Tôi tự nhủ trong lòng: có thể làm được, coi như không có anh vẫn sống tốt, kết hôn, sinh con...

Đồng hồ bị tôi ném vào thùng rác, sau một tiếng va chạm trầm trọng vang lên, đồng hồ này ba năm qua tôi không bỏ được giờ cuối cùng cũng xong.

Anh nói: "Trên đời này trừ em ra còn có rất nhiều người con gái tên 'Băng', mà 'Nha đầu' của anh chỉ có một! Độc nhất vô nhị!"

Hiện tại, đồng hồ độc nhất vô nhị này, cũng như "Nha đầu", độc nhất vô nhị không còn nữa.

Tôi cùng với anh, từ nay về sau không còn bất cứ liên hệ.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy, tôi theo bản năng bám vào chiếc xe màu trắng bên cạnh. Đứng vững lại, chậm khẩu khí, mới phát hiện vừa vặn là cỗ xe màu trắng SUV

ngày hôm qua vừa thấy, biển số xe màu trắng.

Nhớ tới người nam nhân kiêu ngạo kia, tôi không khỏi hoảng sợ, vội vàng ly khai xe này ra xa một chút.

Nhỡ đâu không tốt, anh ta nhất thời xúc động, lái xe đụng chết tôi.!

...

Thật lâu, thật lâu về sau, có một ngày, có người, nói với tôi: anh còn thật muốn lái xe đâm chết em! Đem em sống thành thực vật phóng ở trên giường!

Tôi hỏi: anh hận em như vậy sao? Hận đến nỗi em muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong?!

Anh nói: không phải hận, là yêu. Đêm đó tại bên ngoài cửa phòng bệnh, anh tự nhủ chính mình: người con gái

này... là của anh. Bất luận dùng phương pháp gì, thủ đoạn nào, cho dù chỉ cần là thể xác, anh cũng nhất định đem cô ấy nhốt ở bên cạnh anh...

Những lời này nếu là bất cứ người nam nhân nào nói, tôi sẽ mắng "Mơ mộng hão huyền" .

Mà những lời này xuất từ miệng của Diệp Chính Thần, hết thảy liền hoàn toàn bất đồng .

Anh chính là kiếp số của tôi.

***

Vận mệnh theo không bỏ qua cơ hội nào để mà trêu cợt tôi, tựa như tôi dù muốn an ổn ở trong cảng nó cũng muốn dùng lốc xoáy để đánh vào cảng này.

Ấn Chung Thiêm bởi vì khoản tham ô bị tổ chuyên án cấp trên đặc phái mang

đi. Tôi mới từ phòng giải phẫu đi ra liền nhận được tin tức này, tôi hoàn toàn không thể tin được một người cẩn thận chặt chẽ như Ấn Chung Thiêm tuyệt đối không thể tham ô huống chi, nếu anh có tham ô thì không cần hai nhà chúng tôi phải cùng góp tiền mua phòng ở.

Nhưng mà, sự thật xảy ra trước mắt, làm cho tôi không tin cũng không được.

Tôi nghĩ hết mọi biện pháp hỏi thăm tin tức của anh, không ai biết Ấn Chung Thiêm vì sao đột nhiên bị thẩm vấn bí mật, kết quả thẩm vấn như thế nào.

Liên tục ba ngày, cha tôi quên cả uống thuốc, mỗi ngày ngồi ở bên cạnh điện thoại không phải là gọi điện thoại cho người quên mà chờ để nghe tin tức của anh. Mẹ lặng lẽ khóc rất nhiều lần,

tuy rằng không ở trước mặt tôi nhưng tôi cũng thấy đáy mắt mẹ ướt át.

Cha mẹ Ấn Chung Thiêm lại càng không cần phải nói, ngắn ngủn ba ngày liền bi thương uể oải, vừa thấy đến tôi lại chảy nước mắt mà nói cho tôi biết: "Chung Thiêm là bị oan uổng, Chung Thiêm sẽ không tham ô... Con hãy tìm cách, hãy tìm cách..."

Ở thời điểm bấp bênh này, tôi nhận được một cuộc gọi của bạn làm ở viện kiểm sát, hắn nói vừa mới nhận được tin tức, Ấn Chung Thiêm đã bị định tội, chỉ sợ là tử hình, đường sống khó thể cứu vãn.

Tôi chưa kịp dập điện thoại, mẹ tôi gấp đến độ hai tay run run nắm lấy tay áo tôi."Bạn con nói như thế nào? Chung

Thiêm có việc gì không?"

Tôi nhìn mẹ, lại nhìn cha từ trong phòng đi ra, ông chính mà ngừng thở mà chờ đáp án của tôi.

Tôi cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì! Vụ án sắp điều tra rõ, Chung Thiêm sẽ không có việc gì."

Cha tôi mày rốt cục giãn ra, vội nói."Mau gọi điện cho bác Ấn... Nga, vẫn là để cha gọi đến đi, con nhanh lên đi vào ngủ một lát."

"Ân!"

Trở lại phòng, tôi khóa lại phòng cẩn thận, mới dám gỡ bỏ mặt nạ cười vui trên mặt xuống.

Nhưng nụ cười này có thể miễn cưỡng được bao lâu, giấy không thể gói được lửa .

...

Đối mặt với quá nhiều tử vong, gặp qua rất nhiều gia đình tan vỡ, chỉ cần có thể cứu Ấn Chung Thiêm, cái gì tôi cũng có thể trả giá, bao gồm cùng một người đã có phụ chi phu trên giường!

Sau khi bị người nam nhân chính mình hận nhất áp ở trên giường tận tình xâm chiếm, tôi đã hoàn thành một cuộc giao dịch sắc quyền dơ bẩn.

Vô luận bao nhiêu nước cũng không làm sạch ấn ký trên người tôi.

Đứng ở cửa sổ nhỏ phía trước khách sạn, gió đêm thổi lên mái tóc ẩm ướt.

Phía dưới tàng cây Du, cỗ xe Hummer kia còn không có rời đi, hơi khói nhẹ thản nhiên thoát ra biến mất vào

bóng đêm....

Tôi đóng cửa sổ, kéo xuống bức màn.

Tôi gọi điện thoại cho cha mẹ, báo bình an, nói cho hai người: "Cha mẹ đừng tin lời đồn của người bên ngoài, bọn họ đều là nói lung tung . Bạn con ở Bắc Kinh hỗ trợ hỏi, người của tổ chuyên án điểm ở cấp trên, Chung Thiêm chẳng qua là hỗ trợ điều tra."

Cúp điện thoại, cầm lấy di động lại nhìn một lần nữa tin nhắn phía trên: "Thật đói! Rất muốn lại được ăn một bát mì em nấu."

Tôi xóa tin nhắn, xóa cả số điện thoại.

Đợi ba ngày, vụ án Nam Châu rốt cục có tin tức, tổ chuyên án tra ra khoản

tiên lai lịch không rõ của Phó thị trưởng, Phó thị trưởng đang trong quá trình thẩm tra, bệnh tim đột phát, đưa đi bệnh viện cấp cứu khẩn cấp, trước mắt đang nằm giám hộ ở phòng bệnh nhân nặng.

Hiện tại mọi người ở Nam Châu hoảng sợ, ai cũng cảm thấy bất an.

Tình huống này làm cho tôi có chút nóng nảy, không xác định được tình huống này có lợi hay không đối với Ấn Chung Thiêm, cũng không biết anh ấy rốt cuộc có bị phán có tội hay không. Hơn nữa, Diệp Chính Thần chỉ là một tiến sỹ du học về rốt cuộc có nhiều năng lực giúp tôi không tôi cũng không dám xác định.

Tôi hỏi người quen ở Bắc Kinh, ông ấy nói tôi chờ một chút, không nên

nóng lòng.

Tôi sao có thể không vội, vạn phần lo âu, tôi một người tại Bắc Kinh không mục đích mà đi. Một xe taxi đứng ở bên cạnh tôi, hỏi tôi muốn đi đâu.

Tôi nhất thời xúc động, nói: "Ủy ban đi."

Nghĩ xem có nên hay không đi làm đơn giải oan, đến của Ủy ban tôi nhìn cánh cổng trang nghiêm từ xa, lại nhìn cảnh vệ nghiêm túc đứng ở cổng, càng không dám đến cửa Lôi Trì nửa bước.

Tôi đang ở cửa bồi hồi, một chiếc xe Hummer màu đen đứng ở cổng lớn, không cách xa tôi lắm.

Một đồng chí cảnh vệ vừa thấy biển số xe, lập tức một đường chạy tới, cung kích chào theo kiểu nhà binh.

Phía buồng lái xe mở ra, một người quân nhân uy vũ tuổi còn trẻ từ trên xe bước xướng, cung thân mình mở phía cửa xe đằng sau, tay đặt phía trên đầu xe...

Một người nam nhân từ trên xe chậm rãi đi xuống.

Tôi đã thấy rất nhiều quân nhân, nhưng chưa thấy ai như vậy, không cần có động tác nào làm ra vẻ, từng cái nhấc chân giơ tay biểu lộ ra một cách tự nhiên quyền cao chức trọng.

Cảnh vệ lui ra phía sau từng bước, lại kính một cái chào nhà binh, tránh đường, ý bảo người đó đi vào.

Người kia không có đi vào, xoay người, nhìn về phía tôi...

Mặt mày trang nghiêm trước cổng

Ủy ban, người đó hơi chút xoay người một cái, ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt tuấn tú, mắt bình thản dừng ở trên người tôi...

Tôi lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy ánh mặt trời làm đầu tôi váng vất, mắt hoa, bộ quần áo quân trang màu xanh lục trên có những chiếc cúc màu vàng đâm vào mắt tôi không sao mở mắt ra được…

Chương33 : Chân tướng phơi bày

Diệp Chính Thần!

Tôi nháy mắt mấy cái, quả thật không nhìn lầm, người thanh niên trước mắt đeo quân hàm hai gạch ba sao đúng là Diệp Chính Thần!

Thật là ý vị? Anh là một quân nhân?!

Tôi còn nhớ rất rõ, anh nói anh không phải quân nhân, cũng không từng qua quân ngũ, cha anh là một thương nhân...

Một bác sỹ vừa lưu học trở về được mấy ngày làm sao có khả năng biến hóa nhanh cóng như vậy, trở thành một sĩ quan quân đội khí thế trên vạn người. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân anh cưới Dụ Nhân, dùng một cuộc hôn nhân không có tình yêu đổi lấy huy hoàng của ngày hôm nay.?!

Lại hoặc là, ba năm qua đã xảy ra chuyện gì đó?

Ánh mắt tôi do dự nhìn anh, ánh mắt lợi hại của anh cũng không rời khỏi mặt tôi, tựa hồ đang chờ phản ứng của tôi.

Nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, tôi mưu lược khom người xuống, xem như chào một cái.

Diệp Chính Thần tác động một chút khóe môi, đang đính đáp lễ lại giống như

phương thức của tôi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đứng thẳng lại thân thể, quay ngược lại về phía lái xe của mình nói nhỏ hai câu, bước chân vững vàng tiến về phía cổng.

Quân nhân đạm mạc, quân nhân thề không cúi đầu, quân nhân khí thế nghiêm nghị, Diệp Chính Thần như vậy đối với tôi mà nói rất xa lạ, không biết như thế nào mà đối mặt.

Tôi cưỡng lại việc đuổi theo anh để hỏi cho rõ đầu đuôi, hạn chế lại xúc động, đang tính rời đi thì lái xe đi đến trước mặt tôi.

Không có Diệp Chính Thần khí thế kinh sợ, trước mắt tôi lại là một thanh niên đẹp trai, khí thế cũng có loại áp bức người đối diện, Tôi để ý đến quân hàm

trên vai anh ta, chắc là một sĩ quan, đại khái là lính cần vụ của Diệp Chính Thần.

"Bạc tiểu thư, xin chào!" Anh ta cung kính mở miệng: "Tham mưu trưởng muốn mời cô cùng ăn cơm trưa."

Hoàn toàn là ngữ khí trần thuật, không có lưu lại đường sống cho tôi mà từ chối.

"Thật xin lỗi, tôi còn có việc." Tôi nói dịu dàng từ chối. Bữa ăn xã giao không có gì, nhưng mà bữa ăn cùng với Diệp Chính Thần thì khác, không cần bình luận, hồi gặp ở khách sạn Quốc tế đã làm cho tôi khắc sâu cảm nhận – không thể tưởng được là không có việc gì anh không làm được.

Con người nguy hiểm này, cách càng xa càng tốt.

Tôi còn chưa kịp xoay người, người lính cần vụ tiến lên trước mặt tôi."Bạc tiểu thư, xin dừng bước."

"Còn có việc gì sao?"

Anh ta nói một cách chém đinh chặt sắt cho tôi biết: "Lời của tham mưu trưởng chính là quân lệnh."

"Tôi không phải quân nhân."

"Đối với cô cũng vậy!"

Anh ta đứng nghiêm như núi cao sừng sững trước mặt tôi, bất động mà kiên định.

Với tình cảm của bản thân đối với quân nhân, tôi đối với anh lính cần vụ này lại có chút kính phục nghiêm túc.

Thấy tôi có chút do dự, anh ta nhanh nhẹn lưu loát mà làm một tư thế mời."Mời lên xe đi. Tham mưu trưởng đi

vào hỏi thăm chút chuyện, sẽ ra ngay."

Nghe anh ta nói như vậy, tôi nghĩ có thể Diệp Chính Thần là vì vụ án của Ấn Chung Thiêm mà đến, liền không hề cự tuyệt.

Đi đến cỗ xe Hummer không xa, thấy cửa kính thủy tinh không có chút ánh sáng, tôi mới nhớ đã thấy cỗ xe này. Đêm cách đây ba ngày trước, nó đỗ ở dưới lầu khách sạn tôi ở.

...

Tim đập nhanh một lát, tôi ngồi ổn định ở phía sau xe, anh lính trẻ dùng hai tay đưa cho tôi tờ tạp chí *thần báo*

"Cám ơn!"

Tôi nhận lấy, bức chính mình cái gì cũng không được nghĩ, kiên nhẫn xem báo giấy, xem báo được nửa giờ, cửa xe

mở ra.

Diệp Chính Thần đứng ở bên ngoài cũng không ngạc nhiên, nhìn tôi một cái rồi ngồi vào bên cạnh tôi.

Hương oliu cùng vị biển sâu toát ra từ hơi thở của anh, tràn ngập tính xâm lược, tôi vội vàng cúi đầu nín thở dịch ra phía ngoài một chút, để ra chút khoảng cách, hô hấp nửa ngày mới lại bình thường

Dọc theo đường đi, Diệp Chính Thần vô cùng trầm mặc, tôi chuyên tâm xem báo giấy, chữ viết cùng với xe di chuyển, tôi tỉ mỉ quan sát hơn nửa ngày mới đọc xong một câu.

"Không có vấn đề muốn hỏi anh?" Anh rốt cục mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh không có chút nào khinh bạc.

Tôi liếc liếc mắt nhìn sang vạt áo vuốt phẳng của anh, đương nhiên là muốn hỏi! Vì cái gì anh lại mặc bộ quần áo này? Vì cái gì đeo quân hàm cao như vậy?

Nhưng mà, đây không phải là điều tôi nên quan tâm. Quá khứ của anh, hiện tại của anh, từ lúc tôi rời đi Nhật Bản đến nay không quan hệ gì tới tôi. Hiện tại tôi nên quan tâm nhất là vụ án của Ấn Chung Thiêm.

Tôi thanh hắng giọng, mở miệng."Vụ án của vị hôn phu của em tiến triển thế nào ?"

Một cảm giác mát rót vào da thịt.

Tôi cố gắng bình phục một nỗi lòng đang đầy hỗn độn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt rét lạnh của anh, chờ đáp

án."Vụ án còn đang trong giai đoạn điều tra, tạm thời chưa có kết quả."

"Anh ấy nhận tội sao?"

Diệp Chính Thần nghĩ nghĩ."Mặc kệ hắn có nhận tội hay không, vụ án này hắn không thoát được liên hệ."

"Em cũng hiểu." Làm bí thư Phó thị trưởng, anh cho dù không thông đồng làm bậy, cũng nhất định vì cảm kích mà sẽ không tố cáo. Tình thế trước mắt này, Diệp Chính Thần có thể bảo toàn mạng cho anh đúng là vạn hạnh, tôi còn cầu không được.

"Em muốn trông thấy anh ấy, có thể chứ?" Tôi thử thăm dò hỏi

Anh hít một hơi thật sâu, phỏng chừng cúc áo chỗ cổ áo quá mức kín làm cho anh thật sự hít thở không thông."Chờ

có kết quả, bọn họ sẽ cho em thăm hắn.."

"Vậy anh có thể sai người nhắn giúp anh ấy một câu được không?"

"Nói cái gì?"

Tôi từng chữ, từng chữ nói: "Giúp em nói cho anh ấy: cái gì nên dặn dò thì dặn dò đi, mặc kệ anh ấy bị bắt giữ trong bao lâu, em nhất định sẽ chờ anh ấy!"

Câu nói này, tôi muốn nói cho Ấn Chung Thiêm, cũng đồng thời muốn nói cho Diệp Chính Thần:

Anh muốn tôi cho anh, trừ lần đó ra, anh cái gì đều không chiếm được !

Diệp Chính Thần không nói nữa, giật lấy tờ báo trong tay tôi, dọc đường đều chỉ đọc báo, không hề để ý tới tôi.

Anh lính lái xe qua kính chiếu hậu nhìn tôi rất nhiều lần, tràn ngập tò mò

cùng thăm dò.

Tôi nhìn cửa kính xe, thủy tinh chiếu ngược ra hình dáng anh một cách mơ hồ. Một thân bất xâm phạm, bất cẩu ngôn tiếu, lại thêm một bộ kỷ luật nghiêm minh theo phong cách quân nhân.

Nếu không phải là khuôn mặt dù hóa thành tro kia tôi cũng nhận ra được, tôi thực hoài nghi là mình nhận nhầm người.

...

Lái xe đến vùng ngoại ô, đứng ở dưới lầu một khu dân cư nhìn xa hoa, tôi đưa mắt nhìn ra bốn phía, không thấy biển hiệu khách sạn ở gian bất kỳ nào.

Toàn thân tôi cứng đờ, do dự nhìn xem bốn phía của khu nhà cao cấp."Không phải ăn cơm trưa sao?"

"Nơi này có một quán cơm gia đình khá ngon." Anh liếc nhìn tôi một chút, thấy vẻ mặt khẩn trương của tôi, con mắt đen hiện lên chút ý cười.

Vừa vặn người lính cần vụ mở cửa xuống xe, anh đến gần sát tôi một chút, ngữ điệu bình tĩnh không nào bình tĩnh hơn: "Không cần lo lắng, anh mặc bộ quần áo này, cái gì cũng không dám làm."

Tôi hừ lạnh một tiếng."Nên làm, không nên làm... anh cái gì cũng không thiếu làm."

Cửa xe từ bên ngoài mở ra, Diệp Chính Thần xuống xe, anh cực lực mân nhanh đôi môi bạc đè nén ý cười toát ra khỏi miệng.

Nhân viên cần vụ đi trước, đến dưới lầu ấn chuông cửa, chúng tôi vừa

đến trước cửa thì cánh cửa đã mở ra.

Diệp Chính Thần dẫn tôi đi đến lầu hai, đã có một nữ phục vụ sinh tầm mười bảy mười tám nghênh bước ra, miệng cười vui vẻ: "Diệp tham mưu, mời ngài vào!"

Đến khi nhìn thấy tôi, vẻ vui mừng của cô gái xinh đẹp này hơi nhạt một chút.

Phục vụ sinh đưa chúng tôi đến một phòng nhỏ, bất đồng với kiểu trang trí ở bên ngoài, nơi này trang hoàng thanh lịch, không có một chút mùi thuốc và rượu, ngược lại có hương vị cổ xưa.

"Chờ một chút, tôi đi pha nước trà."

Thấy nữ phục vụ sinh hoàn mỹ vừa lui bước ra còn không quên quay lại liếc

nhìn anh một cái, tôi rất muốn châm chọc anh một câu: Diệp tham mưu, anh có phải đã quên nói cho người ta là đã kết hôn?

Ngẫm lại, vẫn là quên đi.

Không đầy một phút, nữ phục vụ sinh một bình cực phẩm Quan Âm vào cửa, rót trà cho chúng tôi, sau đó lấy ra thực đơn. thấy Diệp Chính Thần giơ tay chỉ về phía tôi, lập tức đem thực đơn đưa tới trước mặt tôi.

Tôi vừa tiếp nhận liền thấy, tất cả đều là vị cay.

"Nơi này là cửa hàng chuyên món cay Tứ Xuyên?"

"Không phải, cơm Trung, cơm Tây chúng tôi đều làm. Bất quá… " Cô ấy lén liếc mắt sang Diệp Chính Thần một cái,

đôi mắt to ướt át ẩn tình."Diệp tham mưu chỉ ăn món cay Tứ Xuyên."

Trong lúc nhất thời nói không nên lời là cái tư vị gì, chỉ cảm thấy đồ cay vừa vào miệng đã tràn đầy cay độc.

Tôi đưa tay dưới gầm bàn âm thầm xiết chặt, đầu ngón tay đều hội tụ chua xót.

"Tùy tiện làm đi." Tôi đem thực đơn trả lại cho cô ấy.

Cô ấy nhìn về phía Diệp Chính Thần, anh gật đầu."Như vậy tùy tiện đi."

...

Chúng tôi lại một lần ngồi mặt đối mặt, rất gần, lại rất xa.

Phòng yên lặng đến nỗi có thể nghe được cả hô hấp của nhau, tôi cúi đầu uống trà, nỗi lòng giống như nước sôi

đang từ từ ngấm vào lá trà, chậm rãi mà thấm đẫm vị chua xót, nóng bỏng và khô héo.

Anh mở miệng lần nữa, ngữ điệu cùng biểu tình vẫn là không hiểu sao là vẻ bình tĩnh không thay đổi."Em không muốn hỏi anh vì cái gì mà mặc bộ quần áo này sao?"

Trong tay chén trà run lên, nước trà chảy qua kẽ tay, nóng bỏng.

Tôi hờ hững trả lời: "Không còn liên quan tới em."

Tôi sớm chết tâm đối với anh, chấp nhận người thanh niên khác, bất cứ chuyện gì của anh cùng tôi đều không liên quan.

Hiển nhiên, anh lại không cho là như vậy.

"Cha anh là một quân nhân, anh từ nhỏ đã lớn lên trong đại viện quân khu." Anh thổi nhẹ lá chè trôi nổi phía trên, chậm rãi nói tiếp: "Mười tám tuổi năm ấy, anh muốn thi Viện y học, ông ấy muốn anh thì học viện không quân, hai cha con giằng co hơi hai tháng… Cuối cùng anh và ông, hai người nhường một bước, thi vào đại học quân y."

Nhớ tới anh một lần lại một lần nói dối, tôi bất giác bật cười."Anh còn cái gì là giả? Nói cách khác, anh có câu nào là thật?"

Anh vài phần bất đắc dĩ, lắc đầu, tiếp tục nói: "Tốt nghiệp đại học xong, anh bị đưa đi huấn luyện, anh nghĩ huấn luyện xong có thể xuất ngoại tiếp tục đào tạo chuyên sâu, ông ấy lại muốn anh công

tác ở quân khu, hai người giằng co một năm rưỡi, lại nhường một bước... Anh đi Nhật Bản học y."

Tôi có chút không hiểu, hiện tại là thời kỳ hòa bình, quân y có thể lấy mục đích bình thường mà xuất ngoại đào tạo sâu, vì cái gì anh phải giấu diếm thân phận?

Trừ phi anh có mục đích khác!

"Vì sao anh lại đi Nhật Bản?"

"Thật xin lỗi, thuộc cơ mật quân sự." Anh ngồi thẳng, bình tĩnh mà uống trà.

Tôi giật mình nhìn anh, trong lúc nhất thời trí nhớ bị tôi cưỡng chế niêm phong cất vào kho đều như dung nham phát ra.

Phòng ở sạch sẽ, thân thủ bất phàm,

bức màn thủy chung không kéo, còn có sự quan tâm của anh tới vi khuẩn quá mức "Hứng thú" ...

Anh từng nói: Anh quen không thể lộ chuyện ra ngoài ánh sáng.

Anh từng nói: anh bị một cái mũ sắt khóa lại, mất đi tự do... Anh bị gông cùm xiềng xích lâu lắm, phi thường khát vọng tự do tối nguyên thủy này...

Anh từng nói: vì "Trách nhiệm"!

Anh từng nói: muốn tôi tin tưởng anh, chờ anh ba năm…ba năm sau tôi muốn cái gì anh cũng có thể cho tôi!

Anh từng nói rất nhiều, nhiều lắm, mà tôi tin quá ít, quá ít!

...

"Đều là giả ..." Tôi thì thào tự nói.

Lại một lời nói dối chân thật bị xốc

lên, lại là một sự thật đáng sợ xảy ra trước mắt tôi.

Tôi đờ đẫn nhìn anh, thực muốn hỏi một chút, hôn nhân của anh cùng Dụ Nhân có phải cũng là giả hay không. Thế nhưng tôi không dám hỏi, vì sợ nghe được đáp án của anh.

Sợ anh nói: không phải!

Càng sợ anh trả lời: đúng!

Bởi vì chúng tôi không bao giờ quay trở lại thời gian đó nữa, không thể vãn hồi chuyện đã thành sự thực.

Là thật, là giả, trừ bỏ vết thương tình cảm còn để lại một điều tiếc nuối, không hề còn ý nghĩa!

"Tất cả đều là giả, ngoại trừ..." Diệp Chính Thần đưa tay lấy từ trong túi ra một cái đồng hồ màu trắng hoàn hảo

không tổn hao gì, đặt lên trên bàn, dây đồng hồ rõ ràng khắc cái chữ "Thần" .

Tôi kinh ngạc nhìn đồng hồ kia, bỗng nhiên nhớ tới bóng lưng ngoài cửa tiệm áo cưới, nhớ tới cỗ xe màu trắng SUV kia.

"Anh?!"

Anh sáp sáp mà cười khổ."Duy nhất giống nhau thật sự bị em coi thành rác rưởi ném vào thùng rác!"

Ba năm trước đây, anh một dao đâm vào ngực mình, cầu xin tôi tin tưởng anh, lại cho anh thêm một cơ hội nữa, tôi từ chối, Anh mang theo vết thương đuổi tới sân bay, cầu xin tôi cho anh ba phút cuối cùng, tôi ngay cả cái ngoái đầu nhìn lại cũng chưa cho anh.

Ba năm sau, anh tại tủ kính cửa

hàng áo cưới thấy tôi mặc áo cưới, lại thấy tôi đem đồng hồ tình lữ duy nhất trên đời này ném vào thùng rác.

Tôi tình nguyện để anh hận tôi tựa như tôi đã hận anh!

Anh là người duy nhất làm cho đồng hồ của tôi chạy được lên.

"Nha đầu..."

"Dụ Nhân... Côấy có được không?"

Chương34 : Tình thân cảm động

"Dụ Nhân, cô ấy có được không?"

Có khả năng vấn đề tôi nói ra quá mức đột ngột, con ngươi của Diệp Chính Thần trầm trầm, quan sát kỹ biểu tình của tôi.

Trong lúc đợi anh mở miệng, tôi nói trước."Nghe nói cảm tình vợ chồng tốt lắm, chúc mừng!"

Diệp Chính Thần sửng sốt một chút, lập tức phản đối."Anh căn bản không kết hôn cùng cô ấy.! Lúc ấy tình thế bắt

buộc, anh không có lựa chọn nào khác..."

Không kết hôn cùng cô ấy... Bên tai vang vọng tiếng nói của anh, từng trận nổ vang.

Nếu là ba năm trước đây nghe thấy câu này, thật tốt...

Đáng tiếc, anh lúc ấy cái gì cũng không nói, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn tôi thương tâm muốn chết, dùng sự dối trá để giấu đi một cái dối trá khác.

Hiện tại nói ra chân tướng tôi làm sao mà trả lời? Chúng tôi đã đi đến bước này, còn có thể quay trở lại được sao?!

Chỉ trách là chúng tôi gặp nhau không đúng thời điểm, gặp sai người, bỏ lỡ lẫn nhau. Dù có nhiều tiếc nuối, đều đã trôi qua, hiện tại tôi chỉ quan tâm Ấn Chung Thiêm phải chịu dày vò vì thẩm

vấn như thế nào, có tội hay không.

Về phần khác, tôi không dám nghĩ.

Nữ phục vụ sinh hoàn mỹ gõ cửa tiến vào, bưng lên một đĩa ớt, hai chén mì Thành đô.

Tình cảnh này giống như lúc chúng tôi mới quen, vẫn là người trước mắt nhưng lại như cách xa cả thập kỷ.

Phục vụ sinh trộm liếc nhìn chúng tôi một cái, ra ngoài.

"Nha đầu, ba năm qua, anh vẫn rất nhớ em!"

Một câu, cuồn cuộn nổi lên bao bối rối trong tôi.

Tôi cười cười, nụ cười dùng hết sức lực."Thật không? Em đây muốn hỏi một chút..."

Tôi chậm rãi nói tiếp: "Hôn nhân

của anh cùng Dụ Nhân là giả ... Ba năm cùng giường cùng gối cũng là giả sao?"

Lời tôi còn chưa dứt, chén trà trong tay Diệp Chính Thần thật mạnh đập ở trên bàn, tay cầm vỡ vụn, nước trà đổ tràn ra giàn giụa.

"Ai nói cho em? Dụ Nhân? !" Anh giận đến nổi nắm thành quyền, mảnh vỡ nằm trong lòng bàn tay:"Lời nói vớ vẩn như vậy em cũng tin?"

Tôi nhìn chén trà trong tay, nước trà bị chao động mà run rẩy dữ dội.

"Em vì cái gì tình nguyện tin cô ấy mà không chịu tin anh?" Lời anh chất vấn âm trầm nổi lên mưa giông chớp giật.

"Anh cùng cô ấy, ai em cũng không tin." Tôi hấp hấp không khí, ngẩng đầu nhìn thẳng anh: "Trên đời này trừ bỏ chí

thân, không ai là có thể tin tưởng..."

Đây là anh dạy tôi , tôi suốt đời không quên.

Anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, một lát sau, ngữ khí bình tĩnh trở lại."Anh và cô ấy là quan hệ công tác, trừ bỏ công tác, bọn anh cái gì đều không có."

Tôi không nói lời nào, nhìn chằm chằm vào nhẫn kim cương ở ngón tay.

Anh nhìn theo mắt tôi, cũng nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay tôi.

Ngọn đèn làm ánh lên màu băng lam, long lánh. Tôi không hiểu, vì cái gì một khối đá trầm tích ngàn vạn năm lại đẹp như vậy.

Nga, đúng rồi! Nó đã trải qua trăm ngàn đao cắt cùng trăm ngàn mài dũa.

Cho nên nó đại biểu cho vĩnh hằng,

cả đời một đời hứa hẹn.

Anh lấy lại đồng hồ trên tay, bỏ vào trong túi.

Ăn xong bữa trưa vô vị, Diệp Chính Thần đưa tôi trở lại chỗ ở, trên đường không nói chuyện, lúc rời đi thì tôi nói với anh: "Em nên trở về Nam Châu , có tin tức Chung Thiêm, phiền anh nói cho em biết."

Anh đột nhiên nắm lấy tay tôi, chiếc nhẫn hằn lên làm tay tôi đau, khả năng cũng làm anh bị đau.

Tôi không có cự tuyệt, thế nhưng anh thả tay ra."Không cần lo lắng, chuyện vị hôn phu của em, anh sẽ nghĩ biện pháp."

"Cám ơn!"

***

Trở lại phòng trọ, tôi nằm ở trên giường, nhìn trời đầy sao.

Anh cùng Dụ Nhân trừ bỏ công tác, thật sự không có cái gì khác sao?

Nhớ rõ lúc mùa đông mới từ Nhật Bản trở về, tôi trong lúc vô tình nhìn thấy ảnh Tần Tuyết post trên mạng, đều là bạn bè tại nhà trọ đồng thời cũng là ảnh lưu niệm, nhất thời cảm khái ngàn vạn nhấp vào mở ra xem.

Phùng tẩu cùng phùng ca vẫn là ân ái như vậy, hai người đều béo, giống một đôi phúc oa.

Bên cạnh Lăng Lăng có thêm một người thanh niên, cô ấy cười xem lá phong đỏ phía xa, người thanh niên lặng yên lấy mảnh lá rụng trên tóc cô ấy.

Tần Tuyết cũng có bạn trai, rất tuấn

tú, theo con mắt của tôi, có điểm giống Diệp Chính Thần, tôi đã thất thần thật lâu.

Di chuột đến khi hé ra ảnh chụp của Diệp Chính Thần... Đau lòng run rẩy, nhưng là chỉ một giây sau, nhìn thấy Dụ Nhân ở bên cạnh anh, cái gì cần biết đều đã biết. ...

Tôi chết lặng mà di tiếp theo từng tấm, từng tấm.

Tay tôi cứng đờ...

Trên máy tính có có một ảnh chụp rất đẹp, bối cảnh là chỗ ở của Dụ Nhân, không gian vô cùng ấm áp, khắp nơi hoa nở.

Ngọn nến trên một cái bánh ngọt đang cháy, mọi người vây quanh trước bàn hát bài chúc sinh nhật, duy độc Diệp

Chính Thần, đang cúi người, môi dán tại tai của cô ấy...

Trong lòng Dụ Nhân đang ôm một bó hoa hồng kiều diễm.

Khóe miệng Diệp Chính Thần ngấn ra một ý cười xấu xa...

Nhìn chằm chằm ảnh chụp này trên máy tính thật lâu, đã quên cả chớp mắt, ánh mắt như bị đập vào mà đau đớn.

Tần Tuyết vừa vặn đang online, tôi nhắn tin hỏi:

- Dạo này khỏe không?

- Đã lâu không gặp a!

- Vừa xem hết ảnh chụp của bạn trên mạng, bạn trai bạn rất đẹp nhé

- Hoàn hảo, viện y học.

Tay của tôi đặt ở trên bàn phím, đầu óc trống rỗng, tin nhắn gửi đi tôi mới

phát hiện, bên trên là một hàng chữ:

- Diệp Chính Thần khỏe không?

Muốn thu hồi, đã quá trễ.

Cô ấy nói cho tôi biết, sau khi tôi rời đi không bao lâu, Diệp Chính Thần liền ra ngoài ở cùng với một cô gái tên Dụ Nhân. Chính là cô gái trong ảnh chụp, cô ấy vừa hoàn mỹ lại có khí chất, xuất thân cao quý, Diệp Chính Thần lúc này đây giống như là thật lòng.

Cô ấy còn nói cho tôi biết: hai người bọn họ thường xuyên tại vườn trường, siêu thị, hoặc là hiệu sách, ra song nhập đối... Nghe người ta nói bọn họ đã kết hôn .

Nhìn những lời nói trên màn hình máy tính, cả người giống như bị mất nước, tôi rất muốn khóc mà không có một

giọt nào để khóc...

Đêm đó tôi lầm vào một cơn ác mộng đáng sợ, mơ rằng chính mình về tới nhà trọ tại Nhật bản, tôi dựa vào vách tường...

Bên vách tường đối diện...

Dụ Nhân vong tình rên rỉ, cảm xúc mãnh liệt khó nhịn thở dốc đều rõ ràng như vậy.

Cô ấy mỗi lần đều kêu gọi tên của anh: "Thần..."

Tôi dùng móng tay cấu một chữ viết ở vách tường, một chút một chút, máu từ móng tay chảy ...

...

Ngày hôm sau tỉnh lại, tôi gọi điện thoại cho Lăng Lăng.

Thêm một lần nữa tôi truy vấn, Lăng

Lăng mới nói cho tôi biết: "Tần Tuyết nói đúng, anh có bạn gái ... Hai người ở chung đã lâu rồi."

"Nga." Trừ câu đó ra, tôi cái gì cũng nói không nên lời.

Lăng Lăng nói khuyên tôi rất nhiều, tôi một chữ cũng chưa nghe rõ.

Cúp điện thoại, thất hồn lạc phách đi ra cửa.

Mùa đông, tôi mặc nhất một bộ quần áo mỏng manh ngồi ở dưới tàng cây du già, một chút cũng không lạnh. Mọi người đi qua đều nhìn tôi, ánh mắt giống như tôi là người điên.

Tôi cũng hiểu được mình điên rồi, bằng không như thế nào mà vẫn còn ảo tưởng đối với Diệp Chính Thần? Bị lừa gạt nhiều như vậy, tôi còn ảo tưởng tình

cảm của anh đối với tôi là thật, ba năm hứa hẹn là thật ...

...

Mãi đến lúc lòng tôi như đông cứng lại, một tấm áo khoác khoác lên người của tôi, Ấn Chung Thiêm ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Bác trai nói em sáng sớm ra ngoài, đi bệnh viện người ta nói em không đi làm... Anh liền đoán em ở chỗ này."

Tôi muốn nói chuyện, môi đã chết lặng .

"Em từ nhỏ cứ như vậy, tâm tình không tốt liền chạy tới nơi này..." Bàn tay anhh to lớn cầm lấy tay tôi xoa xoa."Vì người con trai kia đúng không?"

Tôi lắc đầu, tiếng nói phát run vì đông lạnh."Anh ta không đáng."

Anh tiếp tục xoa tay của tôi."Hiện tại đã biết cũng không chậm."

"Tình yêu là gạt người , khắc cốt minh tâm cũng là gạt người ..."

"Thề non hẹn biển, khắc cốt minh tâm, đều là nhất thời xúc động cùng mê luyến... Cảm xúc mãnh liệt đến mau, đi cũng mau."

Tôi tán thưởng: "Quá nhanh ..."

Ấn Chung Thiêm nói: "Còn có cái này là thật - thân tình."

Tôi gật gật đầu, cha mẹ là duy nhất không lừa gạt chúng ta.

"Tình yêu không phải dựa vào cảm xúc lãng mạn cùng mãnh liệt mà gắn bó..." Ấn Chung Thiêm đưa tay khoác lên vai tôi, vỗ vỗ: "Giống như cha mẹ chúng ta, coi nhau trở thành thân nhân mà chiếu

cố, quan tâm, cảm tình như vậy rất ổn định, lâu dài."

"..." Ngực anh thực an ổn, không giống như người kia, lửa nóng làm cho người ta hít thở không thông.

...

Thời gian chậm rãi đi qua, gặp qua rất nhiều vợ chồng đối mặt sinh tử, hoặc bi thống, hoặc thản nhiên... Tôi dần dần đã hiểu lời nói của Ấn Chung Thiêm.

Gia đình chân chính là dựa vào sự gắn bó thân tình.

Tình yêu trong cơ thể con người quả thật chỉ có thể duy trì một năm, một năm sau, cảm xúc mãnh liệt không còn, lửa nóng không còn, nhưng tình yêu đã biến thành thân tình, càng ngày càng sâu.

Tôi nghĩ, đây là nguyên nhân Dụ

Nhân cam nguyện dung túng Diệp Chính Thần - không có cảm xúc mãnh liệt, bọn họ trong lúc đó còn có thân tình.

Hai năm sau, một buổi sáng, không hề lãng mạn, ngoài cửa phòng bệnh, Ấn Chung Thiêm đột nhiên nắm lấy tay tôi, không có bất cứ động tác nào là kích thích mà thổ lộ, một câu vô cùng đơn giản: "Chúng ta kết hôn đi."

Cười nhìn người thanh niên ở trước mắt, giống như nhìn thân nhân của tôi,

Nắm chặt tay, không có tim đập hừng hực khí thế, nhưng giống như nắm tay người thân nhất, không đành lòng cự tuyệt.

Tôi ra vẻ mặt nghiêm túc thật sự hỏi anh: "Cầu hôn không cần nhẫn sao?"

Anh lập tức từ trong túi liền móc ra

một cái nhẫn, lạnh lẽo đeo vào ngón tay tôi.

"Anh chuẩn bị từ lâu rồi..."

Tôi biết lòng đã chết, kể cả tôi thực sự cố gắng cũng không thể động tâm được đối với bất cứ người con trai nào. Nhưng tôi coi Ấn Chung Thiêm giống như người chí thân mà yêu! Tình cảm của tôi đối với anh là thuần túy, không có một chút tạp chất.

Tôi nghĩ cảm tính như vậy sẽ cứ chảy nhỏ giọt, nhỏ giọt mà duy trì, đời đời kiếp kiếp.

Tôi như thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Chính Thần sẽ trở về, càng không nghĩ tới anh rất nhanh nắm lấy tay tôi thì tôi còn đau, giống như trước đây đã đau...

...

Một tiếng đập cửa quấy nhiễu tôi.

Tôi tưởng phục vụ sinh đến quét tước vệ sinh, vội vàng mở cửa.

Không nghĩ tới, người đến là Dụ Nhân.

Ba năm không gặp, cô ấy đẹp hơn. Nhỏ nhắn mà mỹ lệ. mặt hoa da phấn, đạm sắc má hồng, môi nhuận màu son mỏng manh...

"Hi!" Tôi cười chào hỏi, bỗng nhiên tự bội phục chính mình, thế mà cư nhiên có thể cười ra.

"Tôi có thể đi vào không?"

"Đương nhiên có thể." Tôi đứng tránh ra, cho cô ấy vào cửa, khép lại cửa, chờ cô ấy khởi binh vấn tội.

Dụ Nhân chính là Dụ Nhân, sẽ

không làm cho tôi thất vọng.

Vừa mới mở miệng, lại là một kim lấy máu.

"Nghe nói cô vì cứu vị hôn phu của mình, đi cầu Diệp Chính Thần..."

Nửa câu sau cô ấy không nói tiếp, bất quá ánh mắt lạnh như băng làm câu sau ý tứ biểu đạt rất rõ ràng.

Trước mặt cô ấy, tôi cũng không tất yếu giả thanh cao."Đúng."

"Cô làm như vậy đối với anh ấy công bằng sao?"

Vấn đề này hỏi rất hay.

Cũng may... Tôi cũng muốn hỏi!

"Dụ tiểu thư, trước kia cô chế tạo cho tôi nhiều hiểu lầm như vậy, để anh ý hết đường chối cãi, đối với anh công bằng sao?"

Sắc mặt Dụ Nhân cũng không thay đổi, thản nhiên trả lời tôi: "Đó là điều tôi phải làm, là chức trách của tôi."

Cô nàng này, tôi giận đến nỗi phải hít vào ít khí lạnh.

Cô ta diễn trò trước mặt tôi, đem tôi cùng Diệp Chính Thần mà đùa giỡn xoay quanh, hiện tại còn tự nhiên dõng dạc nói cho tôi biết, đây là chức trách của mình.

Tôi bình phục một chút lửa giận ngập tràn, cũng học cô ấy mà lạnh nhạt mỉm cười."Cô hôm nay tới đây, lại muốn thực hiện chức trách gì."

Đôi mắt cô ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi."Tôi muốn hỏi cô một câu: cô thích Diệp Chính Thần, hay là thích vị hôn phu?"

Cô ấy thật biết đâm kim vào chỗ người ta đau.

Giống như thời khắc này cố ý nhắc nhở tôi: tôi vì một người thanh niên khác lại cùng một thanh niên khác nữa ở trên giường, hai người này, tôi một người thì không buông tha, một người thì thực xin lỗi.

Cô gái lợi hại như vậy, tôi phi thường muốn biết thời gian Diệp Chính Thần cùng cô ấy một chỗ thì trải qua mỗi ngày như thế nào.

Tôi nhịn không được cũng thấy đồng tình với anh.

Tôi vốn có thể không trả lời, thế nhưng không cam lòng bởi vì nhiều lần thua bởi cô ấy, bị cô ấy nói á khẩu không trả lời được.

"Tôi thích ai không trọng yếu!" Tôi nói: "Quan trọng là Diệp Chính Thần thích ai... Cô quen biết anh ấy hơn mười năm, cô phải so với tôi hiểu rõ anh ấy hơn, không…bằng…cầm…thú… "

Sắc mặt Dụ Nhân thay đổi, lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng, ngữ điệu mềm nhũn."Tôi tới tìm cô, không có ý tứ gì khác, tôi chỉ là muốn biết cô nghĩ như thế nào. Diệp Chính Thần thật sự yêu cô, vì cô cái gì anh ấy đều làm.. Cô đã làm anh ấy bị thương một lần, đừng làm thương anh ấy thêm lần nữa."

"Anh ấy không thương tổn tôi, tôi liền tri túc."

Dụ Nhân cười khổ một chút, đi về phía cửa."Cô căn bản không hiểu anh ấy."

Tôi không thể phủ nhận, hai giờ trước, tôi thậm chí không biết Diệp Chính Thần là một quân nhân.

Tôi như thế nào mà có khả năng hiểu anh!

Đưa Dụ Nhân đi, tôi giống như trở về sau một cuộc chiến, sức cùng lực kiệt.

Chiến tranh giữa nữ nhân không có thắng bại, chỉ có lưỡng bại câu thương.

Vừa định nghỉ ngơi một chút, điện thoại lại vang lên, số hiển thị là của mẹ tôi.

Tôi tiếp khởi điện thoại, vừa muốn nói chuyện, nghe thấy bên trong tiếng nức nở đứt quãng.

"Mẹ?"

"Cha con tim đập thất thường, tại phòng cấp cứu..."

Tôi cảm thấy giây thần kinh cuối cùng cũng đứt đoạn, trước mắt một mảnh tối đen.

"Cha con gặp bạn ở viện kiểm sát nói, nói Chung Thiêm có khả năng phải ngồi tù, ít nhất cũng sáu bảy năm... Cha con lập tức,..." Trong điện thoại chỉ còn nghe thấy tiếng khóc.

Tôi không thể hỏng mất, không thể. Cứng rắn với chút khí lực cuối cùng, an ủi mẹ: "Mẹ, đừng khóc. Không có việc gì , Chung Thiêm không có việc gì, cha cũng không sao, con lập tức trở lại."

Mù mịt, lại ngồi ô tô, hơn mười một giờ đêm hôm đó, tôi chạy tới bệnh viện.

Cha tôi vừa mới vừa ngủ, tay mẹ ở bên cạnh ông, vừa thấy tôi ánh mắt lại đỏ.

Cha mở to mắt, đôi môi rung động một chút, đưa tay về phía tôi.

Tôi hiểu được ý tứ của ông, cầm tay nói."Cha, đừng nghe người khác nói lung tung, bạn con tại Bắc Kinh nói... Chung Thiêm không có tội, anh rất nhanh có thể được thả ra."

"Có phải thật vậy hay không?" Mẹ tôi vội hỏi.

"Thật sự, thật sự." Tôi ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Bạn con là thượng tá quân khu, anh ấy quen người bên đó. Cấp trên người ta nói vụ án này với Chung Thiêm không quan hệ..."

"Thượng tá quân khu ở Bắc Kinh? Chức vị rất cao a."

"Đúng vậy, rất cao. Anh ấy nói không có việc gì, khẳng định không có

việc gì."

...

Cha ngủ an ổn, mẹ tôi ngồi ở trên giường ngủ lại, tôi ngồi ở ghế dài ngoài cửa bệnh viện, chờ trời sáng.

Nửa đêm hai giờ, tôi gọi điện thoại cho Diệp Chính Thần.

Anh không nói chuyện, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh, ngưng trọng.

"Em nên làm sao bây giờ?" Tôi không đầu không đuôi hỏi.

Anh rốt cục mở miệng."Anh có thể làm gì cho em đây?"

Đau đớn tê tâm liệt phế, tôi rốt cục khóc ra, mọi áp lực sở hữu\ đều theo nước mắt phát tiết đi ra, nguyên lai khóc cũng là chuyện rất hạnh phúc.

"Em chờ anh, anh đi tìm em!"

Tôi lắc đầu, tuy rằng anh nhìn không thấy."Em ở Nam Châu."

Trong điện thoại lặng im vài giây.

Saođó lại lập lại lần nữa: "Em chờ anh, anh đi tìm em!"

Chương35 : Vạt áo bóng tùng

"Em chờ anh, anh đi tìm em!"

Những lời nói này giống như lửa nóng làm cháy màng tai tôi.

Vì cái gì, bất luận tôi ở nơi nào, bất luận chúng tôi cách xa nhau rất xa, tôi thủy chung cảm giác được sự tồn tại của anh, rất gần. Thế nhưng mỗi khi chúng tôi gần trong gang tấc, dù cho thân thể mật hợp không còn một khe hở, chúng tôi đều không thể chân chính có được nhau.

Tôi một chút nữa thì thốt ra: em chờ

anh!

Trong đầu đột ngột nghe thấy một tiếng nói khác cực lạnh: "Cầu anh ấy cứu vị hôn phu của cô, đối với anh ấy công bằng? Anh ấy yêu cô, vì cô cái gì anh ấy cũng dám làm.. Cô đã làm anh ấy bị thương một lần, đừng làm thương thêm một lần nữa."

Câu nói vừa đến miệng tôi gian nan mà nuốt trở về, đổi thành nói: "Không cần."

Nói xong, tôi không cho mình có cơ hội đổi ý, rất nhanh cắt dứt điện thoại.

Dụ Nhân lại thắng, lời chỉ trích của cô ấy rốt cuộc khảm vào tâm trí tôi, trở thành ma chú làm tôi lúc nào cũng khắc khoải không thoát ra được.

**

Đêm lạnh bạc, tôi ngồi trên ghế dài, mở điện thoại ra tìm trong danh bạ, giở đi giở lại một lần, lại một lần, vẫn tìm không thấy người nào có thể nhờ vả. Rơi vào đường cùng, tôi đành quyết định chờ trời sáng rồi đi tìm luật sư nói chuyện, thảo luận một chút về kết quả vụ án này có khả năng phán quyết, hỏi lại luật sư xem tôi làm như thế nào để chống án, tỷ lệ thắng là bao nhiêu.

Một tia sớm mai hiện ra, bầu trời trở nên vô cùng trong trẻo.

Một người mặc quân phục màu xanh đứng trước mặt tôi, ánh sáng vàng rực rỡ làm hình dáng anh mơ hồ, nhưng lại chiếu rõ lên hàng cúc áo chỉnh tề, trông thật huy hoàng.

Ngồi ở ghế dài, tôi lăng lăng ngẩng

đầu lên, nhìn không rõ gương mặt, trong đầu hung hăng run lên một cái.

Ngón tay thon dài dừng ở trên mặt tôi, lau đi nước mắt lạnh lẽo, độ ấm cùng hương vị tôi vẫn còn chưa quên.

Trong lúc tôi gần như tuyệt vọng, người tôi khát vọng nhất như từ trên trời giáng xuống đứng trước mặt tôi, chỉ có thể nói được hai chữ: cảm động!

Liền giống như cơn mưa đêm nhiều năm trước, thấy anh bị thương đứng ở trong mưa...

"Anh?" Tôi kinh ngạc mà đứng lên, mở to hai mắt, vẫn không thể tin vào mắt mình."Anh như thế nào... Ở chỗ này?!"

"GPS." Diệp Chính Thần nhẹ nhàng bâng quơ trả lời."Hệ thống định vị toàn cầu."

Bầu trời cuối thu, trong suốt một màu xanh lam.

Tôi không nói gì mà nhìn anh, đích xác không nói gì.

Mười ngón tay ở sau lưng đem hết toàn lực mà nắm lại, tôi sợ chính mình trở nên không kiên định, sẽ liều lĩnh mà ôm thắt lưng của anh, nói với anh tôi nhớ anh rất nhiều.

"Anh có thể làm cái gì cho em đây?" Anh thăm dò có vài phần sầu lo, tiếng nói anh giống như thanh kiếm sắc đâm thủng phòng tuyến trong lòng tôi.

"Có tin tức của Chung Thiêm, khả năng bị phán quyết, sáu bảy năm." Tôi cúi đầu, không dám nhìn mặt anh.

Nhưng tôi còn thấy ngực anh ngực phập phồng một chút, nghe thấy hô hấp

nặng nề.

"Vì hắn, em tại cửa bệnh viện ngồi cả một đêm!"

"Ân." Vì Ấn Chung Thiêm, tôi ngồi một đêm ở chỗ này ngồi, có thể là vì Diệp Chính Thần, tôi không biết đã ngồi ở chỗ này bao nhiêu đêm, tôi không muốn nói cho anh, vĩnh viễn không muốn nói cho anh.

Anh liếc mắt nhìn tôi, khóe miệng dương dương tự đắc mà đùa cợt."Không phải em nói bao nhiêu năm đều có thể chờ sao?"

Tôi cả người vô lực, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế.

"Em có thể chờ, bao lâu đều có thể chờ... Nhưng em sợ cha em chờ không được." Tôi lấy tay đè lại cái trán, xoa

xoa."Cha em bị bệnh, ung thư dạ dày, mấy năm nay toàn sống nhờ bằng sử dụng hóa chất xạ trị định kỳ, tế bào ung thư không có hoàn toàn biến mất. Lần này nghe Chung Thiêm sẽ ngồi tù, tinh thần ông suy sụp…Em sợ…"

Diệp Chính Thần rốt cuộc không cười nữa, anh cũng là một thầy thuốc, giống như tôi biết rõ ràng người bị ung thư, tinh thần trạng thái trọng yếu biết bao nhiêu.

"Thực xin lỗi!" Anh đưa tay ôm lên bả vai tôi không ngừng co rút, cực lực an ủi tôi.

"Cha em nói ông muốn xem em mặc áo cưới, có thể ôm một đứa cháu ngoại, ông liền thỏa mãn rồi…Em không biết ông có thể chống đỡ được bao nhiêu

năm, em không thể để ông đợi lâu thêm nữa." Cục mật vàng giấu ở trong lòng rốt cục nhổ ra."Diệp Chính Thần, anh giúp em một lần được không, giúp em nghĩ biện pháp để Chung Thiên không phải ngồi tù."

"Được!" Một chữ, kiên định hữu lực.

Anh lấy điện thoại di động ra, chọn trong danh bạ rồi gọi cho người nào đó.

Điện thoại thật lâu mới có người nhận, tiếng mắng chửi còn buồn ngủ mông lung không chút khách khí."Dựa vào, chú mày gọi điện thoại có thể nhìn thời gian có được không?!"

Người này cũng quá thể, rất không nể tình!

Diệp Chính Thần liếc tôi một cái,

xấu hổ mà khụ khụ, che lại di động, đi ra xa tôi một chút.

Đơn giản hàn huyên vài câu, anh cắt đứt điện thoại, tôi khẩn cấp đi đến bên cạnh anh."Làm sao vậy? Có phải rất khó khăn?"

"Không khó, anh ấy cần hiểu biết một chút tình huống, tối nay trả lời anh."

"Chuyện này, anh ta nhất định có thể giúp sao?"

"Đương nhiên, anh lấy nhân cách đảm bảo." Anh xoa xoa tóc tôi."Cứu không ra vị hôn phu của em... Anh đền cho em một người."

Sự ấm áp quen thuộc, trêu đùa quen thuộc, ám muội quen thuộc, tôi bừng tỉnh như căn nhà trọ nhỏ kia, gặp lại vẻ mặt cười xấu xa của Diệp Chính Thần.

Nhất thời tim đập nhanh, không kịp suy nghĩ đã thốt ra."Đền? !Một vạn anh cũng không đền nổi anh ấy."

Tay anh đặt ở đỉnh đầu tôi cương lại, vặn vẹo.

Khóe miệng run rẩy.

Tôi nở nụ cười, tiếng cười từ đáy lòng.

Sau đó, anh cũng cười, nắng sớm chiếu vào trên mặt anh."Em vẫn như vậy, thích nói mát!"

"Anh cứ tự tin mù quáng như vậy sao?"

"Chỉ cần anh hiểu em."

Tôi cúi đầu, nội tâm than nhẹ: đúng vậy! Anh hiểu tôi, trên đời này không ai hiểu tôi hơn anh.

Tại cửa bệnh viện ngồi trong chốc

lát, đợi cho ánh mắt không còn đỏ, Diệp Chính Thần đi mua một giỏ quả cùng hoa tươi, cùng tôi đi vào phòng bệnh.

Cha tôi đã tỉnh, đang truyền dịch, sắc mặt vẫn không tốt, nhưng tinh thần trạng thái tốt hơn rất nhiều. Mẹ tôi thấy chúng tôi vào cửa, đứng lên, kinh dị đánh giá Diệp Chính Thần, cùng với bộ quân trang trên người anh.

"Mẹ, đây là bạn con." Tôi trịnh trọng giới thiệu: "Diệp Chính Thần, anh ấy mới từ Bắc Kinh lại đây."

"Cháu chào cô!" Diệp Chính Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh mà cúi đầu chào, buông đồ trong tay ra, một thân khí thế bức người khiến mẹ tôi có chút co quắp.

Mẹ tôi cuống quít xê dịch ghế

dựa."Xin chào, ngồi đi."

Cha tôi chống tay xuống giường xê dịch thân thể, không đợi tôi kịp phản ứng, Diệp Chính Thần tiến lên giúp đỡ ông, thuận tay điều chỉnh góc độ gối đầu.

Sau đó, anh ngẩng đầu quan sát cẩn thận máy điện tim bên giường trong chốc lát, lại nhìn kỹ một chút bình thuốc đang truyền dịch, hơi chút nhíu mi."Bác trai, tim bác không tốt, tận lực hạn chế hoạt động."

Ngữ điệu anh ấm áp, biểu tình thân thiết, mặc dù không khoác áo choàng trắng cũng vẫn biểu lộ một cách tự nhiên vẻ tao nhã của một bác sĩ.

Thấy biểu tình kinh ngạc của cha mẹ, tôi vội giải thích: "Anh là sư huynh của con tại Viện y học Phản đại..."

Nghe được hai chữ "Sư huynh", Diệp Chính Thần bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt giao với ánh mắt tôi.

Điện quang hỏa thạch va chạm, vài giây thất thần, tôi quên mất còn nói thêm cái gì phía sau.

Cha mẹ tôi liếc mắt nhìn nhau, một lần nữa lại đánh giá Diệp Chính Thần, biểu tình ẩn ẩn lộ ra sầu lo.

Kỳ thật, tôi lúc còn ở Nhật Bản, từng đề cập cùng hai người về một vị sư huynh ở cạnh phòng, đối với tôi phi thường chiếu cố, sau đó mẹ tôi cũng thường tán gẫu, thỉnh thoảng hỏi thêm vài câu. Sau khi từ Nhật bản trở về, tôi không cùng bất luận với ai nhắc lại Diệp Chính Thần, lại càng không dám nhắc tới cảm tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Mẹ tôi có lần hỏi "Con cùng sư huynh bên Nhật Bản, còn có liên hệ không?"

Tôi đáp: "Không có."

Có những lúc, không cần phải nói ra, trong lòng mọi người biết rõ ràng. Từ đó về sau, cha mẹ tôi không bao giờ hỏi nữa, một lòng tác hợp tôi cùng Ấn Chung Thiêm.

...

"Bạn con nói tối hôm qua là hắn sao? " Mẹ hỏi tôi.

"Ân." Tôi gật đầu, thấy trong phòng bệnh không có người ngoài, thấp giọng nói: "Chuyện của Chung Thiêm cha mẹ không cần lo lắng, anh ấy sẽ giúp đỡ."

Nói xong tôi lặng lẽ đến gần Diệp Chính Thần, kéo một chút vạt áo của anh, anh lĩnh hội."Bác trai, bác gái, hai bác

không cần lo lắng. Bạn cháu vừa vặn phụ trách vụ án này, anh ấy nói Ấn bí thư không có tham dự vào vụ này, tìm Chung Thiêm chỉ vì hiệp trợ điều tra. Về phần tin tức bên ngoài, hai bác đừng dễ tin, kết quả cuối cùng chưa có, chứng tỏ đều là tung tin vịt."

"Vụ án này khi nào có thể điều tra xong?" Cha tôi vội hỏi.

Vụ án này người liên lụy rất nhiều, thực sự phức tạp, trong chốc lát sẽ không xong. Bất quá, bạn cháu dặn dò là đối với Ấn bí thư sẽ đặc thù chiếu cố, Ấn bí thư tốt lắm, vài ngày nữa cháu có thể an bài cho các bác đi thăm hỏi." Lời nói dối của anh vô cùng chân thành tha thiết, ngay cả thiên chuy bách luyện như tôi đều thiếu chút nữa tin, huống chi cha mẹ

tôi.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Cha tôi cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói tạ."Việc này còn phiền cháu."

"Bác đừng khách khí, cháu không hỗ trợ cái gì."

Khách sáo vài câu, vừa vặn y sĩ trưởng đến đây, Diệp Chính Thần hỏi bệnh tình, cẩn thận mà hỏi về tình huống dùng thuốc.

Diệp Chính Thần ra ngoài gọi điện thoại, mẹ kéo tay tôi."Băng băng, hắn có phải là sư huynh cạnh phòng con kia không?"

"Nga." Không dám đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của cha mẹ, tôi lập tức nói sang chuyện khác."Cha mẹ ăn cơm không, con đi mua bữa sáng."

"Cha mẹ đã ăn rồi." Cha nói: "Con trước đưa hắn đi ăn chút gì đi."

"Được, giữa trưa con lại đây xem cha. "

Vừa ra đến trước cửa, mẹ đuổi theo, nhỏ giọng dặn dò vào tai tôi: "Chung Thiêm còn ở ngục giam, con đừng cùng người ta thân cận quá, bệnh viện này nhiều người để ý, nhỡ có người nói linh tinh."

"Con hiểu được."

Thu thập cảm xúc lung tung xong, tôi đi ra cửa. Diệp Chính Thần còn gọi điện thoại."Đây là loại thuốc tốt nhất trước mắt sao?"

Tôi đến gần chút, nghe thấy anh nói: "Được, trong chốc lát tôi sai người nhận lấy. Cám ơn!"

Cúp điện thoại, hắn lại gọi thêm cuộc nữa, dặn dò người khác buổi chiều đi tìm Lý trưởng khoa nội của bệnh viện Quốc tế lấy thuốc, nhận lấy rồi đưa đến bệnh viện nhân dân Nam Châu, tên thuốc là tiếng nước ngoài, tôi không nghe hết, thế nhưng lại biết bệnh viện Quốc Tế Bắc Kinh là chuyên trị xuất huyết não.

Nói không rõ là tư vị cái gì, chỉ cảm thấy anh đối với tôi rất tốt, mà tôi căn bản vô lực có thể đáp lại anh phần tình cảm này.

"Đừng phiền toái, bệnh viện chỗ em điều kiện chữa bệnh cũng khá tốt." Tôi đối với cuộc điện thoại của Diệp Chính Thần vừa xong nói."Cha em dùng thuốc cũng là thuốc nhập khẩu."

"Người bệnh tim không nên truyền

dịch nhiều, dựa vào tình huống thân thể của bác trai, đổi thành thuốc uống có vẻ tốt hơn."

"Nhưng là, bác sỹ Trần..."

Anh cắt dứt lời tôi nói."Bác sỹ Trần so với chủ nhiệm khoa Lý y thuật cao minh sao?"

Tôi nuốt xuống câu nói kế tiếp. Lo lắng đến trình độ chữa bệnh của bệnh viện chỗ tôi tới cha, tôi quyết định không cự tuyệt hảo ý của anh.

Dù sao, thân thể của cha tôi là quan trọng nhất.

***

Ăn xong điểm tâm, tôi ngồi trên xe Diệp Chính Thần. Anh hỏi tôi có muốn quay trở về bệnh viện hay không, nhớ lại lời dặn dò của mẹ tôi lúc gần đi, tôi lắc

đầu.

Anh khởi động xe, chưa nói đi đâu, tôi cũng không hỏi.

Hai người sóng vai mà ngồi, lần này ngắn ngủi gặp nhau, đi bất cứ địa phương nào cũng không quan trọng.

Chiếc SUV màu trắng vững vàng đi trên phố dài, không giảm tốc cũng không chuyển biến, chạy nhanh qua một ngã tư đường mảnh dài hẹp quen thuộc.

Tôi không nói lời nào, anh cũng không nói.

Không bao lâu, xe từ nội thành chạy vùng ngoại thành vắng người, cuối cùng chạy nhanh vào một rừng cây. Không còn đường ở phía trước anh mới dừng xe.

Gió thu tiêu diêu, cành lá khô rụng, toàn cảnh gợi lên nội tâm thê lương.

Anh không nói một lời xuống xe, ngửa đầu nhìn bầu trời lúc mờ mịt lúc sáng tỏ, bóng cây loang lổ dừng trên vẻ mặt cô đơn của anh.

Tôi đi lên phía trước, bước trên lá cây đã bị anh dẫm lên.

Thế giới giống như chỉ còn lại có hai người chúng tôi, cùng một vùng lá cây khô héo úa vàng, sương sớm đọng trong suốt.

Nếu có thể, tôi nhớ...quá… từ sau lưng ôm lấy anh, ôm chặt lấy.

Nhưng, không thể!

Tôi nghĩ nói chút gì đó, đánh vỡ không khí trầm tính không thông hít thở ghê người, thật sự tìm không ra đề tài, tôi nói ra câu đặc biệt vô nghĩa."Thực xin lỗi, em không nên cầu xin anh hỗ trợ."

Anh chần chờ một chút, quay đầu trở lại, cười xoa xoa lên tóc tôi."Anh cầu còn không được."

Nếu không phải là động tác vô cùng thân thiết, tôi thiếu chút nữa đã quên: tôi cầu anh hỗ trợ từ trước cho tới này đều là có đáp trả.

Mà Diệp Chính Thần nghĩ muốn cái gì, tôi là biết rõ ràng.

Có thù lao còn có thưởng, đầu năm nay sớm không có ràng buộc lao động. Tôi ở trong lòng tự mình an ủi: phỏng chừng hồng hạnh vượt tường cùng với làm tiểu tam không sai biệt lắm, lần đầu tiên không chịu nổi, lần thứ hai thành thói quen.

Nói không chừng, còn có thể nghiện.

"Suy nghĩ cái gì?" Không biết khi nào, mặt của anh gần trong gang tấc, thở ra hơi thở phun bên môi tôi.

Tôi sau khi quay mặt đi, nhìn vài tấm lá thu bị gió cuốn theo."Đang nghĩ em làm thế nào để báo đáp anh."

Đề tài này làm hô hấp của Diệp Chính Thần lâm vào kiềm hãm, lập tức lại tới gần tôi thêm một ít, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa vừa quen thuộc lại vừa xa lạ."Anh thích nhất tính cách tri ân đồ báo của em."

Này là rừng cây không người, gió lạnh phơ phất.

Hơi thở của anh như dọa người, càng ngày càng đậm hơn.

Anh ngày càng dựa vào gần, tôi lui ra phía sau, lại lui ra phía sau, lưng dựa

vào trên thân cây.

Da bị vỏ cây nứt nẻ chạm vào lớp vải quần áo.

Hai tay của anh chống đỡ hai bên thân cây, đem tôi nhốt vào trong lòng anh.

"Anh?"

Anh ngoắc ngoắc khóe môi, nói vào bên tai tôi: "Anh nhớ rõ, em đã nói... Có một ngày nếu anh mặc quân trang, em sẽ giải nút thắt giúp anh, từng cái, từng cái…nên vì anh cởi quân trang, cởi một thân trang nghiêm thần thánh… "

Hô hấp của tôi rối loạn, ngực phập phồng kịch liệt.

Bộ quân phục vừa với anh làm cho đường cong kiên cường vẽ lên tư thế oai hung bừng bừng phấn chấn, rạng rỡ ánh

hào quang. Cúc đóng kín phảng phất như giam cầm tự do của anh, đúng như anh hình dung, bộ quân phục này thực đẹp kìm hãm anh lại cho nên Đường cong thẳng chế phục đem hắn kiên cường đường cong vẽ bề ngoài tư thế oai hùng càng lộ ra hấp dẫn của dục vọng bị kìm chế....

"Hiện tại anh cho em cơ hội." Tiếng nói của anh nồng đậm ý cười.

Tôi nuốt nuốt nước miếng."Tại... nơi này?"

Cái tôi gọi là báo đáp không có nghĩa là địa điểm này, lúc này.

Anh cười mà không nói, đáp án không cần nói cũng biết.

Tự biết không còn đường thối lui, tôi run tay đưa ra, đầu ngón tay vừa

chạm vào chiếc cúc lạnh, một cỗ nhiệt nóng như lưu thông khắp toàn thân.

Tôi như bị điện giật rút tay về, cực lực hít thở không khí.

Anh cảm thấy mỹ mãn thưởng thức lòng người hoảng hốt, đùa giỡn ý vị trêu ngươi dục tình.

Nhìn sang cây cối rậm rạp che khuất bầu trời xanh, nhìn ra lá rụng phủ kín một khoảng đất, tôi cũng hiểu được chỗ này màn trời chiếu đất, anh không dám làm chuyện gì xấu xa. Nhiều lắm chính là trêu tức tôi, nhìn xem bộ dáng xấu hổ vô cùng của tôi.

Vì thế tôi thấy thoải mái hơn, lại đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng cởi cúc áo phía trên cổ anh, lòng bàn tay đầy mồ hôi, móng tay thỉnh thoảng xẹt qua da thịt

vùng cổ anh. Ý cười trên miệng anh dần dần biến mất.

Nút áo chỗ cổ tháo xong, nửa cổ áo rơi xuống như mê hoặc, tinh thần tôi không khỏi rung động, giương mắt ngóng nhìn thăm dò suy nghĩ của người đứng phía trước.

Ánh mắt của anh cũng không còn bình tĩnh, một cái gì đó giống như ngọn lửa lưu động nơi đáy mắt.

Chiếc cúc thứ hai vừa buông ra khỏi tay, tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề.

Chiếc cúc thứ ba cởi bỏ, tiếng gió hòa cùng hô hấp hỗn loạn của chúng tôi. Tôi vừa muốn cởi chiếc cúc thứ tư, Diệp Chính Thần chợt đưa tay ra nắm lấy cổ tay tôi, đem ấn lên thân cây phía sau

người, làm tiếng hít thở đầy lửa nóng bắn ra bốn phía, dưới thân là vật cứng rắn không xa lạ đặt ở trên người tôi.

Tôi hoảng, thấy trong mắt anh tràn đầy dục vọng thì cả kinh, một cử động nhỏ cũng không dám.

Rõ như ban ngày thế này, trời đất sáng chói, anh sẽ không thực sự muốn...

Anh thật sâu mà hít thở không khí, nhìn về phía cây ẩn hiện xa xa, phong cảnh mênh mông.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng thân thể đang buộc chặt, thấy chính mình may mắn tránh được một kiếp, dục vọng trỗi lên đã kịp đào thoát.

Anh ngoài ý muốn cúi đầu, đôi môi nóng bỏng tại trên cổ tôi.

Bị đầu lưỡi anh cuồn cuộn nổi lên

ma ngứa nhanh chóng lan tràn, tôi không kìm chế được ngẩng đầu lên, móng tay cấu chặt vào vỏ cây cứng và loang lổ.

Anh vén một bên tóc tôi, dừng ở sau tai, đôi môi trượt theo hình dáng tai tôi, vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Có khả năng tôi đã quen anh điên cuồng cùng dã tính nay anh thình lình lại ôn nhu làm cho tôi cả người không thích nghi nổi, tôi vặn vẹo thân thể, cũng không biết là muốn đẩy anh ra hay muốn sát gần anh hơn.

Anh hôn đến nhập tâm, buông ra một cổ tay của tôi, dùng ngón tay lướt trên tóc, trán, chậm rãi lướt qua má vẽ thành một đường xuống dưới, không nhanh không chậm làm khiêu chiến đến cực hạn.

Tôi nhắm mắt lại, rõ ràng mà cảm giác được ngón tay anh tác động lên từng điểm thần kinh mẫn cảm trên thân thể tôi, mãi đến lúc khi ngón tay dừng lại ở phần mềm mại trước ngực.

Tôi không nói "Không cần!", "Không được!", cũng không có giãy dụa cùng phóng kháng, kinh nghiệm dĩ vãng sớm chứng minh đầy đủ rồi, khi nào anh muốn, mọi sự chống đối đều là phí công, tôi không cần phải cố làm ra vẻ.

Nếu muốn anh buông tha, trừ phi chính anh muốn.

Vốn tưởng rằng nếu tôi nhẫn nhục chịu đựng có thể làm cho anh mất hứng, ai ngờ hưng trí của anh chỉ tăng chứ không giảm, ngón tay nhẹ nhàng vờn nhẹ tại ngực tôi càng ngày càng như nghiện.

Hô hấp phun tại sau tai tôi, cuồn cuộn như lửa cháy, nhè nhẹ thấm tận xương.

Chương36 : Bầu trời yêu thương

Một cảm giác tê dại từ phía dưới đi lên, mười ngón tay tôi bấu chặt vào vỏ cây thô ráp, cực lực chịu đựng.

Tôi biết Diệp Chính Thần đang chờ đợi cái gì, cho nên bất luận anh có khiêu khích như thế nào, tôi thủy chung nhắm mắt lại, không phản kháng, cũng không đón ý nói hùa, mặc cho anh muốn làm gì thì làm...

Anh thấy tôi cố ý không hùa theo, tôi càng không phản kháng, anh càng

không dừng lại, trượt lên đôi môi tôi, giống như con bướm lưu luyến đậu vào....

Đầu óc tôi càng ngày càng hỗn độn, thân mình càng ngày càng như vô lực, hai chân giống như giẫm phải đám mây, nhẹ bẫng.

Khi đầu lưỡi anh đẩy ra khớp hàm đang cắn chặt của tôi, đụng chạm đến đầu lưỡi tôi, tôi hoàn toàn không đứng vững, phải ôm vào thắt lưng anh mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Ở này thời khắc mấu chốt, điện thoại của Diệp Chính Thần vang lên.

Tôi như tỉnh mộng, mờ mịt mà đứng thẳng người.

Anh như không nghe thấy, tay vờn quanh tại trên ngực tôi, trêu chọc ngọn

lửa nơi đó.

"Anh có điện thoại kìa." Tôi thôi thôi tay anh, tiếng nói đúng là mềm ách.

"Anh có vội vàng gì đâu." Anh đưa tay tôi bám vào hông anh, tiếp tục động tác vừa nãy.

Điện thoại một lần, lại một lần vang lên, tôi vô cùng bội phục nghị lực đối phương, đơn giản đưa tay đến túi quần anh, giúp anh lấy ra.

Vừa nhìn thấy màn hình di động lóe ra tên— Dụ Nhân. Tôi vạn phần hối hận, hận không thể chém bàn tay nhiều chuyện của mình.

Cảm nhận được vẻ cứng ngắc của tôi, Diệp Chính Thần tạm dừng liếc mắt về phía màn hình di động, hơi suy nghĩ một chút, tiếp nhận điện thoại từ trong

tay tôi, ngón tay hơi trượt một chút, đem điện thoại đặt ở bên tai.

Bởi vì đứng gần nên tiếng nói của Dụ Nhân nhẹ, lạnh như băng có thể nghe rõ ràng."Báo cáo của anh cấp trên đã phê chuẩn.."

"Ân." Anh bằng giọng mũi hừ một tiếng, bởi vì môi vẫn bận tối mặt trên môi tôi.

"Chiều nay anh có thời gian không, chúng ta đi làm thủ tục ly hôn." Nghe thấy câu này, tôi hơi giật mình. Tuy rằng Diệp Chính Thần ly hôn hay không với tôi không còn ý nghĩa nhưng tôi vẫn hung hăng trừng mắt một cái với người thanh niên đã kết hôn này, dùng sức đấm một cái.

Đôi môi Diệp Chính Thần rốt cục

lưu luyến rời đi, trả lời điện thoại: "Không có thời gian, tôi đang tại Nam Châu."

Điện thoại đầu bên kia sau một lúc không có âm thanh.

Diệp Chính Thần cũng không để ý, ôm tay tôi chặt thêm một ít, mặt chôn vào hõm vai tôi, cắn một cái vào vành tai tôi.

Đau đớn ngoài ý muốn, tôi không khỏi kinh hô một tiếng."A!"

Một tiếng này, phá lệ mất hồn, người không muốn nghĩ cũng khó.

Anh nghe xong, vẻ mặt cười thực ác ý.

Tôi quả thực hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngẫm lại thì cô gái đầu điện thoại bên kia có lẽ còn ngứa răng hơn cả tôi, so với tôi càng muốn cắn chết

anh, lòng tôi tự nhiên thấy tốt hẳn lên.

Trong điện thoại truyền đến tiếng Dụ Nhân cực lực đè thấp."Chừng nào anh trở về?"

"Không nhất định..." Anh cố ý đem tiếng nói của mình kéo dài ra.

"Kia chờ anh trở về rồi nói sau."

"Không phải là lĩnh giấy chứng nhận ly hôn sao, cô có rảnh thì đi lĩnh , không rảnh liền để cho người khác đi lĩnh."

"Anh? !" Dụ Nhân rốt cuộc khống chế không nổi, tiếng nói cao hơn ."Pháp luật quy định ly hôn cần song phương trình diện, song phương ký tên."

"Đừng lấy pháp luật áp tôi. Lúc trước ai thay tôi ký giấy chứng nhận kết hôn , cô để cho ông ta ký thêm lần nữa.."

Trả lời anh là tiếng đô đô cắt đứt liên lạc.

Nghĩ đến Dụ Nhân, một cô gái lạnh lùng và bình tĩnh như vậy bị anh làm cho giận dữ đến quải cả điện thoại, tôi đối với Diệp Chính Thần sùng bái lại càng gia tăng.

Mà người nào đó lại không thèm để ý chút nào, di động ném vào túi, nâng người tôi lên, hơi híp mắt cười với tôi."Nha đầu, em bây giờ còn cho rằng vợ chống anh cảm tình tốt lắm sao?"

Tôi lắc đầu. Ra vẻ thực không xong, ngay cả chữ ký tại đơn xin ly hôn còn không cho, Diệp Chính Thần đối Dụ Nhân làm được rất tuyệt .

Về phần anh vì cái gì đối với một cô gái yêu mình lại cùng ba năm sớm

chiều ở chung mà vẫn tuyệt tình như vậy, tôi không nghĩ ra...

Chính còn đắm chìm trong ngàn vạn cảm khái, thân thể truyền đến một trận ma ngứa mãnh liệt, nguyên lai anh lại bắt đầu tiếp tục chuyện tình vẫn chưa xong, thừa dịp tôi không chú ý, ngón tay theo vạt áo tôi với đi vào.

Vuốt ve qua lớp quần áo tôi còn khó có thể kiềm chế, giờ da thịt cùng da thịt trực tiếp đụng chạm, tôi toàn thân run rẩy, miệng đắng lưỡi khô. Đầu ngón tay anh hơi lạnh hướng lên trên, tham tiến vào chỗ sâu trong áo ngực, khéo léo nằm lên chỗ gồ lên, nhẹ nhàng mà xoa nhẹ...

Thân thể vắng vẻ, không chỗ nào dựa vào, không muốn nhưng vô lực cự tuyệt, nghĩ muốn cái gì, nhưng lại không

chiếm được...

Tôi thực tình nguyện bị anh ấn trên mặt đất, trực tiếp tiến vào. Đau chút, thô bạo chút, một phen dây dưa liền xong, nhưng anh càng muốn dùng động tác thân thiết này mà tra tấn tôi.

Anh lại một lần hôn lên đến, đầu lưỡi xâm nhập, nhẹ nhành cuốn vào lưỡi tôi.

Càng hôn càng mãnh liệt, càng hôn càng hừng hực khí thế.

Tôi càng ngày càng như lạc lối, hai tay hoàn toàn không chịu nổi khống chế mà ôm lấy thắt lưng anh, thân thể cũng bị lửa đốt cháy, mau bị nước nuốt hết, vô biên vô hạn.

Rốt cục khuất phục , đầy mắt là sương mù, tôi mang theo lời kêu gọi."Sư

huynh..."

Anh vừa lòng mà nở nụ cười.

Ngay tại thời khắc này, điện thoại của anh lại vang lên.

Diệp Chính Thần thấp chú một tiếng, cầm lấy điện thoại, vừa thấy dãy số, ngón tay trượt lên màn hình, giận dữ rống vào điện thoại rống: "Dựa vào! Anh gọi điện thoại có thể nhìn xem thời gian được không?"

Trong điện thoại, người gọi đến nghẹn nửa ngày, phẫn nộ mở miệng."U, cơn tức thế nào mạnh như vậy?! Anh không phải là chậm trễ chú mày cùng tiểu tình nhân thân thiết chứ?"

Diệp Chính Thần âm thầm cắn răng."Biết anh còn gọi!"

Có tiếng cười nhẹ đầy ám muội

thoát ra."Nếu không hai người tiếp tục, xong việc anh bàn lại chuyện của tình địch chú...."

Một chậu nước lạnh đổ xuống dưới, tôi cả người cứng ngắc, mọi sự nhiệt tình đều dập tắt.

Diệp Chính Thần liếc sang tôi một cái, buông tay đang giữ tay tôi, đi thong thả ra phía xa."Nói đi."

Bọn họ hàn huyên thật lâu, tôi hết sức chăm chú lắng nghe, Diệp Chính Thần đại thế cũng là trả lời vài câu:

"Ân!"

"Được."

"Em biết."

"Đi!"

Tôi không nghe ra là tin tức gì, tất cả lo lắng đều hiện ra trên mặt.

Cuối cùng đợi cho bọn họ tán gẫu xong, tôi vội hỏi: "Thế nào?"

Anh cất điện thoại, cài lại chiếc cúc áo."Vị hôn phu của em sắp được thả ra."

"Sắp thả?" Tôi có chút không thể tin được."Anh không gạt em đi?"

"Không có, vốn là hắn chờ vụ án điều tra xong sẽ thả người." Anh dừng một chút, nói: "Bạn anh hỗ trợ dàn xếp một chút, chỉ cần có người đảm bảo là hắn sẽ không đào tẩu thì người trước tiên có thể thả ra."

"Ai có thể đảm bảo? Em có được không?"

Diệp Chính Thần lắc đầu."Để bạn anh, em không cần phải xen vào ."

"Anh ấy khi nào thì có thể thả ra?"

"Em hy vọng hắn khi nào thì thả

ra?" Anh hỏi lại, nhìn thẳng mắt tôi, trên mặt anh đầy mâu thuẫn cũng vẻ chờ mong.

Ấn Chung Thiêm rốt cục không có việc gì, có ý nghĩa tôi sẽ không cần gặp Diệp Chính Thần, chúng tôi cũng sẽ không còn liên hệ gì.

Ngày này rồi sẽ tới, chỉ có điều sớm hay muộn mà thôi.

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, anh ấy không có việc gì, cha em sẽ yên tâm." Tôi nói.

"Vậy còn em?"

"..."

Tôi sao lại không hiểu ám chỉ của anh. Từ khi gặp lại ở khách sạn, tôi hỏi lại chính mình vô số lần, nếu không vì cứu Ấn Chung Thiêm, tôi còn có thể

cùng Diệp Chính Thần dây dưa không rõ hay không, đáp án là sẽ không. Mọi chuyện đã sớm trôi qua, yêu sâu đậm, thương càng sâu đậm. Bất luận anh có bao nhiêu nan ngôn chi ẩn, đều không thể thay đổi sự thương tổn là thật, không thể thay đổi sự thật rằng tôi phải đối mặt với trách nhiệm cùng hứa hẹn của mình.

Tôi cũng vô số lần hỏi qua chính mình, tôi có thể vì Ấn Chung Thiêm cùng với người con trai khác dây dưa?

Đáp án vẫn là sẽ không.

Tôi đồng ý tại phòng tổng thống cởi quần áo, tôi có thể thuyết phục chính mình là nhận giao dịch quyền sắc này, chỉ là vì người kia là... Diệp Chính Thần!

Đổi là người thanh niên khác, cho

dù nội tâm tôi có bao nhiêu nguyện ý hy sinh, thân thể cũng làm không được...

Thấy tôi do dự, Diệp Chính Thần cầm tay tôi."Nha đầu, cùng hắn chia tay đi."

Chia tay? Nói dễ dàng.

Mặc kệ vụ án này cùng Ấn Chung Thiêm không quan hệ, kiếp sống chính trị của anh từ nay về sau là chấm dứt, đối mặt với con đường quan trường mù mờ trước mặt đối với Ấn Chung Thiêm mà nói, không thể nghi ngờ là đả kích trí mệnh. Trong lúc tôi gặp thời kỳ gian nan nhất, ba năm nhân sinh u ám nhất, anh ấy ở bên cạnh tôi giúp tôi chống đỡ, một đường giúp tôi tiến lên. Nay, anh ấy gặp cửa ải trước mắt khó khăn, tôi xoay người theo nam nhân khác, tôi còn có thể

làm người sao?!

Tôi mở ngón tay của Diệp Chính Thần ra, đi qua người anh, lá khô dưới chân vỡ vụn.

"Chung Thiêm cái gì đều không còn, em không thể rời anh ấy."

Anh đưa tay kéo lấy cánh tay tôi, đem tôi kéo đến trước mặt "Em căn bản không bỏ xuống được anh."

Không hổ là người học quá tâm lý học, anh sớm đem nội tâm của tôi nhìn thấu triệt vô cùng. Hoặc là nói, này hết thảy đều là anh thiết kế tốt, từng bước ép sát cảm tình, tôi không đường thối lui mà thỏa hiệp, toàn bộ đều nằm ở trong lòng bàn tay anh.

Người thanh niên như vậy, bá đạo cùng ôn nhu, Ấn Chung Thiêm tao nhã

căn bản không phải đối thủ của anh.

Tôi ngẩng đầu lên, lạnh lùng trả lời: "Chung Thiêm được thả ra xong, em không muốn gặp lại anh."

"Em có ý tứ gì?" Anh nổi giận."Lợi dụng anh xong, đem đá anh một cước văng ra?"

"Em nhớ không lầm đã nói, chúng ta ngay từ đầu chính là giao dịch, nhất thanh nhị sở."

“Em!" Tay anh càng nắm càng chặt, cánh tay truyền đến đau nhức, tôi thích sự đau nhức này, nó có thể che dấu nỗi đau ở chỗ khác.

"Diệp tham mưu nếu là cảm thấy chịu thiệt, hôm nay em còn có ngủ với anh một lần, một lần cuối cùng."

Anh hít một hơi thật sâu, cực lực áp

chế tức giận, tận lực để ngữ khí bình cùng."Anh muốn em, chưa bao giờ vi 'Một lần cuối cùng', ba năm trước đây không phải, ba năm sau lại càng không phải."

"Đối với anh là..." Tôi từ từ kiên định mà nói với anh: "Em đem mỗi lần... đều trở thành 'Một lần cuối cùng'. Bao gồm cả lần đầu tiên!"

Anh giận đến sắc mặt thay đổi, khóe miệng vặn vẹo, tôi sợ tới mức co rúm lại một chút.

Cánh tay anh như kìm sắt, giữ chặt cơ thể tôi, cả người tôi cơ hồ bị anh bóp nát.

Nhìn vẻ mặt của anh, vô cùng có khả năng tại vùng rừng núi hoang dã này, nơi không có người đi qua, anh muốn

đem tôi giết người diệt tích.

Tôi đang lo lắng có nên cầu xin tha thứ thay không, anh giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ mà hôn xuống dưới.

Tuy rằng nói là hôn nhưng phải nói là cắn xé đúng hơn, hung mãnh tàn bạo.

Trước mắt tôi một mảnh tối đen, cái gì đều mơ hồ, chỉ có gắn bó rối rắm giữa yêu và hận là rõ ràng.

Nước mắt chảy xuống, tôi không thể lại lừa gạt bản thân, tôi yêu anh, dù là quá khứ hay hiện tại, yêu hay hận, anh thủy chung vẫn chiếm toàn bộ tim tôi.

Chờ anh phát tiết đủ tức giận, anh nắm lưng tôi, nâng mặt tôi lên."Nhớ kỹ, có phải lầ lần cuối cùng hay không, do anh quyết định!"

Tôicắn đôi môi sưng đỏ, nóng bỏng,

cũng không dám nói bất cứ một câu phản kích nào.

Chương37 : Ơn nghĩa của tình địch

Diệp Chính Thần đưa tôi trở về bệnh viện liền rời đi, từ đó đến này đã hai ngày lại không thấy xuất hiện, bặt vô âm tín. Có mấy lần, tôi gọi vào điện thoại của anh, nhiều lần do dự, cuối cùng lại không ấn phím gọi.

Chạng vạng ngày thứ ba, tôi đang ở văn phòng bác sĩ viết bệnh án, anh đột nhiên xuất hiện ở trước mắt tôi, ánh mắt ẩn mệt mỏi, quân trang nhàu nhĩ, nhìn qua có thể thấy hai ngày vừa rồi cũng không

tiêu dao khoái hoạt.

Anh vừa vào cửa, đi thẳng vào vấn đề, nói cho tôi biết: "Sự tình làm tốt, ngày mai thả người, anh đưa em đi tiếp hắn."

Đối với mặt vẻ mặt ủ rũ lại lạnh lùng của anh, tôi không biết nói cái gì có thể biểu đạt sự cảm kích của mình, nhìn tay áo anh nhiễm ít vết bẩn, thấp giọng nói câu: "Quần áo ô uế, để em giúp anh gột rửa đi."

Một đạo sáng rọi trong mắt anh thoáng hiện, trong sạch cùng mệt mỏi trên trán anh đều tan rã, Diệp Chính Thần ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi, ngữ khí không còn đông cứng: "Chạy hai tranh lăng châu, mệt chết đi được. Có thể tìm cho anh một chỗ nghỉ ngơi trước

được không.."

"Nam châu không có khách sạn năm sao." Mà Diệp Chính Thần có sở thích sạch sẽ, trừ phi khách sạn năm sao sẽ không ngủ, tôi nghĩ nghĩ."Không bằng, anh về nhà trọ chỗ em đi."

Con ngươi đen của anh càng thêm sặc sỡ loá mắt, ý cười tại khóe miệng hiện ra."Nha đầu, cũng là em hiểu rõ anh nhất."

Tôi buông bút trong tay ra, khép lại bệnh án, không tự giác nở nụ cười.

Oán hận cũng bất đắc dĩ hai ngày trước, thoáng như kiếp trước.

Tôi mang Diệp Chính Thần đến nhà trọ của tôi.

Vào cửa, anh tùy tiện nhìn lướt qua, phòng nhỏ khoảng ba mươi thước vuông,

vừa xem hiểu ngay.

"Em không cùng cha mẹ ở một chỗ?" Vấn đề này anh hỏi có điểm khó hiểu, về phần làm sao khó hiểu, tôi nghĩ không ra.

"Đây là bệnh viện phân cho các bác sĩ trẻ như chúng em, em thỉnh thoảng qua đây ở lại." Nói xong, tôi cúi người lấy trong tủ giầy đôi dép lê của nam, vừa muốn đưa cho anh, bỗng nhiên nhớ tới anh có sở thích sạch sẽ, nếu là dép lê Ấn Chung Thiêm anh tuyệt đối sẽ không đi. Vì thế lại thả trở về."Không cần thay đổi giầy, dù sao sàn nhà cũng bẩn rồi.."

Anh như có suy nghĩ gì nhìn thấy tôi thả lại đôi dép lê, ánh mắt đảo qua thấy một một đôi đệm mềm ngồi trên sàn nhà, trên bàn có một đôi cốc thủy tinh, lại

nhìn về phía phòng ngủ, bên trong xiêm áo hé ra một chiếc giường đôi mét rưỡi.

Sắc mặt của anh âm trầm xuống.

Tôi lặng lẽ lui từng bước ra phía sau, do dự xem có nên cùng anh giải thích một chút: tôi mua cái giường này thuần túy vì ngủ thoải mái.

Không đợi tôi mở miệng, Diệp Chính Thần trực tiếp mở cửa phòng vệ sinh.

Khi anh thấy trên bồn thủy tinh chỉ có một chiếc khăn mặt cùng một bàn chải đánh răng, khóe miệng nhíu nhíu, âm hàn trên mặt nháy mắt cởi ra.

Không hổ xuất thân từ quân nhân, nhìn qua đã có thể thấy Ấn Chung Thiêm đích xác không qua đêm ở chỗ này, chỉ ngẫu nhiên tới nơi này ngồi một chút, tâm

sự, dừng, không hơn.

Tôi đưa Diệp Chính Thần đi vào phòng ngủ, theo ngăn tủ tìm một bộ áo ngủ còn mới dùng cho cả nam và nữ đưa cho anh. "Đem quần áo thay đi, em gột rửa cho anh."

Không nói hai lời, Diệp Chính Thần bắt đầu cởi cúc áo.

Nút thắt bộ quân phục vừa buông lòng, trên mặt tôi chợt dâng lên nhiệt độ khác thường, tôi vội vàng rời khỏi phòng ngủ, khép cửa lại.

...

Trong toilet nhỏ hẹp, tôi nhẹ nhàng vò chỗ bẩn của bộ quân phục, Diệp Chính Thần nghiêng người hơi dựa vào khung cửa, nhìn tôi vò.

Bị anh nhìn có chút không được tự

nhiên, tôi hỏi anh: "Không phải anh mệt mỏi sao? Đi ngủ một lát đi."

"Hiện tại không phiền lụy ."

"..." Đầu ngón tay rối rắm vò lên vải dệt đông cứng, đáy lòng mềm nhũn.

Chúng tôi không có nói chuyện với nhau, tôi chuyên tâm giặt quần áo, anh chuyên tâm xem tôi giặt, trầm mặc, có khi là câu thông tốt nhất.

Giặt giũ xong, tôi đem quần áo treo tại ban công, mỗi một nếp nhàu đều cẩn thận địa mà lên.

Làm xong hết thảy, trời đã tối rồi, tôi lại đi phòng bếp nấu hai chén mì.

Mọi âm thanh đều im lặng trong đêm, tôi bưng hai chén mì thành đô đặt lên bàn, Diệp Chính Thần vừa vặn tắm rửa xong bước ra, giọt nước trong suốt

ngưng tại thân hình anh, tay tôi suýt nữa buông lỏng, chiếc đũa trong tay suýt nữa rơi ở trên bàn.

Thấy trên bàn hơi nóng từ bát mì bay lên, ánh mắt của anh trở nên mông lung.

Tôi vôi đưa ánh mắt chuyển lên trên bàn."Anh nhất định đói bụng, ăn bát mì đi."

Diệp Chính Thần ngồi ở trước bàn cơm, cúi đầu hít mũi ngửi hương vị mì, gắp một miếng, ăn hồi lâu mới nuốt xuống.

"Không thể ăn sao?" Tôi hỏi.

Anh lắc đầu."Sau khi em rời đi, anh đi qua đủ loại quán mì, thủy chung không tìm được hương vị này."

"Trên đời này mỹ vị thì rất nhiều,

anh khả năng không dụng tâm nhấm nháp."

"Mỹ vị anh nếm qua rất nhiều." Anh ngẩng đầu, dừng ở đôi mắt của tôi: "Hoài niệm nhất vẫn là hương vị này.."

Một khối hạt tiêu chui vào cổ họng, nóng như lửa bỏng rát, tôi vội vàng uống hụm canh, không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu.

Anh vươn một bàn tay, đặt ở trên lưng tôi, tôi lặng lẽ rút tay ra, đặt ở trên đầu gối "Lần nào ăn em cũng thế."

Anh dương dương tự đắc, bất trí nhất từ.

...

Mọi âm thanh đều im bặt, đêm lạnh như nước.

Tôi cùng Diệp Chính Thần cầm hai

chén trà xanh, đứng dựa vào cửa sổ.

Ánh trăng kéo bóng của hai chúng tôi thật đạm, thật dài.

Đêm còn dài, tôi thật sự tìm không ra đề tài, chỉ vào ngã tư đường phố cho anh xem: "Đó là đường Nhân Nân, đó là đường Thiết Lộ, vùng giải phóng cũ của Nam Châu…Em trước kia ở chỗ đó..."

"Anh biết."

Tôi có chút ngoài ý muốn."Anh biết sao?"

"Anh còn biết gia đình Ấn Chung Thiêm cũng ở chỗ nào, em và hắn trước đây thường chơi với nhau, hắn thầm mến em thật lâu, mà em chỉ coi hắn như là một người anh trai."

"Làm sao anh biết?"

"Anh biết đến còn không chỉ có như

vậy..." Diệp Chính Thần cười nhấp một hớp nước trà."Sau khi em về nước, Ấn Chung Thiêm đối với em phi thường tốt, em nhưng đối hắn thập phần lãnh đạm, vẫn duy trì quan hệ bạn bè đơn thuần, mãi đến ba tháng trước, em đột nhiên tiếp nhận lời cầu hôn của hắn..."

Anh biết, anh cái gì cũng biết. Đây cũng có nghĩa là anh vẫn âm thầm chú ý đến tôi.

Anh lại uống một ngụm trà, nhìn về phía phương xa."Anh đầu tiên có kế hoạch tháng mười hai thì về nước, bởi vì nghe được tin tức này, anh xin về nước trước... Mọi thủ tục sau khi làm xong, anh từ Nhật Bản bay thẳng về Thành Đô."

Tôi gắt gao cầm chén nước, trong

miệng tất cả đều là vị đắng của nước trà."Em nhìn thấy anh tại cửa hàng áo cưới ngày đó, anh vừa về nước sao?"

"Đúng vậy, đáng tiếc về trễ."

Chính xác chậm.

"Em ba năm không giao lưu với bạn trai, không cùng bất cứ thanh niên nào quan hệ ám muội, anh nghĩ em đang đợi anh, anh nghĩ em cũng giống anh, không bỏ xuống được được đoạn cảm tình này. Đến lúc anh thấy em mặc áo cưới, ở trong ngực hắn cười hạnh phúc đến như vậy, anh mới..." Anh cười khổ lắc đầu."Bừng tỉnh đại ngộ: anh cái gì cũng tự cho là đúng ."

Diệp Chính Thần không có tự cho là đúng, anh đối với chính mình có tin tưởng, đối với tôi có tin tưởng. Chỉ có

thể đổ thừa rằng tôi không có niềm tin kiên định như vậy, đợi đến phút cuối.

Ngực đau đến co rút, tôi một hơi đem cả chén trà uống đi vào, vẫn không giảm bớt được đau đớn.

Anh còn nói: "Anh không nghĩ bức em, cũng không muốn phá hư hạnh phúc của em, đối với em nếu không cam lòng liền buông tha cho. Người con gái mình yêu ở trong lòng người con trai khác dù anh có quyền thế cùng tài phú, có năng lực thế nào..."

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời sao mơ hồ một mảnh.

"Em sắp kết hôn ." Tôi thì thào nói nhỏ, không biết vì nói cho anh nghe, vẫn là nói cho chính mình.

Anh hỏi lại tôi: "Em biết bệnh nhân

bị bệnh không thể chữa, vì cái gì còn muốn đem hết toàn lực cứu giúp? Vì cái gì không thấy người ta nuốt xuống một hơi cuối cùng, em vẫn không chịu buông tha cho?"

"Em hy vọng người đó có thể được nhìn thế giới này nhiều hơn, nói nhiều hơn."

"Anh cũng như vậy..." Dưới ánh trăng như nước, anh nhìn tôi."Vì có thể nhìn thêm nhiều hơn, nói nhiều hơn."

Tôi nghĩ đến đau đớn nhất, cũng là tại sân bay nghe thấy anh nói: Anh yêu em... Lại cho anh thêm ba phút.

Tôi chưa có quay đầu lại.

Đợi cho anh ngồi ở trước mặt tôi, nói cho tôi biết cuộc hôn nhân của anh là giả, hết thảy lỗi chỉ là trách nhiệm trầm

trọng đeo trên lưng anh. Tôi nghĩ: lần này là cực hạn tuyệt đối, không có khả năng chuyện này còn bi thảm hơn.

Kết quả, tôi lại xem nhẹ anh.

Vì có thể được nhìn tôi nhiều hơn, nói nhiều hơn – một người thanh niên yêu tôi đến tận đây, cũng vì cứu vị hôn phu của tôi.!

"Nha đầu." Diệp Chính Thần nói: "Cho anh thời gian một tháng, một tháng sau nếu em còn kiên trì lựa chọn Ấn Chung Thiêm, anh về sau sẽ không xuất hiện nữa."

Anh đánh giá tôi rất cao.

Đừng nói một tháng, tôi ngay cả sống qua một đêm nay cũng khó tin tưởng vào mình.!

Không đợi tôi trả lời, anh vỗ vỗ

vào tay tôi."Đã khuya, ngủ đi. Sáng mai còn đi đón vị hôn phu của em."

Chữ "Ngủ" theo miệng Diệp Chính Thần nói ra, tuyệt đối không phải chỉ trạng thái hay động tác tĩnh. Tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, anh không chút nào che dấu mà đưa ra yêu cầu này, đầu óc tôi vẫn như là thiếu không khí, hai chân run lên.

Tôi dựa bệ cửa sổ để đứng vững, tiếng nói nhỏ đến nỗi chính mình còn nghe không được."Phải, em trước đi tắm rửa một cái."

Anh khoác tay lên vai tôi có chút căng thẳng, thấp giọng lặp lại một chữ trong đó: "Trước..."

Có trước... Ý nghĩa còn có sau đó...

Không dám dừng lại một lúc, tôi

chạy vào phòng tắm, để dòng nước xiết làm giải thoát đi rung động mãnh liệt trong thân thể.

Không biết trải qua mấy lần tắm, giặt sạch không biết đến bao nhiêu lần, giặt đến nỗi trời chắc sắp sáng, tôi đứng trước gương đọng đầy hơi nước, ngón tay vuốt tóc ẩm ướt trước trán, hình ảnh trần trụi mông lung ánh ở trong gương, tóc đen chảy xuống, mỗi một tấc da thịt phiếm hồng tại sương mù mà run rẩy....

Lần trước, hận anh tận xương, kiên cường tin tưởng rằng chính mình thất thân chứ không thất tâm. Lúc này đây, hận phai nhạt, tôi đối với bản thân mình không còn có tin tưởng.

Cúi đầu vớt nước lạnh từ trong vòi hất lên mặt, kịch liệt kích thích để cho tôi

tỉnh táo hơn, cái gì phải đối mặt nên đối mặt, trốn cũng không thoát.

Tôi bỏ chiếc nhẫn trên tay xuống, đặt ở trước gương thủy tinh, nhìn vào gương tự mình nhủ thầm: "Một lần cuối cùng. Bạc Băng, ngươi có thể làm được. Một lần cuối cùng."

Lau khô nước trên tóc, tôi quấn khăn tắm lên người, hít sâu, đi ra khỏi phòng tắm.

Diệp Chính Thần chính nằm ở trên giường xem báo giấy, nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu, rất nhanh liếc tôi một cái, lại cúi đầu xem báo giấy.

Tôi nhớ rõ đã lâu không có mua báo chí, nhìn kỹ, tờ báo trong trong tay đúng là mấy ngày hôm trước dùng để gói đồ, phân nửa là tờ quảng cáo, mà anh xem

chăm chú miễn bàn,

Tôi đi tới, mang theo quyết tuyệt tâm cùng hô hấp vỡ vụn trèo lên giường anh, không, trên giường mình.

Nhấc chăn lên, lộ ra ga trải giường hoa màu xanh nhạt, tôi nằm lên trên đó, gối lên cái gối phía trên, vẫn không nhúc nhích mà đợi.

Dù sao tôi hôm nay đã chủ ý quyết định, mặc kệ anh muốn làm cái gì, tôi liền nằm như vậy, vẫn không nhúc nhích.

Diệp Chính Thần buông tờ báo trong tay ra, chăm chú nhìn tôi, hô hấp trầm xuống.

Chiếc ga hoa màu xanh nhạt trong tay tôi nắm chặt, tôi cố gắng mà hô hấp, vẫn là thở không nổi.

Anh tự tay...

Tôi toàn thân buộc chặt...

Anh lôi kéo chăn, đắp kín trên người tôi.

"Anh đi ngủ sô pha."

Tôi nhìn trời đầy sao, sẽ không!

Trước khi đóng cửa, anh nói một câu cuối: "Anh nghĩ muốn em, không phải vì 'Một lần cuối cùng' ."

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống mặt gối.

...

**

Ấn Chung Thiêm tại trong ấn tượng của tôi, giày da tây trang, tóc không một sợi bất loạn, giày da bóng loáng.

Mà Ấn Chung Thiêm trước mắt, làm cho lòng đầy chua xót.

Anh gầy, xương quai xanh lộ ra, tóc

hỗn độn rối rắm, nhìn qua nhiều ngày nay chưa được tắm giặt. Anh không có mặc áo khoác, áo sơ mi màu trắng bị đứt mất hai cái cúc, đứng trong gió thu, yếu đuối.

Bên cạnh anh là Diệp Chính Thần, bộ quân trang trên người là buổi sáng tôi vừa mới là qua, thẳng như mới.

Châm chọc, thật là châm chọc.

"Chung Thiêm!" Tôi đứng ở phố đối diện kêu anh, phất tay với anh.

"Tiểu Băng." Ấn Chung Thiêm vừa thấy tôi, kích động mà chạy tới, chẳng quan tâm đèn xanh đèn đỏ.

Chạy qua dòng xe cộ chen chúc ở ngã tư đường, anh đứng ở trước mặt tôi, dùng sức đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, lúc này, một câu cũng nói không nên

lời.

Bởi vì, đôi môi mềm mại của Ấn Chung Thiêm đặt trên đôi môi tôi, tôi chỉ có một cảm giác, lạnh!

Diệp Chính Thần đứng ở phố đối diện, một chiếc chiếc xe chậm rãi chạy nhanh qua, thân ảnh của anh lúc ẩn lúc hiện.

Mênh mông trong sương mù, tôi vẫn có thể tinh tường thấy Diệp Chính Thần đứng ở trong gió, cả người cương trực, hai tay nắm chặt, xương ngón tay nổi rõ ràng...

Tôi nhắm mắt lại, không nghĩ lại nhìn thấy anh.

Chương38 : Hồng Môn yến

Nhắm hai mắt lại, trước mắt vẫn là chỉ có bóng dáng của Diệp Chính Thần bóng dáng, chồng chất, lúc ẩn lúc hiện.

Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, nhồi vào toàn bộ óc tôi.

Toàn thân trên dưới mỗi một giây thần kinh đều muốn kháng cự nụ hôn này, vừa xa lạ vô lại cùng thân thiết, sau vài giây kiên trì, hao hết toàn bộ lực nhẫn nại Tôi rốt cục áp lực không được, đưa tay thôi thôi Ấn Chung Thiêm.

Ấn Chung Thiêm cũng là hiểu được,

chỉ tại trên môi tôi, lưu lại một cái hôn ngắn ngủi liền buông.

Tôi âm thầm há to mồm hít thở, mở to mắt, chỉ thấy Diệp Chính Thần từ bên phố đối diện đi tới, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào môi tôi, giống như độc hữu của anh bị người khác xâm phạm.

Tôi liếm liếm môi đã bị lạnh mà không hề hay biết môi, nói với anh: "Cám ơn!"

Tôi tự đáy lòng mà cảm tạ anh không từ phía sau đấm Ấn Chung Thiêm một cái.

Diệp Chính Thần nắm hai đấm dần dần buông ra."Nhanh đến giữa trưa, chúng ta ăn xong cơm trưa rồi quay về Nam Châu đi."

Tổ chuyên án vì phong bế tin tức,

thẩm vấn khác thường, Ân Chung Thiêm bị giam tại Lăng Châu. Thành phố Lăng châu cách thành phố Nam Châu khá xa, ước chừng chạy xe mất ba giờ, hiện tại đã hơn mười giờ, đến thời gian ăn cơm trưa. Tuy nói tôi không muốn Ấn Chung Thiêm cùng Diệp Chính Thần có nhiều tiếp xúc, nhưng cũng không thể buộc anh chịu đói lái xe đưa chúng tôi trở về.

Còn đang do dự, Ấn Chung Thiêm đã thay tôi ra quyết định."Cũng tốt."

Việc đã đến nước này, tôi cũng không tiện mà lại cự tuyệt, chỉ phải trái lương tâm nói vài câu tỏ vẻ cảm tạ mời anh ăn cơm.

Diệp Chính Thần luôn luôn không thích nghe những lời vô nghĩa, liếc mắt nhìn tôi một cái, thẳng đi đến chỗ đậu

xe."Lên xe đi."

Ấn Chung Thiêm thấy cỗ xe màu trắng này, cùng biển số xe, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhìn tôi, lại nhìn Diệp Chính Thần.

Tôi mở cửa xe sau. "Chúng ta ngồi phía sau đi."

Diệp Chính Thần từng dạy tôi một chút lễ tiết ngồi xe, tỷ như: nếu người lái xe không phải làm nghề lái xe, thì người ngồi nên ngồi vào vị trí tay lái phụ để cùng người đó tâm sự. Còn nếu mọi người đều ngồi ở vị trí ghế sau, không ngồi lên chỗ ghế ở chỗ tay lái phụ thì coi như người lái xe là tài xế taxi.

Tôi vừa muốn lên xe, Diệp Chính Thần quay đầu lạnh lùng trừng tôi, biểu tình giống như đang nói: Em cùng hắn

ngồi ghế sau thử xem xem! ?

Bị anh trừng xấu hổ vô cùng, tôi xám xịt thôi thôi Ấn Chung Thiêm: "Anh ngồi phía trước đi."

...

Diệp Chính Thần đưa chúng tôi đến khách sạn cao cấp nhất Lăng Châu, vừa vào cửa, quản lý khách sạn vẻ mặt tươi cười nghênh đến, đối với anh hết sức cung kính, một chút không dám chậm trễ. Còn tự mình gọi món ăn cho chúng tôi, thao thao bất tuyệt nịnh hót nói.

Tôi đại thể nghe lời bọn họ nói ra hiểu được chút tin tức: Diệp Chính Thần hai ngày qua ở chỗ này mở tiệc đãi khách, phí tiền cực cao, khách đến thân phận địa vị cũng rất cao.

Ấn Chung Thiêm nghe vậy, cúi đầu

đem tay áo sơ mi đang sắn lên buông nhẹ xuống, đóng lại cổ tay áo, lại kéo kéo vạt áo sơ mi đang bẩn, cúi đầu xem xét. Tựa như khinh thường bản thân mình, lo lắng người khác khinh thường anh. Anh không phải chưa người thanh niên nào có thói quen như vậy, từng tham dự không ít xã giao to nhỏ, rất nhiều trường hợp đều có thể ứng đối tự nhiên. Hôm nay anh thế nhưng lại hoàn toàn mất đi dĩ vãng tự tin, không biết là bởi mấy ngày bị thẩm vấn biến thành suy sút, hay là tại khí thế của Diệp Chính Thần có vẻ không nắm chắc, không biết thế nào.

Gọi đồ ăn xong, quản lý rót trà cho chúng tôi, cúi người lui ra ngoài, hai tay đem cửa khép lại.

Tôi giúp Ấn Chung Thiêm sửa sang

lại một chút phía sau cổ áo sơ mi."Anh gầy hơn, những ngày trong đó không được tốt đi?"

Anh cười khổ, nhìn về phía Diệp Chính Thần."May mắn Diệp tham mưu hỗ trợ, tôi mới có thể nhanh được thả ra như vậy. "

"Anh không cần cảm tạ tôi." Diệp Chính Thần tựa lưng vào ghế ngồi, nói câu ý vị thâm trường: "Bạc Băng đã tạ tôi rồi."

Tôi cả kinh, sợ tới mức tim như ngừng đập, sợ anh nói tiếp ra câu ngữ khí kinh người, vội vàng nói: "Đúng vậy, em đã nói cám ơn rất nhiều lần rồi."

Không đợi Ấn Chung Thiêm mở miệng, Diệp Chính Thần nói tiếp: "Bạc Băng chính là rất khách sáo, cứ khách

khí với tôi. Kỳ thật, chỉ cần cô ấy mở miệng cầu tôi hỗ trợ, tôi khẳng định nghĩa bất dung từ, không cần phải cầu."

Cái gì gọi là rất khách sáo, cái gì gọi là không cần phải cầu, chẳng lẽ chuyện tôi và anh làm tại phòng tổng thống trong khách sạn, chỉ do tôi tự mình đa tình !

Tôi hấp hấp không khí, nhẫn nại không xúc động tranh cãi cùng anh, vẻ mặt tươi cười."Đúng vậy, Diệp tham mưu luôn luôn thi ân đừng quên báo đáp."

Ấn Chung Thiêm đương nhiên không lĩnh hội được chúng tôi trong lúc đó khách sáo, kéo tay tôi, hỏi: "Tiểu Băng, em cùng Diệp tham mưu quen biết đã lâu rồi sao? Trước kia như thế nào

không có nghe em đề cập qua?"

"..." Tôi giật giật thân thể, thay đổi lại tư thế.

Tôi không biết anh vì cái gì hỏi như vậy, càng không biết như thế nào trả lời.

Nói thật, Ấn Chung Thiêm hỏi câu này có chút không lưu mặt mũi cho người khác, đổi làm trước kia anh bình thường sẽ nói: thường nghe tiểu Băng nhắc tới anh...

Sau đó vụng trộm hỏi tôi: Hai người quen biết khi nào, như thế nào quen biết?

Diệp Chính Thần nhìn ra tôi khó xử, chủ động thay tôi đáp ."Chúng tôi quen nhau tại Nhật Bản, có rất nhiều năm không liên hệ. Nếu không phải vì cầu tôi hỗ trợ cứu anh, chỉ sợ cô ấy sớm quên sư

huynh này."

Hai chữ "Sư huynh", Diệp Chính Thần cố ý nhấn vô cùng mạnh, nghe lên thập phần chói tai.

Ấn Chung Thiêm ánh mắt trầm xuống, dụng tâm đánh giá Diệp Chính Thần, lâm vào suy tư thật lâu.

Không khí càng ngày càng quỷ dị, tôi không thể không điều tiết một chút, cười theo nói: "Như thế nào lại quên đâu? Năm đó sư huynh cùng sư tẩu đối với em chiếu cố tốt như vậy, em chính là có mất trí nhớ, cũng khắc sâu trong lục phủ ngũ tạng."

Tôi không điều tiết hoàn hảo, nay vừa điều tiết, không khí nhất thời như có ngọn lửa bắn ra bốn phía.

Ánh mắt Diệp Chính Thần dương

dương tự đắc, cười đến thập phần dối trá."Đáng tiếc năm đó em đi rất vội vàng, chưa cho anh một cơ hội tốt để tiễn đưa. Thấy tiếc nuối đã lâu, sau đó anh còn thường thường nói với sư tẩu của em: nha đầu kia nói đi là đi, thực làm cho người nóng ruột nóng gan... Nhất là cô ấy còn nợ anh phí bổ túc hai mươi chín chương, cũng không biết khi nào thì có thể đưa anh."

Nhắc tới phí bổ túc, một ngụm máu tươi từ đan điền thẳng vọt lên, tôi cắn răng nuốt trở về.

Diệp Chính Thần nhếch môi cười, lại bổ sung một câu, "Không tin em đi hỏi sư tẩu em."

Tôi còn thật muốn hỏi, nếu anh thực cùng Dụ Nhân nói qua như vậy, tôi nằm

mơ cũng có thể cười tỉnh!

Nghe chúng tôi lặp lại nhắc tới "Sư tẩu", Ấn Chung Thiêm biểu tình thoải mái tự nhiên hơn, tinh thần cũng thoải mái."Tiểu Băng, em còn nợ Diệp tham mưu phí bổ túc không?"

Tôi cười gượng hai tiếng."Anh đừng coi là thật, Diệp tham mưu làm sao nhớ rõ chút gì về phí bổ túc, anh ấy hay nói giỡn ."

"Đúng vậy, hay nói giỡn ." Diệp Chính Thần mỉm cười nói: "Anh không phải một người keo kiệt, anh chỉ là người có cái gì thì nói cái đó... Nếu em không trả lại anh, anh cũng sẽ không để ý."

Tôi thở dài, cứng rắn nặn ra chút ý cười."Sư huynh, nhiều năm không gặp, anh hài hước hơn."

"Đa tạ, đa tạ!"

...

Đồ ăn vừa bưng lên, nâng chén nâng cốc "Khách sáo" vài lần, tôi đau đầu đến muốn nứt ra.

Thừa dịp Ấn Chung Thiêm đi toilet, tôi nghẹn đầy máu tươi rốt cục có thể nhổ ra."Diệp Chính Thần, anh rốt cuộc muốn thế nào? !"

"Anh không muốn thế nào..." Diệp Chính Thần đưa tay nắm chén rượu."Nha đầu, em không muốn làm rõ ràng quan hệ với anh sao? Thừa nhận anh là bạn trai trước của em làm bôi nhọ em sao?"

"Đây là vấn đề tôn nghiêm của nam giới. Đổi làm anh bị giam vào ngục giam, anh nguyện ý để em tìm bạn trai cũ cứu anh sao?"

Diệp Chính Thần cười lạnh."Đừng nói anh vào không được, cho dù anh vào, cứu anh còn rất nhiều, rất nhiều, không tới phiên em hy sinh sắc tướng..."

Nghe vậy, tôi vội vàng mở cửa nhìn xem hành lang, xác định Ấn Chung Thiêm còn chưa có trở lại, tôi mới yên tâm trở về.

Vừa ngồi yên Diệp Chính Thần khuynh thân lại đây, tới gần tôi một chút."Em thực lòng nói cho anh xem: đổi nếu anh vào ngục giam, em có thể hy sinh sắc cứu giúp anh hay không?"

"Sẽ không."

Tôi nói chính là lời nói thật, trừ bỏ Diệp Chính Thần, không có người con trai nào có thể làm cho tôi cởi quần áo, bao gồm Ấn Chung Thiêm.

Về phần đêm tân hôn sắp tới, tôi cho tới bây giờ cũng không muốn nghĩ tới, cũng không dám suy nghĩ.

Thất thần một lúc, Diệp Chính Thần tiến đến bên tai tôi, nói nhỏ."Anh có chết cũng không cho phép em làm như vậy!"

Một câu, gợi lên cảm xúc mãnh liệt mấy ngày trước, hình ảnh mênh mông, anh ôm lấy tôi, một cách ôn tồn, nồng nhiệt giữ lấy, cùng dục vọng.

Tôi quay sang, đối mặt với lửa nóng trong mắt anh, đầy tham muốn giữ lấy, vấn đề muốn hỏi đã sớm thốt ra."Vậy anh vì cái gì còn muốn bức em?"

Anh nở nụ cười, kiểu cười xấu xa của Diệp Chính Thần."Anh không bức em... Chính em nguyện ý."

"Em nguyện ý?!"

"Đúng vậy, anh còn chưa kịp nói chuyện, em đã đem quần áo cởi ra, anh như thế nào nhẫn tâm cho em thất vọng."

"Anh?!" Tôi giận đến còn không lời nào để nói.

"Đừng bày ra một bộ biểu tình không cam lòng tình nguyện." Anh hạ giọng, môi dán tại bên tai tôi."Em dưới thân anh uyển chuyển rên rỉ, lúc muốn ngừng mà không được, cũng không phải là biểu tình này sao.."

Tôi vừa định đem chén nước trà hắt lên mặt anh, khóa cửa vang lên liền giật mình, Diệp Chính Thần lập tức ngồi thẳng.

Thấy Ấn Chung Thiêm đẩy cửa ra, tôi cũng đổi sang khuôn mặt tươi cười, đem chén trà đã đưa đến giữa không

trung hơi hạ thấp một chút, huých lên chén trà của anh."Sư huynh, về sau có cơ hội mong rằng anh chiếu cố Chung Thiêm nhiều hơn, truyền thụ cho anh ấy thêm chút kinh nghiệm quý giá... Em nhất định vô cùng cảm kích, ích lợi vô cùng."

Mới vừa vào cửa Ấn Chung Thiêm nghe thấy chúng tôi nhắc đến anh, mờ mịt hỏi: "Nga? Kinh nghiệm gì?"

Chính nghiến răng nghiến lợi người nào đó, theo kẽ răng cố gắng hở ra mấy chữ ."Đạo lí đối nhân xử thế."

Nhìn bộ dáng Diệp Chính Thần giận mà không dám nói gì, đáy lòng bỗng nhiên như có một đạo ánh mặt trời chiếu vào, tâm tình nhiều năm như ngủ say đã tỉnh hẳn.

Mân khóe môi ý cười, tôi uống

ngụm trà, tim đập rất nhanh trong lồng ngực.

Nguyên lai lòng không chết, chính là thế giới không có Diệp Chính Thần, không có người nào có thể làm cho lòng tôi nhảy nhót như vậy

...

Cuối cùng ăn xong một bữa tiệc Hồng Môn, trên đường trở về, tôi mệt một câu đều lười nói, dựa vào vị trí cạnh cửa xe mà ngủ.

Ngẫu nhiên tỉnh lại, xoa xoa mắt, có thể nhìn thấy ánh mắt của Diệp Chính Thần, mênh mông vô bờ yên lặng. Nhắm mắt lại, trong mộng vẫn là ánh mắt của anh, lượn lờ không đi...

Có những người, bạn muốn quên, không cần ba năm dài dòng, chỉ cần ba

giây là đủ.

Bạn hận người, bực người, liên tục ba năm dài, người đó trêu bạn cười, ba giây là đủ.

...

***

Đem đón Ấn Chung Thiêm quay về Nam Châu, tôi cùng anh đến gặp cha mẹ anh cùng với cha mẹ tôi, lại đưa anh về nhà, tìm quần áo cho anh ấy tắm rửa, giặt quần áo giúp anh trong toilet.

Đang vò quần áo, nghe Ấn Chung Thiêm cùng cha mẹ trò chuyện vài ngày trải qua như thế nào, tôi lơ đãng đưa mắt liếc qua khung cửa trống rỗng.

Phiền muộn giống bọt biển, càng vò càng nhiều.

Giặt xong quần áo, phơi trên ban

công, tôi trở về nhỏ giọng nói với Ấn Chung Thiêm: "Buổi tối phải trực đêm, em đi trước, ngày mai trở lại thăm anh."

"Ăn xong cơm chiều rồi hãy đi." Bác gái Ấn nói.

"Không được, cháu còn muốn qua bệnh viện xem cha cháu."

Ấn Chung Thiêm đưa tôi đến cửa thang máy. Thang máy còn chưa có tới, anh cố ý tới gần tôi một một chút, tôi đè nén bản năng phản ứng xuống, cũng chưa hề đụng tới.

Tay anh khoác lên vai tôi."Em cùng Diệp tham mưu kia, quan hệ giống như rất tốt."

"Bình thường." Tôi nghĩ một lúc, bổ sung một câu: "Rất nhiều năm không gặp."

"Anh ta vì cái gì giúp em?"

Khả năng trong lòng có quỷ, tôi không thích vấn đề này, vừa có điểu hiểu đời, vừa có chút hoài nghi.

"Chắc là có chút tình cảm đi."

Thang máy đến, bên trong không có người, tôi vội vàng đi về phía trước từng bước."Anh nghỉ ngơi tốt một chút, đừng nghĩ nhiều lắm. Người không có việc gì là trọng yếu nhất!"

Ấn Chung Thiêm giữ chặt tôi."Ngày nào đó có cơ hội, lại kêu Diệp tham mưu bước ra ăn bữa cơm đi."

"Ân?" Tôi không hiểu.

"Chúng ta hẳn là nên cám ơn anh ấy! Hơn nữa, quan hệ cần nhiều câu thông."

Cửa thang máy khép lại, phong bế

trong không gian, tôi cười khổ.

Quan hệ, cần nhiều câu thông?

Ấn Chung Thiêm nếu biết mấy ngày nay tôi cùng Diệp Chính Thần quan hệ câu thông có bao nhiêu tốt đẹp, không biết anh có cảm tưởng gì.

Chương39 : Hôn ước hủy bỏ

Tại phòng trực ban, trên giường lăn qua lộn lại đến đêm khuya, hai bóng người trong đầu lái đi không được.

Ấn Chung Thiêm suy sụp bất lực làm cho tôi đau lòng, Diệp Chính Thần khí thế bức người làm cho tôi tim đập nhanh, hai người giống như trong đầu tôi mà phân cao thấp, người một lời, tôi một ngữ, càng đấu, suy nghĩ của tôi càng thành như một mảnh hỗn độn.

Cuối cùng, tôi không thể ngủ được, mặc thêm áo choàng trắng đi vào phòng

trực ban.

Ngồi trước computer, tôi vào trang web về chữa bệnh của nước ngoài để xem, tìm xem có thuốc chữa ung thư nào mới có hiệu quả hay không.

Không phải tôi sính ngoại, mà các trang web trong nước luôn tràn ngập đầy lời quảng cáo giả dối, tôi đã bị lừa gạt hai lần rồi, không còn dễ tin nữa.

Ngẫu nhiên tại một trang web có chuyên gia người Mỹ nhắc tới ung thư dạ dày, giải thích độc đáo, tôi việc mở ra hòm thư, nghĩ rằng gửi cho vị chuyên gia này một cái mail, nhờ cố vấn một chút.

Hòm thư vừa mở, thấy trong hộp thư có một phong thư chưa đọc, tiêu đề: về phương pháp trị liệu ung thư dạ dày mới nhất

Tôi lấy tốc độ nhanh nhất mà mở, thấy không có nhắn lại, không có kí tên, không có tin tức người gửi. Tôi ẩn ẩn đoán được là ai, lại không thể tin được, vội vàng mở ra cái thư này.

Bản tổng kết bằng tiếng Trung về phương án trị liệu không nhiều lắm một số ca ung thư dạ dày đã thành công, mỗi một ca bệnh đều có màu đỏ chú giải hoặc ý kiến chuyên gia.

Tôi tinh tế đọc, câu văn từ đầu đến cuối, trật tự rõ ràng, có thể thấy được người viết chuyên nghiệp cùng nghiêm túc.

Là anh, chỉ có anh mới có thể viết ra có chiều sâu như vậy, chỉ có anh sẽ hiểu tôi cần nhất cái gì, chỉ có anh mới gửi đi một phong thư không có nhắn lại,

không có ký tên, anh tin tưởng tôi có thể đọc ra, hiểu được.

Đọc đến tờ cuối cùng, chỗ kết thúc còn có một hàng chữ màu đỏ: "Tổng kết này về phương án trị liệu, dùng của anh hai mươi bốn giờ, cám ơn!"

Nhìn đến câu này, tôi giống như thấy nụ cười vừa yêu vừa hận đầy xấu xa, thấy bóng lưng anh suốt đêm ngồi trước computer chuyên chú nghiên cứu tài liệu.

Tự nhiên thất tiếu đồng thời đôi mắt của tôi đau xót.

Hai mươi bốn giờ... Anh làm sao trong ba ngày vừa qua mà có thể thu xếp được hai mươi bốn giờ?

Tôi nhớ lại hôm qua trên mặt anh đầy vẻ mỏi mệt.

Trong tay vang lên tiếng điện thoại di động, màn hình biểu hiện dãy số của Diệp Chính Thần.

Tôi nhìn thoáng qua bản báo cáo trên máy tính, tâm mềm nhũn, nghe máy

"Còn chưa ngủ?" Anh hỏi.

"Ân. Vừa đọc thư anh gửi."

"Anh biết." Qua điện thoại, tiếng nói của Diệp Chính Thần phá lệ có từ tính: "Anh lúc gửi có cài thêm tin nhắn báo người nhận."

Tiếng anh hít thở, khi nhẹ khi nặng, lúc chậm lúc nhanh, tôi cái gì đều không muốn nghĩ nữa, thầm nghĩ chỉ cần muốn nghe tiếng hô hấp của anh như vậy là được, lặng yên nghe tiếng anh.

"Ngày mai anh muốn quay về Bắc Kinh ."

Anh phải đi? Không phải nói muốn tôi cho anh thời gian "Một tháng" sao?

Nồng đậm phiền muộn hóa thành một tiếng thản nhiên."Nga."

"Anh thật không nỡ xa em." Anh cố ý lớn tiếng thở dài."Nhưng là sư trưởng của anh nói anh nếu không quay về, ông ấy liền phái người đến Nam Châu bắt anh."

Phiền muộn nhất thời hóa thành hoạt kê, ai! Có bộ hạ là Diệp Chính Thần, không biết sư trưởng anh có bao nhiêu tóc trắng.

"Như thế nào không nói lời nào? Luyến tiếc anh?" Thấy tôi còn không nói lời nào, anh nói: "Anh sẽ không đi ..."

Giống như một khối chocolate Bỉ mềm ngọt như lụa vào miệng, làm ngọt

ngào đầu lưỡi, mặt mày bất giác có nụ cười ngọt ngào thỏa mãi."Ai luyến tiếc anh. Bất quá, Chung Thiêm nói muốn mời anh ăn cơm, anh đã không thời gian, quên đi."

"Mời anh ăn cơm? Vị hôn phu của em khá thức thời ."

"Văn phòng thành phố là loại địa phương nào, người không thức thời làm sao có thể tồn tại." Tôi đứng ở lập trường của Ấn Chung Thiêm.

"Kia cũng không tất là nịnh nọt đi."

Giọng nói của Diệp Chính Thần lộ vẻ châm chọc làm cho tôi cực không thoải mái, không phải mỗi người đều có thể giống như Diệp Chính Thần, sinh ra trong gia đình hiển hách, có thể không hề cố kỵ mà có cá tính như anh, dám cứng

rắn, góc cạnh và đối đầu.

Ấn Chung Thiêm sinh tại gia đình bình thường, từ nhỏ có lý tưởng cùng khát vọng của chính mình, toàn tâm toàn lực mà trả giá.

Sinh tồn tại văn phòng thành phố, anh vô lực mà thay đổi hoàn cảnh, chỉ có thể làm cho mình thích ứng với hoàn cảnh mà thay đổi bản thân.

Anh giấu đi góc cạnh của bản thân, dựa vào cố gắng cùng chăm chỉ của chính mình cẩn thận mà tiến về phía trước, mà ở tuổi này đứng đến vị trí này cũng không dễ, ai ngờ không lâu liền ngã xuống, hai bàn tay trắng.

"Anh ấy mới không phải như vậy." Khẩu khí của tôi rõ ràng không khỏi hờn giận."Diệp Chính Thần, anh đừng xem

thường người khác, Chung Thiêm là muốn cảm tạ anh, anh không muốn nhận thì quên đi."

Đối với sự cực lực giữ gìn của tôi, Diệp Chính Thần hừ lạnh một tiếng, thực khinh thường."Anh thực không hiểu, em rốt cuộc coi trọng hắn ở cái gì."

Tôi còn hừ lạnh hơn anh."Chung Thiêm thế nào không quan trọng, vẫn hơn người nào đó mặt người dạ thú kia."

Tiếng hít thở của anh bị microphone phóng đại, nghe lạp lạp .

"Em, con người này..." Trong điện thoại truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi: "Như thế nào qua sông liền rút cầu."

"..."

Tôi nhưng thật ra muốn rút, nhưng đây là cây cầu to lớn đầy xi măng cốt

thép, tôi làm sao có thể xuống tay a!

Có người xao cửa ban công, hô: "Bác sĩ, bác sĩ!"

"Có bệnh nhân gọi, không thèm nghe anh nói nữa." Không đợi anh trả lời, tôi vội vàng quýnh lên cúp điện thoại, chạy tới xem bệnh nhân.

***

Từ ngày đó về sau, không còn tin tức của Diệp Chính Thần, điện thoại cũng không có.

Cha của tôi sức khỏe khôi phục, xuất viện. Công việc của tôi đi vào quỹ đạo cũ, mỗi ngày đem toàn lực cứu giúp những bệnh nhân không có thuốc nào cứu chữa. Sau khi tan ca, cuộc sống của tôi cũng không trở về được quỹ đạo cũ, mỗi ngày kéo thể xác cùng tinh thần mỏi mệt

nhìn Ấn Chung Thiêm.

"Em hôm nay đi xem một cái phòng, giống như phòng của chúng ta trước kia, vị trí cũng tốt, chính là giá có hơi đắt." Tôi cố ý tìm chút sự tình để nói với anh, hy vọng anh dời đi lực chú ý."Đều tại em, lúc trước vội nên hồ đồ, vì đi Bắc Kinh khơi thông quan hệ, nên đem phòng ở bán với giá thấp. Hiện tại muốn mua một căn thích hợp, quá khó khăn."

Ấn Chung Thiêm do dự một chút: "Chuyện mua phòng có thể chờ một chút có được không."

"Chờ?" Tôi nghĩ rằng anh sẽ khẩn cấp mua phòng ở để chuẩn bị kết hôn cùng tôi.

"Khoản tiền kia, anh nghĩ sử dụng."

Tôi đã hiểu, lấy trong túi ra tờ chi

phiếu giao cho anh."Mật mã anh có biết."

"Tiểu Băng..."

Tôi cười lắc đầu."Anh không cần phải nói, em biết."

Vụ án không có kết luận, tiền đồ chưa biết, anh cần chuẩn bị ít tiền cho bất cứ tình huống nào.

Anh từ dưới ghế đứng lên, ôm lấy thắt lưng, mặt chôn vào vai tôi, tôi có thể rõ ràng cảm giác được anh đối với tương lai thẫn thờ.

Tôi đặc biệt muốn giúp anh, thế nhưng không biết giúp như thế nào trừ bỏ đi tìm một người...

Không, tôi không thể đi tìm anh, Ấn Chung Thiêm tuyệt đối sẽ không cho phép tôi làm như vậy.

"Hết thảy đều sẽ trôi qua, anh còn

trẻ, có thể làm lại từ đầu."

...

***

Thấm thoát một tuần trôi qua.

Cuối tuần, lúc tan tầm thì đã khuya, chưa trở về nhà với ba mẹ, một người tinh thần kiệt quệ tôi trở lại căn phòng trọ của mình.

Lại một bệnh nhân nữa ra đi, hai mươi hai tuổi, lúc gần đi, một người con gái trẻ tuổi như điên mà chạy vào phòng bệnh, ghé vào trên người bệnh nhân mà khóc thất thanh.

Người thanh niên hơi thở mong manh đột nhiên nở nụ cười."Nha đầu ngốc, em tới làm gì? Em không phải nói về sau đều không muốn lại nhìn thấy anh, chết cũng sẽ không tha thứ anh sao?"

Người con gái liều mạng lắc đầu, không nói lời nào.

"Anh tính tình không tốt, toàn chọc giận làm em giận, lần sau nhớ tìm bạn trai tốt tính một chút, còn có thể có nhiều thời gian mà cùng em."

"Em không cần, em sẽ cùng anh."

Người thanh niên tiêu sái mà ra đi an tường.

Người con gái khóc suốt một buổi chiều, hai tay gắt gao cầm lấy cổ tay người thanh niên.

Không ai khuyên được cô ấy, bọn tôi cũng đành chịu, cô ấy càng không lặp lại một câu: "Anh lại giận dỗi với em đi, em không bao giờ bỏ đi nữa."

Nếu không mất đi, sẽ không hiểu được sự dứt bỏ sẽ có bao nhiêu khổ đau,

sẽ không hiểu trước kia cơ bản có bao nhiêu tốt đẹp.

Tôi cuộn mình tại trên ghế sa lon, bỗng nhiên đặc biệt tưởng nhớ niệm một người, muốn được ghé vào lòng anh mà khóc lớn một hồi, muốn nói với anh: "Em sai lầm rồi, em không nên đi."

Tôi lấy điện thoại trong túi ra nhìn, lại cất đi, đứng dậy đi vào phòng bếp, muốn nấu chút gì ăn cho đỡ đói.

Điện thoại đột nhiên vang lên, tôi chạy vài bước ra sô pha, vội lấy điện thoại.

Thấy màn hình hiển thị dãy số của Ấn Chung Thiêm, tôi mất mát mà ấn nút nghe.

"Tiểu Băng, em đang ở đâu?" tiếng Ấn Chung Thiêm nghe không rõ lắm,

trong điện thoại vẳng cả tiếng con trai lẫn con gái ồn ào.

"Tại phòng trọ. Anh ở đâu?"

"Tại khách sạn, lát nữa anh qua chỗ em."

Tôi nghe thấy tiếng của anh có vẻ là lạ, nói nghe không rõ."Anh uống rượu ?"

"Uống một chút." Anh cười ngớ ngẩn ."Có một cuộc xã giao, uống vài chén rượu."

Khó được thấy anh lại có tiệc xã giao, nhìn qua tâm tình cũng không sai, tôi không muốn làm anh cụt hứng."Anh ở khách sạn nào? Em qua đón anh."

"Không cần, đã trễ thế này, một mình em ra ngoài quá nguy hiểm. Anh lát nữa lái xe qua chỗ em."

"Được rồi, vậy em chờ anh"

Cúp điện thoại, tôi vào bếp nấu cho anh canh giải rượu. Ấn Chung Thiêm uống không giỏi, tửu lượng cũng không tốt lắm, thế nhưng không có biện pháp, không thể uống cũng phải uống...

Không bao lâu, Ấn Chung Thiêm đến, mang theo một thân sực nức mùi rượu và thuốc lá. Tôi đi vào bếp mang ra canh giải rượu, Ấn Chung Thiêm đi vào theo cùng tôi, thân mình có chút nghiêng ngả."Tiểu Băng, em đoán xem anh gặp ai tại bàn rượu..."

"Ai?" Tôi cũng không quan tâm, chỉ hỏi theo anh.

"Diệp Chính Thần, Diệp tham mưu..."

Đáp án hoàn toàn ngoài ý liệu, tay đang bưng bát canh giải rượu run rẩy một

chút.

Anh không phải quay về Bắc Kinh sao? Anh lại đến đây?!

Tôi động động ngón tay đang run rẩy, làm bộ như dường như không có việc gì mà múc canh."Nga."

"Người này có chút ý tứ ..."

"Thật không?" Tôi xoa xoa cái trán, chịu đựng cơn đau đầu mà nghe anh nói.

"Anh ấy nói hôm nay mới từ Bắc Kinh trở về, tới tham gia sinh nhật Hứa Dương .." Cái tên Hứa Dương này có chút quen, tôi nhớ mang máng là con cháu quan chức, đã công tác ở văn phòng thành phố."Có người hỏi anh ấy, có phải đặc biệt tới tham gia sinh nhật Hứa Dương, em đoán xem anh ấy nói như thế nào?"

"Nói như thế nào?"

"Anh ấy nói, đến xem người trong lòng mình..."

Ấn Chung Thiêm nói xong, cười gượng hai tiếng, nghe như phát ách.

Tôi dùng sức mà xoa ấn huyệt Thái Dương.

"Anh ấy còn hỏi anh một cái vấn đề càng có ý tứ: 'Có cái gì so với người con gái bên cạnh anh quan trọng hơn?' "

Tôi ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu nhìn Ấn Chung Thiêm: "Anh trả lời như thế nào?"

Ấn Chung Thiêm đi đến bên cạnh tôi, tiếng cảm thán rất nhỏ: "Hiện tại anh còn có cái gì quan trọng hơn so với em?"

Tôi thật sâu nhíu mày, tôi không thích đáp án của anh, nó làm không gian

cũ trở về vô thời hạn.

"Tiểu Băng, em nói xem có phải anh ấy có mọi thứ so với anh đều hơn phải không?" Ấn Chung Thiêm uống rượu, anh không uống say nhất định sẽ không hỏi ra như vậy.

"Không phải." Tôi thật sự nhìn anh: "Chung Thiêm, anh so với anh ấy làm đến nơi đến chốn, so với anh ấy trầm ổn chấp nhất, anh là một người thanh niên tốt, có thể cho nữ nhân phó thác cả đời..."

Ấn Chung Thiêm cắt đứt lời tôi: "Nghe người ta nói, anh ấy mới vừa lấy học vị tiến sĩ y học ở Nhật Bản, về nước liền lập quân công, đặc biệt thăng chức, anh ấy còn chưa đến ba mươi tuổi... Lên làm Tham mưu trưởng. Em có biết tại

sao không?"

"..."

Bởi vì anh đã từng trải qua hoàn cảnh mà không ai có thể tưởng tượng được, anh phải trả giá đại giới mà không người nào có thể tưởng tượng.

"Bởi vì cha anh ấy là Tư lệnh quân khu, ông nội anh ấy hình như là một..." Ấn Chung Thiêm cố gắng mà nhớ lại , tôi đối với chuyện này cũng không có hứng thú, đem canh đến trước mặt anh."Uống chút canh đi."

Ấn Chung Thiêm tiếp nhận canh, uống một ngụm, vị chua mà chậc lưỡi, buông bát canh ra."Anh ấy đến xem em, có phải không?"

"Chung Thiêm..."

"Ngày đó lúc ăn cơm, anh liền nhận

ra... Ánh mắt của anh ấy nhìn em tỏa sáng..."

Tôi chống hai tay lên bàn ăn bên canh, miễn cưỡng đứng vững."Anh đừng miên man suy nghĩ, chúng em không có gì."

"Người kia, là anh ấy, đúng hay không?"

Tôi không dám đối mặt với ánh mắt khí thế bức nhân của anh, cúi đầu."Đều trôi qua, em cùng anh ấy sớm đã xong, anh..."

Lời còn chưa dứt, điện thoại di động của tôi vang lên.

Tiếng chuông điện thoại làm cho mọi an ủi định nói ra thành nhiễu loạn .

Tôi có một loại dự cảm mãnh liệt, cuộc gọi này là của Diệp Chính Thần.

Tôi không dám nghe điện thoại, sợ tôi vừa nghe thấy tiếng của anh, cái gì đều che dấu không được.

Thấy tôi không nghe điện thoại, Ấn Chung Thiêm tựa hồ cảm giác được cái gì, anh theo tiếng chuông đi tới, lấy túi của tôi trên salon, mở túi lấy điện thoại di động, nhìn nhìn màn hình.

Biểu tình cay đắng của anh cho tôi đáp án.

Thấy anh ấn nút nghe, lòng đột nhiên trầm xuống, chạy vội ra khỏi phòng bếp.

"Uy?" Ấn Chung Thiêm nghe điện thoại, tiếng mưa gió như chợt yên lặng."Diệp tham mưu a... Anh tìm tiểu Băng? Có, anh chờ chút!"

Anh đưa điện thoại đến trước mặt

tôi, tôi cứng ngắc mà cầm lấy.

"Uy..."

"..." Trong điện thoại không âm thanh âm.

Tôi đưa điện thoại đến gần tai hơn."Uy?"

"Anh tại Nam Châu." Ngắn ngủn bốn chữ, ngắn gọn mà hữu lực.

Tôi miễn cưỡng cười vui."Em vừa nghe Chung Thiêm nói. Anh ấy nói tại bữa ăn gặp được anh ..."

"Anh muốn gặp em." Ngắn ngủn bốn chữ, động lòng người lâu dài.

"Tốt! Ngày mai anh có rảnh sao? Em cùng Chung Thiêm mời anh ăn cơm." Không đợi anh nói chuyện, tôi đoạt trước nói: "Được, liền như vậy định rồi, ngày mai liên hệ lại"

Một hơi nói xong, tôi lập tức cắt đứt điện thoại.

Ấn Chung Thiêm đứng lặng ở đó, trong tay còn cầm túi của tôi.

Tôi vừa định lấy lại túi ở trong tay anh, anh buông lỏng tay, túi rơi ở trên mặt đất.

Mọi thứ bên trong thất linh bát lạc, rơi tung tóe trên đất.

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất mà nhặt đồ, nhặt được một hộp thuốc nhỏ thì mồ hôi lạnh nhất thời cuồn cuộn chảy ra.

Thuốc tránh thai bảy mươi hai giờ, chia làm hai lần uống, sau khi uống lần đầu, mười hai giờ sau uống tiếp.

Tôi mua uống một lần, lần thứ hai quên mất, hoàn toàn quên hết.

Không kịp ảo não, tôi rất nhanh đem

hộp thuốc nhét vào trong túi.

Ai ngờ tôi vừa nhét vào, Ấn Chung Thiêm một phen đoạt lấy túi của tôi, đem hộp thuốc tôi vừa nhét vào lấy ra. Tôi nghĩ giấu diếm đã không còn kịp rồi.

Anh mở ra hộp thuốc, thấy bên trong còn lại một viên, tay ở trên không bất lực mà run run."Hai người..."

Tôi đứng ở trước mặt anh, cả người chết cứng, chỉ biết đứng ra nhìn.

"Em cùng anh ta?" Anh đem hộp thuốc đưa đến trước mắt tôi. Bằng chứng như núi xảy ra trước mắt, tôi còn có cái gì có thể phủ nhận?

"Thực xin lỗi!"

Trừ câu đó ra, tôi còn có thể nói cái gì?

Nói tôi lên giường cùng Diệp Chính

Thần là vì cứu anh? Nói cho anh tôi làm hết thảy đều vì anh?

Tôi không nói nên lời câu dối trá như vậy.

Bóng đen trước mắt nhoáng lên, bàn tay nóng bỏng đánh vào mặt tôi, tôi bị tát cho ngã xuống đất, cái tràn va vào bàn trà bên cạnh.

Trán sưng đỏ che cả mắt tôi.

Tôi ôm bên mặt trướng đau đến không hề hay biết, trước mắt một mảnh màu đỏ. Cái bạt tai này làm cho cơn ác mộng của tôi như bừng tỉnh, tôi kinh ngạc mà nhìn anh. Không có oán hận, cũng không có ủy khuất, tôi chỉ thấy hết thảy đến quá đột ngột, làm cho tôi trở tay không kịp.

Ấn Chung Thiêm túm vào quần áo

tôi kéo tôi đứng lên, giận đến sắc mặt xanh mét, trán lộ gân xanh."Tôi mới bị giam vài ngày! Cô liền khẩn cấp cùng anh ta..."

"Thực xin lỗi." Tôi áy náy mà nhìn anh."Nếu đánh em có thể làm cho anh dễ chịu hơn anh liền đánh đi."

Ấn Chung Thiêm giơ tay lên, chậm chạp không có đánh xuống, muốn nói cái gì, mở miệng lại nói không nên lời.

Cuối cùng, anh buông lỏng tay ra, lảo đảo đi ra khỏi phòng trọ.

Tôi nghĩ muốn chạm một chút lên bờ vai của anh, nói với anh: hết thảy rồi sẽ đi qua.

Tôi không làm như vậy, sợ anh chê tôi.

Bóng lưng hơi chút lay động, khép

lại cửa phòng, cách xa tầm mắt tôi. Tôi vô lực mà ngã ngồi xuống đất, tay lạnh như băng ôm hai má nóng bỏng, thoáng giảm bớt chút đau đớn.

Tôi nên làm sao bây giờ? Ấn Chung Thiêm làm sao bây giờ? Tôi như thế nào mà đối mặt với cha mẹ? Như thế nào theo cha mẹ mà giải thích? Với sức khỏe của cha tôi, ông có thể hay không lại bị tôi làm cho đến phát giận mà nằm viện?

Còn có Diệp Chính Thần, tôi như thế nào đối mặt với anh?

Nhiều lắm vấn đề, tôi cũng không biết như thế nào giải quyết.

Chưa từng có một lần, tôi nghĩ tới Diệp Chính Thần như vậy, tôi đặc biệt muốn hỏi anh một câu: "Sư huynh, anh nói xem chúng ta có phải tính là gian phu

dâm phụ không?"

...

Một trận gió thu theo cửa sổ thổi vào, làm tôi lạnh run.

Tôi đứng lên khỏi mặt đất, ra đóng cửa sổ, bức rèm kéo một nửa tay tôi đã cứng đờ.

Qua cửa sổ thủy tinh, ánh đèn dưới lầu ven đường soi rõ một chiếc xe màu trắng SUV đang đỗ.

Do dự thật lâu, tôi cầm lấy di động, nhắn cho Diệp Chính Thần một tin: *Anh ở đâu?*

Tin tức vừa phát gửi đi, anh lập tức trả lời: *Tại quán ăn đêm, cùng mỹ nữ nói chuyện phiếm.*

Tôi lại nhìn xem xe ở dưới lầu, nhắn lại: *Chơi vui vẻ. Không quấy rầy*

anh

Một lúc sau, anh nhắn lại: *Em đang làm gì?*

Ngắm phong cảnh, phong cảnh dưới lầu không sai.

Anh trả lời lại: ...

Tôi nở nụ cười, bụm mặt, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Lại một cái tin nhắn được gửi tới: *Anh muốn gặp em, hiện tại.*

Sờ sờ trên mặt sưng đỏ, tôi trả lời:*Em không muốn gặp anh, hiện tại.*

Đợi nửa ngày, Diệp Chính Thần không thấy trả lời.

Tôi mất mát mà buông di động, đi toilet nhìn xem mặt mình. Má phải sưng lên một tảng lớn, dấu năm ngón tay hiện lên xanh tím, nhìn thấy ghê người. Tôi

vén tóc lên, trên trán có vết thương nửa tấc chảy máu, tôi lấy khăn xoa xoa nửa ngày, dùng giấy thấm, máu vẫn còn chậm rãi rỉ ra.

Muốn cho Diệp Chính Thần thấy khuôn mặt tôi, không biết có cảm tưởng gì!

Tiếng chuông cửa truyền đến.

Tôi nghĩ Ấn Chung Thiêm đi mà quay lại, bước nhanh chạy tới cửa, xuyên qua mắt mèo, tôi thấy ngoài cửa đứng một người — dưới anh đèn mờ nhạt, quần bò màu đen, áo sơ mi màu đen, một thân gợi cảm làm người ta hít thở không thông.

Tôi vuốt vuốt tóc trên trán, che ở bên mặt, mở cửa.

Diệp Chính Thần cười nói: "Em

muốn gặp anh cứ việc nói thẳng..."

Khi anh thấy rõ mặt của tôi, tươi cười đông lại!

Chương40 : Mối hận triền miên

Tôi ra vẻ trấn định cười cười, lắc mình tránh ra nhường chỗ cho Diệp Chính Thần."Vào đi."

Ai ngờ Diệp Chính Thần một phen kéo tôi quay lại, vén tóc trên trán lên, nhìn thấy vết thương ghế người trước mắt anh chăm chú.

"Ai? Ai làm?" Tiếng hô phẫn nộ tiếng làm rung chuyển mấy tầng lầu làm cho đèn đồng thời sáng lên.

Trong trí nhớ của tôi, Diệp Chính Thần là một người phi thường khống chế

tốt cảm xúc của bản thân, bất luận đối mặt chuyện gì, anh đều có thói quen cất giấu ở trong lòng. Mà hiện tại, anh tức giận rõ ràng khắc vào trong ánh mắt, mạch máu trên trán máu sung thành màu xanh tím, ngón tay nắm chặt vặn vẹo đáng sợ.

Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân chỗ cầu thang, nhớ tới khu này đều là chỗ ở của đồng sự tôi, vội vàng kéo lấy tay anh, đem anh kéo vào phòng, xoay tay đóng nhanh khóa cửa.

"Là Ấn Chung Thiêm!" Tiếng nói của anh nghe bức người, giống như muốn đem Ấn Chung Thiêm xé thành từng mảnh nhỏ.

Lo lắng trong lúc thịnh nộ, dưới Diệp Chính Thần sẽ đi tìm Ấn Chung

Thiêm phiền toái, tôi theo bản năng lấy tay che khuất mặt."Anh ấy uống rượu, nhất thời xúc động..."

Xương ngón tay của Diệp Chính Thần vặn vẹo lợi hại hơn, khớp xương phát ra âm rung khanh khách."Hắn ta đối với em như vậy, em còn che chở cho hắn?"

Tôi quên mất Diệp Chính Thần học qua tâm lý học, sự giữ gìn cực lực cùng lo lắng của tôi căn bản không thể gạt được anh.

Đơn giản tôi đổi sang phương thức khác, cười cười, dùng ngữ điệu tự giễu hỏi anh: "Đổi anh là anh ấy, biết em cùng người con trai khác có gian tình, anh sẽ làm gì? Chỉ sợ còn trực tiếp bóp chết em đi?"

Anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra.

"Anh mà bỏ được, sớm bóp chết em vạn lần!"

Ngực giống như bị đâm một kiếm, máu tươi đầm đìa. Đúng vậy, đối với tôi, anh luôn không buông tha. Không tha thương tổn tôi, ngay cả mắng tôi một câu đều không bỏ được. Đối với tôi anh luôn ngoan cường quyết tâm, tôi đánh anh, tại ngực anh còn lưu lại một vết sẹo, tôi còn để anh đầy người thương tích để tại sân bay Nhật Bản…Anh nhất định rất đau, nhưng làm anh đau nhất, chỉ sợ là chiếc nhẫn kim cương trên tay tôi làm đau lòng bàn tay anh.

Cẩn thận ngẫm lại, tôi đối anh quá tàn nhẫn. Anh tận hết sức lực giúp tôi

cứu Ấn Chung Thiêm, thế nhưng trước mặt Ấn Chung Thiêm tôi lại tận lực cùng anh làm rõ ràng quan hệ.

Diệp Chính Thần là một thanh niên kiêu ngạo đến nhường nào, thế nhưng tôi cơ hồ như đem kiêu ngạo của anh dẫm xuống dưới chân, anh vẫn nhìn tôi cười.

"Anh hiện tại muốn bóp chết em sao? Em cam đoan không phản kháng." Tôi hỏi anh.

Anh lắc đầu, đem tôi ôm đến đặt ở trên ghế sa lon, sau đó nâng mặt tôi lên, cẩn thận xem kỹ miệng vết thương trên trán."Có hòm thuốc sao?"

"Tại phòng ngủ, trong ngăn tủ."

Anh lấy hòm thuốc, dùng băng gạc giúp tôi đơn giản xử lý một chút vết thương trên trán. Lại lấy khăn mặt bọc

một khối đá nhẹ nhàng dán lên chỗ sưng đỏ trên má.

Cảm giác cực lạnh làm cho đau đớn giảm bớt, tôi bỗng nhiên bật cười, cười đến nỗi không thể kìm được.

Thật sự rất buồn cười, Ấn Chung Thiêm đánh tôi một cái tát, cư nhiên Diệp Chính Thần giúp tôi xử lý, tôi thực không làm thất vọng hai người con trai yêu tôi.!

"Em cười cái gì?" Diệp Chính Thần thấy tôi cười không hiểu chút nào.

Tôi ôm vết thương đau bởi vì cười to."Sư huynh, anh nói chúng ta có tính gian phu dâm phụ không?"

"Không tính." Anh giương mắt, lạnh lùng liếc mắt sang tôi một cái: "Anh cho tới bây giờ không đồng ý chia tay với

em."

Năm đó, tình huống đó còn cần nói ra hai chữ "Chia tay" sao? Nếu người con trai này không thể nói được đạo lý thì thực không có biện pháp.

"Tại trong lòng anh, em thủy chung đều là bạn gái anh."

Tôi hỏi lại."Cho dù em đã có vị hôn phu?"

"Nha đầu." Diệp Chính Thần sờ sờ lên mái tóc dài của tôi, phương thức cùng lực đạo hệt như trong trí nhớ."Rời xa hắn đi."

Đèn đặt dưới đất hắt bóng tối lên khuôn mặt Diệp Chính Thần, bịt kín biểu tình.

Tôi nhìn biểu tình của anh, ánh sáng không tới mặt, thế nhưng trên mặt anh

mỗi một chi tiết trong mắt tôi đều có thể thấy được rõ ràng, bởi vì tôi nhớ rõ, tôi sớm đem trí nhớ đẩu khảm tại hổ phách trong suốt, đừng nói là cách xa ba năm, chính là cách ba ngàn năm cũng sẽ không bị phai mờ một chút nào...

Giờ khắc này, tôi thật sự không nghĩ lại cự tuyệt anh, cự tuyệt ý nguyện của chính mình."Cho dù em không nghĩ rời xa anh ấy, anh ấy cũng không có khả năng muốn em."

Diệp Chính Thần hơi nghiêng mặt đi, ý cười cố nén biểu tình trong bóng tối có vẻ thập phần đáng yêu.

"Mục đích của anh đạt tới. Muốn cười liền cười đi." Tôi nói."Không cần phải trước mặt em mà trang mô tác dạng."*(ces: giả dạng đoan trang, chính*

trực – Thanks a Gúc Gồ)

Anh không hề che dấu, vừa lòng mà cười.

Tôi sớm nên nghĩ đến, anh là Diệp Chính Thần, người thanh niên lòng dạ sâu không lường được. Anh bức tôi cùng anh trên giường sao lại chỉ đổ là do nhất thời tham hoan, anh sớm đoán ra sự việc sẽ có ngày Ấn Chung Thiêm không có khả năng tha thứ cho tôi. Cũng đoán chắc tôi sẽ rời xa Ấn Chung Thiêm, nhất định trở về ngực của anh.

Có đôi khi, nam nhân rất thông minh, cũng là bi kịch của nữ nhân.

"Em hận anh sao?"

Tôi bị anh hỏi có chút sửng sốt.

Hận? Bao nhiêu? Có một chút đi. Hận anh ba năm trước đây lừa gạt tôi, ba

năm sau trở về, càng làm cho cuộc sống của tôi biến thành một đống hỗn độn. Hận anh tại thời điểm Ấn Chung Thiêm lâm vào tuyệt cảnh, lại đoạt đi vị hôn thê của anh ấy, làm cho anh ấy hoàn toàn hỏng mất.

Nhưng mà, này hết thảy đều đã xảy ra, hận có năng lực thay đổi cái gì.

Nếu có thể, tôi càng hy vọng vì Ấn Chung Thiêm làm chút gì đó, làm cho tổn thương của anh đến mức thấp nhất.

Do dự một chút, tôi lặng lẽ kéo kéo tay áo Diệp Chính Thần."Sư huynh?"

Anh đẩy tay tôi ra."Lại muốn cầu anh cái gì? Nói đi."

Tôi ngẩng đầu lên, đối mặt anh bằng vẻ mặt bất đắc dĩ, đắn đo rồi hỏi: "Có phương pháp gì có thể làm cho Chung

Thiêm quay lại văn phòng thành phố công tác không?"

Anh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời tôi."Có."

"Phương pháp gì?" Tôi lập tức ngồi thẳng, chờ đáp án của anh.

Diệp Chính Thần nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, khóe miệng giơ lên độ cong duyên dáng và trêu tức."Em gả cho anh!"

Bốn chữ nửa giả nửa thật "Em gả cho anh" đột nhiên được Diệp Chính Thần nói ra, tôi còn chưa kịp tháo bỏ nhẫn đính hôn xuống.

Tôi cảm thấy chính mình hẳn có hàng vạn lý do cự tuyệt .

Tỷ như tôi còn chưa chính thức cùng Ấn Chung Thiêm giải trừ hôn ước;

Tôi còn chưa được sự cho phép của

cha mẹ;

Tôi còn chưa kịp một lần nữa quen với Diệp Chính Thần mặc quân trang;

Tôi còn không có dũng khí đối diện vơi tình yêu mãnh liệt tha thiết của anh.

Tôi còn không biết người yêu phi thường không hợp thức này có thể là một trượng phu và con rể có đủ tư cách hay không;

Tôi còn chưa gặp người nhà của anh, không biết cha mẹ anh có chấp nhận không...

Thật sự, có một vạn lý do, nhưng một vạn lý do này đều không thể ngăn cản tim đập với tiết tấu gia tốc, lòng nhảy càng nhanh, giống như tôi vừa mở miệng nó sẽ từ trong miệng mà bước ra.

Chợt, một giọt nước đá lạnh rơi

xuống cổ áo, cực lạnh, nguyên lai khăn mặt bọc khối băng đã tan thành nước, theo mặt của tôi mà rơi xuống.

Tôi lạnh run, rụt lui thân mình. Diệp Chính Thần mới phát hiện đá đã tan ra, đưa tay lấy khăn mặt để ra bàn trà, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng theo dòng nước hướng thẳng mãi đến chỗ cổ áo tôi.

Tôi không biết là có phải bị đông cứng hay không, toàn thân đều không động đậy, ngồi thẳng tắp trên salon mà nhìn anh.

Tay anh giống như cũng bị đông cứng, ngón tay dừng tại chỗ cổ áo tôi, thẳng tắp mà nhìn.

"Anh..." Khả năng mặt bị chườm lạnh lâu lắm, mồm miệng có điểm không được linh hoạt, thanh âm phát run."Anh

thật có thể giúp được anh ấy sao?"

"Ân." Ánh mắt anh dừng ở trên môi tôi."Cam đoan em vừa lòng."

"Nga..." Câu kia có phải có nghĩa là tôi cũng phải để anh vừa lòng?

Mặt của anh thong thả tới gần, hô hấp đứt quãng có chút hương rượu tản mát. Thời gian, ngay cả đầu óc tôi cũng như kết thành băng, lâm vào trạng thái đình công.

Môi anh ngày càng gần tôi, tựa hồ không hề có khoảng cách, như là cánh hoa anh đào phiêu phiêu mà lướt qua, kề cận hương vị ngọt ngào sương sớm, lưu lại một trận tê dại.

Tôi chịu không nổi Diệp Chính Thần biểu hiện nhu tình, anh mỗi lần nhu tình, tôi liền vựng hồ hồ, không biết nên

đẩy anh ra, hay là nên đưa tay ôm lấy anh...

Tiếng chuông cửa chợt vang lên, chúng tôi đồng thời đều bị giật mình. Diệp Chính Thần thấp chú một tiếng, nhìn về phía cửa.

Đêm hôm khuya khoắt, có thể tới nhà của tôi không có nhiều người lắm, trong đó một chính ở trước mặt tôi, một cái khác... Vừa nghĩ tới một người khác, tôi như ở trong mộng mới tỉnh, nghiêng ngả lảo đảo chạy đến trước cửa. Xuyên thấu qua mắt mèo, tôi thấy Ấn Chung Thiêm đứng ở ngoài cửa, anh cúi đầu nhìn dưới mặt đất, trong lòng bàn tay gắt gao nắm một túi nilon, trên túi có viêt tên của một cửa hàng thuốc.

Tôi vô thố mà quay đầu nhìn

thoáng qua Diệp Chính Thần, theo bản năng hy vọng anh trước mắt tránh đi. Anh ngồi ở trên ghế sa lon nhìn lại tôi, thực rõ ràng, anh đoán được là ai, hơn nữa không có tính tránh né.

Tôi vốn đang lạnh, hiện tại càng giống rơi vào trong hầm băng, hơi thở thoát ra như là phong sương.

Tình huống xấu về tôi Ấn Chung Thiêm đã thấy rất nhiều, tôi do dự có nên chừa lại cho anh chút tôn nghiêm hay không, không để anh đối mặt với tình cảnh này.

"Vì cái gì không mở cửa? Em sợ hắn không chịu được kích thích? Hay là, em cho rằng..." Diệp Chính Thần cười yếu ớt, ngữ điệu cực đạm."Anh ta đi mà quay lại, tỏ vẻ đã tha thứ em ?"

Tôi phát hiện người thanh niên ở trước mắt trở nên thực đáng sợ. Hoặc là, anh trước kia là đáng sợ như vậy mà tôi không phát hiện ra.

"Em sợ anh ấy giết anh." Tôi cắn răng nói.

Diệp Chính Thần khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, không hề quan tâm đến tôi.

Ấn Chung Thiêm đợi một lát, không thấy tôi ra mở cửa, lại ấn chuông cửa, tiếng chuông trở nên vội vàng xao động, bất an, thanh thanh đập mạnh vào màng tai tôi.

Có một số việc dù sao cũng nên đối mặt, bỏ qua mặt trời mọc hôm nay vị tất phải bỏ qua mặt trời lặn ngày mai. Tôi mở khóa cửa, tay chậm rãi đẩy cửa ra,

tựa như châm kíp nổ của quả bom, mơ hồ đợi chuẩn bị mà bay tung xác.

Cửa mở ra, Ấn Chung Thiêm thấy tôi, vội vàng tiến về phía trước, nắm lấy tay tôi: "Tiểu Băng, thực xin lỗi, anh không nên đánh em, anh vừa mới rất..."

Câu nói kế tiếp của anh dừng lại, ánh mắt thẳng rành rành nhìn về phía sau tôi...

Cảm giác của anh lúc này làm cho tôi cảm động lây, bởi vì tôi cũng đã thấy người thanh niên đáng nghi giữa nửa đêm lại ở cùng người con gái của mình. Ấn Chung Thiêm nhất định cũng giống như tôi, cảm thấy chính mình là người ngu nhất thế giới, quả thực hết sức buồn cười. Hận không thể có một vách núi đen sâu vạn trượng ở sau lưng, xoay người

mà nhảy xuống.

Người luôn luôn nhu hòa như Ấn Chung Thiêm rốt cục bạo phát, anh bỏ gói to trong tay, giống như nổi điên mà đi tới đây.

Nhìn thấy anh nắm chặt nắm tay, tôi không kịp nghĩ gì che người ở cửa."Đừng..."

Anh tự đẩy cửa, tôi bị lảo đảo một chút rồi ổn định đứng lại, ngay sau đó Diệp Chính Thần cũng đứng lên, tôi vội lại kéo lấy cánh tay của Ấn Chung Thiêm, gắt gao ôm lấy. Tôi không phải sợ Diệp Chính Thần bị đánh, mà sợ vạn nhất xảy ra động thủ thì anh đánh không lại Diệp Chính Thần.

Việc đã đến nước này, mặt mũi anh đã mất, lại bị Diệp Chính Thần đả

thương thì quả thật là nan kham.

"Cô buông ra!" Ấn Chung Thiêm giận dữ nói.

"Chung Thiêm! Anh bình tĩnh một chút... Anh đánh không lại anh ấy."

Ấn Chung Thiêm toàn thân cương trực nhìn tôi.

Tôi nghĩ thêm một chút nữa, Ấn Chung Thiêm đã giận dữ đẩy tôi ra, xoay người chạy xuống lầu, cước bộ hỗn độn.

Bộ dáng của anh làm cho tôi nhớ tới lúc cha tôi bị bệnh nặng, tôi hoang mang lo sợ quỳ gối ở chùa cầu phúc, cầu thần phật có thể phù hộ ông bình an. Ấn Chung Thiêm cùng tôi quỳ, anh nói mỗi ngày sẽ theo tôi cầu thần bái phật. Những lúc tôi nhớ tới Diệp Chính Thần, cả đêm mất ngủ, ngồi ở ghế dài ngoài cửa bệnh

viện ngẩn người, anh ngồi bên cạnh tôi, giúp tôi vượt qua đêm dài. Tôi còn nhớ rõ khi đang ngồi ở dưới tàng cây du già, đôi môi đông lạnh như chết, anh khoác thêm áo ấm làm cho tôi tin tưởng trên đời này ngoài Diệp Chính Thần, còn có người có thể mang lại cho tôi sự ấm áp.

Thế nhưng tôi đã trả lại cho anh cái gì? Để anh nhìn thấy sự phản bội xấu xa! Để cho anh ngay cả cơ hội phát tiết cũng không có...

"Chung Thiêm?!"

Tôi vừa hô ra tiếng, cổ tay đã bị người gắt gao chế trụ, kéo trở lại phòng.

"Phanh" một tiếng, cửa hung hăng bị đóng lại, Diệp Chính Thần lạnh lùng trừng mắt với tôi, sắc mặt cực kém.

Băng tan, nước theo khăn mặt chảy

ra, chảy xuống bàn trà thủy tinh, từng giọt từng giọt rơi xuống mắt đất, bọt nước văng khắp nơi.

Diệp Chính Thần đột nhiên ôm lấy tôi, nâng mặt tôi lên, môi hung hăng hôn xuống dưới...

Diệp Chính Thần bình thường cũng rất cầm thú, thời điểm này lại hơn cả cầm thú. Tuy rằng tôi sớm đã lĩnh giáo rất nhiều lần, nhưng là tại lúc này khi tâm loạn như ma, anh đột nhiên như lửa rừng cháy lan ra đồng cỏ mà hôn xuống dưới làm tôi sợ đến ngây người. Anh mãnh liệt hôn làm đau vết thương trên mặt, môi cũng đau, anh vẫn cố chấp mà tiếp túc, cánh tay cường hãn đem vây tôi trong thân thể anh, môi cuồng dã mà đoạt lấy, đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng tôi,

cuốn nhiễu dây dưa.

Tôi càng ngày càng cảm giác sự khó thở, trước mắt cái gì đều mơ hồ, chỉ có sự gắn bó dày đặc giữ yêu thương cùng rối rắm, tôi ngay cả tri giác đều không có, toàn thân hư thoát mà dựa vào trong lòng anh, ngay cả khí lực hô hấp cũng không có...

Phát giác thấy tôi khác thường, Diệp Chính Thần rốt cục đã dừng lại nụ hôn trừng phạt, nâng thân thể tôi lung lay sắp đổ."Nha đầu? em làm sao vậy?"

Đầu hỗn loạn, tôi quơ quơ."Em chỉ là, mệt chết đi."

Tôi quá mệt mỏi, toàn thân như bị vét sạch, không còn khí lực.

Diệp Chính Thần nhìn ra tôi sắc mặt không tốt, động tác thuần thục mà nghe

tim đập."Làm sao không thoải mái?"

"Em thấy chóng mặt." Tôi gian nan mà mở miệng. Công tác cả ngày, cơm chiều còn không ăn, vừa mới lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, hơn nữa lúc nãy lại là cái kích hôn đòi mạng, tôi có thể không hư thoát sao.

"Em chờ một chút." Diệp Chính Thần rất nhanh ôm tôi vào phòng ngủ, đặt ở trên giường, sau đó vội vàng chạy vào phòng bếp.

Không bao lâu, bưng một cốc đường nóng đi tới, đặt ở bên môi tôi. Nước đường tựa hồ bị lạnh quá, cốc nước vẫn còn không đủ lạnh phải cho thêm đá vào, nước đến độ ấm vừa phải, ấm mà không nóng, ngọt mà không ngấy, tiến vào dạ dày trống rỗng, nhiệt lượng

lan qua tứ chi bách hải.

"Khá hơn chút nào không?" Buông cốc nước, anh dùng đầu đầu ngón tay xoa nhẹ nhàng nơi khóe miệng tôi vẫn còn lưu lại giọt nước đường.

"Ân."

Nhìn người trước mắt, nồng đậm ôn nhu, giống như ảo giác đang trong cơn mộng đẹp.

Nếu có thể, tôi hy vọng mọi chuyện đã qua đều là một giấc mộng. Mộng sau khi tỉnh lại, tôi lại nhớ tới căn phòng trọ nhỏ kia, ngoài cửa sổ cây anh đào đang nở đầy hoa. Tôi cùng với anh ngủ ở trên tấm ga trải giường màu hồng cánh sen, mười ngón tướng khấu, một đen một trắng hai cái đồng hồ tình lữ trên có khắc tên của chúng tôi.

Dụ Nhân không có xuất hiện, Ấn Chung Thiêm không có xuất hiện, chỉ có tôi cùng anh, đơn thuần mà hưởng thụ thế giới hai người, ngọt ngào mà tính toán phí bổ túc giữa hai người.

Đi qua, rốt cuộc không trở lại, tương lai đâu? Tôi hỏi chính mình: người này, tôi rốt cuộc có muốn cùng với anh tính đến tương lai?

Đương nhiên là muốn, dù sao tương lai vẫn là vết thương tôi vẫn nguyện ý vì anh lại thử lại một lần.

Bởi vì anh là Diệp Chính Thần, mối tình đầu tốt đẹp nhất tôi từng có, tôi từng thoát khỏi giấc mơ đẹp. Ngọt cũng thế, khổ cũng thế, ít nhất cùng với anh ở cùng một chỗ, tôi mới có thể có cảm giác nóng bỏng.

"Em ngủ đi. Cái gì đều đừng nghĩ, chỉ cần nghỉ ngơi tốt." Anh đỡ tôi nằm xuống.

"Vậy còn anh?"

"Anh ngủ sô pha..." Anh nhướng mi lên, lại lộ ra nụ cười xấu xa: "Em nếu không để cho anh ngủ cùng, anh sẽ không để ý."

Thấy anh đứng dậy đi ra tủ quần áo lấy chăn, tôi gọi giữ anh lại: "Đã bắt đầu vào mùa đông, trời buổi tối lạnh, dễ dàng cảm mạo..."

Tôi biết anh không quen ngủ sô pha, mấy đến trước, tôi tinh tường nghe thấy anh tại trên ghế sa lon lăn qua lộn lại cả một đêm, căn bản không ngủ."Anh tại Nam châu không có người bạn nào khác sao?"

"Anh không ngủ giường người khác." Anh không chút khách khí từ chối lời nói của tôi, lại dịu dàng nói tiếp."Trừ em ra ."

Tôi muốn nói: nếu anh cam đoan không thú tính em có thể cho anh mượn nửa cái giường. Cẩn thận cân nhắc một chút, lời này ý vị khiêu khích quá nồng , vẫn là quên đi.

***

Tôi rõ ràng mệt chết đi, nhưng nằm ở trên giường như thế nào cũng ngủ không được, tôi biết ngoài cửa người kia cũng không ngủ, tại trên ghế sa lon càng không ngừng trằn trọc. Bởi vì mỗi một lần anh xoay người, sô pha đều phát ra tiếng động nhỏ.

Tôi chính đang rối rắm có nên gọi

anh tiến vào ngủ hay không, chợt nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, tiếp theo cửa không một tiếng động bị đẩy ra, Diệp Chính Thần ôm chăn cùng gối đầu đi tới, hiện lên trên giường tôi.

Tôi cười, mở to mắt."Anh đi đến giường em, muốn làm gì?"

"Bên ngoài rất lạnh..." Anh đem gối đầu đặt ở bên gối tôi, đem thôi thôi tôi nằm dịch vào một bên."Dù sao giường của em cũng lớn, nhiều người nằm được."

"Anh có thể bảo đảm sẽ không chờ em đang ngủ mà giở trò thú tính không?"

Anh cơ hồ suy nghĩ dài đến cả một thế kỷ, trả lời một câu nước đôi."Anh thử xem!"

"Vạn nhất anh không khống chế

được..."

Anh trực tiếp cắt dứt lời tôi."Anh vạn nhất khống chế không nổi, em có ngủ hay không đều như nhau."

Nói cũng đúng!

...

Bóng tối vây quanh, ánh trăng chiếu vào bức rèm hắt lên chút ánh sáng yếu ớt.

Tôi lặng lẽ nhìn người nằm bên ngủ cùng mình, anh từ từ nhắm hai mắt, hô hấp đều đều vững vàng, ánh trăng sáng tỏ chiếu ở đôi long mi thật dài, như được tô một lớp ánh sáng bạc.

Tôi có chút không muốn ngủ, sợ đến khi tỉnh lại, phát hiện hết thảy đều là mộng.

"Em lại dùng loại này ánh mắt nhìn

anh, anh cũng không dám cam đoan ."
Tay anh với vào chăn, cầm lấy tay tôi, mười ngón tướng khấu...

Tôi nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào, tôi bất tri bất giác ngủ. Trong mộng, tôi nhìn thấy Ấn Chung Thiêm, anh mờ mịt bất lực mà đứng ở trên đường, đèn đường chiếu rõ bóng lưng thất bại suy sụp của anh. Tôi đuổi theo anh, như thế nào cũng đuổi không kịp, tôi kêu anh, "Chung Thiêm, Chung Thiêm..."

Anh cũng không quay đầu lại.

"Chung Thiêm, em còn có thể giúp anh sao?"

Đèn đường đột nhiên dập tắt, chung quanh hết thảy đều trở nên đen.

Bên tai vang lên tiếng nói thản

nhiên của Diệp Chính Thần: "Em đồng ý vì hắn cởi quần áo, đồng ý vì hắn gả cho anh... Nói cho anh biết, trừ bỏ những điều đó, em còn đuổi theo vì hắn làm cái gì?"

Tim bỗng nhiên đập nhanh, đau đến tê tâm liệt phế.

Tôi lâm vào bóng đè đáng sợ, cố gắng kêu cứu cũng không phát ra thanh âm.

Mộtcái ôm ấp ấm áp phủ lên tôi."Không quan hệ, dù sao em là của anh."

Chương41 : Tình duyên thế tục

Không nhớ rõ là ai đã nói qua, khi một người thích cứ lặp đi lặp lại một câu nói có thể là do tự bản thân mình ám chỉ, hy vọng chính mình có thể tin tưởng vào sự kiện đó mà so với bất luận người nào chính lại là người nghi ngờ vào điều đó nhất...

"Dù sao em là của anh..." Nghe thấy những lời này, trong nháy mắt tôi đang giãy trong bóng đè đột nhiên mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm thẳm.

Suốt ba năm chưa từng trong lòng nam nhân tỉnh dậy, đột nhiên mở to mắt, phát hiện ra chính mình đang nằm cuộn trong ngực một người thanh niêm, mặt dán tại lồng ngực trơn bóng, tôi hoảng sợ, tôi hoảng sợ, theo bản năng đẩy anh, nhìn xem chung quanh.

Sương mù vừa mới tan trong ánh bình minh, phòng của tôi, giường của tôi, còn có…Trên giường là một thân hình mỹ nam cực hấp dẫn tựa như trong trí nhớ từng có mỗi buổi sớm mai, tôi từ trong lòng anh tỉnh lại.

"Như thế nào?Gặp ác mộng ?" Diệp Chính Thần kéo tôi vào ổ chăn ấm áp, ôm đến trong lòng, cánh tay cường kiện làm tôi nghẹt thở.

Nhớ tới tình cảnh đêm qua bị anh

ép buộc, tôi hít thở chầm chậm, rốt cục hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Không có. Không mơ thấy anh."

Tôi nói lời này là thật, mơ thấy Diệp Chính Thần vĩnh viễn đều là ác mộng, không dứt lừa gạt cùng dây dưa, cho dù ngọt ngào, cuối cùng cũng sẽ phá thành từng mảnh.

"Vậy em mơ thấy ai ?" Anh tựa tiếu phi tiếu nhìn tôi, mỗi lần thấy anh cười đến như vậy, trong lòng tôi liền lại cảnh giác lo xem anh lại đào cái cạm bẫy gì để chờ tôi nhảy xuống.

"Không nhớ rõ ." Tôi sợ tôi nói ra trong giấc mộng sẽ bị anh bóp chết, hàm hồ nói: "Vốn có chút ấn tượng, bị anh dọa nên tất cả đều đã quên."

"Bộ dạng anh thực dọa người sao?"

Tôi giương mắt, có lẽ là vấn đề về ánh sáng, mặt mày anh thâm trầm, vẻ mặt ngưng trọng, thật là có điểm sát nhân.

May mắn tôi biết Diệp Chính Thần có một nhược điểm trí mạng, chính là đặc biệt nhịn không được sắc dụ. Ba câu nói mềm ngọt dịu dàng ôn hương, lý trí của anh đều ném ... lên chín từng mây. Tôi cười ôm lấy cổ anh, môi nhợt nhạt chạm vào khóe môi anh, đầu lưỡi khẽ liếm một chút đôi môi bạc của anh."Sư huynh, anh một chút cũng không dọa người, đối với em ba năm không từ trong lòng người con trai nào tỉnh lại... Có điểm không thích ứng."

Diệp Chính Thần nở nụ cười, đem tôi ôm vào trong ngực, thỏa mãn giống như vừa trộm quá tinh miêu."Không quan

hệ, em chậm rãi sẽ thích ứng ."

Tôi thập phần hoài nghi anh bị phái đi Nhật Bản là nhờ vào quan hệ, đi từ cửa sau, nếu không như thế nào một người không có nghị lực lại sắc lang vô nguyên tắc như vậy lại làm cho người khác yên tâm.

Nga, tôi nhớ ra rồi, anh có một vị cha già làm tư lệnh. Cũng không biết cha anh là hạng người gì, xem cách đối nhân xử thế cùng tác phong Diệp Chính Thần, tôi ẩn ẩn lo lắng.

Miên man suy nghĩ, tôi bỗng nhiên nhớ tới cha tôi, nhớ tới bệnh của ông, chưa có cái gì làm cho tâm tình ông vui vẻ, thật sâu thở dài.

Diệp Chính Thần nhìn chằm chằm vào tôi trong chốc lát, ý cười cũng giảm

đi vài phần."Lại thấy thực xin lỗi hắn ?"

Tôi lắc đầu."Em lo lắng thân thể của cha em."

Với thể trạng trước mắt của ông, tôi làm như thế nào nói với ông về chuyện của tôi cùng Ấn Chung Thiêm. Vạn nhất ông biết tôi cùng Diệp Chính Thần có gian tình, tim của ông chỉ sợ chịu không nổi.

"Chuyện của chúng ta... Cũng không biết ông có chấp nhận hay không." Tôi nói.

"Anh cũng không phải làm chuyện ác nào, không du côn lưu manh, có cái gì mà không tiếp thụ được?"

Tôi nhớ đến một chuyện, ngồi xuống thật sự nhìn anh."Anh cùng Dụ Nhân ly hôn chưa?"

"Bọn anh cho tới bây giờ chưa hề kết hôn!"

Tôi còn lo lắng."Hai người sẽ không có đứa nhỏ đi?"

Diệp Chính Thần tức giận tới mức cắn răng."Có phải nếu cô ấy ôm một đứa nhỏ, lấy kết quả xét nghiệm nhanh đưa cho em xem, em liền tin tưởng đứa nhỏ là của anh?"

Tôi không sao cả, tôi sợ cha tôi chịu không nổi.

"Nha đầu, em tin tưởng anh, anh cùng Dụ Nhân nửa điểm quan hệ đều không có."

Tôi dựa vào vai anh. "Anh đừng lại gạt em, mặc kệ chuyện gì, em chỉ hy vọng anh nói thật."

Tôi cô phụ nhiều người như vậy, vô

tình vô nghĩa và cùng anh ở một chỗ, nếu hạnh phúc trước mắt lại là một hồi âm mưu, tôi thật sự hội điên mất.

Diệp Chính Thần không nói cái gì nữa, ôm tôi nằm xuống.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới sinh mệnh còn có thể có một sáng sớm như vậy: tôi dựa vào bả vai anh, tay bị anh nắm đặt ở trên ngực. Tôi có thể rõ ràng nghe thấy tim của anh đập, tiết tấu trầm ổn.

Tôi lẳng lặng nhắm mắt lại, người con trai này mới là mục tiêu và là chung điểm của tôi.

Diệp Chính Thần nghe một cuộc điện thoại, vội vàng xuống giường mặc quần áo."Anh có chút việc, trong chốc lát trở về."

"Ân."

Lúc gần đi, anh cầm một chiếc khăn mặt còn ấm phủ lên mặt tôi, bảo tôi ngủ nhiều một lát, cứ nghỉ ngơi thật tốt. Khăn ấm làm mặt ấm ấp, giống như độ ấm của môi anh, dán trên mặt thực thoải mái.

Đi tới cửa, anh lại quay lại, hôn hôn lên trán tôi: "Đừng nghĩ nhiều, đem mọi chuyện cần thiết giao cho anh xử lý, em cứ yên tâm đi."

"Em lo lắng, anh cáo già như vậy, không chừng lại gây ra chuyện gì."

Anh ghé sát vào tôi, hơi thở nóng rực thổi tới bên tai tôi."Anh cho dù có làm oan tâm người khác cũng tuyệt đối vì giúp hồng nhan cười."

Tôi tà ngắm mắt anh, nở nụ cười."Đi, em cũng không phải hồ ly

tinh."

"May mắn em không phải."

Tôi đã nghĩ tôi không phải là Đát Kỉ, Diệp Chính Thần đương nhiên cũng sẽ không là Trụ vương ngoan độc. Tôi sai lầm rồi, tôi đánh giá thấp Diệp Chính Thần, vì tôi, anh thật sự đi "Oan" tâm người khác — tâm của Ấn Chung Thiêm.

Gần chạng vạng, tôi nhận được điện thoại của Ấn Chung Thiêm, anh nói muốn gặp tôi, chờ tôi ở dưới gốc cây du già, ngữ khí dị thường bình tĩnh. Tôi có điểm kích động, chạy tới đó mà như hít thở không ra hơi.

Lá cây du già không chỉ khô vàng còn rụng hơn một nửa. Mặt trời chiều ngả về hướng tây, chiếu lên gốc cây già đặc biệt làm gợi nên sự bi thương của sắc

thu.

Ấn Chung Thiêm đứng dưới tán cây, trước sau như một quần áo thẳng, nhưng là thần sắc của anh không giống như trước mà tự nhiên. Dù anh đã cực lực che dấu, tôi vãn còn nhận thấy đáy mắt thống khổ của anh.

Thấy tôi từ trên xe bước xuống, anh đi về phía tôi, thật sâu nhìn mặt tôi. Trước lúc đến, tôi cố ý xõa tóc để che vết thương trên trán. Vết sưng đỏ trên mặt sau khi chườm nóng cũng chườm lạnh xong, không còn thấy rõ, chỉ còn lại vài vết mờ, tôi liền lấy phấn che dấu lại.

"Còn đau không?"

Tôi mất tự nhiên địa sờ sờ lên tóc mái trên trán, miễn cưỡng cười cười."Không đau. Em biết anh không

thực đánh..."

Hai tay Ấn Chung Thiêm nắm lại, rồi buông ra."Em thật sự thương anh ta?"

Tôi cúi đầu, rễ cây du già giăng khắp nơi lộ ra trên mặt đất. Tôi còn nhớ rõ mới trước đây, Ấn Chung Thiêm thích nhất ngồi ở chỗ kia cùng tôi đàm đạo về nhân sinh cũng như quy hoạch của anh, nói về lý tưởng của bản thân, khi đó tôi ngẩng đầu nhìn anh, nghĩ rằng anh là người con trai giỏi nhất. Hiện tại tôi mới biết được, lý tưởng cùng sự thật chênh lệch quá lớn, xa không thể thành.

"Chúng ta chia tay đi!" Những lời này anh nói thực vội vàng, giống như sợ chậm một giây liền nói không nên lời.

Tôi gật gật đầu, nói không nên lời.

"Tiểu Băng, anh biết... Cùng với

anh ta ở một chỗ, em quả thật rất vui vẻ." Ấn Chung Thiêm nói câu sau cùng, làm cho tôi ngơ ngẩn, anh đi thật lâu, tôi còn không lấy lại tinh thần.

Tôi phản bội anh, bị người khác bắt quả tang cũng đúng, anh giận đến nỗi đánh tôi cũng là hợp lý! Anh chia tay với tôi, cũng hợp lý nốt! Nhưng là câu nói cuối cùng của anh, vì cái gì nghe ra như là một loại hy sinh, một loại thành toàn. Còn có phản ứng của anh hôm nay vì cái gì bình tĩnh như vậy, ngắn ngủn chỉ trong một buổi tối, anh đem mọi oán hận cùng phẫn nộ đều buông... Này không hợp tình lý a.

Trừ phi... Trừ phi Diệp Chính Thần cùng với anh nói cái gì đó.

Tôi gọi điện thoại cho Diệp Chính

Thần, muốn hỏi một chút xem có phải anh không tìm Ấn Chung Thiêm, có phải không nói gì đó với anh ấy. Di động thông, nghe điện thoại của anh là một người bạn, thái độ đặc biệt thân mật, anh nói là Diệp Chính Thần hiện tại có việc, không có phương tiện nghe điện thoại, còn nói anh có việc gấp trở về Bắc Kinh, việc xong rồi lại đến Nam Châu thăm tôi.

Khả năng tôi là ở lâu trong bệnh viện, đối với mỗi âm thanh lại đặc biệt mẫn cảm, tôi y hi nghe thấy qua điện thoại truyền đến tiếng kêu mơ hồ của những người khác: "Bác sĩ, bác sĩ..." Tôi còn nghe thấy tiếng xe đẩy, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất, phát ra tiếng vang xèo xèo.

Nhớ lại Diệp Chính Thần là học y ,

tôi cũng không có nghĩ nhiều, liên tiếp nói cám ơn, đang muốn tắt điện thoại, người nọ nửa thật nửa giả nói với tôi: "Lần này cô cần phải chờ hắn. . . . ."

Tôi xấu hổ mà nói "Ân".

Đến buổi tối, Diệp Chính Thần gọi điện trả lời nói cho tôi, tiếng nói lộ ra nồng đậm buồn ngủ."Nha đầu, nhớ anh?"

Tôi nằm ở trên giường, kéo gối đầu ôm vào trong ngực, khóe miệng kìm lòng không được mà nhếch lên."Anh nằm mơ đâu?"

Trong điện thoại không có thanh âm, giống như lại đang ngủ, tôi đang do dự muốn hay không đánh thức anh, anh hỏi: "Tìm anh có chuyện gì không?"

"Chung Thiêm hôm nay tìm em ..." Nhắc tới Ấn Chung Thiêm, ngữ điệu của

tôi nhất thời trầm thấp xuống."Chúng em chia tay ."

"Ân." Anh thản nhiên lên tiếng, nghe không ra kinh hỉ.

"Anh chưa nói với anh ấy cái gì?"

"Em nghĩ anh nói cho hắn cái gì?" Anh hỏi lại tôi."Nói cho hắn em ở trên giường với anh là bị bách? Em vì cứu hắn ra tù..."

Tôi khẳng định là đầu óc xảy ra vấn đề mới có thể hỏi ra vấn đề ngu ngốc như vậy, Diệp Chính Thần như thế nào hội nói cho Ấn Chung Thiêm chuyện này? Anh ước gì Ấn Chung Thiêm cả đời cũng không biết.

"Chưa nói là tốt rồi, về sau cũng đừng nói." Tôi chôn mặt ở trong gối, trên mặt còn lưu lại hương vị của anh."Em là

tự nguyện ...Đánh chết em, em cũng tự nguyện như vậy ..."

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười ám muội của anh."Anh biết."

Trên mặt như nóng lên."Không thèm nghe anh nói nữa, em muốn ngủ."

"Phải, chờ anh rảnh lại đi tìm em."

Xác định Diệp Chính Thần cái gì cũng chưa nói, tâm tôi cả buổi tối mới yên ổn đi xuống.

Chuyện này, tôi thật sự không muốn Ấn Chung Thiêm biết, tôi hy vọng anh hận tôi, đối với tôi hết hy vọng, về sau gặp được một người con gái thiệt tình đối với anh.

Thời gian bận rộn sẽ trôi qua thật sự mau, đảo mắt lại đã một tuần trôi qua. Diệp Chính Thần vẫn không có xuất hiện,

nói không có mất mát đó là giả , tôi *đa đa thiểu thiểu* có chút nhớ anh, nhớ tới nụ cười xấu xa, nhớ tới hình dáng sắc lang. Có lúc nhàm chán, tôi còn vụng trộm ảo tưởng một chút, tôi đi ra cổng bệnh viện, anh đột nhiên từ sau lưng ôm lấy tôi, hỏi tôi: "Nha đầu, có hay không nhớ anh? Nhớ anh thì cứ việc nói thẳng, đừng ngượng ngùng..."

Nghĩ đi nghĩ lại, vụng trộm cười rộ lên.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy a, bác sĩ Bạc?" Bác sĩ Lưu đang làm bệnh án hỏi tôi.

Cô bác sĩ kiến tập bên cạnh cũng nói."Lại còn hỏi, Ấn bí thư không có việc gì. Em đã nói rồi, con người Ấn bí thư tốt như vậy, khẳng định sẽ không liên

lụy đi vào ."

Nhắc tới Ấn Chung Thiêm, tôi đã lâu không thấy anh. Ngày hôm qua tôi vừa gặp được một người bạn của anh, tùy tiện hàn huyên vài câu, mới biết được vụ án cơ bản điều tra rõ, Ấn Chung Thiêm không có liên lụy trong đó, còn vì vụ án điều tra mà cung cấp rất nhiều căn cứ có lợi.

Văn phòng thành phố cho phép anh quay về đi làm, nhưng anh không muốn lưu lại Nam châu, Nam Châu với anh mà nói không có khả năng để phát triển tiền đồ, cho nên anh đang chuẩn bị điều động công tác khác, đi đến thành phố khác mưu cầu phát triển.

Diệp Chính Thần nói anh sẽ làm tôi vừa lòng, quả nhiên anh nói được thì làm

được, mà tôi nhưng thủy chung không có dũng khí nói rõ cùng cha tôi.

Cuối tuần không cần đi làm, tôi cố ý cùng cha đi công viên tản bộ. Trải qua một vòng nghỉ ngơi, tinh thần ông khôi phục rất khá.

"Tiểu Băng, gần nhất vài ngày như thế nào không gặp Chung Thiêm, hắn có việc gì sao?"

"Anh ấy quay về văn phòng thành phố, cách chức tạm thời lâu như vậy, sợ có rất nhiều việc cần phải làm.."

"Hôm nay hẳn là nghỉ đi? Gọi hắn lại đây ăn cơm chiều."

"Cha..." Có một số việc sớm muộn gì đều phải nói, khó được hôm nay tâm tình ông không sai."Con cùng Chung Thiêm..."

Cha vừa thấy tôi ấp a ấp úng, mặt lộ vẻ khó khăn, rất nhanh minh bạch."Hai đứa lại không phải cãi nhau ?"

Tôi thử thăm dò hỏi: "Nếu là chúng con chia tay, cha có chấp nhận hay không?"

"Ai, thanh niên cãi nhau thực bình thường, đừng hơi chút lại nói chia tay. Trong khoảng thời gian này phát sinh nhiều chuyện như vậy, tâm tình của Chung Thiêm không tốt, con phải lý giải..."

Vòng qua hồ nhân tạo, chúng tôi đi dạo dọc theo con đường đá cuối đi về phía trước, tôi vài lần muốn thẳng thắn, vừa thấy thần sắc ông ngưng trọng, lại nhịn xuống.

Mỗi cuối tuần, công viên đầy là

những cặp uyên ương, ở ghế dài dưới tàng cây mà ăn cùng chụp ảnh, có khi bước chậm dãi trên những con đường nhỏ. Mà trong đó nghênh diện đi tới một đôi làm cho tôi không tin nổi vào mắt mình mà cẩn thận nhìn, thật là Ấn Chung Thiêm cùng một người con gái hơn hai mươi tuổi.

Một lát kinh ngạc sau, tôi vội nắm lấy cánh tay cha."Cha, chúng ta hướng bên kia đi thôi."

"Bên này khá gần nhà..." Cha tôi chỉ về con đường phía trước, vừa mới nói một nửa, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, xanh mét xanh mét. Tôi cuống quít lấy từ trong túi ông tìm thuốc trợ tim, hướng vào trong miệng ông.

Cha tôi vừa nuốt xong thuốc, Ấn

Chung Thiêm đã đến gần, anh cũng không có lảng tránh chúng tôi, ngược lại thản nhiên chào hỏi."Bác trai, tiểu Băng..."

"Trùng hợp như thế a." Tôi cười đáp lại. Người con gái bên cạnh anh tôi đã gặp qua một lần, công tác cũng tại văn phòng chính phủ, tướng mạo không xuất chúng, nhưng rất có giáo dưỡng. Khi Ấn Chung Thiêm vừa lên làm bí thư Phó thị trưởng, từng có người làm trung gian, giới thiệu vào chỗ anh làm, nói người con gái này là cháu ngoại của một lãnh đạo ở văn phòng chính phủ đã về hưu, cha mẹ hình như đảm nhiệm chức vị trong yếu ở Cục gì đó.

Ấn Chung Thiêm hỏi ý kiến tôi, tôi lúc ấy còn không biết Diệp Chính Thần là quan chức, cũng không khắc sâu hiểu

biết về cách đối nhân xử thế cùng tác phong của Diệp Chính Thần, cười nói với anh: "Tốt! Con gái quan chức đều có giáo dưỡng, nhân phẩm sẽ không sai..."

"Chung Thiêm, cô này là?" Cha của tôi hỏi.

Ấn Chung Thiêm nho nhã lễ độ nói với người con gái: "Ngượng ngùng, anh cùng bác trai có vài lời muốn nói. Em chờ anh một chút."

"Cháu vừa vặn muốn đi bên hồ một chút. Mọi người chậm rãi tán gẫu."

Người con gái đi xa xong, Ấn Chung Thiêm rất nhanh liếc mắt sang tôi một cái, nhanh đến nỗi tôi không kịp bắt giữ cảm xúc nội tâm của anh.

"Bác trai, thực xin lỗi. Có một số việc cháu cùng tiểu Băng không nên gạt

bác, nhưng vì chúng cháu cũng là suy nghĩ cho thân thể của bác… "

"Hai người?!" Cha tôi khó có thể tin nhìn sang tôi, lại quay sang nhìn anh.

"Cháu cùng tiểu Băng cũng không có kết giao." Những lời này Ấn Chung Thiêm nói ngay cả tôi còn sợ ngây người, huống chi cha của tôi.

"Cháu nói cái gì?"

Ấn Chung Thiêm lại nhìn thoáng qua tôi đang kinh ngạc đến ngây người, tiếp tục nói: "Trong khoảng thời gian bác bị bệnh, tâm tình không vui, cảm xúc không xong, tiểu Băng phi thường lo lắng cho bác. Vì để bác cao hứng, cô ấy cầu cháu hỗ trợ, cùng cô ấy giả đính hôn... Sau đó lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, bác bởi vì chuyện của cháy, gấp đến

độ phạm vào bệnh tim, chúng cháu liền lại càng không tiện cùng bác nói."

Thấy ánh mắt nghi ngờ của cha hướng về tôi, tôi vội thu hồi cảm xúc kinh ngạc, nhìn về phía non song tươi đẹp đối diện.

"Bác trai, tiểu Băng thực hiếu thuận, làm việc này đều là vì bệnh của bác, bác trăm ngàn đừng trách cô ấy, hơn nữa phải bảo trọng thân thể..." Ấn Chung Thiêm khách khí nói: "Cháu mấy ngày nay vì vội vàng chuyện tình điều động công tác, không có thời gian, hôm nào nhất định thu xếp thời gian sẽ qua thăm bác."

Ấn Chung Thiêm nói xong này đó, cũng không quay đầu lại rời đi, tôi y hi nhìn theo bóng lưng của anh nhìn thấy một chút run run.

"Tiểu Băng, Chung Thiêm nói là thật sao?"

"Con..." Hắn không nên cho ta làm nhiều như vậy, thật sự không nên.

"Ai!" Cha lên tiếng thở dài, chắp tay sau lưng, tiếp tục đi dọc theo con đường đá cuội đi về phía trước.

Tôi vài bước đuổi theo."Cha..."

Nôn nóng đi theo vài bước, ông dừng lại, quay đầu nhìn tôi."Cha đã sớm nhìn ra con là không thích Chung Thiêm, lúc con đột nhiên nói nhận hắn thời điểm cha còn cảm thấy khó hiểu."

"..."

"Cha trăm triệu lần cũng không nghĩ tới con lại hồ đồ như vậy, cùng hắn đồng thời gạt cha. Đính hôn cũng có thể làm bộ sao? Con như thế nào không lo lắng

một chút hậu quả? Người chung quanh nghĩ như thế nào! Thấy thế nào!"

"..." Tôi không nói một lời đi theo phía sau ông. Kỳ thật nếu lời nói dối này là từ người khác nói, cha tôi chưa chắc đã tin. Nhưng nếu xuất phát mồm Ấn Chung Thiêm, cha tôi sẽ hoàn toàn tin tưởng.

Buổi tối hôm đó, tôi vừa tắm rửa xong chuẩn bị ngủ, mẹ đi đến phòng tôi hàn huyên thật lâu. Mẹ cũng nói tôi khờ, thầm oán tôi không nên dối gạt cha mẹ. mẹ còn nói cha mẹ không phải là muốn tôi gả cho Ấn Chung Thiêm mà chính là ngóng trông tôi có thể có quy túc, tìm một người con trai chân chính đối với tôi.

Tôi hiểu được, vẫn hiểu được: cha

mẹ yêu vô tư nhất, vô luận tôi làm sai cái gì, sẽ đều thủy chung yêu tôi, toàn tâm toàn ý.

Sau đó, me còn hỏi về Diệp Chính Thần, hỏi anh có bạn gái hay chưa, tôi nghĩ rất lâu, nói: chưa có.

Mẹ tựa hồ muốn hỏi chuyện gì đó, nghĩ lại, vẫn là không có hỏi.

Di động báo lên một tin nhắn, tôi vừa thấy là từ số của Diệp Chính Thần, lấy tốc độ nhanh nhất mở ra.

Ngắn gọn vài chữ: Anh tại dưới lầu nhà em

Tôi ngay cả quần áo đều chưa kịp đổi, vội vàng phủ thêm một cái áo khoác liền hướng ra ngoài cửa chạy.

Mẹ chạy đuổi theo tôi."Băng băng, con đi đâu thế?"

"Bệnh viện có chút việc... Cha mẹ cứ ngủ đi, đừng đợi."

Một hơi chạy xuống dưới lầu, tôi thở hồng hộc nhìn chung quanh, chỉ thấy cách đó không xa dưới tàng cây đỗ một chiếc xe, Diệp Chính Thần nửa đứng nửa dựa vào thân xe, nhìn về phía tôi cười.

Ánh đèn đường mờ nhạt vừa vặn chiếu lên mặt anh, màu da bị ngọn đèn chiếu có chút ám trầm.

Đến gần chút, tôi phát hiện thấy anh gầy, góc cạnh trên mặt càng thêm rõ ràng.

"Mấy ngày nay bề bộn nhiều việc sao? Anh gầy rất nhiều."

Anh do dự một chút."Có khỏe không."

Con đường nhỏ rơi một ít lá cây, chúng tôi đi không mục đích về phía

trước, trời rất lạnh, tôi lại rất nóng."Làm sao anh biết em ở chỗ này?"

"Anh đi qua phòng trọ của em." Giọng nói hữu tình, bình thản, nghe đi lên lại thấy rung động sâu sắc.

"Đã trễ thế này, tìm em có việc sao?"

"Muốn cùng em đi tản bộ..."

Tôi cúi đầu, ngọt ngào đã che dấu không được, theo khóe miệng mà nở ra.

"Muốn cười liền cười đi, không cần chịu đựng. Anh biết em nhớ anh..."

Tôi không phủ nhận, tà tà lườm anh một cái."Như vậy ngây thơ, không phải tác phong ngày thường của anh."

"Ai, không có biện pháp, lực bất tòng tâm..."

Lời này nếu là từ người khác nói,

không có gì, nhưng xuất phát từ mồm người nào đó tố sinh dục phân bổ quá mạnh hùng mạnh hơn cả cầm thú tôi lại thật sự không dám gật bừa." Anh cũng có lúc lực bất tòng tâm?"

"Anh tựa hồ nghe giọng nói của em rất thất vọng..." Diệp Chính Thần đứng lại, cúi đầu nhìn, gió thổi loạn bên môi anh ý cười xấu xa."Tuy rằng hiện tại anh có điểm lực bất tòng tâm, bất quá, nếu là em mãnh liệt yêu cầu, cũng không hẳn..."

Anh khuynh thân tới gần tôi, tôi lơ đãng đẩy một chút lồng ngực của anh, rất nhẹ, rất nhẹ. Nhưng anh lại sâu thâm nhíu nhíu mày, thở dài ra một hơi, xoay người sang chỗ khác tiếp tục đi về phía trước.

Không biết tại sao, tôi cảm thấy anh cùng ngày thường có sự bất đồng."Anh

làm sao vậy?"

"Không có gì..." Anh quay đầu cười."Hôm nay thật sự có điểm mệt mỏi, làm cho em thất vọng rồi."

Tôi lặng lẽ khoác lấy tay anh, cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ màu đen, giống như mới cách đây ba năm.

...

Cổ tay của anh dùng một chút lực, tôi lảo đảo ngã tiến vào trong ngực của anh, trên người của anh có một cỗ cực đạm vị thuốc...

"Nha đầu..."

Hôn ám đèn đường, tôi vươn tay, chạm đến mặt anh, hạnh phúc chưa bao giờ gần tôi như vậy, xúc tua nhưng đụng.

Tôi kiễng chân, đón nhận đôi môi mềm mại.

Nụ hôn quấn quýt si mê, lâu dài trằn trọc, cuồn cuộn như núi lửa, không ngừng nghỉ...

Mãi đến lúc chúng tôi đều hít thở không thông, Diệp Chính Thần mới buông, hít một hơi thật sâu.

Anh hôm nay nhìn thực mệt, trước kia, tôi mặc dù bị anh biến thành sắp tắt thở, cũng không thấy anh mỏi mệt, hôm nay một cái nụ hôn dài thế lại làm cho anh khó thở, trên trán còn có cả mồ hôi giọt.

"Anh không sao chứ? Có phải thân thể không thoải mái?"

"Không có việc gì. Anh đi trước, ngày mai lại tới tìm em!"

Không đợi tôi nói chuyện, anh đã lên xe . Lái xe ra xa, tôi mới nhớ tới sự

kiện, anh đêm nay trọ ở chỗ nào?

Từ ngày đó về sau, Diệp Chính Thần mỗi ngày tới đón tôi tan tầm, đưa tôi về nhà liền rời đi. Mỗi lần tôi hỏi anh đi đâu, anh đều thần thần bí bí tại bên tai tôi nói."Cơ mật."

Tôi cũng không tiện hỏi lại.

Tối hôm qua là ca đêm, hôm nay vừa vặn được nghỉ giữa ca, lúc anh đón tôi, tôi hỏi anh: "Hôm nay có rảnh không?"

"Chuyện gì?"

"Em hôm nay được nghỉ, muốn hay không qua nhà em ăn lẩu?"

Vừa vặn là đèn đỏ, Diệp Chính Thần dừng lại xe, lại lộ ra nụ cười xấu xa độc nhất vô nhị: "Chỉ ăn lẩu?"

Chương 42

"Chỉ ăn lẩu?"

Diệp Chính Thần ánh mắt sáng ngời giống như đêm nay không phải ăn thịt dê mà là ăn tôi. Vừa nghĩ tới chính mình chủ động dẫn sói vào nhà, đêm nay khả năng cũng sẽ bị người nào đó chậm rãi nấu, từ từ ăn, lưng tôi liền đổ đầy mồ hôi.

Đều tại tôi đêm hôm qua trực vì không bớt chút thì giờ mà ngủ lấy một chút, hôm nay vừa nhìn thấy anh, đầu óc liền ngu muội, nảy ra một ý mời anh đến nhà ăn lẩu a.

Rõ ràng chính là tự đưa mình đến miệng người ta mà!

Thấy tôi không nói lời nào, Diệp Chính Thần còn nói."Ăn lẩu xong dễ dàng bốc hỏa."

Tôi xem anh còn chưa có ăn, cũng đã "bốc hỏa", còn bị hỏa thiêu đốt.

Tôi chỉ dám nhìn anh bài trừ một khuôn mặt tươi cười."Sư huynh, nếu em nhớ không lầm, anh hình như là một quân nhân, anh có thể bảo trì một chút hình tượng trang nghiêm của quân nhân có được không?"

Diệp Chính Thần vẻ mặt không cho là đúng."Anh nhớ rõ ba năm trước đây đã nói cho em rằng: quân nhân em đừng có nghĩ là tốt như vậy... Cởi quân trang, giống như là một nam nhân, sẽ có nhu

cầu sinh lý cơ bản nhất..."

Mồ hôi của tôi a! Trong xe điều hòa không phải là chạy sao máu của tôi như bị hong khô.

Đèn xanh rốt cục sáng, tôi vội vàng chỉ chỉ phía trước đầu phố."Phía trước đầu phố, đi về phía bên trái, bên kia có một siêu thị."

Diệp Chính Thần một chân đạp ga, đi theo hướng tôi chỉ.

**

Trong siêu thị, Diệp Chính Thần phụ giúp đẩy xe mua sắm, tôi vừa đi ở phía trước, vừa chọn này nọ để vào trong xe. Thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn anh, có thể va chạm vào ánh mắt của anh, Hỏa Tinh bắn ra bốn phía.

Tôi bỗng nhiên có ảo giác, chúng

tôi đang ở tại cửa hàng bán đồ gia dụng ở Đại Bản.

Khi đó tôi vừa mới sang Nhật Bản không lâu, đối cái gì cũng tò mò, cứ cầm đủ loại thương phẩm hỏi anh là cái gì, anh kiên nhẫn xem hết bản thuyết minh, phiên dịch lại cho tôi nghe.

Có một lần, tôi cầm một khối bánh ngọt chế màu vàng bơ còn tươi mới hỏi anh: "Đây là bánh ngọt gì, thật ngon."

Bởi vì phía mặt trên của bánh bị đóng gói che mất hàng chữ nên nhìn không rõ, anh cố ý đến hỏi người làm bánh, kế tiếp lại hỏi cách làm cùng nguyên liệu, trở về thuật lại cho tôi không sót một chữ.

Anh nói xong , tôi còn gắt gao nhìn anh.

"Em nhìn cái gì?" Diệp Chính Thần sờ sờ mặt mình, nghĩ là trên mặt có dính cái gì đó.

Tôi cười lắc đầu."Sư huynh, phát hiện bộ dáng anh đặc biệt đáng yêu."

Anh cũng cười, nụ cười đáng yêu trong suốt muốn chết."Nha đầu, anh biết anh đáng yêu, em cẩn thận một chút, đừng yêu anh."

Tôi đoạt lấy bánh ngọt trong tay anh, bỏ vào xe mua sắm."Đừng tự mãn, em căn bản không thích loại con trai như anh, em chỉ coi anh là ca ca."

Diệp Chính Thần đưa tay nhu loạn tóc trên đầu tôi."Tiểu nha đầu, từ nay về sau, ca ca sẽ chăm em!"

Nhớ không rõ là ai đã nói, "Ca ca muội muội dễ dàng gặp chuyện không

may!", thật là nói đúng! Mà là chính là đại sự a....

Một chiếc khăn tay cắt dứt hồi ức của tôi."Nha đầu, em cười chảy nước miếng."

Tôi đẩy tay Diệp Chính Thần ra, cúi đầu xuống, thấy trong xe mua sắm có thêm một khối bánh ngọt pudding trứng chim cút, màu vàng tiên diễm làm mắt tôi đau đớn.

Nước mắt ầm ầm rơi xuống, tôi cũng không để ý khách trong siêu thị có đông hơn mà bổ nhào vào lòng anh.

Diệp Chính Thần bị tôi làm cho sửng sốt, nhỏ giọng nói vào tai tôi: "Nơi này... Có camera theo dõi."

"Theo dõi thì làm sao? Ai quy định trong siêu thị không được ôm?" Tôi nức

nở nói.

"Anh sợ... hình ảnh kế tiếp, thiếu nhi không nên xem!"

Người này! Tôi bị anh chọc đến bật cười, đẩy anh ra."Anh không cần nhớ tới chuyện tình thiếu nhi không nên xem có được không?"

Diệp Chính Thần vừa cầm khăn tay giúp tôi lau nước mắt, vừa nói."Anh chưa thấy cô gái nào dễ dàng cảm động như vậy, Một cái bánh ngọt pudding mà thôi, làm em cảm động thành như vậy. Người khác còn tưởng anh tặng cho em cái nhẫn kim cương 5 ca-ra đâu."

Mọi người con trai khác đều biết con gái là thích nhẫn kim cương năm ca-ra, chỉ duy nhất Diệp Chính Thần biết, tôi yêu nhất ăn bánh pút-đing trứng

chim...

Không phải bánh pút-đing ăn ngon đến bao nhiêu, mà mỗi lần ăn đến nó tôi đều sẽ nhớ tới biểu tình của anh lúc giảng cách làm cùng nguyên liệu, càng ăn càng thấy vui.

Không trải qua mất đi, không hiểu đó là trân quý; không mất mà phục hồi, không hiểu là đau xót.

Lần này, vô luận sẽ lại sinh chuyện gì, tôi cũng sẽ không buông tay anh ra, tuyệt đối sẽ không.

***

Tại siêu thị đi dạo một vòng, Diệp Chính Thần mua thật nhiều, đều là những đồ trước kia chúng tôi thích ăn. Tôi nói tủ lạnh khả năng không đựng đủ, Diệp Chính Thần thuận tiện cho tôi một cái tủ

lạnh hai cửa.

Tôi sợ nếu tôi nói phòng trọ của tôi để không vừa, tôi sợ rằng anh sẽ mua cho tôi một căn phòng lớn.

Từ siêu thị trở về, xe anh đứng trước cửa nhà trọ của tôi, tôi vừa muốn xuống xe, ngoài ý muốn thấy Ấn Chung Thiêm đang ở cửa lâu đứng bồn chồn, tựa như vừa muốn đi lên lại vừa muốn không.

Mắt nhìn Diệp Chính Thần, anh nhíu chặt mày, không nói một lời.

"Anh chờ em một chút."

Diệp Chính Thần giữ chặt tay của tôi."Nha đầu..."

"Anh yên tâm, chúng em không có khả năng , em chỉ muốn nói với anh ấy mấy câu."

Anh do dự một chút, buông tay tôi."Anh chờ em."

Ấn Chung Thiêm thấy tôi từ trên xe bước xuống, có chút vô thố, vội muốn rời đi.

Tôi kêu anh lại."Chung Thiêm, có phải tìm em có việc?"

Anh đứng lại, nhìn về phía xe Diệp Chính Thần. Anh đối diện qua cửa thủy tinh chắn gió với Diệp Chính Thần một lúc lâu, xoay người nói với tôi."Tiểu Băng, anh phải đi, đi đến thành phố khác, trước khi đi, anh có mấy câu muốn nói với em.."

"Anh nói đi."

Anh đưa chi phiếu cho tôi."Phương diện này tiền là của em, trả lại cho em... Cám ơn em đã giúp anh rất nhiều."

"Em hắn là cảm tạ anh, rõ ràng là lỗi của em, anh còn giúp em gạt cha em..."

Tôi nói còn chưa dứt lời, Ấn Chung Thiêm đột nhiên ôm lấy tôi. "Thực xin lỗi, tiểu Băng, là anh thực xin lỗi em! Để cho anh được ôm em một lần cuối cùng, giống như ca ca ôm em một cái.".

Tôi không ngại một lần ôm cáo biệt cuối cùng, nhưng là, Diệp Chính Thần đang nhìn, tôi không thể.

Tôi vừa muốn đẩy anh ra, nghe thấy anh ách nói: "Diệp Chính Thần đã nói cho anh biết, anh ta nói em vì cứu anh, mới có thể bị anh ta... Bị anh ta vũ nhục... Anh ta còn nói vì tiền đồ của anh, đáp ứng gả cho anh ta..."

"Anh nói cái gì? !" Tôi đột nhiên

đẩy Ấn Chung Thiêm ra. Diệp Chính Thần vì cái gì lại nói như vậy, anh biết rõ chuyện này sẽ làm cho Ấn Chung Thiêm chịu nhiều đả kích.

"Tiểu Băng, em rất choáng váng." Ấn Chung Thiêm thống khổ lắc đầu."Anh căn bản không tham ô một phân tiền, càng không phạm tội. Anh theo ngay từ đầu liền phi thường phối hợp tổ thẩm tra chuyên án, đem mọi tình huống nắm giữ đều nói, chứng cớ cũng đều giao ra. Cho dù Diệp Chính Thần không cứu anh, anh cũng sẽ không ngồi tù... Về phần tin tức tử hình, đều là do anh ta cố ý phóng ra, lừa gạt em."

Đầu óc của tôi ông một tiếng, thiên toàn địa chuyển. Tôi hồi đầu nhìn Diệp Chính Thần, anh vẫn ngồi ở trong xe, đón

ánh mặt trời, thấy không rõ vẻ mặt của anh.

"Này hết thảy đều là do anh ta thiết kế... Bao gồm cả vụ án này."

"Vụ án?" Tôi liều mạng lắc đầu, "Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng."

"Em nhất định không thể tưởng được, người phụ trách vụ án này tên là Trịnh Vĩ, là bạn tốt nhất của Diệp Chính Thần. Vụ án này từ lúc lập án cho tới bây giờ, Diệp Chính Thần đều rõ như lòng bàn tay."

Tôi không biết đời trước tôi đã làm chuyện gì thiếu đạo đức, đời này vận mệnh luôn không bỏ qua cho tôi. Mỗi khi nghĩ đến hạnh phúc sẽ không xa tôi vận mệnh sẽ lại trêu đùa một chút.

Mà tôi, hoàn toàn tê liệt ."Vì cái gì muốn nói cho em biết chuyện này?"

"Em có quyền biết chân tướng."

Chân tướng?! Lúc còn trẻ người non dạ tôi mỗi ngày đều muốn biết chân tướng, hiện tại lại không.

Tôi tình nguyện bị Diệp Chính Thần lừa cả đời, cũng đừng lại có bởi vì tôi mà xốc lên chân tướng xấu xí, Tôi nghĩ muốn vui vẻ, cho dù sự vui vẻ này là bọt biển, tôi cũng không muốn có người trạc phá.

Tôi mặt không chút thay đổi nhìn Ấn Chung Thiêm."Anh đừng nói cho em... anh chia tay với em, cũng là do anh ấy bức anh.!"

"Tiểu Băng, anh không có lựa chọn. Anh còn có cha me, trách nhiệm phải

gánh vác, không thể ngồi tù." Ấn Chung Thiêm nghĩ nghĩ, còn nói: "Huống hồ anh biết em căn bản không thương anh, người trong lòng em thủy chung không bỏ xuống được, là anh ta."

Tôi không trả lời được mà gật đầu, tôi hiểu được, cái gì đều hiểu được. Dùng một người con gái căn bản không thương mình, đổi một cơ hội khác là lựa chọn bình thường của một người con trai. Nếu rằng anh thà ngồi tù cũng muốn cùng một chỗ với tôi khẳng định là thần kinh có vấn đề.

"Nói xong chưa?" Tôi hỏi.

"Anh đi rồi, nhớ tự bảo trọng."

"Chung Thiêm..." Tôi kêu Ấn Chung Thiêm đang rời đi."Ngày đó, anh nói với cha em những lời đó... Là Diệp Chính

Thần nói cho anh sao?"

Ấn Chung Thiêm chần chờ một chút, gật gật đầu.

Tôi hiện tại hoàn toàn minh bạch, Ấn Chung Thiêm thủy chung không phải là Diệp Chính Thần, anh sẽ không nghĩ ra ý nói dối cũng như lừa gạt lành ý như thế.

Diệp Chính Thần từ trên xe bước xuống, đứng ở phía sau tôi.

"Em cũng biết." Ngữ điệu của anh ở dạng trần thuật.

"Vì cái gì nhất định phải dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy?"

"Bởi vì anh hiểu em, trừ phi Ấn Chung Thiêm buông tha cho em, em sẽ không ruồng bỏ hắn."

"Anh muốn anh ấy vứt bỏ em, rất

đơn giản. Vì cái gì muốn nói với anh ấy là vì cứu anh ấy mà em với anh ở trên giường? Em không phải đã nói, em là tự nguyện..."

Diệp Chính Thần trầm giọng nói: "Hắn đánh em! Làm cho em bị thương! Anh muốn để hắn tự trách, áy náy, anh muốn làm cho hắn nhớ kỹ, hắn thực xin lỗi em!"

"Anh!" Tôi quả thực không có ngôn ngữ nào có thể hình dung anh, tôi giận đến nỗi cả người phát run, lại muốn vọt vào trong lòng anh, nói cho anh biết: em thật sự thương anh, yêu anh người không bằng cầm thú!

"Nha đầu, anh sai lầm rồi." Diệp Chính Thần ôm lấy tôi, ngữ điệu phóng mềm nhũn."Đây là một lần cuối cùng,

anh cam đoan về sau sẽ không còn lừa em."

Hận đến cực hạn, yêu cũng đến cực hạn, tôi giận dữ dùng sức đấm vào lồng ngực anh.

Nếu tôi biết... Tôi nhất định sẽ không đấm anh.

Nếu tôi biết...

Tôi đẩy anh ra, kết quả là Diệp Chính Thần cắn răng cúi người xuống, ấn ngực gian nan mà thở dốc, tôi nói cái gì cũng sẽ không trả lời.

"Sư huynh..." Một lát sau, oán khí của tôi cũng như chưa có, tay run rẩy tham tiến vào trong lồng ngực anh."Anh làm sao vậy? Anh làm sao vậy? !"

"Không có việc gì." Anh lắc đầu, sắc mặt thực dọa người.

Tôi thật cẩn thận cởi bỏ áo anh, tháo áo ra.

Lồng ngực của anh, một cái sẹo còn mới khâu, dữ tợn giống như một cái con rết.

"Anh? !" Tôi nên sớm phát hiện anh khác thường, buổi tối ngày đó tôi đã phát hiện anh khác thường, tôi nghĩ anh chính là công tác vất vả, như thế nào cũng không nghĩ tới anh lại mang theo vết thương nặng như vậy từ trong bệnh viện chạy tới tìm tôi.

"Đừng lo lắng." Anh gian nan mà xả ra một khuôn mặt tươi cười nhìn tôi."Chỉ là vết thương nhỏ, cũng sắp đỡ rồi.”

Chương43 : Ôn lại mộng xưa

Một chút tiểu thương? Cũng sắp tốt rồi?

Anh lại gạt tôi.

Vết sẹo của anh rõ ràng không có khép lại, phiếm sưng đỏ. Vừa rồi tôi dung sức đẩy, vừa vặn đấm lên vết thương của anh, tơ máu thong thả chảy ra, ngưng tụ nhiều điểm đỏ tươi kinh người.

Tình cảnh này, mọi phẫn nộ của tôi đều tan thành mây khói, tôi chỉ muốn biết, miệng vết thương của anh sâu như thế, có đau bao nhiêu.

"Anh. . . Như thế nào. . . Làm cho?" Nói chuyện mà hàm răng của tôi đều run lên. Thương nghiêm trọng có với anh, thậm chí bệnh nhân máu tươi đầm đìa tôi đều đã gặp, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng run đến thế.

Giờ phút này, tôi thật sự phát run, đầu óc như lá cây khô héo trên cây khô.

Diệp Chính Thần trả lời tránh nặng tìm nhẹ "Ngày đó từ nhà trọ của em rời đi, gặp chút ngoài ý muốn."

"Cái gì ngoài ý muốn?" Tôi truy vấn

Diệp Chính Thần không nói một lời, kéo kéo áo sơ mi, cởi nút thắt, rõ ràng không muốn trả lời.

Nhớ tới ngày đó tiếng nói của anh trong điện thoại mơ hồ, ngực của tôi từng

đợt tê đau. Tôi là một bác sĩ, thế nhưng quên mất chỉ có bệnh nhân vừa mới thanh tỉnh vì gây mê mới có tiếng nói suy yếu như vậy.

"Ngày đó. . . Anh gọi điện thoại cho em. . ."

Anh ôm tôi, cố gắng để chính mình cười đến thực nhẹ nhàng, "Em không cần lo lắng, anh không sao. Không tin, trong chốc lát cho em kiểm tra.."

Anh toàn là như thế này, chẳng phân biệt được thời gian, chẳng phân biệt được hoàn cảnh mà trêu đùa.

Tôi đâu còn tâm tình mà kiểm tra, trực tiếp lôi kéo tay anh đi về phía xe"Đi, em đưa anh đi bệnh viện."

"Anh còn chưa ăn lẩu đâu "

Lẩu?

Một tiến sĩ y học từ Nhật Bản lại không biết miệng vết thương trước khi lành phải kiêng ăn đồ cay, đồ độc, hơn nữa thịt trâu, thịt dê lại là đồ tanh.

Nhớ tới tôi vừa mới nói ăn lẩu, anh ngay cả do dự cũng không mà đáp ứng, lục phủ ngũ tạng của tôi so với ăn lẩu còn muốn đau, muốn cay.

Có những người, hận lên hận xuống vẫn làm cho bạn yêu, bởi vì là người đó thật dụng tâm mà yêu bạn.

Nước mắt lại rơi xuống, một chuỗi một chuỗi, như thế nào đều lau không hết.

Diệp Chính Thần vừa thấy tôi khóc, có chút hoảng, thấu lại đây dùng tay áo giúp tôi lau nước mắt."Anh sợ em khóc, mới không nói cho em."

"Đi thôi, em đưa anh đi bệnh viện."

Tôi vừa lau nước mắt, vừa mở cửa tay lái phụ, để anh ngồi vào đó, sau đó ngồi vào ghế lái.

Xe chạy nhanh ra tiểu khu, Diệp Chính Thần nói với tôi "Đi bệnh viện thành phố"

"Bệnh viện thành phố? Trong khoảng thời gian qua anh vẫn ở tại bệnh viện thành phố?"

"Ân."

Cái gì đều không cần phải nói, tôi đã hiểu, biết anh vì cái gì không đến bệnh viện Nhân dân, biết anh vì cái gì từ bệnh viện chạy đến cùng tôi đi tản bộ.

Mọi việc anh làm hết thảy, đơn giản là một chữ, một chữ bình thường nhất, đơn giản nhất.

"Còn giận anh sao?" Diệp Chính

Thần nhìn tôi.

"Không tức giận."

Tôi không giận anh, tôi giận chính mình.

Từ lúc tôi gặp lại anh lần đầu tiên ở Phòng Tổng thống, từ lúc tôi lần đầu tiên nhìn đến khuôn mặt khó có thể quên kia, tôi đã lại dao động.

Cứ vì chính mình cho rằng cự tuyệt thật kiên định, anh có thể giống như ba năm trước đây buông tha cho, tôi quên Diệp Chính Thần là người ra sao, anh như thế nào mà không nhìn thấy sự do dự của tôi, sự bồi hồi của tôi.

Anh như thế nào mà không phân biệt được nữ nhân trên giường là bị bức bách hay là cam tâm tình nguyện.

Mọi mâu thuẫn giãy dụa của tôi, dục

cự còn nghênh, anh đều tinh tường nhận thấy, cũng không chọc thủng.

Bởi vì, anh không muốn bức tôi, anh lựa chọn bức chính mình, bức chính mình không từ thủ đoạn.

"Em không hận anh?" Anh mạc danh kỳ diệu mà nhìn tôi "Vì cái gì?"

Tôi nhìn anh, phi thường thật sự."Là lỗi của em, nếu ngày đầu tiên em gặp anh, đáp ứng yêu cầu của anh, trở lại bên cạnh anh, anh căn bản không cần phải làm ra nhiều chuyện như vậy, Chung Thiêm cũng sẽ không biến thành ngày hôm nay như vậy."

Diệp Chính Thần tựa lưng vào ghế ngồi, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, tôi nhìn không tới vẻ mặt của anh, chỉ thấy tay anh đặt ở trên ngực.

Đường trước mặt đã bắt đầu quen thuộc, tôi dường như không phân biệt rõ phương hướng, tựa như tôi biết rõ cái gì là đúng, cái gì là sai, đối mặt với Diệp Chính Thần, tôi còn không phân biệt rõ thị phi, ai đúng ai sai.

Xe vẫn chạy về phía trước, dọc theo đại độ Quân tốc chạy.

Tôi thực may mắn, đây là con đường duy nhất, không cần làm cho tôi lại phải lựa chọn.

Đến bệnh viện thành phố Nam châu, Diệp Chính Thần mang tôi đi vào phòng bệnh của anh, nói là bệnh viện không đúng mà phải nói như là hội quán tư nhân xa hoa. Ngoài chỉ thiếu phòng bếp, phòng của anh đầy đủ tiện nghi. Ngay cả giường cho người nhà cũng là giường đôi

xa hoa.

Một hộ sĩ trẻ vừa thấy Diệp Chính Thần, vội vàng một đường chạy chậm tiến vào phòng bệnh, "Ngài cuối cùng trở lại, bác sĩ Lâm đến đây rất nhiều lần, muốn kiểm tra miệng vết thương cho ngài.."

Tôi giúp đỡ Diệp Chính Thần ngồi xuống giường bệnh, thúc giục cô ấy "Miệng vết thương của anh ấy xuất huyết, cô nhanh đi kêu bác sĩ lại đây "

"Xuất huyết? Tôi lập tức đi gọi bác sĩ Lâm lại đây" cô ấy xoay người hướng ra phía ngoài chạy, mới ra cửa lại gặp một nữ hộ sĩ khác.

"Bệnh nhân phòng VIP miệng vết thương xuất huyết, tôi đi kêu bác sĩ Lâm, cô mau cho bệnh nhân đổi quần áo."

Vừa dứt lời, lại một hộ sĩ trẻ vội vàng chạy vào, từ ngăn tủ lấy ra một bộ đồng phục bệnh nhân.

Tôi công tác tại bệnh viện lâu như vậy, chưa từng thấy hiệu suất công việc cao như vậy, hộ sĩ phụ trách, xem ra bệnh viện chỗ tôi cũng nên học tập bệnh viện thành phố đây.

Tôi chính đang cảm khái, nữ hộ sĩ ngồi chồm hỗm tại trước mặt Diệp Chính Thần, cúi đầu cởi bỏ cúc áo của anh, vạch vạt áo dính huyết, chậm rãi giúp anh cởi ra, động tác cẩn thận lại chuyên nghiệp.

Hộ sĩ giúp bệnh nhân đổi đồng phục bệnh nhân, loại sự tình này tôi cũng không xa lạ, với tư cách là một người bác sĩ, từ trước đến này tôi đối với hoàn

cảnh này chưa từng có chút nào ý tưởng không thuần khiết, nhưng là. . .

Nữ hộ sĩ khinh dương cằm, đôi mắt to ướt át dịu dàng, còn có động tác nhẹ nhàng cởi quần áo. . . Tôi cũng không tin người nào đó không có một chút ý tưởng không thuần khiết.

Thấy nữ hộ sĩ cởi đai lưng của Diệp Chính Thần, tôi thật sự nhẫn không được, tiến lên từng bước "Tôi làm đi."

Ngữ khí của tôi phi thường cứng rắn, nữ hộ sĩ khó xử mà nhìn tôi, "Trên người bệnh nhân có thương tích. . ."

"Tôi biết, tôi sẽ cẩn thận "

Nữ hộ sĩ thấy tôi phi thường kiên trì, cũng khó mà nói cái gì, nhường vị trí cho tôi.

Tôi chậm rãi ngồi xổm trước mặt

Diệp Chính Thần, cúi đầu cởi đai lưng của nha, động tác của tôi rõ ràng so với nữ hộ sĩ là nghiệp dư, đai lưng xả nửa ngày cũng không xong.

Thật vất vả cởi bỏ, tôi tự mình đưa tay kéo khóa quần, Diệp Chính Thần tiến đến bên tai tôi, nhỏ giọng nói "Bác sĩ Bạc, em bình thường đều đối đãi với bệnh nhân như vậy sao?"

Tôi ngẩng mặt lên, đang thấy bên môi người nào đó có chút ý cười.

"Thỉnh thoảng " là khi cha tôi cần thay quần áo.

Diệp Chính Thần nhỏ giọng nói cho tôi biết "Về sau giao cho hộ sĩ đi, em rất là khảo nghiệm tính nhẫn nại của bệnh nhân."

Tôi cố gắng không sâu xa nghĩ lời

nói của anh, cho là anh chê tôi động tác quá chậm, cho nên tôi làm với tốc độ nhanh hơn, rất nhanh giúp anh thay quần, nữ hộ sĩ bên cạnh nhìn xem trong lòng run sợ, nhắc nhở tôi một cái "Cẩn thận một chút, Cẩn thận một chút."

Người nào đó chỉ tập trung tinh thần mà nhìn tôi, ý cười bên môi càng ngày càng đậm.

Vừa đổi xong quần áo, một bác sĩ nam trên dưới ba mươi vội vàng đi vào phòng bệnh, khẩu trang che trên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hoa đào hẹp dài.

"Bác sĩ Lâm " nữ hộ sĩ cung kính chào hỏi.

Tôi mới nhớ ra, khoa chỉnh hình thành phố có một bác sĩ nổi danh họ Lâm, trình độ giải phẫu rất tốt, diện mạo

cũng rất đẹp.

Bác sĩ Lâm đi lên phía trước, chậm rãi kéo ra vạt áo của Diệp Chính Thần, nhìn thấy vết thương huyết nhục mơ hồ, lông mày nhăn đến suýt nữa giao nhau.

Anh ta ngẩng đầu nhìn xem tôi, lại nhìn xem Diệp Chính Thần "Tôi không phải nói qua cho anh, có thể vận động thích hợp, đừng quá kịch liệt, nhất là vận động đặc thù. . ."

Nữ hộ sĩ bên cạnh cúi đầu, làn da phía ngoài khẩu trang lộ ra phấn hồng.

Tôi phỏng chừng sắc mặt của tôi cũng không kém.

Diệp Chính Thần ho nhẹ một tiếng "Tôi chỉ là cùng bạn gái ra ngoài tản bộ."

"Tản bộ có thể đem miệng vết

thương thành như vậy?"

"Đại khái là đi nhanh!"

Bác sĩ kia liếc ngang Diệp Chính Thần một cái "Tốc độ một trăm mét chín giây cũng không như vậy?"

Diệp Chính Thần bị chỉnh e rằng khó mà nói chống đỡ, đơn giản thành khẩn mà thừa nhận sai lầm "Bác sĩ Lâm, lần sau tôi điều chỉnh tốt tốc độ, nhất định sẽ không kịch liệt như vậy."

"Anh còn muốn có lần sau? Từ hôm nay trở đi, anh chỉ ở trong phòng bệnh lo tĩnh dưỡng, khi nào tôi cho phép anh xuất viện, mới có thể rời đi, nếu không tôi sai người đem anh khóa tại trong phòng bệnh."

"Hoạt động thích hợp hữu ích cho thân thể."

"Anh là bác sĩ hay là tôi là bác sĩ?"

Diệp Chính Thần tự hỏi nửa ngày rồi cười nói: "Anh là bác sĩ."

Nghe câu trả lời như thế, bác sĩ Lâm vừa lòng , thuần thục xử lý miệng vết thương cho Diệp Chính Thần, lại giao cho hộ sĩ truyền dịch cho Diệp Chính Thần truyền dịch, làm cho vết thương bớt nóng.

Xử lý xong miệng vết thương, bác sĩ Lâm quay đầu lại liếc mắt sang tôi một cái, ánh mắt có lực phi thường xuyên thấu "Cô là bạn gái anh ta?"

Theo đạo lý nói, hẳn là đi, tôi gật gật đầu "Đúng vậy."

"Phiền toái cô theo tôi ra ngoài một chút."

“Anh muốn mang bạn gái tôi đến

nơi nào?" Diệp Chính Thần phát ra kháng nghị bất mãn.

Bác sĩ kia căn bản không để ý tới anh, ra thẳng cửa.

"Em lát nữa trở về " nói xong, tôi đi theo ra cửa phòng.

Dẫn tôi đi vào văn phòng bác sĩ, đóng cừa lại, tháo khẩu trang xuống, quả nhiên danh bất hư truyền, môi hồng răng trắng, ôn nhuận như ngọc.

"Bác sĩ Bạc mời ngồi" anh ta khách khí kéo ghế dựa, thập phần thân sĩ.

Nghe anh ta gọi thẳng tên của tôi, tôi hơi chút sửng sốt, "Anh biết tôi?"

"Gặp qua vài lần, bác sĩ Bạc đại khái không lưu ý tôi."

Thành phố Nam châu vốn là không lớn, hai bệnh viện lại thường có giao

lưu, anh ta nhận ra tôi cũng không khó hiểu.

Đối đãi ngồi xuống xong, bác sĩ Lâm hỏi "Bác sĩ Bạc bề bộn nhiều việc sao?"

Nghe ra anh ta uyển chuyển hỏi tôi mấy ngày nay vì cái gì không xuất hiện, tôi giải thích, "Không vội, là bạn trai tôi sợ tôi lo lắng, vẫn gạt tôi. . . Tôi hôm nay mới biết được anh ấy bị thương."

"Nga, như vậy a" bác sĩ Lâm thở dài, thực bất đắc dĩ nói "Cho tôi được nói thẳng, tôi làm bác sĩ lâu như vậy, cái dạng gì bệnh nhân đều gặp qua, duy độc chưa thấy bệnh nhân nào không biết điều như vậy, tối đầu tiên cắt chỉ anh ta bỏ chạy, làm cho miệng vết thương thiếu chút nữa nhiễm trùng, mấy ngày nay, hộ

sĩ liếc mắt một cái lại không thấy trong phòng, anh ta đảo mắt là bỏ chạy . ."

Tôi cúi đầu, nói cái gì cũng nói không nên lời.

Bác sĩ Lâm còn nói, "Tôi hy vọng cô khuyên nhủ anh ta, mặc kệ chuyện có vội vã đến bao nhiêu, dù thế nào cũng phải đem trị hết bệnh."

Nếu là cho anh ta biết, cái gọi là không điều bệnh nhân cùng đồng hành với anh, không biết anh ta có biểu tình gì.

"Bác sĩ yên tâm, từ hôm nay trở đi, tôi hai mươi bốn giờ nhìn anh ấy, cam đoan anh ấy sẽ lại không chạy loạn ."

Bác sĩ Lâm thật nhẹ nhàng mà thở ra "Vậy là tốt rồi "

"Bác sĩ Lâm, tôi muốn hỏi một chút, bạn trai làm sao lại bị thương?"

"Cô không biết sao?" Bác sĩ Lâm kinh ngạc mà nhìn ta.

"Anh ấy sợ tôi lo lắng, cái gì cũng không chịu nói."

Bác sĩ Lâm bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến thật lâu, tựa hồ như nghe thấy chuyện thực sự có ý tứ "Không thể tưởng được, hắn ta còn si tình như vậy ."

Đúng vậy, tôi trước kia cũng không nhìn ra.

Cùng bác sĩ Lâm nói chuyện trong chốc lát, tôi mới biết được mười ngày trước Diệp Chính Thần bị tai nạn xe cộ. Nói chính xác là bị người lái xe đâm vào, hất anh bay xa ba thước, ngực bị gãy ba cái xương sườn, trong đó có một cây thiếu chút nữa đâm thủng gan.

Điểm xảy ra tai nạn xe cộ rất gần

bệnh viện Nhân dân, nhưng anh lại kiên trì muốn tới bệnh viện thành phố.

Giải phẫu xong ngày hôm sau, cảnh sát tìm đến hỏi Diệp Chính Thần, bởi vì thân phận của anh thực đặc thù, anh lại kiên trì không muốn cảnh sát tham gia, cảnh sát lại không thể xâm nhập điều tra, cũng chỉ tạm thời bỏ qua.

Theo đạo lý mà nói, nếu đó là một tai nạn giao thông ngoài ý muốn, Diệp Chính Thần không nên cấm cảnh sát tham gia.

Không phải ngoài ý muốn, chẳng lẽ là có ý định mưu sát?

"Cái người gây ra tai nạn có xuất hiện lần nào không?"

"Đã tới một lần."

"Anh ta là loại người nào?"

Bác sĩ Lâm do dự một chút, nói với tôi "Cô vẫn là đến hỏi hắn ta đi."

Tôi cũng hiểu được, vấn đề tế nhị, bác sĩ không tiện nhiều lời, đây là chức nghiệp đạo đức, "Tôi muốn nhìn một chút bệnh án của anh ấy. "

"Có thể."

Bác sĩ Lâm trở lại cầm bệnh án của Diệp Chính Thần, tôi xem thấy bệnh án viết phi thường cẩn thận, bao gồm mỗi một lần anh ra ngoài, sau khi trở về thì nhiệt độ cơ thể cùng với miệng vết thương lại biến hóa.

Mỗi một hàng chữ kia như là chỉ trích tôi, Diệp Chính Thần đối đãi như thế nào, mà tôi có năng lực như thế nào đối với anh.

Mang theo lòng đau như dao cắt tôi

trở lại phòng bệnh của Diệp Chính Thần.

Anh đang truyền dịch, thấy tôi trở về, vội ngồi lên "Bác sĩ Lâm vừa nói với em cái gì?"

Tôi ngồi ở bên giường của Diệp Chính Thần, nhìn một ít bình thuốc đang truyền, điều chỉnh lại cho tốc độ chạy chậm lại "Anh ta nói tôi hai mươi bốn giờ nhìn anh, dừng làm cho anh nơi nơi chạy loạn."

"Em hai mươi bốn giờ ở bên cạnh anh, anh còn chạy loạn cái gì?"

Tôi muốn cười, thế nhưng lại muốn khóc.

Tôi lẳng lặng mà nhìn anh, nhìn anh thật lâu, sau đưa tay xoa xoa tóc của anh "Sư huynh, lát nữa em giúp anh gội đầu nhá."

Anh nắm lấy tay tôi, đặt ở trong lòng bàn tay của mình, đôi con ngươi thâm sâu sặc sỡ lóa mắt.

Thời gian giống như cùng thời gian giao nhau, chúng tôi nhớ lại ba năm trước đây ngày anh bị thương, là những ngày tôi thấy thỏa mãn nhất.

Tôi mỗi ngày đều chiếu cố anh, giúp anh gội đầu, giúp anh lau lưng, giúp anh nói chuyện phiếm, có đôi khi còn cãi nhau. . . . . Hết thảy đều là tốt đẹp như thế.

Tôi từng vô số lần có một hy vọng xa vời, để cho những ngày tháng đó trở lại một lần nữa, để cho tôi lại có cơ hội một lần nữa được bên anh.

Hiện tại tôi hối hận, tôi tình nguyện không cần cảm giác thỏa mãn như vậy,

cũng không muốn anh lại bị thương.

Tôi chính đang tràn đầy cảm xúc, người nào đó lại cố tình muốn chết. "Nha đầu, kỳ thật. . . . Anh đã lâu không tắm rửa ."

Nhiều năm như vậy, anh một chút cũng không thay đổi.

Tôihít sâu, lại hít sâu, "Được rồi, buổi tối em giúp anh tắm!"

Chương44 : Giúp tắm rửa

"Buổi tối?" Người nào đó ra vẻ thập phần thích thú câu nói đó, vừa lòng mà cúi đầu."Phải, buổi tối tốt hơn, đêm dài từ từ, có thể..."

Tôi không thể không cắt đứt anh mơ màng."Bác sĩ Lâm không muốn anh có vận động kịch liệt."

"Ngủ tính là vận động kịch liệt sao?"

Cái này không tốt nói lắm, nghiêm khắc mà nói từ “ngủ” có hai tầng ý tứ mà theo sự hiểu biết của tôi đối với Diệp

Chính Thần, anh càng biểu hiện chính nhân quân tử, tư tưởng càng xấu xa.

Vì thế tôi thay đổi một đề tài khác."Bác sĩ Lâm nói, có người lái xe đâm anh."

Nghe thấy vấn đề này, Diệp Chính Thần hờ hững dựa vào đầu giường, ánh mắt di chuyển tới ti vi LCD đối diện.

"Sư huynh..."

Anh cầm điều khiển từ xa mãnh liệt ấn lên phím điều chỉnh âm thanh, làm cho âm thanh lên đến mức đinh tai nhức óc, tôi đương nhiên nhìn ra anh không muốn lại nói tới đề tài này, nhưng anh càng không muốn nói, tôi càng mê hoặc, càng muốn biết là ai.

"Vì cái gì không muốn cho em biết?" Tôi đề cao thanh âm, thử thăm dò

hỏi." Không phải là do hồng nhan tri kỷ thù anh bội bạc đi?"

"Anh không có hồng nhan tri kỷ tâm ngoan thủ lạt như vậy..."

Tôi nhớ rõ anh có một...

"Có phải Dụ Nhân không?"

Nhìn chằm chằm Ti vi xem tin tức, người nào đó hừ lạnh."Cô ấy mới sẽ không làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy."

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện trọng yếu, hướng bên cạnh anh cọ cọ, ghé vào tai anh hạ giọng hỏi: "Có phải là người Nhật Bản làm không?"

Diệp Chính Thần ách nhiên thất tiếu."Em yên tâm, bọn họ không nghiệp dư như vậy!"

Nói cũng đúng, nếu là thật muốn trí anh vào chỗ chết, không có khả năng lại

gây tai nạn giữa ban ngày ban mặt, còn ở trên đường cái náo nhiệt.

"Anh nói cho em biết, rốt cuộc là anh nghi ai hại anh?!"

"Em vì cái gì phải biết rõ thế?"

Trong lổ tai đều là tiếng vang của Ti vi, tôi nhất thời bực mình, đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay anh, đóng Ti vi."Có người lái xe muốn đâm chết anh, anh…anh hy vọng em không quan tâm? !"

Chính ngọ ánh sáng đặc biệt chói, cách qua một bức màn dày, vẫn như sáng ngời.

Diệp Chính Thần nhìn tôi, ánh mắt phá lệ thanh minh.

"Ấn Chung Thiêm." Ba chữ từ miệng anh nhẹ nhàng phun ra, nếu không phải anh đọc nhấn rõ từng chữ, tôi cơ hồ

cho rằng chính mình nghe lầm .

"Sẽ không ..." Tôi không phải là nghi ngờ lời của anh, mà là sự thật này làm cho tôi rung động, so với lời nói Ấn Chung Thiêm vừa rồi càng làm cho tôi chấn kinh.

Bởi vì Diệp Chính Thần có bao nhiêu cầm thú, tôi sớm trong lòng rõ ràng, mà ở trong trí nhớ hai mươi mấy năm của tôi, Ấn Chung Thiêm vĩnh viễn trầm ổn nội liễm, vĩnh viễn tao nhã... Tuy rằng, tôi biết trên đời này không có từ "Vĩnh viễn" .

"Không tin quên đi, dù sao lời nói của anh, em cho tới bây giờ không bao giờ tin."

"Em chưa nói không tin... em chỉ là không nghĩ ra, Chung Thiêm không phải

một người xúc động, anh ấy như thế nào lại có thể làm chuyện điên cuồng như vậy."

"Anh đoạt vị hôn thê của hắn, hắn chỉ đâm tôi gẫy ba cây xương sườn, nói cho đến cùng, vẫn là anh buôn bán có lời."

Lời của anh giống một cái độn khí, hung hăng nện vào ngực tôi, đau đớn giống như chặt đứt xương sườn. Cái mũi đau nhức, hốc mắt phỏng, tôi cắn răng chịu đựng đau đớn, rốt cuộc cũng không áp lực được trong lòng tràn đầy áy náy cùng cảm động.

Khả năng Diệp Chính Thần bị thương làm cho tôi rất đau lòng, cũng có thể là trong tim tôi đối với tình cảm của anh tồn nhiều lắm áy náy, lại hoặc là tôi

thương anh yêu tôi đến mù quáng, nghe được anh nói ra những lời này, duy nhất ý niệm trong đầu tôi lúc này chính là anh đã làm nhiều việc cho tôi nhưng mà tôi không đáng.

Mà tôi thế nhưng đã quên, mọi việc đều là có nhân tất có quả.

Ấn Chung Thiêm nếu không bị anh bức đến tuyệt cảnh, như thế nào lại lái xe đâm anh?

Diệp Chính Thần nhìn ra tôi muốn khóc, chuyển sang thoải mái mỉm cười, điều tiết không khí."Có người nói, thượng đế rút nam nhân một cây xương sườn làm thành nữ nhân, anh vì em chặt đứt ba cây xương sườn, em lấy cái gì đưa tôi?"

Tôi cũng sợ chính mình sẽ khóc,

cứng rắn nặn ra ý cười cứng ngắc."Anh sẽ không muốn em trả lại cho anh ba nữ nhân đi?"

"Đề nghị này không sai, đáng tiếc bộ đội đối với vấn đề cuộc sống phi thường nghiêm túc, không cho phép một chồng nhiều vợ." Anh cố ý thở thật dài biểu hiện sự tiếc nuối."Anh chỉ có thể cho rằng, một người thay cho ba người dùng."

"Ba người?"

Ba người...

"Như thế nào? Em không muốn?"

Tôi lắc đầu: "Vì không muốn làm anh thất vọng hai cái xương sườn vô tội, em quyết định ngày mai bắt đầu rèn luyện thân thể, nhất định gánh vác vinh quang cùng sứ mệnh gian khổ này."

Diệp Chính Thần bỗng nhiên cười to, vừa cười vừa ấn ngực.

Tôi thực không nghĩ ra, vì cái gì mà lời nói cao thượng như thế, anh có thể nghe ra hàm nghĩa xấu xa như vậy.

"Đừng cười, để ý làm ảnh hưởng đến miệng vết thương." Tôi vỗ nhẹ lưng anh."Khát hay không? Muốn uống nước không?"

"Tủ lạnh có hoa quả." Anh chỉ chỉ vào gian bên cạnh.

"Anh muốn ăn cái gì?"

"Táo đi, ngọt hơn."

Tôi đi vào gian bên cạnh, mở ra tủ lạnh chỗ góc tường, bên trong quả nhiên nhét đầy hoa quả. Chọn đi chọn lại, tôi lấy ra một quả táo hồng nhất, gọt vỏ, cắt làm tám miếng nhỏ, dùng cây tăm đâm

từng miếng đưa đến bên miệng anh.

"Ngọt hay không?" Anh hỏi.

Ai, lâu như vậy , một chút không thay đổi, vẫn là khó hầu hạ như vậy!

Tôi ăn trước một miếng, thanh thúy ngọt lành, hương vị không sai."Ngọt, thực ngọt."

"Thật sự? Anh nếm thử..." Anh ngồi thẳng, thân thể chậm rãi tới gần tôi.

Tôi đang muốn xiên một miếng cho anh, một mảnh môi mềm mại phúc lại đây, đầu lưỡi liếm qua môi tôi, nhè nhẹ lướt qua.

Trong chốc lát, tôi quên cả hô hấp, tay mềm nhũn, miếng táo từ trong tay trượt ra. May mắn có người nhanh tay lẹ mắt, giúp tôi đón được, tùy ý đặt ở một bên...

Tôi còn cứng người , đầu lưỡi anh tùy ý lưu luyến một trận, linh hoạt mà xuyên qua hàm răng hé mở của tôi, cùng với lưỡi tôi cuốn lấy một vòng, hút ra.

Một nụ hôn lướt qua, ngắn ngủi mà quay về hương vị vô hạn.

Tôi vựng vựng hồ hồ, đầu óc đông lại, người nào đó biểu tình tự nhiên bình tĩnh mà nói cho tôi biết: "Đừng hiểu lầm, anh chỉ là nếm thử quả táo có ngọt hay không... Phải, thực ngọt!"

Phương pháp nhấm nháp độc đáo như vậy, không ngọt mới là lạ.

"Ngọt liền ăn nhiều một chút." Tôi lấy một khối lại một miếng đưa đến trong miệng anh, muốn ngăn chặn hành động kia làm cho tôi chán ghét. Ánh mắt cũng không dám nhìn về phía môi anh, sợ nhớ

lại xúc giác mềm mại kia, rung động...

Vừa giúp anh ăn vài miếng, Diệp Chính Thần đột nhiên đè lại thắt lưng, vẻ mặt đầy sự thống khổ.

"Làm sao vậy? Làm sao không thoải mái?"

"Thắt lưng... Đại khái là ngồi lâu, thắt lưng có điểm đau."

Nhìn vẻ mặt thống khổ của anh, tôi tưởng thần kinh chắc là đau nhức, vội vàng buông táo xuống, đi đến phía sau lưng anh, tay với vào bên trong quần áo, sờ soạng đến cái xương sống chỗ hông anh.

"Là chỗ này phải không?"

"Không phải, xuống chút nữa..."

Tôi ngồi ở trên giường bệnh của anh, vén vạt áo sau lên, ngón tay dò xét

đi xuống."Nơi này?"

"Không phải."

Vén lên nửa vạt áo là đường cong cực kỳ mỹ cảm. Tay tôi cứng ngắc đã lâu, lại sờ soạng đi xuống phía dưới...

Xúc cảm tinh mịn làm cho tôi nhớ tới mùa hoa anh đào nở rộ, khi đó tôi thích nhất nhìn lưng anh, hơn nữa lúc từng giọt mồ hôi ngưng trên đường cong ở lưng màu đồng, là gợi cảm độc nhất của nam nhân.

Thật nhiều mỗi sáng sớm, tôi ghé vào lưng anh, đầu ngón tay theo cột sống sở xuống dưới, ngón tay xẹt qua đường cong phập phòng của anh, là cảm xúc tinh mịn này, lại làm cho tâm trí tôi nhớ lại...

Đương nhiên, mỗi một lần hành vi

của tôi như vậy đều sẽ phải trả giá thảm hại.

"Bác sĩ Bạc, em còn muốn sờ đến chỗ nào?"

Tiếng nói thình lình phát ra làm tôi giật cả mình, tôi mới phát hiện tay của mình đã bất tri bất giác chạm đến cuối xương cột sống, quả thật không thể xuống chút nữa .

Diệp Chính Thần hơi quay sang, hướng về phía tôi cười cười."Bác sĩ Bạc, con người tôi đây tự chủ không được tốt, không trải qua được ai dụ dỗ như vậy a!"

Đôi môi bạc của anh cười xấu xa, làm cho tôi ý thức được chính mình lại bị lừa.

"Anh lại gạt em?!" Tôi giận đến nỗi

nhéo vào lưng anh một cái.

"Đừng..." Diệp Chính Thần sợ ngứa, lúc này ngực có thương tích, một bàn tay lại đang truyền dịch, anh căn bản vô lực phản kháng, chỉ có thể buồn cười cầu xin tha thứ."Đừng làm rộn! Anh sai lầm rồi!"

Khó được cơ hội anh cũng sẽ cầu xin tha thứ, tôi khẽ cắn môi, cằm hơi giơ lên, cổ áo hơi lộ ra cái cổ duyên dáng...

Không biết là có phải bình thường bị anh khi dễ quá nhiều, vừa thấy anh bị "Lực bất tòng tâm" như thế, tôi đột nhiên bắt đầu sinh một loại ý niệm trả thù trong đầu, muốn đem anh ấn ở trên giường tùy tiện mà tra tấn một lần.

"Đừng nhìn anh với ánh mắt này..."

Tôi nhẹ nhàng liếm liếm môi, môi

trên còn lưu lại chút ẩm ướt.

Người nào đó thấy tình cảnh này, kêu to: "Không cần a, người ta trên người còn có thương."

Tiếng kêu nghe thảm thiết, ai không biết còn tưởng rằng tôi muốn cường bạo anh.

Bất luận như thế nào, tôi cũng là một bác sĩ, khi dễ bệnh nhân quả thực cùng là hành vi chức nghiệp hàng ngày của tôi a.

Tôi hết sức áp chế ý tưởng tội nghiệt, ôn nhu mà sờ sờ vẻ mặt tái nhợt của bệnh nhân nào đó, an ủi: "Sư huynh, anh muốn nhiều lắm, em sẽ không làm gì anh đâu."

Tuy rằng vẻ mặt của anh mơ màng làm ngàn vạn sai người, tuy rằng mặt của

anh vuốt so với nhìn còn mê người...

Ai ngờ, cửa đột nhiên bị một nữ hộ sĩ vội vàng đẩy ra.

Thời gian giống như đình chỉ, chúng tôi ba người đồng thời đứng yên định dạng.

Người nào đó bị thương dễ nhìn, áo hỗn độn, một bàn tay vẫn không thể động, mà tôi còn ngồi chồm hỗm trên giường của anh, ngón tay cương tại thắt lưng, tay kia thì dừng ở trên mặt...

Tình cảnh này, kết hợp với tiếng kêu cứu vài giây trước, làm người rất khó mà không liên tưởng đến hình ảnh hạn chế tuổi kia.

Nữ hộ sĩ gian nan mà nuốt nuốt nước miếng, đỏ mặt nhắc nhở tôi: "Bệnh nhân bị thương rất nặng."

Tôi kỳ thật cái gì cũng chưa làm, tôi là bị hãm hại, tôi thề!

Đầu sỏ hãm hại tôi lập tức mở miệng thay tôi giải thích: "Bác sĩ Bạc nói giúp tôi kiểm tra một chút vết thương."

Nữ hộ sĩ oán trách mà miết tôi liếc mắt một cái."Anh ấy bị thương ở ngực.."

Tư cách làm một người bác sĩ, phi thường có chức nghiệp đạo đức, bị một nữ hộ sĩ tưởng tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, khi dễ một người bệnh nhân, hơn nữa thời khác này so với bất cứ lúc nào lại càng dọa người .

Tôi xám xịt từ trên giường đi xuống dưới, hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái Diệp Chính Thần đang cố nén ý cười."Nghỉ ngơi tốt vào, em đi trước."

Diệp Chính Thần lập tức cười

không nổi ."Em đi đâu? Em đã đáp ứng bác sĩ Lâm hai mươi bốn giờ chiếu cố anh."

Bác sĩ Lâm phải biết rằng như thế nào chiếu cố anh, ngay cả hai mươi bốn phút đều không cần tôi chiếu cố."Em về nhà."

Tôi vừa mới chuyển người, Diệp Chính Thần bỗng nhiên giữ chặt cổ tay tôi, gắt gao mà cầm, trong lòng nháy mắt như bị anh nắm lấy, lòng nhuyễn xuống."Anh trước nghỉ ngơi trong chốc lát, em quay về bệnh viện xin nghỉ vài ngày, lại về nhà lấy một ít quần áo, thực mau trở lại."

Anh lúc này mới buông tay ra, từ trên bàn cầm lấy chìa khóa xe đưa cho tôi."Lấy xe của anh mà đi."

Cầm cái chìa khóa xe đi đến trước cửa, tôi đặc biệt lưu ý một chút chức vụ của nữ hộ sĩ trước ngực, là săn sóc đặc biệt, khó trách tận chức tận trách như vậy.

Tôi trước hết lái xe đến bệnh viện, vốn định trước tiên gặp trưởng khoa thương lượng một chút chuyện đổi ca rồi đi gặp lãnh đạo xin phép, không nghĩ vừa vào đến của văn phòng bác sĩ, chính là nghe thấy bên trong có người đang bát quái.

"Như thế nào lại như thế? Bí thư Ấn sắp cùng bác sĩ Bạc kết hôn, cô đừng nói lung tung."

Nghe vậy, tôi đang muốn đẩy cửa tay tự dưng muốn dừng lại trong không trung.

Lại một tiếng nói khác vang lên, tôi không quá quen thuộc, hẳn không phải là của khoa tôi. "Tôi không nói lung tung, bạn tôi làm tại văn phòng thành phố, nói bí thư Ấn quả thật có người yêu mới, là cháu gái của Phó thị trưởng tiền nhiệm."

"Vì quan chức sẽ bỏ bác sĩ Bạc, đây không phải Trần Thế Mỹ sao?"

"Bác sĩ Bạc nhất định là không biết đi? Tôi thấy cô ấy gần đây rất vui vẻ." Nói câu này là hộ sĩ khoa tôi.

Một nữ hộ sĩ khác cướp lời: "Các cô có lưu ý đến không, nhẫn đính hôn bác sĩ Bạc đã không còn đeo."

"Đúng, đúng vậy, tôi cũng thấy thế. Tôi còn tưởng rằng cô ấy quên mang... Cô ấy khả năng đã biết, mấy ngày nay đều miễn cưỡng cười vui?"

"Khẳng định là vậy, ngoài việc trấn an bệnh nhân sắp chết ra, bình thường có ai thấy bác sĩ Bạc cười có mấy lần? Mấy ngày nay, cô ấy gặp ai cũng cười, nhất định cố ý cười cho người khác xem ."

"Có đạo lý, có đạo lý. Ai, bí thư Ấn sao có thể như vậy, nam nhân a, đều là bản tính bạc tình."

"Cô thì biết cái gì, Phó thị trưởng rớt đài, bí thư Ấn không có chỗ mà dựa vào, anh ta đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp lại bám víu một cái khác.."

Tôi đẩy cửa ra, tiếng mở cửa chi nha kinh động mọi người ở bên trong.

Tôi đứng ở cửa mỉm cười, trong văn phòng thần kỳ yên tĩnh.

Hộ sĩ khoa tôi xin giúp đỡ mà giật nhẹ bác sĩ Lý, bởi vì tôi và ông ấy quan

hệ coi như không sai.

"Bác sĩ Bạc, hôm nay không phải cô không có ca sao?" Bác sĩ Lý gượng cười hỏi.

"Tôi đến xin phép, tôi có chút việc riêng, muốn nghỉ một tuần… Vừa mới nghe thấy mọi người đang nói chuyện của tôi, không quan hệ, tiếp tục tán gẫu." Thấy vài nữ hộ sĩ nhìn lẫn nhau đứng dậy chuẩn bị vụng trộm trốn đi, tôi thay bằng khuôn mặt sáng lạn tươi cười."Thật sự không quan hệ, tôi cùng Chung Thiêm quả thật chia tay, bất quá không là vấn đề của anh ấy..."

Mấy nữ hộ sĩ lại ngồi trở lại, ngưng thần chờ nghe bát quái chính chủ.

"Là tôi cùng anh ấy chia tay trước ."

"Vì cái gì?" Có người ẩn không

chịu nổi hỏi.

Tôi tận lực làm cho ngữ khí của chính mình nghe chân thành một chút, để tránh làm cho các cô ấy lại hiểu lầm tôi muốn vãn hồi mặt mũi."Bởi vì bạn trai cũ của tôi về nước ..."

Có một nữ hộ sĩ như là nghĩ tới điều gì, hai mắt tỏa ra ánh sáng kỳ dị quang."Anh ấy, anh ấy có phải là quân nhân không? Bộ dạng rất tuấn tú!"

Tôi khó hiểu mà nhìn cô ấy."Làm sao cô biết?"

"Hơn một tháng trước anh ấy đến bệnh viện tìm bác sĩ, hỏi xem bác sĩ có ở đây hay không, tôi có nói cho anh ấy cô đang ở phòng bệnh..."

"A!" Một hộ sĩ khác phá lệ kích động: "Tôi nhớ ra rồi! Anh ấy là bạn trai

trước kia của bác sĩ a?"

Xem vẻ mặt của bọn họ, tôi phi thường xác định, người các cô ấy thấy khẳng định là Diệp Chính Thần, vì ngoại trừ anh ra, không có người con trai nào có thể làm cho người con gái khác nhắc tới vẫn hưng phấn như thế.

"Bác sĩ Bạc, anh ấy tìm cô có phải là muốn hợp lại với cô?"

Ánh mắt mọi người tề xoát xoát nhìn về phía tôi, đều đang chờ đáp án.

Tôi cúi đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ, cố ý vô tình sờ soạng một chút tên khắc trên đó."Ân. Năm đó chúng tôi có chút hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm đã giải thích rõ ."

Mọi người lưu ý đến đồng hồ của tôi, tựa như đều minh bạch rồi sao lại thế

này.

Tôi không lại vô vị giải thích nhiều, ngồi vào bên cạnh bác sĩ Lý."Bác sĩ Lý, mấy ngày nay nhiều việc sao? Tôi muốn đổi ca với cô, tôi có chút chuyện trọng yếu."

"Không vội. Ca của cô tôi có thể thay."

"Cám ơn! Tôi đi gặp trưởng khoa xin phép ."

Tôi đi ra văn phòng, nghe thấy bên trong lại bắt đầu tiếng xì xào bàn tán, mà tôi cũng không muốn nghe thêm, bước nhanh đi về phía văn phòng trưởng khoa.

Xin nghỉ, an bài xong ca cuối tuần, tôi về nhà thu thập này nọ. Vừa vào cửa, tôi trước nói với mẹ: "Mẹ, con có một bằng hữu bị bệnh, con đi bệnh viện chiếu

cố anh ấy."

Mẹ tôi vừa thấy tôi thu thập sữa rửa mặt cùng đồ trang điểm hiểu được tôi muốn giúp người."Băng Băng, ai bị bệnh?"

Tôi do dự một chút."Diệp Chính Thần."

Mẹ vừa nghe nói anh bị bệnh, khẩn trương giữ chặt tôi."Hắn bị bệnh? Bệnh gì?"

"Không phải là đại sự gì, có chút ngoại thương, tĩnh dưỡng một trận thì tốt rồi."

"Con muốn đi chăm sóc hắn?"

"Dạ, anh ấy ở Nam Châu không có thân thích bằng hữu, không có người chiếu cố, con muốn đi chăm sóc anh ấy. "

"Băng băng." Chần chờ một trận,

mẹ rốt cục hỏi ra vấn đề sớm muốn hỏi."Có phải con còn thích hắn?"

Tôi gật đầu."Ân."

"Hắn đâu? Hắn đối với con có như vậy?"

"Anh ấy đối với con tốt lắm." Tôi buông đồ trong tay, nắm tay mẹ, mặt dán tại vai mẹ, mặc kệ mẹ có gầy yếu bao nhiêu, bả vai bà luôn làm cho tôi đặc biệt không muốn xa rời."Mẹ, ba năm, con thủy chung quên không được anh ấy. Con còn muốn cùng anh ấy cùng một chỗ."

"Mẹ biết, con thường xuyên trong mộng kêu 'Sư huynh', một lần lại một lần mà kêu. Buổi tối hôm con cùng Chung Thiêm đính hôn, con uống mấy chén rượu nho, ngủ xong vẫn khóc, cầm lấy tay mẹ càng không ngừng hỏi..." Mẹ nghẹn ngào

một chút, mới nói tiếp."Anh ấy vì cái gì không trở lại, có phải không đã quên con..."

"Mẹ..."

"Ai, Băng Băng, mẹ nghĩ đến... Mẹ nếu biết rằng hắn có thể trở về đến, nhất định sẽ không đồng ý hôn sự của con cùng Chung Thiêm. Mẹ biết là con ủy khuất, đều là vì cha của con..."

Áp lực dưới đáy lòng sau một thời gian ủy khuất tất cả đều bộc phát ra, tôi giống một đứa nhỏ, ghé vào trong lòng mẹ lên tiếng khóc lớn. Khóc đến cả người phát run, khóc đến cổ họng đều ách .

Mẹ ôm lấy tôi, vỗ nhẹ vào lưng tôi. Cha tôi nghe thấy ngồi ở ghế salon đối diện, nặng nề mà thở dài.

Khóc mệt mỏi, mẹ múc cho tôi một bát súp lớn, hương nồng đậm xông vào mũi, tôi vừa uống xong, mẹ còn mang cho tối một túi giao cho tôi." Con mang đi bệnh viện, đại bổ, thích hợp nhất bổ dưỡng khí huyết."

Tôi cười lau nước mắt trên mặt, nhận lấy."Mẹ, mẹ thật tốt."

"Mau đi đi, trong chốc lát canh nguội mất."

***

Tôi mang theo túi hành lý trở lại phòng bệnh, ánh mắt còn hồng , Diệp Chính Thần tám phần tưởng tôi muốn cùng anh bỏ trốn, khẩn trương mà xuống giường."Như thế nào khóc? Cùng người nhà cãi nhau ?"

"Không có. Em cảm thấy chính mình

quá hạnh phúc ." Tôi đem cặp lồng giữa ấm đưa tới tay anh."Mẹ em bảo canh nhân sâm."

Diệp Chính Thần vừa nghe nói là canh mẹ tôi nấu, một hơi đem canh uống hơn phân nửa, hận không thể đem nhân sâm đều cắn nát mà ăn hết.

"Uống ngon sao?"

"Phải, khó trách trù nghệ của em tốt như vậy, nguyên lai là nhạc mẫu tương lai đích trực truyền."

Chưa thấy người nào từ trước đến này nói thuần thục như vậy."Ai là nhạc mẫu tương lai của anh?"

"Em là vị hôn thê của anh, mẹ em đương nhiên là nhạc mẫu tương lai."

Vị hôn thê? Tôi khi nào thì đáp ứng gả cho anh?

Ách, tôi nhớ ra rồi, tôi thật sự đã đáp ứng, vì Ấn Chung Thiêm. Kỳ thật tôi càng hy vọng anh lại chính thức cầu hôn thêm lần nữa, dưới tán lá cây anh đào, dùng thái độ chân thành nhất, hỏi tôi lần nữa: em nguyện ý gả cho anh không?

Như vậy, tôi có thể nói với anh: em nguyện ý.

Không vi bất luận kẻ nào, chỉ là vì tôi nguyện ý...

Đáng tiếc, dựa vào hiểu biết của tôi đối với Diệp Chính Thần, có thể có chuyện gì đặc biệt anh mới lười vòng vo.

Tôi sửa sang lại đồ đạc của mình xong, trời đã tối. Diệp Chính Thần cũng ăn làm mạt tịnh, táp táp lưỡi."Nha đầu, anh nên tắm rửa ."

Loại sự tình này, anh hơn với

ai khác đều nhớ rõ ràng.

"Phải, anh muốn tắm ở đâu?" Nghĩ đến miệng vết thương của anh không thể dính nước, tôi chỉ có thể dùng khăn mặt lau, tôi hỏi."Phòng tắm, hay là trên giường?"

Người nào đó mặt ai oán mà nhắc nhở."Bác sĩ không muốn anh vận động kịch liệt."

Tôi đúng là không nên trưng cầu ý kiến anh.

"Đi thôi, em đỡ anh đi phòng tắm." Tôi giúp đỡ anh xuống giường, đi ngang qua cửa thì thuận tay khóa lại, để tránh cho người khác tận chức tận trách săn sóc đặc biệt của anh lại làm cho chúng tôi đổ tại trong phòng tắm, chuyện này thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà

cũng rửa không sạch.

Tôi giúp đỡ anh vào bồn rửa mặt, không gian mặc dù nhỏ hẹp, bất quá so với rất nhiều bệnh nhân ngủ ở hành lang bệnh viện thành phố, gian này có thể bố trí hai bồn rửa mặt cũng đủ xa xỉ .

Tôi vốn định giúp anh cởi quần áo, ánh mắt vừa tiếp xúc với cúc áo anh, đầu óc còn có điểm vựng vựng."Cởi quần áo đi."

"Em không giúp anh cởi?"

"Chính anh làm sao không thể cởi?"

Câu trả lời của anh sạch sẽ lưu loát."Không thể!"

Tôi nhụt chí, tự tay chậm rãi cởi bỏ cúc áo của anh, toàn bộ quá trình, tôi không dám nhìn tới anh, phòng tắm không cửa sổ oi bức làm cho khắp người mồ

hôi ướt đẫm.

Rốt cục cũng cởi xong y phục của anh, thân hình ngạo nghễ hoàn toàn lộ trần, trí nhớ rất nhiều tựa như thủy triều chôn vùi tư duy của tôi – anh ôm tôi, thân thể không khe hở di hợp, kề sát da thịt càng không ngừng cọ xát, hưởng thụ như vậy khó nói lên lời.

"Em suy nghĩ cái gì?"

Anh rõ ràng đã biết rõ còn cố hỏi, với chỉ số thông minh của anh, như thế nào đoán không được tôi nghĩ cái gì.

"Nghĩ thương thế của anh khi nào thì có thể tốt lên."

"Nga? Em vội vả như vậy nha?"

Tôi nhịn, làm bộ như nghe không hiểu.

Anh ngắm ngắm ngực tôi."Nha đầu,

em giúp anh cách tắm của người Thái đi."

Tôi nhìn chung quanh, phòng tắm chết tiệt này như thế nào không cửa sổ, tôi muốn hít thở không thông ."Thực xin lỗi, em không biết."

"Anh có thể dạy em."

Tôi thẹn quá hóa giận."Diệp Chính Thần, anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tắm rửa!"

Tôi trịnh trọng cảnh cáo anh: "Anh đừng lại đùa giỡn em, vạn nhất em cầm giữ không được, tự gánh lấy hậu quả!"

Anh cười nâng cằm của tôi."Tuy rằng anh không thích bị động, nhưng một hai lần cũng có thể chịu được."

"Có thể chịu được?"

Được, tôi xem anh có thể nhẫn như

thế nào.

Tôi mở vòi hoa sen ra, tự tay thử độ ấm của nước, bọt nước văng khắp nơi, bắn lên người tôi lại thấy lạnh.

Mãi đến lúc trong lòng bàn tay nước đã ấm, tôi mới thấm chút nước ấm, chậm rãi lướt lên vai anh.

Nước ấm chảy qua ngực anh, tay tôi làm hàng rào theo dòng nước vẫn đi xuống vuốt ve, xẹt qua điểm gồ lên nho nhỏ.

Anhmãnh liệt hít thở, cơ thể co giãn trong tay tôi dần dần run rẩy.

Chương 45

Tuy nói là tôi đối với Diệp Chính Thần cũng không xa lạ, nhưng khi nhìn kỹ như thế này, cần thận xoa nhẹ, tôi còn có chút phản ứng bất lương hoa mắt váng đầu.

Tôi cực lực hô hấp vững vàng, không ngừng té nước lên người anh, tay theo nước sờ soạng xuống phía dưới, đi qua mỗi cây xương sườn cao thấp phập phồng....

Nhìn kỹ, cẩn thận sờ, tôi rốt cục hiểu được, vì cái gì mà lại nhớ thương

mà muốn tắm rửa cho anh.

Bởi vì thân thể của anh so với mặt càng làm cho lòng người gia tốc nhảy nhót.

Cơ thể thon gầy, vân da cân xứng, cơ thể rắn chắc lại không thô cứng, không một chỗ nào không thể hiện sức mạnh nam nhân . . . .

Chân anh dài mà thẳng tắp, giống như pho tượng đứng ở trước mặt tôi, như một tác phẩm nghệ thuận hoàn mỹ nhất.

Ngoài ra, làn da của anh cũng tốt, màu mật ong, làm cho người khác có ý tưởng cắn một miếng.

Hơi nước bốc lên, phá lệ khô nóng, có nhiều lần, tôi vớt nước ấm lướt qua da thịt của anh, đều có cảm giác mê muội mãnh liệt, tay không chịu được mà run

run.

Mà anh, không nói một lời, chỉ nhìn tôi, cách qua tầng hơi nước.

Nước đạt đủ ấm, tôi lấy ít sữa tắm ra lòng bàn tay, xoa tạo bọt. Bọt biển mềm nhẵn ở trong tay tôi cùng với da thịt của anh trong lúc đó như nở ra, hoa mai mê ly.

Anh nhắm mắt lại, nhíu mi, thân thể ỷ vào gạch men cứng rắn lạnh lẽo.

"Anh suy nghĩ cái gì?" Tôi học anh vấn đề đã biết rõ còn cố hỏi, bởi vì nam nhân mà nghĩ cái gì, chỉ cần xem phản ứng thân thể là có thể tinh tường biết.

"Anh suy nghĩ, đến tột cùng là ai đã từng nói... Chờ có một ngày anh mặc vào quân trang, cô ấy sẽ cởi từng cái cúc, cởi đi một thân trang nghiêm."

Quân trang, quân trang...

Một cỗ nhiệt độ nóng lỏng đột nhiên như lan tới, đốt cháy mặt của tôi, may là anh nhắm mắt lại, không nhìn thấy. "Thật không? Ai nói ?

Anh mỉm cười."Anh vừa vặn mang theo một bộ lễ phục."

Lễ phục?

Nghe nói quân nhân đều có một bộ lễ phục chính trang, trừ phi duyệt binh hoặc là trường hợp tất yếu, bọn họ sẽ không mặc. Tôi duy nhất một lần được thưởng thức lễ phục quân trang trong truyền thuyết, là ở trong TV nghi thức duyệt binh ngày lễ tháng 10, khát khao như vậy, nhưng lại sùng kính, có một loại xúc động không nói lên lời.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, anh

mân môi, hơi khinh dương, trêu tôi trí mạng.

Có trời biết tôi rất muốn anh mặc một lần để tôi xem, đáng tiếc trước ngực anh thật dày băng gạc, lại một lần nữa nhắc nhở tôi, anh là một người bị thương, bị gãy ba cái xương sườn. Nếu cậy vào đó mà bắt nạt anh, rất là xin lỗi chức nghiệp bác sĩ của tôi.

Chỉ lo suy nghĩ rối rắm, nhất thời đến thất thần, tay đã quên đang cọ sát trên lưng anh thật lâu, làm cho tay nóng lên, da thịt của anh cũng nóng.

Anh mở to mắt."Em là đang khảo nghiệm anh, có phải không?

Rõ ràng là anh khảo nghiệm tôi, làm cho tôi nhìn."Là anh muốn em giúp anh tắm rửa."

Anh hít sâu."Em nhất định phải xoa như vậy sao?"

"Anh có biết, con người em đây làm chuyện gì đều thật sự."

Tôi trừng mắt liếc anh một cái, thuận tay cầm vòi hoa sen, điều chỉnh mức độ nước ở mức ít nhất cọ rửa thân thể anh.

Nước có chút lạnh, thân thể của anh ở trong nước rùng mình, tôi nghĩ điều chỉnh thêm nước ấm nhưng không ngờ nước lại quá nóng.

Diệp Chính Thần hoàn toàn không thể nhịn được nữa, một bàn tay đem tôi đổ lên bức tường lạnh như băng, một bàn tay đoạt lấy vòi hoa sen trong tay tôi, phun về hướng tôi.

"Anh làm gì?"

"Em giúp anh tắm lâu như vậy, đương nhiên anh nên đáp lễ một chút" nước ấm thấm qua người tôi toàn thân ướt đẫm, quần áo đều dính ở trên người, Diệp Chính Thần rốt cục đóng vòi nước, nhưng quần áo của tôi đã hoàn toàn ướt đẫm, gần như trong suốt, đường cong nữ tính hoàn toàn bại lộ trước mắt anh.

Không hề ngăn cản.

Tay anh cách qua lớp quần áo, đặt lên một mảnh mềm mại, đầu ngón tay kẹp lấy một nụ hoa khéo léo, chậm rãi xoa, chậm rãi cọ xát...

Tôi toàn thân run lên.

Diệp Chính Thần nở nụ cười."Em có biết , anh làm cái gì đều không chăm chú, chỉ duy nhất đối với em thật sự."

Trả thù, trả thù rõ ràng.!

Tay anh chậm rãi đi xuống, lướt qua mỗi một dây thần kinh mẫn cảm. Da thịt bị nước nóng làm cho đỏ ửng lên, phá lệ càng mẫn cảm, hơn nữa anh hoặc nặng hoặc nhẹ mà trêu chọc, cơ thể của tôi từng đợt mà run rẩy. Vì không muốn đụng tới miệng vết thương của anh, tôi không dám phản kháng, càng không ngừng lùi ra phía sau trốn, mãi đến lúc dựa hẳn vào tường

Đã không còn đường lui.

Anh hướng lại đây, nâng mặt tôi lên, trước mắt đều là hơi nước, bóng người của anh mông lung, tôi cảm thấy không chỉ bị nóng chảy bởi nước mà còn bởi ánh mắt nóng bỏng.

"Nha đầu." Anh vén mái tóc ẩm ướt của tôi lên, hết sức ôn nhu."Em biết

không, anh thích nhất nhìn em ở cái dạng này."

Đương nhiên biết, anh là sắc lang mà thôi, sắc lang đều thích xem nữ nhân tắm rửa thay quần áo.

Anh đặt môi lên phía sau tai tôi."Mấy năm nay, cuối cùng anh cũng được mơ thấy ngày mưa xưa kia, em ngồi ở trên xe anh, phi vạt áo thủy. Anh cố ý nói nhiều lời có ý, em cũng không tức giận, chính là đỏ mặt, phát run."

"..." Tôi cũng luôn mơ thấy ngày mưa đó, mơ thấy ánh mắt anh nóng bỏng như lửa.

"Anh tự nhận là có thể nhìn thấu suy nghĩ của nữ nhân, duy độc em, anh đọc không hiểu, như gần như xa, hình như có nhưng lại có lúc không... anh lúc ấy đặc

biệt muốn được xé mở y phục của em, nhìn em sẽ như thế nào ."

Nếu anh muốn biết, tôi liền nói cho anh đáp án."Em sẽ sợ hãi, cầu anh... Không cần."

Anh cười, xoa lên mặt tôi."Nam nhân nào cũng hiểu được, nữ nhân lúc nói như thế, chính là muốn..."

"Em cũng hiểu được."

... .

Yêu là gì, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, chính là rõ ràng muốn, rõ ràng có thể chạm tay vào, cố tình không thể chạm, càng mâu thuẫn, càng giãy dụa, hãm càng sâu...

Chúng tôi đã trải qua không dễ dàng, mới có thể thoát khỏi gông xiềng, đi đến với nhau.

Nhất thời cảm khái, tôi kiễng chân, môi tiến đến môi anh, khẽ hôn một chút.

Môi anh, bất khả tư nghị thật mềm nhuyễn.

Mà thân thể của anh có một chỗ, dị thường cứng ngắc.

Vì không muốn áp đến vết thương của anh, tôi cố hết sức bám lên trên cổ, xâm nhập mà hôn sâu. Tôi hôn đến ý loạn tình mê, toàn thân lửa nóng. Anh nhưng không chút khách khí mà chặn lại."Bác sĩ không muốn anh..."

"Anh ta lại chưa nói không muốn em vận động kịch liệt. "

"Em lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

"Em luôn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn , anh có thể làm gì được em?"

"Tiếp tục..."

Tôi ôm thắt lưng anh, thân mình giống như rắn cuốn lấy anh, môi khẽ hôn lên vai, thăm dò trên người anh, một đường xuống phía dưới."Sư huynh... Em rất nhớ anh."

Diệp Chính Thần mãnh liệt hít vào một hơi, một tay kéo tôi lến, ôm thắt lưng tôi, dựa vào vách tường, liều lĩnh mà hôn xuống dưới.

Sau, cái gì đều rối loạn, long trời lỡ đất.

Chúng tôi từ trong phòng tắm hôn đến phòng bệnh, cuối cùng hôn ở trên giường bệnh.

Anh đem tôi đẩy ngã tại trên giường bệnh, trong lúc đó, quần áo của tôi đã bị anh xả loạn thất bát tao.

Quần áo còn không có cởi hết, thân thể anh đã đặt lên phía trên, lời lẽ khẩn cấp đòi lấy.

"Anh gấp cái gì? Em chạy không được, anh muốn thế nào, cũng có thể..."

"Cho nên anh mới gấp."

Không có đèn, bức màn cũng không có khép lại.

Tôi nằm ở trên giường bệnh, quần áo cởi một nửa, vừa vặn lộ ra hai bên ngực, anh ngậm nhanh một mảnh mềm mại.

Đầu lưỡi nóng bỏng cuốn quanh nụ hoa mẫn cảm khéo léo, sự tê dại ăn mòn thần trí, như mất hồn.

Tôi không nén được tiếng rên rỉ đứt quãng.

Ánh trăng bên ngoài soi vào, bên

trong phòng toàn màu trắng, ga giường màu trắng như tuyết, chăn màu trắng, còn có hơi thuốc khử trùng tràn ngập chóp mũi.

Hương vị quen thuộc, hoàn cành quen thuộc, điều xa lạ duy nhất là cảm giác lúc này, tôi nằm ở trên giường bệnh cùng bệnh nhân mà yêu, có chút cảm thấy hổ thẹn, có chút cảm giác ác độc, đồng thời lại có sự hưng phấn tội lỗi giống như trẻ con ăn trộm đường, biết rõ là sai, vẫn là nhịn không được mà ngọt ngào

Hấp dẫn.

Ngón tay Diệp Chính Thần dần dần thăm dò xuống phía dưới, lướt qua bụng bằng phẳng, tiến vào giữa hai chân tôi.

Tôi như người chết thu người vào trong chăn, trong bóng đêm chỉ càm thấy

ngón tay thon dài thong thả mà xâm nhập cơ thể tôi, nhẹ nhàng ra vào.

Kích thích mãnh liệt làm cho tôi nhịn không được than nhẹ, "Sư huynh... ."

Anh tăng thêm lực đạo, hết thảy quá mức phóng đãng, tôi nhắm mắt lại, không dám nhìn anh, tri giác càng thêm mẫn cảm, thân thể ngã vào vùng tội ác vui thích, không thể tự kềm chế.

Mãi đến lúc tôi không còn lý trí, toàn thân máu đều chảy xuôi, tôi ôm chặt lấy anh. Tôi thậm chí còn xoay người, đẩy anh ngã trên giường, sau đó, nằm lên phía trên, một tay đỡ bả vai rộng lớn của anh, một tay chống thân thể, nhắm ngay phía dưới thân nóng như lửa mà hạ xuống.

Chậm rãi ngồi xuống...

Thân thể hoàn toàn bị phình lên, không hề có khoảng cách, tôi cắn chặt đôi môi, ngồi xuống, để anh vùi sâu vào chỗ thân thể sâu nhất của tôi. Cảm xúc cực độ mãnh liệt xuất hiện, tôi đột nhiên căng thẳng toàn thân, cơ hồ không thể hô hấp,

"Sư huynh..." Kêu gọi xong, tay tôi đặt ở trên vai anh vô ý thức nắm chặt, móng tay khảm vào làn da nóng rực của anh.

Anh nặng nề mà hừ một tiếng, không biết là thống khổ, hay là hưng phấn.

Ánh sáng hắt vào lưu chuyển, giường bệnh phát ra tiếng ám muội chi nha, thong thả mà có tiết tấu.

Diệp Chính Thần từng nói, anh thích nhất tư thế này, thị giác được đánh sâu,

cảm quan hưởng thụ, một bữa yến tiệc thao thiết mỹ vị.

Tôi chưa bao giờ nói cho anh, tôi cũng thích tư thế này.

Bởi vì phía sau ánh mắt đặc biệt mê loạn của anh, tôi có thể nắm trong tay sự vui sướng của anh, có thể làm cho tim anh và tim tôi đập gia tốc, làm cho tôi khó nhịn được mà rên rỉ thở dốc.

Kỳ thật, lúc chúng tôi yêu nhau, nhìn xem đối phương vui sướng còn cảm thấy mình vui sướng hơn rất nhiều.

"Mau một chút..." tiếng anh ấm ách gợi cảm.

Tôi cố gắng hết sức, vẫn không thỏa mãn được kích thích mà anh muốn, ban đầu anh còn có thể nhẫn nại, chịu đựng tiết tấu của tôi.

Sau đó anh nhẫn không được .

"Em nằm xuống."

"Không cần..."

"Nghe lời."

"Anh có thương tích."

Anh nghiêng người, ấn tôi trên giường, "Cho nên em đừng động."

Sợ xả đến miệng vết thương của anh, tôi lại không động, tùy ý hai tay anh nâng chân tôi lên, tách ra, nhanh xâm nhập thẳng tới.

"Anh chậm một chút, cẩn thận vết thương..."

"Đủ chậm." Anh tiếp tục điên cuồng mà va chạm.

Cảm xúc mãnh liệt như mưa rền gió thét, ma sát chặt chẽ, khoái cảm kinh người không ngừng kéo đến, bị anh đưa

lên đỉnh, thời khắc này, màu trắng trong mắt tôi biến thành ngũ quang thập sắc.

Tôi không nhịn được rên rỉ, dùng sức cắn môi anh, nhịn xuống tiếng thét khát vọng chói tai.

"Khoái hoạt không??" Tiếng anh khàn khàn nghe đẹp quá.

Mồ hôi theo từng lỗ chân lông chảy ra, tôi mơ mơ màng màng gật đầu, chạm tay lên mặt anh, sự thỏa mãn cùng vui sướng kiểu này, ngoại trừ anh không người nào có thể mang đến cho tôi.

Bỗng nhiên, tôi hối hận , hối tiếc là đã không kịp.

Tôi đã quên, Diệp Chính Thần lúc này, bạn cho anh ánh mặt trời, anh liền sáng lạn.

Quả nhiên, khi lần đầu nghe nói tôi

khoái hoạt, anh liền lộ nguyên hình, không bằng cầm thú, tựa như muốn đem mọi sự khoái hoạt đều cho tôi, làm cho tôi hưởng đến nhân gian cực lạc.

Tôi tận lực mà chủ động, để làm cho anh đỡ phải hoạt động, thế nhưng tôi càng chủ động, anh lại kịch liệt, hận không thể làm cho tôi như vỡ dưới thân anh.

Một hồi kịch chiến xong, tôi lại như bị rút gân bóc xương, nằm ở trên giường không động đậy .

Anh nằm ở bên cạnh, gian nan mà thở, mồ hôi trên mặt anh theo má từng chuỗi rơi xuống.

Tôi đột nhiên thấy hoảng sợ, đi đến bên cạnh anh, đang muốn xốc băng gạc lên nhìn xem, anh ngăn cản tôi."Không có

việc gì."

"Em chỉ liếc mắt một cái."

"Đừng nhìn ."

"Liếc mắt một cái."

Anh cầm lấy tay tôi, cười cười, hai cái đồng hồ một đen một trắng tôn lẫn nhau thật đẹp."Ngoan, đừng giằng co, nằm ở bên cạnh anh trong chốc lát. Anh mệt chết đi."

Anh càng nói như vậy, tôi càng cảm giác không đúng. Không để ý tới cự tuyệt của anh, cường ngạnh mà xốc băng gạc lên.

Băng gạc màu trắng nhiễm đầy màu đỏ.

Lòng như bị xé rách, nước mắt tràn mi mà ra, "Thực xin lỗi. Em không nên câu dẫn anh."

"Là anh dụ dỗ em."

"Anh chờ chút, em đi kêu bác sĩ phụ trách." Tôi nhất thời bối rối, sờ soạng quần áo liền mặc vội vào.

Anh giữ chặt tay tôi."Em cứ đi như vậy?!"

Tôi nhìn lại, trên giường đầy chứng cứ phạm tội...

Bác sĩ đến, không những sẽ không băng bó vết thương cho anh, phỏng chừng còn có thể đem chúng tôi mà dạy dỗ, đuổi đi.

"Em đi qua phòng xử lý lấy ít thuốc giảm đau và cầm máu, em xử lý cho anh!"

Nói xong, tôi mặc xong quần áo, lặng lẽ đi ra phòng xử lý phụ cận.

Vừa vặn phòng trực ban đang nghỉ,

tôi rất nhanh tìm được ít thuốc cùng băng gạc, thuận tiện cầm nhiệt kế trở về phòng bệnh.

Chương 45

Ban ngày tôi đã xem qua bệnh án của Diệp Chính Thần, tính trạng của anh đại khái biến một ít, ngoài da của anh không dễ khép lại, miệng vết thương nhiễm trùng đi nhiễm trùng lại, cho nên tôi phá lệ cẩn thận, trước khi xử lý miệng vết thương phải tiêu độc tay mình ba lần, sợ làm nhiễm trùng vết thương của anh.

Cuối cùng băng bó xong, tôi ngồi thẳng, xoa bóp ngón tay cứng ngắc, nhẹ nhàng thở ra.

Diệp Chính Thần lặng lẽ đưa tay

lau mồ hôi trên trán tôi "Bác sỹ Bạc, có tất yếu phải khẩn trương như vậy không? Anh xem em cứu giúp bệnh nhân còn bình tĩnh hơn."

"Bác sĩ Diệp, nếu em nhớ không lầm, ba năm trước đây em bị vợ trước của anh đâm bị thương nằm viện, anh ngay cả vết thương của em cũng không dám xem, còn liên tiếp truy vấn bác sĩ xem có lưu lại sẹo hay không."

"Ai nói anh không dám nhìn? Anh là ngại khó coi... Còn có, Dụ Nhân không phải là vợ trước của anh."

"Hai người không phải ly hôn sao?"

Diệp Chính Thần bất đắc dĩ thở dài "Ngày tốt cảnh đẹp như thế này, chúng ta có thể đừng đề cập tới vợ trước của anh có được không?!"

Không đề cập tới thì thôi, dù sao tôi cũng không muốn nói đến.

"Thời gian không sai biệt lắm, đưa em nhìn nhiệt kế xem sao." Anh lấy nhiệt kế ở nách ở đưa cho tôi, nương qua ngọn đèn, ba mươi tám độ."Anh phát sốt ! Có phải là vết thương lại nhiễm trùng?"

Vừa làm xong vận động kịch liệt như vậy, có thể không nóng sao?

"Nhưng là..."

"Không tin để anh đo nhiệt độ của em, phỏng chừng so với anh còn nóng hơn..." Nói xong, anh đoạt lấy nhiệt kế trong tay tôi, hai tay với vào trong quần áo tôi, đầu ngón tay hơi lạnh lướt qua trước ngực mềm mại, lưu luyến một lúc, làm cho tôi có chút gợn sóng nóng lên.

Tôi nắm được bàn tay chán ghét của

anh, ngăn cản anh quấy rầy thêm một bước."Bác sĩ Diệp, anh đều kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho bệnh nhân nữ nào cũng như vậy ư?"

"Anh thật ra luôn cho rằng, học nhiều năm y học như vậy, đáng tiếc hôm nay mới có cơ hội."

Nhìn trên mặt anh nụ cười xấu xa bất biến, tôi bỗng nhiên nhận thấy không hiểu anh, tôi không biết Diệp Chính Thần rốt cuộc là người con trai như thế nào, đâu mới chân chính là anh, một người luôn lái xe thể thao rêu rao khắp nơi, phong lưu dễ nhìn, một thân sinh viên viện y học mặc áo choàng trắng đầy thánh khiết, hay là tham mưu trưởng mặc quân trang màu xanh biếc làm người khó gần, tôi bắt đầu có chút phân biệt không

rõ.

"Như thế nào lại nhìn anh như vậy?"

"Em phát hiện em cần một lần nữa hiểu rõ về anh."

"Không phải em vẫn thực hiểu biết anh?"

Tôi tất nhiên là cần hiểu nhiều thêm càng tốt, ngồi thẳng, thật sự hỏi."Diệp Chính Thần là tên thật của anh sao?"

"Đúng, nhưng lúc trước khi anh tốt nghiệp đại học tên trong hồ sơ cũng không phải tên này."

"Anh đúng là hai mươi chín tuổi sao?"

"Ba mươi, anh tốt nghiệp đại học xong học huấn luyện tại học viện chỉ huy hơn một năm." Nói cách khác, tuổi cũng là giả .

"Sở thích đâu? Hẳn không phải là chơi xe cùng tán gái đi?"

"Trị bệnh cứu người có tính sở thích không?"

"Dối trá!" Tôi mới không tin sở thích của anh lại cao thượng như vậy.

Anh thật sự nghĩ nghĩ."Bắn súng."

"Anh có thể bắn?" Tôi nhất thời trước mắt sáng ngời, bộ dáng Diệp Chính Thần lúc cầm súng, nhất định đặc biệt khốc.

"Bắn rất đơn giản, có rảnh để anh dạy cho em."

"Tốt!"

"Còn có vấn đề gì không?"

Tôi nhẫn nhịn, rốt cục không nhịn được."Mối tình đầu của anh, là người con gái như thế nào?"

"Anh có chút mệt nhọc." Anh đè lên miệng vết thương nằm lại trên giường, nhắm mắt lại.

"Anh vẫn chưa trả lời em..."

Anh xoay người sang chỗ khác, không nói lời nào, anh càng lảng tránh, tôi càng hiếu kỳ."Nói cho em nghe một chút, em sẽ không để ý, em chỉ là suy nghĩ để hiểu anh một chút."

Anh mở mắt ra, ánh mắt nhưng không có tiêu cự."Em có tin duyên phận sao? Anh tin! Có một rạng sáng, anh từ phòng nghiên cứu đi ra, thấy cô ấy mặc áo choàng trắng, ngồi ở trước kính hiển vi, cắn bút máy, nhíu mày suy nghĩ, tóc của cô ấy buộc lên, có một lọn rơi xuống bên má. Anh lúc ấy đặc biệt muốn hỏi cô ấy một chút xem cô ấy suy nghĩ cái gì?

Vì cái gì muốn gả cho quân nhân? Vì cái gì thích học y? Vì cái gì lại đến Nhật Bản? Vì cái gì muốn vào phòng thí nghiệm Đằng Tỉnh? Vì cái gì lại ở sát phòng anh? Có phải không, hết thảy đều là nhất định ."

Tôi cả kinh nửa ngày mới nói ra."Sư huynh, em không phải là người con gái đầu tiên của anh?"

"Anh giống như thật sự có chút nóng, em giúp anh lấy cho anh thuốc giảm sốt, ở trong ngăn kéo.."

Tôi vội vã đi đổ nước ấm, lấy thuốc trong ngăn kéo giúp anh uống, kỳ thật tôi có phải là người con gái đầu tiên của anh hay không căn bản không trọng yếu, quan trọng là tôi tin tưởng duyên phận, tin tưởng vận mệnh đã cho chúng tôi mà an

bài một người tốt, nhất định gặp được, rồi yêu, cả một đời.

Giằng co cả đêm, không nhớ rõ kiểm tra nhiệt độ cơ thể của anh bao nhiêu lần, kiểm tra miệng vết thương bao nhiêu lần, xác định không có việc gì, tôi mới an tâm đi ngủ.

Mới vừa ngủ không bao lâu, dồn dập tiếng đập cửa vang lên, tôi đột nhiên từ trong lòng Diệp Chính Thần ngồi dậy, chạy ra mở cửa, đứng ở bên ngoài đứng là một hộ sĩ săn sóc đặc biệt đầy oán khí, còn có bác sĩ Lâm đeo khẩu trang che khuất biểu tình.

"Tình huống của hắn thế nào? Có cái gì dị thường không?" Bác sĩ Lâm hỏi.

"Hoàn hảo, tối hôm qua có chút sốt, hiện tại bình thường ."

"Phát sốt?" Bác sĩ Lâm vào cửa, xốc băng gạc lên, đầu tiên xem máu chảy ở phía trên, thiếu chút nữa giận đến hộc máu."Như thế nào lại xuất huyết ?"

"Khả năng, da tôi không dễ khép lại." Diệp Chính Thần dõng dạc mà trả lời.

Bác sĩ Lâm nhìn thoáng qua phòng bệnh, ánh mắt cuối cùng dừng ở ga giường nhăn nhúm, trừng mắt liếc một cái sắc lang nào đó vẻ mặt vô tội."Anh rốt cuộc có muốn ra viện?"

"Đương nhiên không muốn, anh cũng biết, tôi xin nghỉ một lần không thật dễ dàng."

Vừa thấy bác sĩ Lâm giận không thể át, tôi quyết định trước đi ra ngoài tránh né tị nạn."Em đi mua điểm tâm trước."

"Anh không đói bụng."

"Em có chút đói bụng."

Tôi vừa đi tới cửa, nghe thấy bác sĩ Lâm nói."Nếu anh không an phận lại, tôi lập tức viết một báo cáo trọng thương, đem chuyển anh tới bệnh viện Tổng cục."

Diệp Chính Thần vừa nghe, lập tức thái độ đoan chính."Anh chính là hiểu biết tôi, tôi luôn luôn thực an phận."

Cửa trước khi khép lại, tôi nghe thấy bác sĩ Lâm hừ lạnh một tiếng, "Tôi hiểu rất rõ anh!"

Không biết tại sao, tôi nghe thấy hai người họ đối đáp, không thật giống cách nói của bác sĩ cùng bệnh nhân.

Tôi cố ý đi đến tiệm bán bữa sáng có dinh dưỡng nhất ở Nam Châu để mua cho Diệp Chính Thần, xếp hàng nửa giờ

mới mua được hai bát cháo Bát Bảo phong phú dinh dưỡng cùng một ít gia vị trang trí phía trên, vì sợ cháo lạnh tôi ôm bữa sáng ở trong ngực, chạy thẳng về không dám trì hoãn.

Cửa thang máy bệnh viện đứng rất nhiều người, có bệnh nhân, cũng có cả người nhà. Trong đám người, có một vị trung niên phá lệ hấp dẫn ánh mắt của người khác, ông ăn mặc quần áo bình thường đơn giản, nếp nhăn ở lông mày sâu như khe rãnh, ít nhất cũng năm sáu chục tuổi, nhưng đứng thẳng tắp, làm người khác có cảm giác áp bách, không dám nhìn thẳng vào dung mạo của ông. Bên cạnh ông đứng là một phu nhân nhìn không quá 40 tuổi, quần áo khéo léo đơn giản, mặt mày nhẵn nhụi, khí chất dịu

dàng, lúc tuổi còn trẻ nhất định là một mỹ nữ.

Tôi không khỏi nhìn phu nhân này vài lần, cảm thấy ở nơi nào đã gặp qua, nhất thời lại nghĩ không ra, tôi đang cẩn thận nhớ lại, tiếng chuông điện thoại vang, tôi luống cuống tay chân tìm điện thoại.

Di động vừa nhất mới nghe, tiếng người kia la hét như đòi mạng."Em chạy đi đâu vậy? Như thế nào vẫn chưa trở lại?"

Khả năng tiếng nói có chút lớn, vị trung niên hơi nghiêng mặt, liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi vội che lại microphone, nhỏ giọng nói: "Em đi mua cháo Bát bảo nổi danh nhất Nam châu cho anh, không phải

anh rất muốn nếm thử."

"Diêu nhớ chúc phô?"*(chẳng biết là cháo gì nữa)*

"Ân "

"Không phải là rất xa?! Anh không muốn ăn cháo, nhanh trở về."

"Không xa, em đang trở lại... Anh không muốn ăn cháo, vậy anh muốn ăn cái gì?"

"Thế mà còn hỏi, đương nhiên là em ."

Người này, tôi thật muốn bóp chết anh qua điện thoại, nhất thời oán giận, tôi quên cả hạ giọng."Có phải anh muốn nằm ở bệnh viện Tổng cục không?!"

"Em bỏ được sao?" Diệp Chính Thần dõng dạc hỏi tôi.

"Em ước gì bác sĩ Lâm hiện tại sẽ

đưa anh đi..."

"Anh bỗng nhiên rất muốn ăn cháo, đặc biệt muốn ăn."

Tôi che miệng cười trộm. "Đúng rồi, anh cùng bác sĩ Lâm có phải là quen nhau không?"

"Phải, anh ta là đồng học hồi đại học."

"Đồng học? Thế anh ấy cũng học quân y?"

Ông già lại liếc mắt xem tôi một cái, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt lợi hại có loại hiểu rõ thế sự.

"Trước kia đúng, chuyển nghề sau đó lại về Nam Châu." Diệp Chính Thần nói.

Thang máy đến, mọi người lục tục vào thang máy, chỉ còn lại đôi vợ chồng

kia, bọn họ vẫn lẳng lặng chờ, giống như đang đợi tôi vào trước, tôi ngược lại có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng cúi đầu, "Ngượng ngùng, tôi đi cầu thang bộ."

Tôi xoay người đi về phía cầu thang bộ, tiếp tục nói điện thoại."Tại sao anh ấy tới Nam Châu?"

"Anh làm sao mà biết, có thể mỹ nữ ở đây nhiều đi."

"Không biết?!" Anh mà không biết, chỉ hay nói giỡn!"Anh chờ đấy, chờ em lên lầu chậm rãi thu thập anh!"

"Anh đã chặt đứt ba cây xương sườn, chịu không nổi nghiêm hình tra tấn đâu."

"..."

Ai! Biết rõ anh lại sử dụng khổ nhục kế, tôi vẫn không chịu được mà đau

lòng.

Tắt máy, tôi một đường chạy lên cầu thang, vọt vào phòng bệnh của anh."Anh còn không nói thật, xem em đem anh xương sườn còn lại..."

Câu nói kế tiếp không ra.

Bởi vì trong phòng bệnh ngoài Diệp Chính Thần, còn có hai người, vị trung niên khí độ bất phàm cùng phu nhân dịu dàng kia.

Nghe thấy tôi nói chuyện, anh xoay người nhìn tôi

Một cái chớp mắt điện quang hỏa thạch, tôi lập tức đoán được vợ chồng trước mắt là ai, miễn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn dùng cháo trong lòng đập lên đầu.

Đương nhiên, trước khi đập tôi cố gắng nhớ lại tại trước cửa thang máy nói

cái gì, thấy không có gì đặc biệt không thể nói, ngoại trừ "Anh chờ, chờ em lên lầu chậm rãi thu thập anh!"

Tôi bình thường thật ôn nhu , tôi có thể thề với trời!

Tình cảnh này, tôi cho rằng biện pháp tốt nhất chính là tôi làm bộ như thật kinh ngạc, nói: thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng. Sau đó, bỏ trốn mất dạng.

Vừa muốn mở miệng, Diệp Chính Thần thanh hắng giọng, giới thiệu nói: "Cha, mẹ, cô ấy chính là Bạc Băng, bạn gái con."

Chương46 : Kết thúc

Quân nhân làm việc luôn đặc biệt có hiệu quả, không đầy nửa giờ, Tiểu Trần liền cầm giấy chuyển viện cùng thật nhiều giấy tờ trở về.

Cha Diệp Chính Thần đưa tay nhận lấy xếp giấy tờ, Tiểu Trần vô tình hay cố ý chuyển xếp giấy này sang tay kia."Y tá trưởng không thấy, tôi tìm viện trưởng, thủ tục đều làm xong , tùy thời có thể xuất viện."

"Đây là cái gì?" Ngài tư lệnh làm sao mà dễ ứng phó .

"Này là... bản sao bệnh án."

Vừa nghe là bệnh án, cha Diệp Chính Thần đưa tay ra, Tiểu Trần không thể không đem bệnh án đưa bằng hai tay lên.

"Đặt năm vé máy bay quay về Bắc Kinh, cùng bệnh viện Tổng cục liên hệ một chút."

"Dạ!" Lĩnh mệnh xong, Tiểu Trần ngẩng đầu nhìn về phía tôi, tôi hiểu ý, lấy trong túi ra chứng minh thư.

Anh ta tiếp nhận bằng hai tay, lập tức ra ngoài đi đặt vé máy bay, cha Diệp Chính Thần ngồi ở trên ghế sa lon tỉ mỉ xem bệnh án. Tôi không biết là ông có thể hiểu đến đâu, chỉ cảm thấy đôi lông mày nhíu lại đến giao nhau, còn không thì ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi, giống

như đang cân nhắc cái gì...

Trong phòng bệnh thật im lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở, hai ánh mắt cường thế giống như laser, cơ hồ đem tôi nướng tiêu .

Cần tránh cũng không được, tôi cố lấy dũng khí đón nhận."Bác trai, bác gái, mời hai bác ăn điểm tâm? Ở đây có một ít, cháu vừa mua."

"Chúng ta đã ăn trên máy bay." Mẹ Diệp Chính Thần mỉm cười, vẻ tươi cười làm cho thấy thân thiết hơn.

Diệp Chính Thần lay lay tay tôi, nhỏ giọng nói: "Em không phải đói bụng sao, ăn một chút gì đi."

Tôi lặng lẽ lắc đầu, trong không khí cường đại bao phủ như thế này, tôi ngay cả hô hấp còn khó khăn, nào có khẩu vị

mà ăn cái gì.

"Anh đói bụng, muốn ăn cái gì đó."

"Nga!"

Tôi lấy cháo trong lòng đưa ra cho anh, anh nhưng lại múc ra đưa đến trước mặt tôi, khóe miệng của anh giơ lên, ngấn tất cả nhu tình.

Như mộc xuân phong, trong lòng nhất thời yên ổn rất nhiều."Em không muốn ăn."

"Em giúp anh nếm thử xem nóng hay không."

Trong phòng, cha mẹ nghiêm khắc của ai đó đồng thời ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chúng tôi.

Thần sắc khó tin của cha mẹ anh đủ để chứng minh: tính tình đại thiếu gia của Diệp Chính Thần này cùng hai người

không hề có quan hệ, đều là bị tôi làm hư. .

Thấy tay anh trước mặt tôi không có chút ý tứ thu hồi, tôi chỉ biết mở mồm, nuốt thìa cháo,

Cháo còn ấm, tản ra mùi thơm của hạt gạo

"Không nóng, rất vừa ăn."

Anh dùng lại chiếc thìa tôi vừa ăn múc lấy một thìa, ăn chầm chậm rồi nói "Mùi vị rất ngon."

Tôi lại cầm một miếng bánh điểm tâm đưa cho anh."Món điểm tâm này hương vị cũng rất ngon, anh nếm thử."

Anh nhận lấy cắn một miếng, nhìn nhân bên trong thấy mứt táo đen tuyền hỏi."Đây là cái gì?"

"Mứt táo." Tôi thấy vẻ mặt anh có

chút mất tự nhiên, vội hỏi: "Không thể ăn sao?"

Anh cái gì cũng không nói, tiếp tục ăn.

"Chính Thần rất kén ăn, không chỉ không ăn mứt táo." Trả lời tôi là lời mẹ anh, trong giọng nói không hề có chút trách cứ."Mọi thức ăn nghiền nhuyễn hắn đều không ăn."

Tôi giật mình, "Bánh đậu thì sao? Cũng không ăn sao?"

"Một miếng cũng không ăn."

Tôi áy náy mà nhìn về phía Diệp Chính Thần, lúc chúng tôi vừa mới kết giao được một thời gian, Phùng tẩu dạy tôi làm bánh đậu xanh hãm quai chèo kiểu Thiên Tân, tôi nhất thời quật khởi làm thật nhiều, chia cho nhiều người còn

không hết, liền buộc Diệp Chính Thần giúp tôi ăn, anh cầu xin tôi tha cho nhưng tôi chỉ tưởng anh nói đùa liền nắm tay áo anh mà uy hiếp: "Anh không ăn, em sẽ không cho ngủ cùng em."

Sắc lang nào đó hai mắt sáng lên."Ăn có thể ngủ... Hiện tại?"

"..."

Dưới sự cưỡng bức cùng dụ dỗ của tôi, anh đi vào khuôn khổ, tất nhiên cũng có được sự bồi thường của tôi.

Thấy tôi vẻ xấu hổ đầy mặt, Diệp Chính Thần an ủi mà vỗ vỗ vào ngón tay rối rắm của tôi."Em làm bánh đậu hãm bánh quai chèo ăn rất ngon, sau khi em đi, anh thường xuyên cầu Phùng tẩu làm cho anh ăn.."

Chỉ một câu nói bình thản nhất, tôi

không biết cha mẹ anh trong phòng bệnh nghĩ thế nào, có thể cảm nhận thấy ba năm qua, nỗi bận tâm của anh đối với tôi chưa bao giờ phai nhạt, rất sâu đậm.

"Có cơ hội em lại làm cho anh ăn."

"Điều kiện không thay đổi mới được!"

Tôi cúi đầu, may mắn là cha mẹ anh nghe không rõ a!

***

Tiểu Trần trở về báo cáo lại, vé máy bay đặt xong rồi, buổi chiều 4 giờ bay, thủ tục nhập viện bên bệnh viện Tổng cục cũng làm xong, còn an bài xe cứu thương đi sân bay đón.

Tôi nghĩ giúp Diệp Chính Thần sắp xếp một chút này nọ, nhưng phát hiện anh căn bản không cần vì cái gì đều không

có!

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ, tôi nhỏ giọng nói với Diệp Chính Thần: "Sư huynh, em về nhà một chút, nói với cha mẹ em một tiếng, thuận tiện thu thập vài thứ."

"Anh và em cùng đi." Diệp Chính Thần nói.

"A?" Tôi cho rằng mình nghe lầm .

"Anh cũng nên dặn dò một tiếng với bố mẹ vợ tương lai, miễn cho hai người tưởng anh đem em bỏ trốn ."

Một tiếng khụ lạnh lùng, ám chỉ anh lời này còn chờ thương thảo. Diệp Chính Thần căn bản mắt điếc tai ngơ, đứng dậy xuống giường.

Tôi vội ngăn cản anh."Anh có thương tích, bác sĩ không muốn anh đi

loạn."

"Anh ta chỉ nói không muốn anh làm vận động kịch liệt..."

Hai chữ "Kịch liệt" anh cố ý nhấn mạnh, ánh mắt ám muội, nếu không phải vì vãn hồi chút hình tượng thục nữ của tôi đang đầy nguy cơ, tôi quả thật muốn đạp anh một cái.

"Muốn gặp, cũng phải chờ anh vết thương tốt hơn rồi hãy gặp." Rõ ràng là một câu tràn ngập sự quan tâm nhưng từ miệng cha anh nói ra, thấy cứng rắn giống như ra lệnh, không lưu đường sống.

"Thương thế của con không có việc gì, hoàn toàn có thể xuất viện quay về bộ đội."

Cha anh trừng mắt nhìn anh một

trận, cố gắng hạ giọng."Trước hết về Bắc Kinh chữa bệnh cho tốt, chờ cha có thời gian cùng anh đi Nam Châu, chính thức gặp mặt."

"Không phải cha bề bộn nhiều việc sao? Có chút việc nhỏ, không phiền tư lệnh Diệp."

Ngài tư lệnh vừa nghe thấy xưng hô này, nhất thời nổi trận lôi đình, lại không thể biểu đạt được, tức giận chỉ vào Diệp Chính Thần rống to: "Anh đang nói chuyện với ai! Tư lệnh Diệp mà anh cũng gọi!"

Tôi thực hoài nghi hai người này rốt cuộc có phải là cha con hay không, quả thực nhìn thật giống như có thâm cừu đại hận.

"Cha nói con nên gọi ngài là cái gì?

Gọi là cha?!" Diệp Chính Thần cũng phát hỏa."Cha có coi con là con sao?! Con chơi với bạn phải được cha phê chuẩn, con học đại học cũng cần cha phê chuẩn, con làm việc gì cha cũng muốn phê chuẩn, ngay cả con có bạn gái cha cũng muốn phê chuẩn... Con không phải là quân của cha, lại càng không phải là anh của con."

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Diệp Chính Thần nhắc tới anh trai anh, mà cha mẹ anh sắc mặt khẩn trương, thể hiện sự bi thống đến thấu xương, làm cho tôi ẩn ẩn cảm giác được một loại thê lãnh.

Mắt của mẹ Diệp Chính Thần có chút đỏ, tay không ngừng phát run.

Cha anh quay lưng đi, nhìn ra phía

ngoài cửa sổ, ánh sáng như chỉ bạc soi rõ nếp nhăn của ông.

Bầu trời vào cuối mùa thu, vừa cao lại vừa xa, thỉnh thoảng có vài chiếc lá cây bị gió cuồn cuộn bốc lên, không mục đích mà xoay tròn.

Tôi lặng lẽ dịch chuyển đến bên người Diệp Chính Thần, giật nhẹ quần áo của anh, ngẩng đầu về phía anh mặt nhăn nhíu mày, anh xoay mặt đi, không nhìn tôi.

Tôi bất đắc dĩ, đưa tay lấy túi của mình, chuẩn bị đi ra, vừa muốn xoay người Diệp Chính Thần đột nhiên nắm lấy cổ tay tôi...

"Thực xin lỗi, cha." Anh thấp giọng nói.

Thở dài, cha anh cũng nói giọng

mềm nhũn."Được rồi, nếu cha và mẹ con đã đến, vậy thấy mặt luôn đi. Bạc tiểu thư, giữa trưa hẹn cha mẹ cô cùng ăn bữa cơm rau dưa, nói chuyện đi."

"Nga, dạ." Tôi nghĩ nghĩ, lo lắng đến bệnh tình của cha tôi, cùng với tính tình của ngài tư lệnh, tôi không thể không trước hết nhắc nhở ông: "Bác trai, cha cháu thân thể thật không tốt, không thể chịu kích thích."

"Phải, bác biết."

"Để cháu đi đặt một chỗ ở khách sạn."

"Không cần, bác sẽ để Tiểu Trần đặt."

"Đây là ở Nam châu, về lý nên để nhà cháu làm chủ."

Tôi đặt chỗ ở khách sạn đặc sắc

nhất Nam châu, đặt một bàn đầy những món ăn bản địa.

Tôi không phải không đặt được chỗ ở khách sạn xa hoa, cũng không phải gọi không được sơn hào hải vị, nhưng tôi là một người bình thường, trải qua cuộc sống bình thường nhất, tội gì phải xa xỉ lãng phí, để dựa vào đó mà lấy sự vừa mắt của người khác, tội gì đâu?

Những con người xa lạ, vì một quan hệ đặc thù mà ngồi cùng một chỗ. Tôi lần đầu tiên trải qua trường hợp như thế này, không khỏi có chút xấu hổ, may mắn có Diệp Chính Thần thỉnh thoảng lại điều tiết một chút không khí.

Vài chén rượu uống xong, mọi người lẫn nhau hỏi một ít vấn đề về tuổi, thân thế, ở thành phố nào, liền có chút

quen thuộc .

Sau, không thể tránh né hỏi đến một ít vấn đề mẫn cảm, ví dụ như gia đình.

Nói tới công việc của nhau, mẹ Diệp Chính Thần cũng không có lảng tránh cái gì, dùng ngữ điệu bình thản trả lời: "Lão Diệp hiện tại là tư lệnh quân khu N... Tôi trước cũng trong quân đội, lúc tuổi trẻ có làm hộ sĩ vài năm, sau đó…chuyên tâm ở nhà chiếu cố bọn trẻ."

Vừa nghe đến từ "Tư lệnh", cha mẹ tôi đều ngây ngẩn cả người, kinh hỉ nhưng cũng không giấu được có chút sầu lo.

Này cũng không thể trách được, tuy thành phố Nam Châu nhỏ, nhưng cũng không ít con ông cháu cha bị làm hư, kiêu căng ương ngạnh, đạo đức bại hoại,

có khi kết hôn rồi còn ở bên ngoài làm loạn, làm xôn xao dư luận ở đây.

Xuất phát từ lo lắng, mẹ tôi thử thăm dò hỏi: "Nhà anh chị chỉ có một cháu sao?"

Vấn đề này vừa hỏi ra, tôi chỉ thấy trên lưng mồ hôi đầm đìa, vội vàng chạm vào vai mẹ một chút.

"Dạ." Diệp Chính Thần vội nói sang chuyện khác: "Bác trai, bác gái khi nào rảnh thì đến Bắc Kinh đi dạo đi."

Không đợi mẹ tôi trả lời, cha anh lại đột nhiên mở miệng."Chính Thần nguyên bản có một người anh trai, hắn trước đây vụng trộm đi bộ đội tìm ta, đã xảy ra... ngoài ý muốn. Cho nên tôi đối Chính Thần luôn luôn yêu cầu nghiêm khắc, hắn cũng thực tiến bộ..."

Ánh mắt Diệp Chính Thần đột nhiên trầm xuống, thất thần thật lâu.

"Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!" Mẹ vội vã giải thích.

"Không quan hệ, đều là chuyện quá khứ ." Mẹ anh vội vàng nói: "Ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội rồi."

Tôi lặng lẽ liếc Diệp Chính Thần một cái, anh cười cười với tôi, dùng khẩu hình nói với tôi: "Đừng lo lắng, có anh ở đây!"

Đúng vậy, có mặt anh, tôi còn lo lắng cái gì, thế giới này vốn không có anh, vấn đề sẽ không giải quyết được.!

***

Trên máy bay đi Bắc Kinh, tôi nhỏ giọng nói với Diệp Chính Thần: "Anh về sau có thể đừng cãi nhau với cha anh

được không?"

"Anh không gọi là cãi nhau, mà gọi là đấu tranh!" Anh nói cho tôi biết: "Từ nhỏ đến lớn, anh luôn luôn đấu tranh chống lại chế độ chuyên chế của tư lệnh Diệp, lúc thắng lúc bại, đây là lần đầu tiên anh thắng lợi hoàn toàn!"

"Tham mưu Diệp, sự chuyên chế như vậy anh còn dám phản kháng, nếu ông có chút dân chủ, anh còn không tạo phản!"

Anh không phục: "Chỗ nào có áp bách, chỗ đó mới có phản kháng."

"Áp bách? Anh mỗi ngày trước mặt quan chức, khoe ra xe đắt tiền, mang theo đồng hồ xịn…Em như thế nào một chút cũng nhìn không ra anh bị áp bách?"

"Anh không có tự do! Tự do em

hiểu không?!"

Cùng quân nhân thảo luận vấn đề chính quyền cùng dân chủ rất không sáng suốt, tôi quyết định cùng anh thảo luận sang vấn đề cảm tình."Cha của anh đối với anh thực để ý, chỉ có thể yêu sâu đậm mới đanh thép như thế đi."

Anh nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, "Anh hôm nay mới hiểu được. Ông trước kia rất thương anh trai anh, gần như rất cưng chiều, từ khi anh ấy phát sinh ngoài ý muốn, ông ấy giống thay đổi hoàn toàn, đối với anh cái gì cũng trách móc nặng nề, anh nghĩ rằng ông chê anh không bằng anh ấy..."

"Cha anh sợ lại mất đi anh."

"Đúng vậy."

Máy bay vững vàng bay trên trời,

tôi dựa vào ghế da cho thoải mái, không khí xung quanh đầy hương vị của anh, tôi nhắm mắt lại.

"Nha đầu, em mệt không?"

"Anh nói xem?" Tôi ánh mắt cũng chưa mở, tối hôm qua ép buộc đến trễ như vậy, tôi làm sao lại không buồn ngủ..

Diệp Chính Thần đứng lên, tôi vội vàng ngồi thẳng, "Anh muốn cái gì? Em giúp anh."

"Anh đi toilet, em không cần giúp."

"..."

Khả năng quá mệt mỏi, không bao lâu tôi liền ngủ, trong mông lung tôi cảm giác có cái chăn đắp trên người, còn có người kê gối dưới đầu tôi, có độ ấm .

Tôi ngủ rất say sưa, tôi mơ thấy tôi cùng Diệp Chính Thần kết hôn, thật nhiều

người tới tham gia hôn lễ, Phùng ca cười ngồi ở trên chiếu bà mối, Phùng tẩu cùng Lăng Lăng cũng đến...

Tôi còn thấy Ấn Chung Thiêm, bóng dáng rất xa, mặc áo sơ mi màu trắng giống hồi còn thiếu niên.

Tôi kêu anh, hô gọi rất nhiều, anh mới quay đầu lại, tôi nói: "Về sau mặc kệ có cái gì cần em hỗ trợ, cũng có thể tới tìm em."

Anh nhìn lại, rời đi, vẫn không thể tha thứ cho tôi.

"Nha đầu..."

Tôi nghe thấy Diệp Chính Thần kêu tôi, kéo áo cưới chạy đến lễ đường, trong khúc quân hành du dương làm nhạc đệm, tôi khoác lên cánh tay của Diệp Chính Thần, đi lên thảm đỏ.

Trước khi trao đổi nhẫn người chủ trì chỉ vào Diệp Chính Thần hỏi tôi, Cô yêu anh ta sao?

Tôi không chút do dự trả lời: yêu!

Người chủ trì lại hỏi Diệp Chính Thần, Anh yêu cô ấy sao?

Tôi chờ mong ...

"Tỉnh tỉnh!" tiếng Diệp Chính Thần không kiên nhẫn làm tôi tỉnh lại, mở mắt ra, mới phát hiện chính mình đang gối trên vai người nào đó.

Diệp Chính Thần chỉ chỉ lên tay anh, "Mơ giấc mộng đẹp gì sao? Nước nhãi chảy đầy tay anh."

Tôi không để ý tới anh, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ."Ngủ tiếp một phút nữa đã."

Anh lập tức sẽ nói: anh yêu em!

"Đừng ngủ, tiếp viên hàng không còn đang cười anh đâu."

Tôi nhất thời hết cả cơn buồn ngủ ngồi thẳng dậy, véo anh."Anh không thấy người ta, làm sao biết người ta cười với anh?"

Máy bay bắt đầu hạ cánh, xuyên qua những đám mây tầng tầng lớp lớp.

Anh nắm lấy tay tôi, gắt gao chế trụ. "Máy bay hạ cánh, đừng ngủ, trong chốc lát xuống máy bay sợ cảm lạnh ."

...

Câu nói tôi chờ mong đã lâu "Anh yêu em " - đã không còn quan trọng!

Ngoạitruyện 1 : Ba năm sau

1.

Đón ánh nắng mặt trời chói chang, Diệp Chính Thần đứng vững, nhắm lại mắt phải, nhắm, bóp cò súng, bắn liên tục mười phát.

Máy tính tự động báo điểm —— chín mươi chín điểm.

Anh lấy ống nghe điện thoại, buông súng trong tay ra, nhíu mày.

"Như thế nào? Tâm tình không tốt?" Bên cạnh anh Trịnh Vĩ có chút kinh ngạc.

Diệp Chính Thần tùy tiện "Ừ!" một tiếng, ngồi vào trên ghế sa lon bên cạnh khu nghỉ ngơi, xoa bóp huyệt Thái Dương đau nhức.

Anh tính tình cảm thấy không tốt, quả thực là không ổn. Vốn tưởng rằng đến sân bắn chơi đùa để hóa giải một chút, không nghĩ tới ngay cả nhắm mắt cũng không thể tập trung chú ý.

Trịnh Vĩ lấy hai chén nước, đem một ly để ở trước mặt anh trên bàn trà, ngồi vào ghế sa lon đối diện."Lại cùng ông già nhà chú cãi nhau?"

"Không có. Em một tháng không về nhà ."

Vài người con gái còn trẻ đi ngang qua, ánh mắt tập trung thật lâu trên hai nam nhân diện mạo bất phàm, cười

duyên dáng, cố ý lắc lư, triển lãm dáng người hấp dẫn của mình.

Trịnh Vĩ ngẩng đầu ngắm vài lần, Diệp Chính Thần bưng lên chén nước, uống một ngụm, từ đầu đến cuối không có giương mắt.

Con gái? Tuổi mà còn trẻ thì anh có lẽ còn có thể nhàm chán cùng với các cô ấy vui đùa một chút, tìm cách giải sầu cùng tịch mịch.

Hiện tại, chỉ sợ có một người có thể nhắc tới làm cho anh thấy hứng thú.

Nhớ tới người con gái kia, anh không tự giác sờ soạng một chút gương mặt của mình, lại uống một hớp nước. Tính tình của cô một chút cũng không thay đổi, vẫn là nóng bỏng như vậy!

"Đi thôi, anh cùng chú đi uống một

chút. Anh nghe nói có một nhà làm món cay Tứ Xuyên phi thường ngon, Vị mì thành đô rất được"

Diệp Chính Thần cái gì cũng chưa nói, đứng dậy rời đi sân bắn, Trịnh Vĩ không hiểu làm sao, bước nhanh đuổi theo.

Trịnh Vĩ nghĩ rằng Diệp Chính Thần trực tiếp lái xe đến khách sạn mình nói, nhưng anh lại lái xe đến một ngã ba ở một đầu phố, dừng lại.

"Vụ án Nam châu tra thế nào ?" Diệp Chính Thần hỏi.

"Không sai biệt lắm . Họ Ấn đã khai ra toàn bộ, Họ Lưu tham ô, tiền tham ô còn không chưa tra ra, nhưng tra ra hắn tại Bắc Kinh Thượng Hải có mấy lô nhà cao cấp... Còn thêm một ít vụn

vặt, chứng cớ vô cùng xác thực, đã bắt người." Trong miệng Trịnh Vĩ, Ấn sẽ là Ấn Chung Thiêm, Lưu đúng là Phó thị trưởng Nam Châu.

"Hắn, đại khái có thể phán bao nhiêu năm?"

"Hắn quả thật không tham dự chia của, lại chủ động giao ra chứng cứ phi thường có lợi, chính xác, xem như có biểu hiện lập công. Nếu tố cáo tội của hắn, sẽ không phạt lâu lắm, có khả năng hoãn thi hành án phạt." Trịnh Vĩ nhìn Diệp Chính Thần lâm vào trầm tư, rốt cục minh bạch rằng hắn xưa nay *thần long kiến thủ bất kiến vĩ* giờ vì cái gì trong lúc bận rộn lại bố trí thời gian cùng hắn luyện súng.

Nguyên lai là vì vụ án Nam Châu.

"Như thế nào, người tình cũ của chú mở miệng cầu chú hỗ trợ.?" Trịnh Vĩ cười hỏi.

"Ừ." Diệp Chính Thần nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, cơ hồ mọi người đi qua xe anh sẽ nhìn lại vài lần, sau đó nhìn biển số xe, lại nhìn nhìn lại xe.

Ngẫu nhiên có mấy nữ nhân hơi có chút tư sắc đi qua, còn muốn tò mò mà liếc mắt xem một cái qua cửa kính xe tối đen, tưởng xác định xem xe này thuộc dạng chủ nhân ra sao

Anh bỗng nhiên thực muốn biết, nếu cô đi qua, sẽ có biểu tình như thế nào, vẻ mặt có hay không khinh thường nói: xấu đã chết!

Trịnh Vĩ nói: "Xem ra anh thả ra tin tức thật hiệu quả, nữ nhân a, rốt cuộc là

thiếu kiên nhẫn!"

"Vị hôn phu có nguy hiểm tính mạng, không có nữ nhân nào có thể vững vàng." Diệp Chính Thần sớm đoán trước rằng cô sẽ lo âu không chịu nổi, nghĩ tất cả biện pháp để cứu người. Chính là anh không nghĩ tới, năm đó cô lý trí mà kiên quyết, làm cho anh cơ hồ đến phát điên, vẫn ngoan cường quyết tâm...

Nay cô vì Ấn Chung Thiêm, cái gì cũng đều chịu làm, kể cả lên giường cùng nam nhân đều được.

Là yêu đến mức nào, có thể làm cho cô đánh mất lý trí, buông tha cho nguyên tắc cùng tôn nghiêm của bản thân!

...

Một bóng hình xinh đẹp nghênh diện đi tới, Diệp Chính Thần ngồi thẳng, tầm

mắt theo thân ảnh của người ấy dời đi.

Cô thay đổi một bộ váy liền màu đen, đoan chính mà cao nhã. Nhưng mà, lớp trang điểm mỏng manh không thể che dấu sắc mặt tái nhợt.

Ánh mắt người đó hoảng hốt, lộ ra mỏi mệt, nhìn thấy tim của anh lại ẩn ẩn co rút đau đớn...

Hôm qua, nếu cô tiều tụy như thế, anh chỉ sợ vô luận như thế nào cũng không hạ thủ được!

Anh nhất thời thất thần, không cẩn thận ấn còi.

Cô nghe thấy tiếng còi quay đầu, nhìn về phía anh bên này, ngoái đầu nhìn lại một cái ngắn ngủi...

Anh như lại nhìn thấy, thật lâu trước kia, cái mùa đông ấm áp...

Một cô gái mặc váy ngủ màu hồng nhạt đứng ở ban công, màu da giống như tuyết trắng, mặt mày như khói hoa, mỏng manh làn áo ngủ, dáng người lả lướt như ẩn như hiện...

Người ấy mệt mỏi mà vươn ra hai tay, đón ánh mặt trời mỉm cười.

"Nha đầu!" Anh gọi cô.

Cô bỗng nhiên quay đầu, ở lại sâu trong trí nhớ của anh, một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào…

"Sư huynh, sớm!"

Đoạn tình yêu năm xưa, lưu lại cho anh rất nhiều điều khó quên trong trí nhớ, trong đó đương nhiên bao gồm...

Anh lỗ mãng mà đi sâu vào thân thể cô, khoái cảm long trời lở đất để anh hoàn toàn trầm luân, khi đó, cô thống khổ

mà ngẩng đầu lên, gắt gao cắn môi dưới, tóc đen tuyệt vọng chiếu vào da thịt phía dưới, nước mắt chảy xuống hai má...

Nhưng là, anh nhớ rõ nhất, thủy chung là nụ cười ngọt ngào, cùng một câu nói thực ấm ấp: "Sư huynh, sớm vậy!"

2. Trịnh Vĩ

Diệp Chính Thần thất thần mà nhìn lối đi bộ cách đó không xa, bàn tay nắm trên tay lái không ngừng xiết chặt, giống như cực lực khống chế chính mình, áp xuống sự xúc động.

Trong trí nhớ hai mươi mấy năm đầu của Trịnh Vĩ, anh chỉ thấy nữ nhân xoay quanh Diệp Chính Thần như đèn kéo quân, làm người ta hoa mắt, chưa

bao giờ thấy hắn nhìn một nữ nhân xa như vậy, mong muốn mà không thể thành.

Nhìn theo ánh mắt của Diệp Chính Thần, Trịnh Vĩ không hề ngoài ý muốn thấy một cô gái xinh đẹp hơi có vẻ u buồn, quần áo trang sức trang nhã, đôi mắt đẹp lưu chuyển giang ba, ba phần tiều tụy, bảy phần diễm lệ. Nếu anh nhớ không lầm, cô gái này đúng là Bạc Băng —— mối tình đầu chân chính của Diệp Chính Thần, nói chính xác hơn là bạn gái mà chính miệng Diệp Chính Thần công bố...

Trịnh Vĩ tinh tường nhớ rõ ba năm trước đây, vào lúc đầu mùa xuân.

Anh lúc đó đang tán gái đến thời khắc mấu chốt, Diệp Chính Thần gọi điện thoại cho anh cũng không hỏi anh có

bận hay không, chỉ ngắn gọn."Em đang ở khách sạn, thuê chung phòng, lại đây uống hai chén..."

Dựa vào! Trịnh Vĩ nhịn không được ở trong lòng thấp chú một tiếng. Sau, không nói hai lời đem mỹ nữ để tại cửa khách sạn, lái xe nhanh chạy đi.

Nhớ không rõ chạy qua mấy cái đèn đỏ, đi ngược chiều mấy cái ngã tư đường, kỳ tích của anh giống như phất cao cờ mà chạy đến khách sạn Diệp Chính Thần nói

Trong một phòng khách sạn đã thuê, ngoại trừ Diệp Chính Thần, còn có mấy người bạn khác, đều là chơi từ nhỏ đến lớn. Tất cả mọi người đã nhập tọa, chỉ có duy nhất chỗ ngồi bên cạnh Diệp Chính Thần còn trống.

Đồ ăn cũng đã đưa lên, tất cả mọi người còn chưa động đũa, đang chờ anh.

Trịnh Vĩ vừa thấy Diệp Chính Thần, cơn tức dâng lên, đi đến bên cạnh đấm một quyền, lực đạo mạnh đến chín phần, Diệp Chính Thần không buồn tránh, bả vai đón đến một quyền.

Đánh xong, anh không lưu tình chút nào còn nói thêm một câu: "Chú mày còn có mặt mũi trở về, tưởng chết ở bên ngoài rồi!"

Diệp Chính Thần cười mà không nói, sớm đã quen với đãi ngộ kiểu này.

Trịnh Vĩ cùng Diệp Chính Thần khi còn bé, cùng lớn lên trong một đại viện, việc gì cũng làm cùng nhau, đánh nhau, tán gái, trộm súng, kể cả cùng bị đánh… Tóm lại, trừ bỏ là cùng chung một bà vợ,

còn lại cái gì cũng có nhau.

Sau một năm Diệp Chính Thần tốt nghiệp đại học, đột nhiên nói bố hắn đồng ý cho hắn tiếp tục đào tạo sâu, muốn một cái bằng tiến sỹ y học cho nó vui, từ đó về sau liền biến mất, di động không mở máy.

Từ đó về sau, Trịnh Vĩ có một thói quen, di động hai mươi bốn giờ đều mở máy.

Phòng khi Diệp Chính Thần bất ngờ có thể liên hệ với anh.

Nói đến Diệp Chính Thần thật sự là miễn bình luận, gọi điện thoại cho anh cũng không hỏi anh đang làm gì, có thời gian hay không, chỉ gọn gàng dứt khoát nói: "Em đã trở về, đặt một chỗ rồi, không say không về!"

Trịnh Vĩ đương nhiên muốn mắng thêm, nhưng dù bận việc gì cũng đều để đó, tìm một quán có món cay Tứ Xuyên cùng Diệp Chính Thần uống đến say, không còn biết gì mới cam tâm.

Hôm nay cũng như thế.

Trịnh Vĩ vừa ngồi xuống, uống một hơi với Diệp Chính Thần ba chén rượu đế, tâm tình nhất thời sảng khoái đứng lên .

"Hôm nay như thế nào rảnh nhỉ, mời được tất cả mọi người?" Trịnh Vĩ hỏi.

"Không phải em mời." Diệp Chính Thần dõng dạc nói: "Ngũ ca kết hôn không cho em biết, em cho anh ấy một cơ hội để nâng cốc."

"Chú mày còn không biết xấu hổ, nửa năm trước anh gọi điện thoại cho

chú mày mà không thấy mở máy!" Nhắc tới điều này, Ngũ ca cũng đập chén rượu xuống."Anh mày đây nửa năm mỗi ngày ngủ không yên, chỉ ngóng trông chú mày bao giờ thì khởi động máy, đem tiền mừng tới cho anh!"

"Tiền mừng?" Diệp Chính Thần lập tức ngầm hiểu."Nói đi, cái gì của em làm cho đại ca nhớ thương mà ngủ không yên?"

Ngũ ca mắt sáng lên."Còn hỏi nữa, biển số xe của chú em."

Mọi người đều sợ hãi than: *thực TMD*, cái biển số xe kia dùng bao nhiêu tiền đều mua không được. Cái khác không nói, chỉ riêng chạy ở Trung Quốc, tuyệt đối không một cảnh sát giao thông nào dám ngăn cản!

"Được!" Diệp Chính Thần kêu một tiếng khẳng khái."Anh lấy xe của em chạy đi, thủ tục đơn giản!"

"Anh mày không khách khí."

Chuyện này làm cho Trịnh Vĩ nhân cơ hội nói: "Vì phòng ngừa anh kết hôn tìm không thấy chú em, trước hết chú em đem tiền mừng đưa trước, miễn cho anh nhớ thương."

Diệp Chính Thần lạnh lùng trừng anh liếc mắt một cái."Tìm không thấy cũng đừng kết hôn! Khi nào thì tìm được em thì hãy kết hôn!"

Trịnh Vĩ không nói gì, đồng dạng là anh em, sao lại chênh lệch như vậy đâu!

...

Chưa đầy một giờ, mấy bình rượu đế đã hết sạch.

Tất cả mọi người có chút men say, rất hưng trí nói về những chuyện hay việc lạ đã gặp. Diệp Chính Thần không yên lòng nghe, thường thường liếc mắt nhìn đồng hồ ở trên tay.

"Có việc sao?" Trịnh Vĩ ghé sát vào hỏi.

"Không có." Hắn thả cổ tay xuống, nói muốn ăn mì thành đô, chỉ cần một bát mì.

Ăn một miếng, đẩy bát sang một bên, ra vẻ không hợp khẩu vị.

Trịnh Vĩ nghiên cứu thấy bạn mình có điểm khác thường, trong lúc vô tình thấy cái ví trong túi hắn lộ ra một nửa, sắp xếp không ngay ngắn, da đã nhăn nhúm, phía góc còn có chút bạc màu.

Ví tiền này là khi Diệp Chính Thần

đỗ Viện y học năm đó, Trịnh Vĩ đưa cho hắn. Tính ra đã bảy năm trôi qua, nếu với tính cách phá sản của Diệp Chính Thần, bảy năm không đổi có thể nói kỳ tích.

Trong lòng anh thấy nóng lên, thuận tay đem ví tiền trong túi hắn rút ra, lật lại nhìn xem, mở ra.

Ngoài ý muốn anh thấy trong ví của Diệp Chính Thần còn hé ra một tấm ảnh chụp của một cô gái, có vẻ như ảnh tự chụp.

Cô gái đó nghiêng người bên một cái cầu, xuất thần mà nhìn ra xa nơi có những ngọn đồi đầy lá phong đỏ, tóc quăn màu nắng đón gió giãn ra, sóng mắt trong trẻo giống như một hồ nước xanh..

Trịnh Vĩ ngắm nữ nhân luôn luôn bắt đầu từ dáng người.

Cô gái mặc một cái váy ngắn theo phong cách ngày lạnh, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu vàng nhạt, gió lướt qua mơ hồ ẩn hiện đường cong cực có mỹ cảm, tất chân màu đen càng làm nổi bật ra hai chân thon dài cân xứng. Ngắm xong dáng người, Trịnh Vĩ lại ngắm đến diện mạo. Tương đương không sai, mặt trắng như nắng, khung xương tinh tế, có thần, có một loại ý nhị nói không nên lời.

"Cô gái này không sai! Giới thiệu cho anh nhé!" Anh vừa thấy mỹ nữ, ngữ điệu không tự giác toát ra khinh bạc.

"Ra ngoài!" Diệp Chính Thần vuốt ve ảnh chụp trong bàn tay, đoạt lấy ví."Đây là bạn gái em."

Trong nháy mắt, không khí đang nóng hổi của cả bàn rượu lặng ngắt như

tờ, tiết mục Ngũ ca đang say mê cũng dừng lại dở dang.

Ánh mắt mọi người tề xoát xoát nhìn qua, tựa hồ tưởng xác định lời nói nghiêm trọng ngu ngốc vừa thoát ra đúng hay không xuất phát từ mồm của Diệp Chính Thần.

Trịnh Vĩ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, hảo tâm hỏi lại một lần."Chú mày nói cái gì? Cô ấy là ….bạn gái chú?"

"Ân!" Diệp Chính Thần vì chứng minh không chỉ đầu óc phá hư mà còn thêm não tàn mà nói tiếp: "Anh có biết hiệu buôn nào của nhà máy sản xuất đồng hồ Hải Âu không? Em muốn chế một đôi đồng hồ tình lữ, càng nhanh càng tốt."

"Hải âu?" Trịnh Vĩ suy nghĩ nửa

ngày, mới nhớ tới đồng hồ quả thật là còn có hãng lâu đời này."Hãng này còn có sao?"

"Có, em hôm nay đi thương trường tìm, không có kiểu nào thích hợp. "

Có người hỏi: "Diệp đại công tử, chú đùa bỡn mọi người đi?"

Diệp Chính Thần nghiêm trang đáp."Em nói thật mà."

Sau một lát yên lặng, mọi người cười to một trận, tựa hồ như nghe một đoạn hài kịch đặc biệt buồn cười.

Trịnh Vĩ cũng hiểu được chuyện này rất buồn cười.

Diệp Chính Thần ai cũng biết, ngàn vạn bụi hoa đi qua, đóa hoa cũng không dính vào người. Nữ nhân ở trong mắt hắn, chính là nữ nhân, không là cái gì

khác.

Cho dù đem hắn cùng mỹ nữ đứng tại của phòng của bệnh viện phụ sản, hắn cũng sẽ bình tĩnh đến mức không thể nào bình tĩnh hơn mà nói cho bạn: bọn họ không có chút quan hệ nào.

Dùng lời nói của Dụ Nhân: Diệp Chính Thần cuốn đi vô số tình yêu của các cô gái nhưng lại chưa bao giờ yêu bất cứ cô gái nào.

Anh lúc ấy đặc biệt đồng ý.

Nhớ tới Dụ Nhân, Trịnh Vĩ nhịn không được cảm thán.

Dụ Nhân cùng Diệp Chính Thần có thể nói Kim Đồng Ngọc Nữ, rất nhiều người đều ở giơ tay giơ chân mà ủng hộ "Vàng ngọc lương duyên" tu thành chính quả.

Đáng tiếc Diệp Chính Thần cơ hồ đem tất cả các mỹ nữ viện y học đều dính vào, ngoại trừ Dụ Nhân...

Không ai biết phương thức tư vị của vị công tư phong lưu này là cái gì nhưng Dụ Nhân thủy chung tin tưởng chắc chắn: "Em sẽ là điểm đỗ cuối cùng của anh ấy."

...

Nửa đêm, Trịnh Vĩ lái xe đưa Diệp Chính Thần về nhà.

Lái xe cực nhanh, gió gào thét cơ hồ xuyên thấu màng tai.

Đưa mắt nhìn về phía trước, ngoài ánh đèn loang loáng, cái gì cũng không thấy.

Có tám phần men say, Diệp Chính Thần lại lấy ra cái ví, mở ra, khóe miệng

lộ ra một tia ôn nhu không dễ dàng phát hiện ra.

Trịnh Vĩ vừa ngắm liếc mắt một cái, tư duy đột nhiên trầm xuống, rất nhiều chuyện không từng nghĩ ra, tất cả đều nghĩ thông suốt ...

Suy nghĩ một cách thận trọng, anh mở miệng."Qua cái cầu hình nguyệt, đúc xi măng cốt thép, cái cầu bằng gỗ, đứng ở trên cầu xem thỏa thích lá phong đỏ… Anh đã đi xem một lần, ấn tượng khắc sâu."

Diệp Chính Thần cả kinh, thân thể đột nhiên đứng thẳng.

Trịnh Vĩ lắc đầu, cảm khái nói : "Hồng nhan, quả nhiên... Họa thủy!

3.

Một tiếng nhạc tiết tấu nhanh từ điện thoại di động làm cho Trịnh Vĩ quay trở về hiện tạt, chuyển sự chú ý sang người bên cạnh.

Diệp Chính Thần lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua số máy hiển thị gọi đến, mặt không chút thay đổi đem tắt máy cất đi.

Một phút tạm dừng sau, tiếng chuông di động lại vang lên, không gian nhỏ hẹp làm âm lượng phóng đại vô hạn, Trịnh Vĩ không thể không xoa lỗ tai chịu độc hại mà kháng nghị."Không nghe đi lỗ tai anh chắc điếc mất."

Diệp Chính Thần lạnh lùng liếc anh một cái, ngón tay đẩy trượt lên màn hình một chút, đưa lên bên tai."Có chuyện gì

không?"

"Cha em ngày mai sinh nhật." Dụ Nhân nói chuyện cho tới giờ đều là như vậy, nói một nửa, còn nửa còn lại do người nghe tự lĩnh ngộ.

Đăm chiêu, suy tư một trận."Tôi ngày mai có việc, không bố trí được thời gian."

"Lễ vật..."

"Tôi biết." Anh chính nghĩ đến Dụ Nhân chính là tưởng nhắc nhở mình, Dụ Nhân còn nói tiếp."Cha em nói muốn uống rượu ba mươi năm do lão Bạch làm, anh có biết mua ở chỗ nào không?"

"Ân."

"Em buổi tối đi qua lấy."

"Được."

Không nói một câu vô nghĩa, điện

thoại cắt đứt.

Mặc dù vô tình nghe trộm, không gian phong bế làm cho đoạn đối thoại trên thật dễ dàng mà tiến vào lỗ tai Trịnh Vĩ.

"Ba mươi năm lão Bạch làm? Nhạc phụ chú thật khó hầu hạ!" Trịnh Vĩ cố ý nhấn mạnh hai chữ "Nhạc phụ".

Diệp Chính Thần lạnh lùng mà liếc hắn một cái, không nói gì, ánh mắt chuyển hướng đến bóng hình xinh đẹp sắp biến mất ở góc đường.

Không đạt được hiệu quả mong muốn, Trịnh Vĩ tiếp tục cười trêu chọc người nào đó: "Khi nào thì có rảnh? Mang diệp thái thái theo gặp mặt, anh đã lâu không gặp cô ấy, cứ tưởng cô ấy..."

Một ánh mắt sắc lạnh bắn ra, còn

lạnh hơn cả băng đá vạn năm.

"Anh nói thêm một chữ, em đem anh từ trên xe ném xuống."

"Anh chỉ là phi thường tò mò, bọn họ dùng phương pháp gì cho chú ký tên vào tờ đăng ký kết hôn..."

Trịnh Vĩ không phải là thuần túy vì trêu chọc người nào đó, hắn hy vọng từ miệng Diệp Chính Thần biết được đáp án, đúng hoặc không phải.

Mà anh, chết cũng không nói.

Vấn đề này Trịnh Vĩ quả thật trăm mối vẫn không có lời giải đáp, an hem đã hai mươi năm, tính cách Diệp Chính Thần hắn hiểu rất rõ, thà chết chứ không chịu khuất phục. Để anh cưới một cô gái không yêu, trừ phí đánh anh thành kẻ ngu ngốc.

Đạp một cước chân ga, xe mãnh liệt gia tốc, lao ra.

Lo lắng đến chính mình dù sao cũng là con trai độc nhất trong nhà, còn chưa có cưới vợ về nối dõi tông đường, Trịnh Vĩ chỉ biết phải có chừng mực, thay đổi đề tài khác."Hôn phu của tình nhân cũ của chú, muốn anh xử lý như thế nào?"

Đề tài này hiển nhiên rất hấp dẫn, Diệp Chính Thần lập tức nói: "Tung ra chút tin tức, nói hắn thừa nhận tham dự chia của, ít nhất cũng phải phán sáu bảy năm tù."

"Sáu bảy năm?" Trịnh Vĩ mưu lược có điều ngộ ra: "Chú còn cô ấy van cầu sao?"

Diệp Chính Thần tác động một chút khóe miệng, nói câu ý vị thâm

trường."Đương nhiên, một lần như thế nào đủ..."

Buổi tối, hơn tám giờ, Diệp Chính Thần cầm hai bình rượu đế trở lại chỗ ở.

Bởi vì lúc mới về nước, việc cần phải làm rất nhiều, không có thời gian tìm kiếm nhà mới, anh lúc trước khi xuất ngoại, cha anh đã mua cho anh tạm thời một phòng trọ. Lúc ấy trong phạm vi xung quanh, là tràng nhà cao tầng đồ sộ nằm độc lập, ngắn ngủi sau năm năm thời gian, giờ đã nằm lọt thỏm bởi những tòa nhà cao tầng xung quanh.

Anh đi vào cửa, buông cái chìa khóa, bật điện, tùy tay cầm cốc đặt ở cạnh góc cửa , cởi áo khoác treo lên.

Ba phòng một tầng mặc dù trang hoàng theo lối cổ xưa, có chút nghèo nàn

nhưng phòng của anh thủy chung vẫn duy trì sạch sẽ, thói quen nhiều năm không đổi được .

Đi đến phía trước cửa sổ, một mảnh ánh sáng ngũ quang thập sắc huyên náo thu hết đáy mắt. Có lẽ là ở nước ngoài lâu lắm, thành phố này lớn lên từ nhỏ nhưng anh vẫn cảm thấy có chút xa lạ, nhìn không thấy đại viện tang thương từ xưa, cũng không nhìn thấy tảng lớn tảng lớn sinh cơ dạt dào màu xanh biếc.

Rất nhiều kỷ niệm đã vùi lấp trong trí nhớ lại trỗi lên.

Anh bỗng nhiên có chút hoài niệm lại tầng trọ thấp bé kia tại Đại Bản, rất nhiều bạn hữu chân thành, còn có cây anh đào lãng mạn ngoài ban công...

Hôm nào thời tiết đầy gió, hoa rơi

đầy ban công...

Một năm kia, đáng nhớ nhất... Đóa hoa trong mưa sa gió giật trung phiêu diêu, có người thương, có một đoạn tình yêu, tuy ngắn ngủi nhưng cũng tối sáng lạn.

Ba năm qua, anh mỗi ngày đều chờ mong thời gian nhanh trôi đi, chờ mong anh khôi phục tự do, hung hăng nắm lấy tay cô, hung hăng đem cô ôm vào trong ngực, nói cho cô: anh nhớ cô biết bao nhiêu, anh có biết bao nhiêu *nan ngôn chi ẩn*. *(ẩn tình khó nói)*

Nhưng mà, thời gian sẽ không dừng lại, cảm tình cũng sẽ không...

Cho dù anh có thể nắm được tay cô, có thể đem cô ôm vào trong ngực, cho dù anh đem cô ấy ấn ở trên giường, câu nói

kia: "Anh nhớ em " từ lâu đã không còn ý nghĩa.

...

Chuông cửa vang lên, Diệp Chính Thần đưa tay kéo bức màn, che khuất đèn đuốc bên ngoài.

Cửa mở ra, ngoài cửa là Dụ Nhân trong một thân váy ngắn màu mận chín cùng với thắt lưng, sang trọng hào phóng lại cao quý.

"Tiểu Ngũ chỉ cho hai bình." Anh bình thản mà trần thuật, cúi người cầm rượu đưa cho Dụ Nhân. Dáng người cao ngất đứng lặng tại cửa, không có chút nào có dấu hiệu tránh ra.

Dụ Nhân không nói, cầm xem ngày xuất xưởng, tự nhiên mà mỉm cười."Cám ơn!"

Diệp Chính Thần cũng không muốn nói cho cô ấy lấy hai bình rượu nhỏ này có bao nhiêu khó xử, xin bao nhiêu người."Không khách khí."

"Anh tối hôm qua đi đâu?" Dụ Nhân hỏi.

"Khách sạn." Anh tự nhiên như không thể tự nhiên hơn mà trả lời.

"Uống rượu cùng bạn?"

"Cùng nữ nhân trên giường."

Hành lang, yên lặng như tờ, ngay cả hô hấp cũng dần dần yên lặng...

Trầm mặc sau một lúc, cô cười khẽ."Anh không cần cố ý chọc giận em."

"Tôi không cần phải chọc giận cô, tôi nói thật."

...

"Cùng cô ấy?" Cô cười cười, ý

cười còn có thêm một chút cô đơn."Bạc Băng?"

"Ân." Anh không có phủ nhận, nói chính xác, lười phủ nhận.

Đối với Diệp Chính Thần mà nói, nói dối chuyện tình phi thường lãng phí trí nhớ phải thiết kế mỗi một chi tiết thích hợp, tận lực để mỗi câu đều nghe ra thấy thật ăn khớp, trước sau không mâu thuẫn, còn muốn dùng biểu tình cùng ánh mắt đi phối hợp, rất lo lắng .

Đời này, đáng giá để anh tốn tâm tư đi lừa nữ nhân, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Bạc Băng.

Đáng tiếc Bạc Băng hận nhất bị lừa gạt, cô thủy chung không thể lý giải —— nam nhân càng tỉ mỉ tạo ra nói dối, chứng tỏ anh càng để ý, để ý đến e ngại.

Dụ Nhân bình phục một chút hô hấp, ngữ điệu như trước bình thản."Em nghe nói bí thư Phó thị trưởng thành phố Nam Châu bởi vì khả nghi tham ô nên bị bắt, nếu em nhớ không lầm, là vị hôn phu của cô ấy đi?"

Diệp Chính Thần cúi đầu cởi ra cúc áo chỗ cổ tay, cởi xong một bên lại cởi nốt bên kia, sau đó chậm rãi xắn lên trên.

Anh tự nhận cự tuyệt trả lời với thái độ thực rõ ràng, nhưng Dụ Nhân cố tình bám riết không tha hỏi."Anh không biết là thủ đoạn này rất hèn hạ sao?"

Anh ngẩng đầu, chẳng hề để ý cười cười."Đừng có cái gì cũng ra vẻ biết hết, không phiền lụy sao? !"

***

Mệt, mệt chết đi.

Hai mươi bốn, hai mươi ba, hai mươi hai...

Thang máy chỉ con số giảm dần, Dụ Nhân mệt mỏi dựa vào vách thang máy, thể xác và tinh thần ngày càng trầm xuống.

Vì cái gì? Người cô yêu là Diệp Chính Thần —— một nam nhân vĩnh viễn không theo quy tắc phù hợp nào.

Cô hao tổn tâm cơ, khuynh tẫn chân tình, cô thậm chí dùng thời gian ba năm cùng anh sớm chiều ở chung, mà anh chính là không chút bất vi sở động.

Có đôi khi, cô thật sự hoài nghi, anh rốt cuộc có phải là nam nhân hay không!

Cửa thang máy mở ra, Dụ Nhân đi vào đêm tối.

Không phải cô không nghĩ buông tha

cho người kia, mà là mỗi khi cô muốn buông tha, trước mắt lại hiện lên một cảnh tượng.

Vào một sáng sớm, sau cơn mưa, vào lúc thời khắc trang nghiêm, vung tay đón gió mở ra, hào quang trên không trung mở ra lóe màu vàng, cờ xí đỏ tươi mềm rủ xuống…Ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua tầng mây dừng ở trên người anh, cương nghị cùng trách nhiệm, chấp nhất cùng quyết đoán, tự tin cùng tự hạn chế, kiêu ngạo cùng phục tùng tất cả đều thoáng hiện trên hình dáng tuấn mỹ của một người nam nhân...

Ấn tượng của cô về Diệp Chính Thần là một điển hình ăn chơi trác táng, phóng đãng không kềm chế được, bên ngoài tô vàng nạm ngọc.

Tại một giây kia sau, cô bỗng nhiên phát hiện cô cũng không biết Diệp Chính Thần...

Anh , là một người không có bất kỳ người nào có thể nhìn thấu.!

Cô, liền như vậy không thể tự kềm chế mà hãm đi vào, liền như vậy bị tan rã trong căn phòng màu xanh nhạt thâm trầm...

Ngoạitruyện 2

Sáng sớm, bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho Diệp Chính Thần, báo cho anh biết là có thể làm thủ tục xuất viện.

Diệp Chính Thần ngay cả một giây cũng không chờ, ra lệnh cho cảnh vệ viên ngoài cửa: "Cậu đi làm thủ tục xuất viện."

"Rõ!" Cảnh vệ viên ở cửa cúi chào, lĩnh mệnh đi làm thủ tục.

Diệp Chính Thần lập tức gọi điện thoại."Em có thể xuất viện, mau lại đây

đón em... lại còn hỏi, tìm một nơi nào đó, không say không về!"

Cúp điện thoại, anh đổi quần áo, trực tiếp kéo tôi ra cửa.

"Anh đi đâu?" Tôi còn muốn hỏi rõ tình huống.

"Xuất viện a!"

Tôi biết quân nhân làm việc thực hữu hiệu, nhưng chưa bao giờ thấy xuất viện cũng hữu hiệu như vậy.

"Không cần thu thập đồ sao?"

"Cảnh vệ viên của anh sẽ thu thập, chúng ta đi mau, không chốc lát mẹ anh đến, chúng ta đi không được !"

Tôi ngay cả áo khoác còn chưa kịp mặc, cầm vội túi chạy theo anh.

Đi đến cổng bệnh viện, Diệp Chính Thần nhìn quanh bốn phía, vừa muốn gọi

điện, một chiếc xe Audi màu đen dừng ngay trước mặt chúng tôi, lưu thật dài dấu phanh gấp.

Cửa kính xe xoay hạ xuống, lộ ra rõ ràng là Trịnh Vĩ "Chúc mừng chú ra tù."

"Địa ngục." Diệp Chính Thần giúp tôi mở cửa sau, chờ tôi ngồi lên xe anh lại chuyển tới ngồi vào chỗ tay lại phụ."Đi đâu chơi?"

"Anh vừa liên hệ bọn tiểu Ngũ, bọn họ muốn đi đảo Tần hoàng, nghe nói chỗ đó có một câu lạc bộ khá hay."

"Đảo Tần hoàng? Xa như vậy?" Diệp Chính Thần cười nhìn về phía Trịnh Vĩ: "Bắc Kinh thì làm sao, muốn thay đổi khẩu vị?"

"Xa một chút, muốn chơi thế nào thì chơi, không cần lo lắng bị người khác

nhận ra."

Diệp Chính Thần cười nhìn anh."Để ý như vậy?"

"Không cẩn thận không được a, tiếng gió thật chặt, *'Thiên thượng nhân gian'* đều bị gió thổi."

"Ân!" Ngài tham mưu trưởng lâm vào suy nghĩ một lúc."Nếu không chúng ta đi Hải Nam đi."

"Lần sau!"

...

Ba giờ sau, chúng tôi đến cảng đảo Tần Hoàng, tôi quay cửa kính xe xuống, gió biển ẩm ướt thổi vào, cảm giác mát dịu nhè nhẹ.

Diệp Chính Thần quay đầu nhìn xem bộ quần áo đơn bạc trên người tôi, lại nhìn cách đó không xa một con phố

thương mại, chỉ vào một trung tâm thương mại nói với Trịnh Vĩ "Đỗ ở cửa tiệm kia một chút, em đi mua chút quần áo."

Trịnh Vĩ không nói hai lời, lái xe đến dưới cửa trung tâm thương mại tiến vào bãi đỗ xe."Hai người đi lên đi, anh ở trong xe chờ."

Diệp Chính Thần khoác vai tôi đi vào trung tâm thương mại, khu này không quá lớn, nhìn xung quanh đều là đèn long lánh làm tôi giật mình mắt mở không được, người bán hàng cũng phá lệ nhiệt tình, chúng tôi vừa lên khu trang phục nữ ở tầng hai, lập tức một loạt phục vụ chào đón"Tiên sinh, có phải muốn mua quần áo cho bạn gái sao?"

"Ngài thích kiểu dáng gì?"

"Nhìn xem bên này đi, đều là kiểu mới nhất."

"..."

Sớm nghe nói thành phố du lịch phục vụ rất nhiệt tình, tôi cũng không nghĩ lại đến mức như vậy.

Diệp Chính Thần nghiền ngẫm nhìn tôi một chút, khóe môi giơ lên, tôi ẩn ẩn cảm thấy rùng cả mình.

"Khêu gợi."

Quả nhiên lộ ra bản tính cầm thú .

Nghe vậy, người phục vụ cố hết sức lực tìm đến đủ loại quần áo lộ ngực cùng lưng, Diệp Chính Thần từ đó chọn ra một bộ váy ngắn màu đỏ "Thử xem cái này."

Váy là khoe ngực, áo ngực của tôi không phải là loại dấu quai, nếu mặc cả áo này mà mặc váy sẽ chẳng ra cái gì.

Tôi đơn giản cởi cả áo ngực trực tiếp mặc váy vào.

Tôi mặc xong bước ra, Diệp Chính Thần từ trên xuống dưới đều nhìn kỹ, bên cạnh vừa vặn có một người thanh niên đi qua, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào ngực tôi, làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Diệp Chính Thần một câu cũng chưa nói, đưa cho tôi một cái váy đen dài đẩy tôi vào gian thay đồ.

Váy cơ hồ hoàn toàn bó sát, còn lộ hơn nửa lưng, vừa thấy sẽ hiểu chỉ có con gái không đàng hoàng mới mặc, tôi vừa mặc xong bước ra, sắc lang nào đó hai mắt đều tỏa sáng, tôi nhỏ giọng hỏi."Có cần lấy một cái áo khoác hay khăn lụa cho thích hợp?"

Anh lắc đầu, lại đưa cho tôi kiểu khác...

Liên tục thử năm sáu bộ xong, tôi lau mồ hôi trên trán, vừa bước ra cửa liền kiên quyết nói: "Lấy cái này đi."

Tuy rằng y phục của tôi trên người chỉ có là cái áo gió nhưng tôi thật sự không có nhẫn nại thử nữa.

Ai ngờ Diệp Chính Thần càng kiên quyết lắc đầu, chỉ chỉ vào một bộ váy màu hồng cánh sen nhìn kín đáo mà manocanh cạnh gương đang mặc."Bộ này đi."

"Ách?"

Tôi chỉ vào "Anh xác định?"

Bộ này từ trên xuống dưới, tôi đều nhìn không thấy có chút gợi cảm nào.

Diệp Chính Thần vì chứng minh anh

có bao nhiêu quyết định, lấy ra chi phiếu giao cho người bán hàng."Cái này cùng cái áo gió tôi lấy, cho cô ấy mặc...."

Người bán hàng chính vẻ là mặt thất vọng, Diệp Chính Thần chỉ chỉ tiếp đồ cô ấy đang ôm mà tôi vừa thử. "Những bộ đã thử đều bọc lại."

"Tốt." Người bán hàng vẻ mặt đang thất vọng nhất thời tươi cười đầy mặt, thuần thục mà gói lại, đi tính tiền.

Diệp Chính Thần đi về phía tôi đang ở trạng thái mờ mịt, bàn tay ôm xuống bên hông, môi tiến đến bên tai tôi, nhẹ giọng nói."Buổi tối về nhà, mặc cho một mình anh xem..."

Người này, đã ham sắc thì thôi, lòng dạ còn hẹp hòi!

Mua xong quần áo, giày, chúng tôi

đi ra khu bán đồ nam mua cho Diệp Chính Thần một chiếc áo khoác màu đen rồi mới ra khỏi trung tâm thương mại. Vốn tưởng rằng Trịnh Vĩ đang chờ sẽ sốt ruột, không nghĩ tới Trịnh Vĩ đang nói chuyện phiếm cùng một cô gái xinh đẹp nhìn thật thanh thuần, tán gẫu thấy rất vui vẻ.

Vừa thấy chúng tôi bước ra, anh còn có vẻ thất vọng."Nhanh như vậy?!"

"Nếu không chúng em lại đi dạo tiếp?" Diệp Chính Thần hỏi.

"Quên đi." Trịnh Vĩ nhìn xem đồng hồ."Bọn Tiểu Ngũ đã đến, tại câu lạc bộ đang chờ chúng ta."

Anh mở cửa xe chuẩn bị lên, người đẹp mắt lưu luyến mà nhìn bóng lưng của anh, muốn nói lại thôi.

Diệp Chính Thần đi qua, hơi chút nghiêng người, dùng lễ tiết lễ phép nhất của thân sĩ Nhật hỏi."Chúng tôi buổi tối nay tụ hội cùng bạn bè, có hứng thú cùng tham gia sao?"

Người đẹp hơi chút do dự một chút."Có thích hợp không?"

"Đương nhiên."

Cô ấy nhìn tôi, tưởng tôi cùng cô ấy có chung chí hướng liền ra quyết định."Được rồi."

Cứ như vậy, người đẹp này được mời lên trên xe, trải qua đơn giản bắt chuyện, tôi biết cô ấy tên là Tiểu Vũ, là một sinh viên, vốn hẹn cùng bạn bè đi dạo phố, bạn lại có việc không tới, cô ấy u mê cùng Trịnh Vĩ tán gẫu...

Tôi cảm thấy Tiểu Vũ không giống

một cô gái tùy tiện, lại nhìn qua kính chiếu hậu thưởng thức một chút người đang lái xe đẹp trai kia, tôi phỏng chứng đàn ông này thủ đoạn tán gái so với Diệp Chính Thần chỉ có hơn chớ không kém.

Sau đó tôi hướng về sắc lang nào đó chứng thực, sắc lang nói cho tôi biết: "Anh cùng Vĩ ca tuyệt đối không phải một chênh nhau chỉ vài cấp độ, lúc anh ấy đang tán ngôi sao điện ảnh, anh còn ở trong nhà xem phim thần tượng thôi.!"

Trịnh Vĩ lái xe quẹo tới, quẹo lui hơn 10 phút sau dừng lại trước một câu lạc bộ, chỉ nhìn một cách đơn giản mặt tiền trừ bỏ bắt mắt cũng không có gì đặc biệt, nhưng tiểu Vũ kinh ngạc cùng biểu tình chờ mong xem ra câu lạc bộ này ở đảo Tần Hoàng thực nổi danh.

Xe vừa dừng lại, một lễ tân nam lại đầy mở cửa xe, nhìn thấy những gương mặt xa lạ, lập tức hỏi có phải tìm người hay không.

"Ngũ tiên sinh mời chúng tôi đến."

Lễ tân lập tức thay đổi thái độ."Mời vào bên trong."

Vừa đi vào câu lạc bộ, là đã nghênh diện thấy một làn gió thơm, tràn ngập hương vị mỹ phẩm.

Lễ tân dẫn chúng tôi tiến vào thang máy, lên tới tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở, ánh sáng chợt như tối sầm lại.

Nguyên lai tầng cao nhất là một cái đại sảnh, trên sân khẩu đang có mấy người đẹp tóc vàng nhảy nóng bỏng, dưới sân khấu là một sàn nhảy lớn, bốn phía đều có bàn xếp vòng tròn xung

quanh, vây quanh là bàn đơn hoặc bàn đôi.

Lúc này đúng là giữa trưa, người cũng không nhiều, không có người khiêu vũ, lưa thưa ít ỏi mấy bàn có người, đều đang chuyên chú nhìn biểu diễn.

Chúng tôi đi vào, trong đó một bàn có người đứng lên, trên bàn tổng cộng ngồi tám người, bốn nam bốn nữ, nam tôi đều đã gặp ở trong bệnh viện, tên nhớ không rõ lắm, có một người con gái tôi cũng đã gặp, là Ngũ tẩu, còn ba người con gái còn lại thì tôi chưa thấy bao giờ, cũng không có ai giới thiệu với tôi, tôi thực hoài nghi là mấy người này cũng không phải là quen biết.

Bắt chuyện một lúc, Diệp Chính Thần kéo tôi ra ghế salon đôi ngồi

xuống, nhìn lên sân khấu, cười hỏi."Như thế nào? Viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản lại ngóc đầu trở lại ?"

Có một người thanh niên mặt tròn lên tiếng giọng khinh thường "Ra ngoài, loại người như cậu đối với ca múa túc kịch kiểu mới giống như là giẫm phải đinh trên đất bằng, chỉ được cái giả bộ đứng đắn."

"Không phải, bản thân hưởng thụ đủ, cũng không nói mang thêm một người con gái nữa trở về, rất không có suy nghĩ !"

Trịnh Vĩ cười nói."Điều các chú muốn sao cậu ta không nghĩ đến, chỉ có điều hải quan không cho phép."

"Cũng là anh hiểu biết em." Diệp Chính Thần dựa vào lưng ghế sô pha ngữ

khí thập phần bất đắc dĩ, "Hải quan nếu cho phép, tôi thật muốn mang một cái trở về..."

Mọi người chính đang cười nói, một người con gái duyên dáng lên sân khấu, cúi đầu thật sâu, dùng tiếng Nhật chào mọi người, sau đó dùng tiếng Nhật nói: "Hôm nay, có một vị khách đặc biệt đến đây, có người muốn tôi tặng anh ấy một bản nhạc, không chỉ nói hẹn gặp lại (sayonara)!"

Đèn đều tắt, một mảnh tối đen, bản nhạc vang lên êm dịu, tiếng hát vang lên, tôi nhắm mắt lại, lại nghĩ tới cảnh ở sân bay, tôi đối với anh mà nói câu cuối cùng "sayonara"

Khi đó, tôi nếu biết sở dĩ anh là nan ngôn chi ẩn, làm tình nhân của anh

tôi cũng chấp nhận, thế nhưng anh cái gì cũng đều không nói.

"Sư huynh, nếu em cho anh ba phút, anh sẽ nói cái gì? Liệu có nói cho em biết chân tướng sao?"

Anh ôm tôi, thật gắt gao ...

"Anh vẫn thực cảm tạ em, chưa cho anh ba phút đó.!"

Nhìn chủ nghĩa tư biểu diễn, uống rượu chủ nghĩa tư bản, bất tri bất giác đèn đã lại sáng lên rực rỡ.

Nhiều khách hơn, không ít người đẹp nhảy tại sàn, dáng người xinh đẹp mà nhảy theo tiếng nhạc.

Diệp Chính Thần cũng có chút say, ánh mắt mê ly, tay bắt đầu không an phận mà dao động trên đùi tôi, kỳ thật tửu lượng của anh rất tốt, nếu không phải

uống thay tôi rất nhiều, anh sẽ không say.

Tôi cũng uống một ly rượu vang, bị hành động của anh làm cho nhiệt độ trong cơ thể bắt đầu nóng lên, vì thế, tôi lặng lẽ đứng dậy.

"Em đi đâu?"

"Toilet."

Tại toilet, rửa mặt mũi sạch sẽ bước ra, tôi nhìn thấy một góc đại sảnh có một ban công yên tĩnh, bị kéo rèm ngăn cách cùng với không khí bên trong.

Tôi thong thả bước đến ban công, hai tay bám lên rào chắn ban công, nhìn ra phía xa.

Cách đó không xa là cảng biển, tôi có thể nhìn thấy những dãy đèn nhấp nháy, rất đẹp...

"Có phải thực nhàm chán không?"

Một tiếng nói vang lên phía sau lưng tôi, tôi quay đầu, là Trịnh Vĩ, tay đang cầm một chai nước khoáng lạnh đưa cho tôi.

"Cám ơn!" Tôi nhận lấy."Không phải, em hơi nóng , muốn ra cho thoáng chút."

Trịnh Vĩ xoay người dựa vào rào chắn, quay mặt nhìn tôi: "Anh vẫn rất muốn cùng em nói chuyện một chút, hôm nay có thể không?"

"Em cũng rất muốn cùng anh nói chuyện, vẫn không tìm được cơ hội..."

"Hử?!"

Tôi nói: "Em nghe người ta nói, vụ án của Ấn Chung Thiêm là anh phụ trách..."

"Nga." Trịnh Vĩ không thể hiện gì, cười cười."Là anh bắt hắn ."

"Anh tại sao muốn bắt anh ấy? Anh ấy phạm tội sao?"

Tôi không biết tại sao mình lại hỏi như vậy, giống như trong lòng tôi vẫn còn có kỳ vọng, kỳ vọng lời nói của Ấn Chung Thiêm không phải thật sự, kỳ vọng Diệp Chính Thần mà tôi biết thủy chung vẫn là một thân áo choàng trắng thánh khiết, ngay cả chuột bạch còn thương tiếc đến vô hạn.

Trịnh Vĩ dùng ngữ khí thực chuyên nghiệp trả lời tôi: "Hắn cùng với vụ án này không quan hệ, nhưng hắn phi thường phối hợp công tác điều tra với bọn anh, giúp bọn anh mà cung cấp rất nhiều căn cứ chính xác và hữu lực."

"Thế nhưng em lúc ấy nghe được tin tức không phải như thế, em nghe nói anh

ấy thừa nhận hết tội, sẽ bị phán xử."

"Nếu là ngay cả em còn có thể nghe được tin tức nội bộ, bọn anh còn như thế nào mà tra án được?"

Tôi không biết nói gì mà chống đỡ, đơn giản liền không cùng anh vòng quanh, gọn gàng dứt khoát hỏi."Tin tức này là Diệp Chính Thần muốn anh phát ra sao?"

Trịnh Vĩ bị tôi hỏi sửng sốt."Cậu ta nói cho em như vậy?"

Tôi lắc đầu."Không phải."

Im lặng một lúc lâu, Trịnh Vĩ không khỏi thở dài, "Xem ra, em căn bản không hiểu con người cậu ta. "

"Không phải là anh ấy muốn anh làm?"

"Không phải."

"Thật sự không phải anh ấy?" Bởi vì chờ mong, tôi nắm chặt vào rào chắn ban công, lại nắm chặt.

"Là anh sai người bắt vị hôn phu của em... Phòng Tổng thống tại khách sạn Quốc tế cũng là anh sai người đưa cho em."

"Anh?!"

"Diệp thiếu về nước, thấy em đang ở cửa hàng áo cưới... Em có biết cậu ấy phản ứng như thế nào không?"

Trước mắt tôi như thoáng hiện lại bóng lưng cao ngất ngoài cửa tiệm áo cưới, cô đơn lại cao ngạo, lại còn có cỗ xe cao ngạo kia, vượt cả đèn đỏ, phóng lên mà đi.

Anh khi đó, sẽ có tâm tình như thế nào?

Trịnh Vĩ nói: "Anh chỉ muốn giúp cậu ấy, giúp cho cậu ấy một cơ hội, cho hai người ngồi xuống mà nói chuyện, đem những lời cậu ấy muốn nói mà nói ra cho rõ ràng, thế nhưng..."

"Anh không biết em dùng phương pháp gì, làm cho người luôn lý trí như cậu ấy trở nên đầu óc choáng váng..." Trịnh Vĩ hơi cúi thấp mặt, mỉt mờ cười cười."Mãnh liệt mà chờ đợi em lại cầu xin cậu ấy một lần nữa!"

Dãy đèn trên biển trở nên xa xôi, mơ hồ.

Tôi cố nhớ lại tình cảnh ngày đó, Diệp Chính Thần giống như muốn nói cái gì đó với tôi, tôi thế nhưng không chịu nghe.

Sau đó, anh cùng tôi nói về điều

kiện, tôi cởi quần áo ra, chẳng lẽ tôi hiểu lầm anh sao.

Tôi ngửa đầu, uống một hớp lớn nước lạnh. Cẩn thận hồi tưởng lại một chút, anh giống như quả thật muốn nói với tôi, tôi đã cắt lời!

Tôi nâng mắt nhìn Trịnh Vĩ, tinh quang đầy trời đọng ở đáy mắt anh, mắt anh sâu thẳm mà thâm thúy giống như bầu trời đêm. Tôi bỗng nhiên cảm thấy tôi nên cảm tạ anh, lần đó hoàn toàn là một lần trượt chân, để cho tôi cùng Diệp Chính Thần hiểu rõ khát vọng của nhau, để cho chúng tôi không thể tránh được thực tế, chúng tôi vẫn yêu nhau như cũ.

Nếu không, chúng tôi có thể sẽ tiếc nuối cả đời.

Trong lòng tôi vừa động, bỗng

nhiên nghĩ đến một vấn đề trọng yếu.

"Trịnh Vĩ, vụ án thành phố Nam Châu này, vì cái gì mà anh phụ trách? Là sự trùng hợp sao?"

Trịnh Vĩ thản nhiên cười cười, không có trực tiếp trả lời tôi, mà nói: "Anh mười lăm tuổi thì ham mê bài bạc, có một lần bị dân cờ bạc chuyên nghiệp lừa, nợ bọn họ rất nhiều tiền, anh không dám nói với cha, phải đi tìm Diệp Chính Thần nhờ hỗ trợ, kỳ thật, nhà cậu ấy còn nghiêm khắc hơn nhà anh, nhưng cậu ấy không nói hai lời, về nhà trộm đồ trang sức của mẹ mình giúp anh trả…Vì chuyện này, cậu ấy thiếu chút nữa bị cha mình đánh chết... Vẫn cắn răng không nói một chữ."

Tôi gật gật đầu, đã hiểu ra đáp án.

Tôi nói: "Anh có thể nói cho em chút chuyện của anh ấy không? Em muốn hiểu anh ấy thêm một ít."

Ánh mắt Trịnh Vĩ nhìn về hướng đại sảnh, bạn của anh đang thay nhau chúc rượu Diệp Chính Thần rượu, tuy đã say nhưng tư thế anh vẫn thế, Diệp Chính Thần cũng uống rất quật khởi, ai đến mời cũng không cự tuyệt.

"Anh lúc năm tuổi thì biết cậu ấy, lúc ấy mới được ba tuổi, bọn anh lớn lên trong một đại viện, từ nhỏ chơi với nhau cho đến lớn.. Gia đình cậu ấy quản giáo phi thường nghiêm khắc, bác Diệp đối xử với cậu ấy hệt như quân binh của mình, không mắng mà phạt luôn. Bác Diệp không cho phép cậu ấy chơi cùng bọn trẻ trong đại viện, sợ học tính xấu

của người khác, không cho phép cậu ấy hút thuốc, uống rượu, bài bạc, còn không muốn cậu ấy có bạn gái, sợ mê mê muội mất cả ý trí, đi sai đường lối. Thế nhưng cậu ấy tính cách quật cường, căn bản không biết hai chữ 'Phục tùng' viết như thế nào... Có thể nói, tuổi thơ của cậu ấy thực thê lương."

Tôi thật sự nghe, tưởng tượng được.

"Bác Diệp muốn cậu ấy đăng ký học ở trường quân đội, cậu ấy càng muốn học y học. Vì kháng nghị chống lại chế độ độc tài của bác Diệp, cậu ấy la cà tại quán ăn đêm chơi suốt hai tháng, ngày nào cũng mơ mơ màng màng, hàng đêm chìm ngợp trong vàng son... Bác Diệp muốn đoạn tuyệt quan hệ, cậu ấy ngược lại cười nói: 'Tốt, dù sao đầu năm nay

bác sĩ cũng không thể thi, đáng thương là chỉ sợ không còn con cái mà trở thành hai lão nhân đơn chiếc.' thiếu chút nữa làm cho bác Diệp tức chết. Cuối cùng bác Diệp cũng thỏa hiệp, chấp thuận cho cậu ấy thi vào học viện quân y."

Tôi cười khổ, "Nếu anh ấy sống ở thời đại kháng chiến, tuyệt đối là thà chết chứ không chịu khuất phục đảng cách mạng."

"Đúng vậy. Nếu không thế nào cậu ấy lại đi Nhật Bản." Trịnh Vĩ đùa cợt cười cười, còn nói, "Con người cậu ấy, đặc biệt có nguyên tắc, nếu không thể nói, chết cũng không nói, anh cùng cậu ấy quan hệ tốt như vậy, chuyện đi Nhật Bản, cậu ấy một chữ cũng không nói với anh, nếu không phải anh nhìn thấy ảnh chụp

của em trong ví cậu ấy, thực không thể nghĩ là cậu ấy đi Nhật Bản."

"Ảnh chụp của em?"

"Tại kinh đô lam sơn, qua một cây cầu nguyệt. Anh đã đi khảo sát một lần ở Nhật bản, đối với cây cầu này có ấn tượng rất sâu. Ngày đó vừa nhìn thấy ảnh chụp của em, cái gì đều đoán ra..."

Tôi càng nghe càng hồ đồ."Đến tột cùng là làm sao, anh có thể nói với em rõ ràng hơn không?"

Bên trong là thế giới xa hoa truỵ lạc, bên ngoài là bầu trời màu xanh đậm, tôi rựa vào rào chắn ban công, nghe Trịnh Vĩ nói chuyện về Diệp Chính Thần.

Tôi mới biết được rất nhiều chuyện bí mật Diệp Chính Thần chưa từng nói ra lời, mới chính thức hiểu biết đàn ông tôi

yêu.

Nguyên lai, lần đó về nước, Diệp Chính Thần vốn rất vui vẻ, nói cho Trịnh Vĩ anh có bạn gái, còn cầu anh ấy hỗ trợ đặt một cặp đồng hồ tình lữ Hải Âu – bởi vì bạn gái mình thích.

*****

Cơm no rượu say, Trịnh Vĩ đưa Diệp Chính Thần về nhà.

Xe hơi chạy nhanh như bay, Trịnh Vĩ lái xe, Diệp Chính Thần đã say đến tám phần lại lấy ví ra, nhìn ảnh chụp bên trong.

Trịnh Vĩ liếc mắt một cái bạn gái Diệp Chính Thần, cảnh vật giống như đã từng quen làm anh giật mình nhớ lại đó là thủ đô Nhật bản. Sau một lát chấn kinh, anh đột nhiên ý thức được: bạn gái

Diệp Chính Thần là ở thủ đô của Nhật bản, có nghĩa là hành tung hai năm qua mà Diệp Chính Thần không chịu tiết lộ hóa ra là ở Nhật Bản.

Anh nhớ rõ Diệp Chính Thần trong cuộc đời hận nhất người Nhật Bản, từ nhỏ thường nói: "Trừ phi chiến tranh, em tuyệt đối sẽ không đến đất nước đó..."

Trong phút chốc linh quang chợt lóe, rất nhiều chuyện không từng nghĩ ra, anh tất cả đều nghĩ thông suốt .

Trải qua một phen thận trọng tự hỏi, anh thử thăm dò nói."Vượt qua cầu nguyệt đúc xi măng cốt thép, trên cầu lát gỗ, đứng ở trên cầu xem thỏa thích lá phong đỏ…Anh đã đi qua một lần, ấn tượng khắc sâu."

Diệp Chính Thần cả kinh, thân thể

đột nhiên banh thẳng.

Phản ứng của anh làm cho Trịnh Vĩ càng xác định được phỏng đoán của mình là đúng, không khỏi lắc đầu, cảm khái nói : "Hồng nhan, quả nhiên... họa thủy!"

Diệp Chính Thần cười khổ rút ra ảnh chụp, nhìn thoáng qua lần cuối, xé thành từng mảnh nhỏ vứt ra ngoài cửa sổ.

Dọc theo đường đi, hai người cái gì cũng chưa hơn nữa, bởi vì tự mình biết, chuyện này không thể nói nhiều một câu.

Ngày hôm sau, Trịnh Vĩ nhờ người quen tìm đến cửa hàng bán đồng hồ Hải Âu, đặt họ sản xuất cho một đôi đồng hồ tình nhân. Xưởng sản xuất ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, dùng thời gian ba ngày làm xong. Trịnh Vĩ lấy được đồng hồ liền hẹn Diệp Chính Thần đi quán bar uống rượu.

Khi tiến vào phòng riêng, chỉ thấy một mình Diệp Chính Thần đang uống rượu.

"Cho chú xem này." Trịnh Vĩ giống như hiến vật quý, lấy đồng hồ đưa cho anh.

Diệp Chính Thần mở ra, nhẹ nhàng vuốt lên hàng chữ trên đó, là chữ "Nha đầu.."anh nhờ khắc lên.

"Kiểu dáng là hàng mới nhất của rađa, động cơ là Jaeger - độ chính xác cao nhất nhất." Trịnh Vĩ nói: "Thế nào, vừa lòng không?"

"Vừa lòng, đáng tiếc..." Anh đem đồng hồ đặt ở một bên ghế salon"Không dùng được ."

"Không dùng được?" Trịnh Vĩ không hiểu chút nào."Diệp thiếu, chú

không phải là trêu người đi?"

Diệp Chính Thần cái gì cũng không nói, từ trên bàn lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hít một hơi thật sâu, hơi đi đến xoang mũi dẫn đến tiếng ho khan kịch liệt.

Trịnh Vĩ nổi giận, đoạt lấy điếu thuốc."Lúc trước là ai buộc anh phải cai thuốc?! Nói nếu hút thuốc lại sẽ tuyệt giao với anh!"

"Anh không phải nói, hút thuốc có thể làm cho râu mọc nhanh?"

Trịnh Vĩ cẩn thận đánh giá đàn ông trước mặt mình trong bóng đèn lờ mờ, chỉ thấy trong mắt anh có sự thống khổ quen thuộc.

"Chú mày đừng nói là đang thất tình?!"

Diệp Chính Thần không nói gì, cúi đầu rót rượu, hết ly này đến ly khác giống như uống rượu mà giải sầu, nghiễm nhiên là bộ dáng thất tình thật.!

"Thất tình cũng không cần phải như vậy! Chỉ bằng chú em, muốn dạng con gái nào chẳng được, đáng giá như vậy sao!"

Tay Diệp Chính Thần đang bưng ly rượu dừng một chút."Em kết hôn!"

Trịnh Vĩ cười gượng hai tiếng."Chú mới uống một bình rượu, như thế nào bắt đầu mê sảng ."

"Em không có say."

Diệp Chính Thần từ trong túi lấy ra một tờ bìa màu đỏ, vứt ra mặt bàn bóng loáng. "Em mẹ kiếp cùng Dụ Nhân kết hôn ."

Trịnh Vĩ trong đầu ong một tiếng, vội vàng cầm lấy tờ bìa đỏ lên xem, phía trên viết tên Diệp Chính Thần cùng Dụ Nhân, ngày đăng ký chính là ngày hôm qua.

"Không hiểu, chú em đây là làm cái gì?"

"Đừng hỏi e, vì cái gì, một chữ em cũng không thể nói."

"Không quan tâm vì cái gì, nhưng mẹ kiếp là chuyện cả đời mà! Cho dù là vì nước hy sinh thân mình, cũng không phải như vậy."

"Vì nước hy sinh thân mình?" Diệp Chính Thần nghe thấy mấy chữ đó, tựa hồ như nhớ tới cái gì, cười khổ một chút, sau đó lại cầm bình rượu Mao Thai, trực tiếp đổ vào miệng.

Trịnh Vĩ không ngăn anh lại, nếu anh muốn say, thì để cho say đi.

Ai ngờ uống được vài hớp, Diệp Chính Thần không uống nữa, đưa tay cầm lấy đồng hồ đeo tay trên bàn, nhìn ra ngoài một chút, lại sờ ví tiền, mở ra… ngăn để ảnh chụp đã trống không.

"Fuck!" Anh nhịn không được chửi thề một tiếng.

"Còn không bỏ xuống được?"

Diệp Chính Thần không nói lời nào, lại duỗi tay thò vào túi quần tìm, tìm một lúc rốt cục lấy ra một cái điện thoại.

Anh suy tư một hồi thật lâu, mới khởi động lại điện thoại di động.

Tiếng báo tin nhắn kêu lên, anh run run đưa tay là mở, từng cái từng cái.

"Em hôm nay nấu mì Thành đô, rất

ngon! Em có nấu phần của anh... Tuy rằng anh không ở đây."

"Phía trước cửa sổ, hoa anh đào sắp nở, em nói nó nhất định phải chờ một chút, chờ anh quay về xem cùng em."

"Em nuôi tế bào cư nhiên không chết, nó thực kiên cường mà còn sống, đại khái là chờ anh!"

"Em đang nghe bài *"yêu"*

"Anh có nhớ em không? Nói đi, không cần ngượng ngùng!"

"Hôm nay có một người rất đẹp trai hẹn em đi Đông Kinh, nếu anh không trở lại, em sẽ cùng anh ấy bỏ trốn!" .

...

Trịnh Vĩ khoác tay lên vai anh, vỗ vỗ.

"Đến, ca bồi chú uống rượu." Trịnh

Vĩ mở một bình rượu khác, ngẩng đầu lên uống một ngụm lớn. "Hôm nay thống thống khoái khoái uống một bữa, ngày mai tỉnh rượu, về nhà làm người chồng tốt, cái gì nên quên thì hãy quên đi"

Không biết uống bao lâu, bọn họ đều say, Trịnh Vĩ hỏi: "Chú nói thật với anh xem, thật tình thích một người rốt cuộc là cảm giác gì?"

"Nhớ cô ấy, muốn biết cô ấy đang làm gì, có bị lạc đường hay không, có bị giáo sư mắng hay không, có lại đứng ở phòng nghiên cứu mà vụng trộm khóc, có nhớ em hay không..."

"Cứ như vậy? !"

Diệp Chính Thần nằm ở trên ghế sa lon, xuất thần mà nhìn trần nhà."Còn muốn... Biết... Ngủ ở trên giường cô ấy

có cảm giác thế nào."

"Chú đừng nói với anh, còn chưa xuống tay với cô ấy?"

"Không có."

"Hai người mới quen nhau?"

"Quen nhau hơn nửa năm, cô ấy ở sát phòng em."

Trịnh Vĩ vỗ cái bàn."Dựa vào, anh phục rồi!"

...

Uống suốt một đêm, Trịnh Vĩ say ngủ thẳng đến buổi chiều hôm sau, tỉnh lại thì đầu đau đến nứt ra, gọi điện cho Diệp Chính Thần, muốn hỏi một chút xem anh thế nào, có đau đầu không.

Ai ngờ người nào đó *khí định thần nhàn* trả lời rằng, đang giúp Dụ Nhân làm thủ tục thị thực đi Nhật Bản.

"Nghĩ thông suốt ?" Trịnh Vĩ hỏi.

"Không nghĩ ra còn có thể thế nào? Chẳng nhẽ quan hệ tình cảm ngoài giá thú?"

"Là anh em, thực lòng anh nói, Dụ Nhân cũng không có gì không tốt. Người cũng xinh đẹp, tính cách tốt, gia thế tốt, mẫu chốt là đối với chú em luôn toàn tâm toàn ý... Mặc kệ nói như thế nào, hai đứa đều là vợ chồng hợp pháp, chú em nên phụ trách quyết định của chính mình ..."

"Em hiểu, em sẽ cố."

Ngoạitruyện 3 : Cầu hôn

Ngày ấy, sau một đêm kịch liệt ở đảo Tần hoàng, Bạc Băng rốt cuộc chưa gặp lại Diệp Chính Thần. Anh trở lại doanh trại, suốt ngày bận rộn với việc diễn tập quân sự. Cô cũng có trách nhiệm của mình, không thể nghỉ phép mãi được.

Bạc Băng tan tầm trở về, cởi áo khoác thấm đầy cái lạnh, mệt mỏi ngã ngồi trên ghế sô pha. Cô thấy quá mệt mỏi, không buồn cả giơ tay nhấc chân, tê liệt đến nỗi không muốn động đậy.

Bật đèn gần chỗ ghế sô pha, sau một

lúc nghỉ ngơi, rốt cuộc có chút khí lực, nhưng cảm giác lạnh trong người chậm chạp vẫn không tiêu tan.

Đi vào phòng tắm, xả nước ấm, thêm vài giọt nước thơm mùi hoa hồng, cô cởi quần áo trên người, cho mũi chân chạm vào trong nước thử độ ấm, hơi nước nóng làm tan đi cái lạnh trong người, một trận kích thích mãnh liệt làm cô rùng mình một cái.

Nước ấm chảy dần trên da thịt, nóng bỏng, đau đớn, một lát sau, da thịt tuyết trắng ẩn ẩn màu hồng phấn, rét lạnh cùng mỏi mệt dần dần bị nước ấm làm mất đi ra bên ngoài, trên cơ thể, đau đớn cũng hóa thành thoải mái...

Tựa như đêm đó, anh lưu lại cho cô.

Nhắm mắt lại, cô nghĩ tới anh, không biết anh thế nào ngay cả một cuộc điện thoại còn không gọi, nhất định là nhiều việc đi, nhịn rồi lại nhẫn nại, rốt cục nhẫn không được, cô ấn số gọi cho Diệp Chính Thần, trả lời cô vẫn là một giọng điệu nhàm chán "Thực xin, số điện thoại quý khách gọi đã tắt máy hoặc nằm ngoài vùng phủ sóng"

Vừa tắt máy, đặt điện thoại xuống, bỗng nhiên vang lên một tiếng chuông cửa.

Đã muộn thế này, ai đến đây?

Bạc Băng vội vàng cầm lấy khăn tắm quấn ở trên người, thuận tay cầm lấy áo choàng tắm, vừa đi vừa mặc vào.

Bước nhanh tới cửa, xuyên qua mắt mèo, cô thấy một người thanh niên mặt

nghiêm trang, trên người mặc bộ quân trang màu oliu, một thân thần thành trang trọng bất khả xâm phạm, làm cho người khác có cảm giác tin cậy vô cớ.

Thế nhưng khác với tư thế nghiêm trang cùng cao ngất mọi khi, tay anh vịn vào vách tường, thân thể nhìn như lung lay muốn đổ.

Không kịp ngẫm nghĩ thêm, Bạc Băng mở cửa.

"Anh..."

Diệp Chính Thần không đợi cô hỏi xong, đẩy cô ra một chút, đi vào phòng, mùi rượu nồng nặc từ trên người anh truyền đến.

"Anh uống rượu?"

Anh không để ý tới câu hỏi của cô, nghiêng ngả lảo đảo đi đến trước sô pha,

nằm lên ghế.

"Anh uống nhiều vậy? Uống với ai a?"

Diệp Chính Thần mở mắt, ánh mắt hơi nheo lại mê ly nhìn cô hàm hồ nói."Sư trưởng, ông ấy uống rất được…"

"Sư trưởng?"

Sư trưởng của anh khong phải ở Bắc Kinh sao?

"Ân, lần này diễn tập sư đoàn của anh thắng, sư trưởng rất cao hứng cho anh nghỉ phép một ngày"

"Một ngày? Cho nên uống rượu xong anh đến Nam Châu?"

Diệp Chính Thần mơ mơ màng màng gật đầu."Có nước không?"

"Có, anh chờ chút." Bạc Băng đi vào phòng bếp lấy nước, trong lúc chờ

đợi, ánh mắt của cô tập trung vào người đang nằm trên ghế sô pha, đôi lông mày nhíu lại.

Nghĩ đến anh uống say như vậy còn ngồi máy bay đến Nam Châu, trong lòng nảy lên một trận lo lắng.

Nước chảy ra tay cô, rơi xuống mặt đất, cô mới giật mình hoàn hồn, đóng van nước.

"Nước… " Cô đem nước đưa đến trước mặt anh.

Anh vẫn nằm không nhúc nhích, mắt nhắm tịt, hơi thở nặng nề.

Thấy anh im lặng mà ngủ, hai tay cô cầm cốc nước mà ngồi chồm hỗm trên thảo ở trước ghế sô pha.

Đèn đặt ở dưới đất chiếu ánh sáng bạc lên vầng trán của Diệp Chính Thần,

gương mặt này hiện ra vô số lần trong giấc mộng, lúc này gần trong gang tấc sao lại thấy xa xôi như vậy.

Tay cô không biết như thế nào đã đặt lên lông mày anh, cảm giác quen thuộc làm cho đầu ngón tay run rẩy.

Như bị điện giật, cô rút tay về...

Lông mày của Diệp Chính Thần nhíu lại càng sâu, thân thể hơi động đậy, cả người mặc bộ quân trang vừa khít, làm lộ ra đường cong kiên cường. Giờ phút này, tư thế ngủ rối rắm của anh xem ra bộ quần áo này vừa chật vừa nóng, mặc cực kỳ không thoải mái.

Nhất là cúc chỗ cổ áo, gắt gao như thít chặt cổ họng anh, làm cho anh nhìn cảm giác có chút khó thở.

Mặt anh hắn càng ngày càng đỏ,

phía chân tóc chảy ra giọt mồ hôi.

Để ý cổ áo của anh một lúc, Bạc Băng đặt cốc nước ở trên mặt bàn, ngón tay lặng lẽ đưa đến chỗ cổ áo, vừa tiếp xúc đến chiếc cúc, cô vội rút ngón tay về.

Chần chờ một chút, lại duỗi tay ra...

Cúc áo của anh lành lạnh, da thịt trên cổ lại là nóng bỏng, làm cô run sợ.

Cởi rất lâu, mồ hôi chảy đầy trong lòng bàn tay, cúc cuối cùng mới mở xong.

Cổ áo mở ra, bộ quân trang vừa người này có cảm giác cấm dục mạnh mẽ có thêm kiểu hấp dẫn đặc thù, nhất là người mặc nó lại hết sức hấp dẫn.

Tay cô không tự chủ được lại đưa tới chiếc cúc thứ hai.

Nút thắt màu vàng trên bộ quân trang dưới tay cô lại tiếp tục cởi ra, từng cái lại từng cái...

Cởi xong chiếc cúc cuối cùng, cô nhẹ nhàng thở ra, đang cân nhắc xem làm sao cởi áo khoác ra giúp anh, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi mắt thâm sâu đang nhìn mình.

"Anh?" Cô điều chỉnh lại cho tim đập đỡ hỗn loạn, nhỏ giọng hỏi: "Có muốn uống nước không?"

Khóe miệng của anh hơi giương lên, nụ cười xấu xa nở ở trên mặt."Em tựa hồ đặc biệt hứng thú với cúc áo anh."

"Em..." Mặt của cô đỏ lên."En thấy anh hơi nóng..."

"Là hơi nóng." Anh nói sát bên tai cô "Em tiếp tục đi."

"Đã cởi xong rồi." Cô gian nan mà trả lời.

"Còn có áo sơ mi ..."

Cô cức quẫn, cuống quít đem cốc nước đến bên môi anh."Anh uống nước trước đi."

Anh uống một hớp lớn, vài giọt nước trong suốt dính trên khóe môi, làm cho người ta có loại cảm giác khó tả....

"Anh đói quá..." Anh nhẹ giọng nói: "Muốn ăn một bát mì em nấu."

Vừa nghe đến yêu cầu này, cô cái gì cũng không nói, trực tiếp đi nhanh vào phòng bếp, dường như sợ anh hối hận.

Diệp Chính Thần nở nụ cười, thoải mái nửa nằm nửa ngồi trên ghế sô pha, nhìn cô gái đang bận rộn trong bếp.

Thật không biết trong đầu cô ấy

đang suy nghĩ cái gì, có nấu mì thôi mà cư nhiên cứ đinh đinh đang đang, tay chân luống cuống.

Trứng gà rơi trên mặt đất, nước cho vào nồi trên bếp, bát cầm lên rồi lại thả xuống, thả xuống lại nhặt lên lần nữa...

Anh đi vào phòng bếp, không xác định hỏi."Em đang nấu mì sao?"

"Thật có lỗi, em lâu lắm không nấu ..."

Một mùi thơm hỗn hợp giữa huân y thảo và hoa hồng đánh úp lại.

Cô ở trước mắt, tóc còn ẩm ướt, từng giọt nước từ trên tóc rơi xuống, dừng ở trên da thịt ửng đỏ, trong suốt.

Cô tựa như một bức tranh cổ điển, mỗi một nét bút diễn tả đều là cực kỳ hấp dẫn.

Đáy lòng rung động, Diệp Chính Thần rốt cuộc không chịu nổi, ôm cô vào trong ngực.

Tuy rằng hương vị thơm ngon của mì Thành đô làm cho anh thực thèm muốn, nhưng mà có vài điều anh còn thèm muốn hơn."Vậy đừng nấu, chúng ta làm việc khác."

"A?" Cô muốn lắc đầu, lại nhịn xuống .

Con gái ham muốn còn từ chối, còn hấp dẫn hơn cả khi đón ý nói hùa.

Tay anh đưa tới eo cô, cách qua khăn tắm thật dày khẽ vuốt, quả nhiên không ngoài sở liệu, dưới vạt khăn tắm là trống không. "Không bằng... Chúng ta thảo luận một chút, em còn nợ anh bao nhiêu phí bổ túc."

"..." Cô rụt lui thân mình, tránh né ánh mắt nóng rực của anh.

"Em tính khi nào thì trả đây?" Anh lại hỏi.

Cô nghiêm mặt, nhỏ giọng hỏi."Không trả được không?"

"Em nói sao?"

Cô thật sự suy tư.

Ở trong mắt anh, biểu tình này của cô là đẹp nhất.

Ba năm trước, mỗi lần anh đứng ở ngoài cửa phòng nuôi vi khuẩn, đều sẽ nhớ tới người con gái kia, thật sự quan tâm đến việc dưỡng vi khuẩn, giống như có thể nghe thấy tiếng cô ấy khẩn cầu: "cầu các ngươi, kiên cường một chút, nhất định phải sống sót..."

Có đôi khi, anh thường thường nghĩ

lại, nếu nha đầu đáng yêu này không gặp anh, có đáng yêu như vậy hay không.

Anh cảm khái vươn tay, xoa xoa lên mái tóc ẩm ướt của Bạc Băng.

Cô ngẩng đầu lên, ra vẻ anh dũng hy sinh."Em đây cho anh hai mươi bốn giờ, nếu anh có bản lĩnh thì đòi lại hết học phí em nợ đi... Nếu không có năng lực, cũng đừng trách em."

Anh rốt cuộc nhịn không được, bật cười.

"Nha đầu, đừng có dùng phép khích tướng... Em lo lắng kết quả đi?"

"Ách?" Mặt cô có chút trắng bệch, cắn đôi môi hồng nhạt, tựa hồ như lo lắng đến hậu quả đáng sợ, sợ hãi hỏi: "Em nợ anh bao nhiêu a?"

"Nếu anh nhớ không lầm, hai mươi

chín lần đi... Trừ bỏ lần trước, giống như có hai mươi lăm lần."

"..."

Cô nuốt nuốt nước bọt."Em đi nấu mì cho anh ăn đi."

Nước ở ngọn lửa màu xanh dần dần nóng lên, sương mù màu trắng ngà quay cuồng, bọt nước bắt đầu xuất hiện...

Diệp Chính Thần cảm thấy chính mình giống như ngọn lửa kia, sắp bị đốt cháy, nào còn có tâm tình ăn mì.

Anh nâng mặt cô lên, dứt khoát hôn xuống, vừa chạm vào đôi môi ngọt ngào kia, đầu óc anh ầm ầm nổ tung.

Mọi sự trấn định, lý trí đều bỏ anh mà đi, điều quan tâm lúc này là dục vọng nguyên thủy nhất.

Thân thể mềm mại trước ngực, bất

khả tư nghị thật mềm mại.

Anh xả áo choàng tắm của cô, sau một phen hưởng thụ bằng tay, lưỡi, anh cởi bỏ đai lưng…

Đem cô đang ở trong lòng đẩy ngã trên bàn ăn bên cạnh, khăn trải bàn màu trắng trên bàn càng làm nổi bật "*Mỹ vị món ngon*", từ mái tóc đen giống như màn đêm cho đến ngón chân khéo léo, không một chỗ nào không hấp dẫn...

Anh xoay người, nâng đôi chân kia lên, tách ra.

Cô ngạnh sinh đem từ sắp nói ra miệng "Không" mà nuốt xuống, cầu xin nhìn anh.

Vươn tay, anh nhẹ nhàng sờ soạng một chút phiến thịt ướt át mềm nhẫn, cô phía dưới nhất thời toàn thân run rẩy, hai

má phiếm hồng, tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ trong miệng lay động ra...

Dưới đầu ngón tay linh hoạt của anh, ánh mắt của cô trở nên không hề xa lạ mà lạnh lùng, làm trong trí nhớ của anh toát lên một tia mềm mại...

"Nha đầu..."

Nghe thấy anh kêu gọi tràn ngập khát vọng, đáy mắt cô có chút sóng nước.

Nằm xuống...

Anh dùng lực vọt đi vào, thật sâu mà giao thân xác vùi vào chỗ ấm áp của cô...

Mỗi khi nghĩ đến về sau, anh chỉ hy vọng cả đời được ôm cô như vậy, không bao giờ buông tay ra nữa...

Nước trong nồi kịch liệt mà sôi trào

.

Hơi nước càng ngày càng dày đặc.

Thân thể mỹ lệ trước mắt anh lay động, hai má, tóc dài, cổ trắng cùng vai cô tùy ý anh mà vuốt ve, ngực mềm mại mặc anh vuốt ve...

Còn có cái gì so với điều này làm cho đàn ông mê hơn.

Anh cười, hôn lên môi cô."Nha đầu, chúng ta kết hôn đi!"

Cô cắn môi nhìn anh, một giọt lệ trong suốt từ trong mắt cô mơ hồ rơi ra.

Anh dừng lại, dùng đầu ngón tay lau nước mắt của cô, vén mái tóc ẩm ướt lên. “Như thế nào lại khóc, không phải em muốn gả cho quân nhân?”

Cô nở nụ cười, hai tay đưa lên quân hàm của anh. “Em trước kia chỉ thấy sắc lang mặc áo choàng trắng, không ngờ còn

có cầm thú mặc quân trang".

"Em đừng có ảo tưởng đối với đàn ông, giáo sư đại học cũng không phải là tốt, không chừng cởi quần áo còn không bằng cả cầm thú"

"Thật không? Có cơ hội cho em thử xem"

"Em, mơ tưởng"

Một lúc sau, từ trong phòng bếp vang lên một trận rên rỉ kịch liệt, mãi cho đến lúc vang lên tiếng van vỉ của cô "Em sai lầm rồi, anh tha cho em đi, em gả cho anh còn không được sao?"

Ngoạitruyện 4 : Ai là số kiếp của ai ?

Yêu một người, liền giống như trải qua một kiếp.

Dụ Nhân biết rõ Diệp Chính Thần, bảo cô chạy trời không khỏi nắng, thế nhưng cô rõ ràng không phải là kiếp số của Diệp Chính Thần, một người con gái khác mới là mục tiêu đời đời kiếp kiếp của anh...

Diệp Chính Thần, ba chữ này phát âm rõ ràng thực bình thường, rơi vào tai

Dụ Nhân, sẽ biến thành một cảm xúc kịch liệt dao động.

Bất đắc dĩ, trong lúc còn học đại học, ba chữ này xuất hiện vô cùng nhiều ở trong phòng ngủ của cô.

"Nghe nói Diệp Chính Thần lại đổi bạn gái mới , khoa bệnh lý học tên Trần Tất..."

Gió thổi vào lá cây tạo nên tiếng kêu sàn sạt, nhẹ ít mà nặng nhiều.

"Có phải là người rất hoàn mỹ, dễ thương và nhõng nhẽo?"

"Còn không phải chính là cô ấy."

Nghe đến đó, Dụ Nhân im lặng khép lại sách, mở ra máy tính, xem mạng, đối với đề tài này dù không đồng ý cũng không nói từ nào.

"Thật hâm mộ Trần Tất..." Người

nói chuyện là nữ sinh đã hâm mộ Diệp Chính Thần hơn hai năm.

"Có cái gì hâm mộ, lại là một đoạn phong hoa tuyết nguyệt của anh ta mà thôi."

"Phong hoa tuyết nguyệt cũng được a, chỉ cần từng có được..."

Sau khi ăn xong, bát quái nhàm chán lại bắt đầu, tin đồn các sinh viên nữ nói không khác gì chuyện lạ, người không biết nội tình sẽ thực nghĩ rằng Diệp Chính Thần cùng Trần Tất có chuyện xưa không muốn cho ai biết, người hiểu biết nội tình bên trong cũng chẳng muốn vì anh mà giải thích.

Ai bảo tình yêu của Diệp Chính Thần có thể viết thành một quyển sách.

Có người nói: thường thường gặp

anh tán tỉnh người đẹp tại quán ăn đêm.

Có người nói: Đã thấy anh mang một cô gái đi đến khoa phụ sản siêu âm

Cũng có người nói: tận mắt thấy lúc nửa đêm mang một cô gái đến đặt phòng ở khách sạn gần trường....

Nhưng riêng đối với Dụ Nhân, đây chỉ là nghe đồn, nghe đồn mà thôi...

Bởi vì cô cũng đã gặp Diệp Chính Thần tại quán ăn đêm cùng với một cô gái ăn mặc hở hang dùng ngôn ngữ ám muội, nghe một lúc mới biết cô gái này muốn câu dẫn anh mà anh thẳng thừng chối...

Cô còn gặp Diệp Chính Thần dẫn một cô gái đi khoa phụ sản làm siêu âm.

Cô gái ấy từ trong phòng siêu âm đi ra, sắc mặt tái nhợt nắm lấy tay áo anh

khóc nhỏ, anh ôn nhu dùng lời nói nhỏ nhẹ khuyên bảo.

Thấy được một màn này, dạ dày Dụ Nhân run rẩy giống như phiên giang đảo hải , cảm thấy buồn nôn.

Cô gái đó thất hồn lạc phách rời đi, trước khi đi còn nói câu "Cám ơn!"

Cô hơi chút kinh ngạc, chạy theo nhỏ hỏi, nguyên lai là cô ấy đang đi trên đường suýt nữa té xỉu, Diệp Chính Thần vừa vặn đi ngang qua, đưa cô ấy đến bệnh viện.

Về phần Diệp Chính Thần có thể say rượu mang một cô gái đi khách sạn hay không thì câu trả lời là: Có lẽ, là đúng đi.

Cụ thể làm cái gì, chỉ cần nhớ tới lời nói của Trịnh Vĩ : "Cái gì có khả

năng đều có thể làm, trừ bỏ lên giường. Ai chẳng biết Diệp đại công tử có sở thích sạch sẽ, giường của người khác không ngủ, không phải khách sạn cao cấp năm sao không được, không phải cô gái ngây thơ, không chơi..."

Diệp Chính Thần thản nhiên đáp lại: "Em sao lại không biết?"

Trịnh Vĩ vỗ vỗ vai anh."Hiện tại biết chưa?"

"Phải, đã biết."

...

Dụ Nhân không khỏi cười một tiếng, cô biết Diệp Chính Thần mười năm, biết rõ con người anh, anh thích giúp đỡ người khác lại không thích giải thích đối với hành vi của mình, mặc kệ cho nên hiểu lầm của mọi người đối với anh càng

sâu, tựa như rất nhiều người con gái anh từng giúp đỡ cũng nghĩ anh có ý khác.

Mới đầu, Diệp Chính Thần đối với các loại tin đồn chỉ cười trừ, có những lúc anh cũng hùa theo tự giễu vài câu, làm cho hình tượng phong lưu lãng tử càng trở nên vô cùng hợp lý.

Có một loại đàn ông, chỉ cần bạn tin tưởng nhân phẩm của người đó, thì không cần phải tin người khác nói như thế nào, càng không thể tin vào hai mắt của mình.

Cho nên nếu thật sự thương anh, nhất định phải tin tưởng anh ấy, nếu không dù luôn mồm nói "Em yêu anh ", không hề có ý nghĩa!

**

Máy bay đỗ xuống sân bay quốc tế

Đại bản.

Dụ Nhân cố ý mua thẻ điện thoại, dùng điện thoại công cộng gọi cho Diệp Chính Thần.

"Sinh nhật vui vẻ!" Vì lựa chọn một ngày đặc biệt đến Nhật Bản, cô tự mình đến đây, muốn làm cho Diệp Chính Thần có bao nhiêu cảm động.

Thế nhưng điện thoại đã nhận một lúc lâu, anh mới nói chuyện, ngữ điệu lạnh lùng như trước."Cô ở chỗ nào?"

"Sân bay quốc tế Quan tây." Cô trả lời, tận lực không biểu lộ ra chờ mong của bản thân.

"Không phải nói tháng sau mới đến sao?"

"Hiện tại có biến."

"..."

"Em có phải là đến sớm không?"

"Phải, tôi còn có chút việc không xử lý tốt."

Gặp phải chút ngoài ý muốn, Dụ Nhân không thể không nói ra chuyện công tác mà chống đỡ, dùng lời dặn dò có ẩn tiếng lóng mà thuyết minh một phen.

Đoạn đối thoại này nghe qua chính là nhàn thoại việc nhà của hai vợ chồng mà thôi.

"Tôi hiểu được." Diệp Chính Thần hoàn toàn hiểu ý."Cô ở sân bay chờ tôi, tôi qua đón cô."

"Được."

...

Đèn rực rỡ mới được thắp lên, gió biển từ từ thổi.

Xe thể thao chạy trên đường cao

tốc, Dụ Nhân ngồi ở trong xe nhìn người đàn ông ở bên người.

Không hề nghi ngờ, Diệp Chính Thần lộ ra khuôn mặt tuấn tú kinh khủng, thế nhưng mị lực thực sự của anh không chỉ nguyên có khuôn mặt.

Trên người anh có lực hấp dẫn làm cho người khác đoán không ra...

Mặc bộ quân trang, anh bất cẩu ngôn tiếu, vẻ mặt trang nghiêm, nghiễm nhiên giống như một cỗ máy quốc gia không thể xâm phạm.

Mặc áo choàng trắng, tao nhã cùng bình thản, có một cảm giác thần thánh như thượng đế.

Khi cùng bạn bè tại quán ăn đêm, quả thực không thể hình dung, lời nói thấp kém, ý cười ám muội, điển hình là

một hoa hoa công tử, hình hài phóng đãng.

Khi cùng một chỗ với cô, Diệp Chính Thần lại biến thành một người khác, nho nhã lễ độ, không nói nhiều lời...

Hôm nay anh lại bất đồng ngày xưa, anh mặc một áo sơ mi màu đen, ở cổ mở ra hai cái cúc, vừa lơ đãng vừa tùy tiện.

Không biết anh nghĩ tới cái gì, trên vầng trán hơi chút lay động, đôi mắt mơ màng...

Không khỏi kích động một trận, Dụ Nhân vội tránh đi tầm mắt, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Dọc theo đường đi, anh chuyên tâm lái xe, cô ngắm phong cảnh.

Mỗi lần cô cố gắng tìm chút đề tài,

anh đều trả lời bằng ngôn ngữ ngắn gọn.

Tuy rằng đã là vợ của anh, thế nhưng bọn họ trong lúc đó vẫn là khoảng cách thiên sơn vạn thủy…

Phong cảnh làm cho suy nghĩ của cô quay về hai tháng trước.

Diệp Chính Thần xin với tổ chức, nói rằng nhiệm vụ nghiên cứu tiến sĩ của anh quá nặng, không có thời gian làm việc. Anh muốn một cô gái giúp anh viết báo cáo, sưu tập tư liệu. Thêm nữa, anh còn nói mình tuổi cũng không nhỏ, cần một cô gái giúp anh xử lý chuyện bếp núc của cuộc sống hàng ngày.

Tổ chức luôn mãi lo lắng, cự tuyệt thỉnh cầu của anh. Lý do rất đơn giản: bên người có một quan hệ thân mật với đàn bà, dễ dàng tiết lộ thân phận.

Diệp Chính Thần vì thế đặc biệt về nước, quá trình cụ thể là gì cô không rõ ràng lắm, cuối cùng cấp trên đồng ý phái một cô gái giúp anh, với thân phận là vợ..

Dụ Nhân cho rằng đó là một cơ hội tốt.

Cô nam quả nữ, ba năm sớm chiều ở chung, mặc dù tâm có kiên cường, cũng sẽ bị giọt nước mưa thấm vào.

Dựa vào địa vị cha cô tại quân khu, cơ hội này cô liền tranh thủ đến.

Trong phòng họp kín, lãnh đạo cấp trên đem quyết định đọc ra cho cô và anh.

Diệp Chính Thần bỗng nhiên đứng dậy, dùng lời nói thẳng thắn trả lời hai chữ."Không được!"

Đối với kỷ luật bộ đội, quân lệnh như núi, hai chữ này là cấm kỵ.

Cấp trên bị anh làm cho sửng sốt."Anh nói cái gì?"

"Tôi không đồng ý, tôi nghĩ kết hôn với ai là tự do của tôi."

"Đây là tổ chức quyết định." Cấp trên trước tiên làm công tác lãnh đạo tư tưởng."Lo lắng đến thân phận của anh..."

Diệp Chính Thần lạnh lùng mà cắt dứt lời ông. "Đây là tổ chức quyết định, hay là tư lệnh Diệp quyết định?"

Sắc mặt cấp trên thay đổi, giận đến nỗi vỗ lớn tay xuống tập giấy tờ trên bàn.

"Ký tên! Đây là quân lệnh!"

Tờ giấy trên viết rõ ràng《 Đơn xin đăng ký kết hôn》, trên đó đã điền đủ nội dung, chỉ đợi ký tên.

"Quân lệnh" hai chữ này vừa nói đến, Diệp Chính Thần không còn đường phản bác. Anh cầm lấy bút...

Chữ viết chưa chạm vào giấy, bút trong lòng bàn tay anh bị bẻ gẫy.

"Tôi không ký!" Anh đem ném bút đi, đứng thẳng dậy, tư thế thẳng đứng độc lập."Ông đưa tôi ra toà án quân sự đi."

"Anh!"

Nếu là lời nói cuồng vọng từ người khác đã sớm bị đưa đi trị tội, Diệp Chính Thần là một ngoại lệ!

Cấp trên trực tiếp của anh, là quân của cha anh.

Cấp trên không có biện pháp, ngữ khí chậm rãi."Anh có thể không thừa nhận cuộc hôn nhân này nhưng là anh cũng không thể phủ nhận! Đừng quên, anh

là một quân nhân, anh phái gánh vác trách nhiệm của anh!"

Một cái gánh nặng trách nhiệm nặng đặt lên, Diệp Chính Thần trầm mặc .

Tuy rằng không có chữ ký của anh, chứng nhận kết hôn vẫn phát ra, anh cùng với cô đã trở thành vợ chồng hợp pháp.

Lấy được chứng nhận kết hôn, Diệp Chính Thần nhìn cô, phi thường thật sự."Tôi mặc kệ hợp pháp hay không, dù sao tôi cũng không thừa nhận cuộc hôn nhân này."

Cô cười nói: "Em hiểu được."

Sẽ có một ngày, anh sẽ thừa nhận .

Ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, cũng đủ để anh thừa nhận.

...

Từ quá khứ nhớ lại, hoàn hồn, xe

Diệp Chính Thần đã đỗ ở gara của một căn nhà nhỏ.

Anh dẫn cô đi qua mặt cỏ, vào cửa, bật đèn.

Ngọn đèn chiếu vào bức rèm màu xanh nhạt ở bức tường đối diện, cảm giác cả căn phòng nhẹ nhàng khoan khoái.

Dụ Nhân đơn giản nhìn quanh một chút, trong phòng bày biện chỉnh tề mà đơn giản, ẩn ẩn lộ ra vẻ mạnh mẽ nam tính.

"Đây là phòng ở của anh?" Cô hỏi.

"Phải, vừa đến Nhật Bản thì mua ." Anh nói: "Một năm trước, tôi vào trọ ở khu nhà của lưu học sinh, có việc thì mới tới nơi này, thỉnh thoảng ở lại."

Diệp Chính Thần dẫn cô đi thăm

từng phòng, vừa nhìn vừa giới thiệu: "Tầng một là phòng khách cùng phòng bếp, buồng vệ sinh ở phòng trong cùng tại tầng hai, có hai phòng ngủ, một ở bên phải, một ở bên trái…Trong ngăn kéo có một ít giấy tờ hướng dẫn cách sử dụng đồ điện... Nếu có gì không rõ thì gọi điện thoại cho tôi, điện thoại ở phòng khách dưới tầng một.. Còn có, mỗi tuần, sáu buổi chiều sẽ có một cô gái đến giúp tôi quét tước phòng, cô đừng cho cô ấy đi vào phòng đọc sách."

"Em đã biết."

Diệp Chính Thần cuối cùng dẫn cô vào phòng đọc, từ ngăn kéo lấy chìa khóa ra giao cho cô."Cô cầm lấy, về sau sẽ ở đây."

"Em ở phòng nào được?"

"Tùy tiện." Anh bổ sung thêm một câu: "Tôi ở nhà trọ của trường."

Diệp Chính Thần từ trên giá sách lấy ra một quyển bệnh lý học cho cô."Trước tiên cô xem quyển sách này đi. Có rảnh tôi đem tài liệu lại đây cho cô xem, cô biết đề tài của tôi."

Đơn giản dặn dò xong, anh nhìn đồng hồ, không phải Gaeger, cũng không phải Rolex, trên mặt đồng hồ là logo Hải Âu, cô cùng không nhớ rõ loại đồng hồ nào có logo này.

"Tôi còn có việc, đi trước ."

Thấy anh quả thật có chút vội vàng, Dụ Nhân cố chịu chiếc bụng đói đang kêu vang gật đầu."Phải, anh đi đi."

Diệp Chính Thần đi rồi, căn phòng trống trải xa lạ chỉ còn lại một mình cô.

Thu thập xong hành lý, cô đang do dự muốn đi dạo bên ngoài hay không để mua chút gì đó mà ăn thì phòng vang lên một tiếng chuông thanh thúy, cô hé ra bức rèm thì thấy Diệp Chính Thần xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào cổng.

Hóa ra cổng nhà có trang bị chuông báo động, có người vào thì sẽ có tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Cô đi tới cửa, Diệp Chính Thần đã lấy ra chìa khóa mở cửa.

"Tôi mua giúp cô chút đồ ăn." Anh đứng ở cửa đưa đồ giao cho cô, lại lấy từ trong túi ra một xấp tiền yên."Cái này cho cô, ra cửa đi năm trăm thước về bên trái có một cửa hàng tiện lợi bán hai mươi bốn giờ, cần cái gì cô có thể đi mua... Qua đường nhớ để ý đèn xanh đèn

đỏ..."

Tuy rằng chỉ là vài câu dặn dò đơn giản, cô cũng có thể cảm giác được sự quan tâm của anh là phát ra từ nội tâm.

"Cám ơn!"

"Đừng khách khí. Còn có, cô không cần lo lắng, Nhật Bản rất an toàn."

"Được."

Dụ Nhân biết anh lạnh lùng cùng xa cách đều không phải là do chán ghét cô, anh chính là không thích cha mình sắp xếp, nhất là hôn nhân.

Cho nên, cô đến đây, cho anh có cơ hội chân chính quen với cô, hiểu biết cô...

Chạng vạng ngày tiếp theo, Diệp Chính Thần đến đưa tài liệu, Dụ Nhân cố ý chuẩn bị nhiều đồ ăn, giữ anh ở lại ăn

cơm chiều.

Anh nhìn đồng hồ, mặt không chút thay đổi từ chối."Tôi còn có việc, muốn đi phòng thí nghiệm một chút."

"Muộn như vậy còn muốn đi?"

"Có một thí nghiệm phải làm." Anh vội vàng mặc áo khoác.

"Em chờ anh."

"Có thể khuya mới về, hôm khác đi."

Anh đi không lâu, Dụ Nhân đem đồ ăn cho vào cặp lồng, lái xe đến khu thí nghiệm của khoa y đại học Phản Đại.

Giáo sư bình thường thì hơn tám giờ là về, còn sinh viên thì chín giờ đã lục tục rời đi.

Sau chín giờ ở khu nhà thí nghiệm, trừ bỏ những sinh viện chưa làm xong thí

nghiệm, còn lại đều đã ra về.

Cô tìm được phòng thí nghiệm chỗ Diệp Chính Thần làm, anh không có ở đó, người trong phòng bảo cô đi lên phòng thí nghiệm vô khuẩn ở tầng trên tìm xem.

Từ cầu thang đi lên, còn chưa đi ra cửa cầu thang, Dụ Nhân liền thấy Diệp Chính Thần đứng ở hành lang, lẳng lặng nhìn vào một cánh cửa thủy tinh.

Cô không biết bên trong là cái gì, thế nhưng ánh mắt của anh có vẻ thâm thúy hiếm thấy.

Nhìn ra ngoài một lúc, anh đi đến phía cửa sổ phía cuối hành lang, ngắm phong cảnh.

Ngọn đèn mờ nhạt bao phủ bóng lưng của anh, một chút cô đơn. Anh tựa

hồ cũng không phải là ngắm phong cảnh, mà là đang chờ đợi cái gì.

Không biết là mất bao lâu, anh nhìn đồng hồ, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn lên dây đeo.

Lại đi đến bên ngoài cửa, qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong, khóe miệng anh lộ ra chút ý cười.

Ngón tay Dụ Nhân gắt gao nắm chặt tay vịn cầu thang, trực giác nữ nhân nói cho cô biết, bên trong cánh cửa kia…có một cô gái.

Thấy Diệp Chính Thần đẩy cửa đi vào, Dụ Nhân do dự một chút, lặng lẽ đi theo lên.

Bên trong quả thật có một người con gái, ngồi ngay ngắn trước kính hiển vi, tóc dài buộc lên lộ ra dung nhan xinh

đẹp, áo choàng trắng rộng thùng thình mơ hồ lộ ra đường cong nữ tính tuyệt đẹp, Diệp Chính Thần từ phía sau lưng ôm lấy cô ấy, ngón tay không kiêng nể gì hướng về phía ngực.

Cô gái hoảng sợ, quay đầu thấy là anh, mặt thoáng chốc hồng rực.

Anh càng không sợ hãi, tay theo vạt áo cô ấy tham đi vào.

Dụ Nhân xoay người, dựa vào cạnh cửa trên vách tường hít một hơi thật sâu, thật sâu

Cô không tin, cho dù tận mắt thấy cũng không tin, Diệp Chính Thần không phải là người đàn ông như thế.

Hành lang im lặng, bên trong thỉnh thoảng bay ra tiếng đối đáp."Bác sĩ Diệp, đây là nơi trị bệnh cứu người, anh

đứng đắn một chút có được hay không?"

"không có người nào nhìn thấy."

"Vạn nhất bị người ta nhìn thấy đâu?"

"Coi như cho bọn họ có chút sáng tạo mà chụp A phiến…Anh không ngại."

"Đối với anh... Ý... Ngô..." tiếng người con gái yếu ớt xuống, rốt cuộc nghe không rõ.

Hành lang tràn ngập mùi thuốc sát trùng, thực sự yên tĩnh.

Trên tay Dụ Nhân xách theo túi to không ngừng nắm chặt, móng tay bấm chặt vào da thịt.

"Tốt lắm, đừng... náo loạn..." Tiếng người con gái mềm xuống như nước.

"Nha đầu..." Tiếng Diệp Chính Thần nóng bỏng."Không bằng, đêm nay

em mặc áo choàng trắng này về phòng đi..."

Dụ Nhân rốt cuộc không ẩn nhẫn thêm được, nếu thêm một giây nữa sẽ chạy vào dùng nước lạnh làm thanh tỉnh hai người kia.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi cho Diệp Chính Thần.

Đợi tiếng điện thoại vang lên trong phòng.

"Anh đi nghe điện thoại." Anh nói: "Em chờ anh."

"Ân."

Diệp Chính Thần cầm điện thoại bước ra."Uy."

Dụ Nhân không nói lời nào, mãi đến lúc anh thấy cô...

Sau một giây chấn kinh, Diệp Chính

Thần lấy tốc độ nhanh nhất kéo cô chạy vào góc cầu thang âm u.

"Sao cô lại tới đây?" Anh hạ giọng hỏi.

Cô quay lại cười lạnh như băng: "Như thế nào? Quấy rầy hai người triền miên ?"

Anh muốn nói gì đó lại thôi, ánh sáng từ hành lang chiếu vào mặt anh đầy áy náy, nhưng anh cũng không nói gì "Thực xin lỗi" .

Thực rõ ràng, anh không thừa nhận sai lầm của mình, biết rõ sẽ làm cho cô thật sự thương tâm, anh cũng không chịu giải thích thêm cái gì, hoặc là nhận sai.

Dụ Nhân đã hiểu, xoay mặt đi, để nước mắt rơi xuống mà không nhìn thấy."Anh thích cô ấy?"

"Cô không biết sao?"

Cô lắc đầu, không thấy ai nói qua.

Bên trong có tiếng ghế động tĩnh, Diệp Chính Thần vội vàng nói: "Cô đi về trước, sau tôi sẽ giải thích rõ cho."

Ngày hôm sau, Diệp Chính Thần đi tìm cô, nói rõ ngọn nguồn.

Hóa ra, cô gái ấy tên Bạc Băng, hai người họ yêu nhau, mến nhau.

Nhưng tổ chức yêu cầu anh cùng cô ấy chia tay, lý do rất đơn giản: tổ chức phái anh đến điều tra nghiên cứu vi khuẩn của đại học Phản Đại, không phải là phái anh đến để yêu đương.

Sau khi quay lại, anh cùng cô ấy chia tay, đáng tiếc, anh không khống chế được chính mình, phạm một sai lầm lớn...

Về sai lầm như thế nào, Dụ Nhân không cần hỏi cũng hiểu được.

"Vì cái gì không nói sớm cho em biết?" Cô hỏi.

"Cha tôi nói nếu không biết phải trái, ông sẽ cho người bắt cô ấy đi, làm cho tôi vĩnh viễn không tìm thấy."

"Anh cứ như vậy thích cô ấy, còn tiền đồ, trách nhiệm, cũng không muốn sao?"

"Về chuyển tình cảm, không phải muốn khống chế là được!"

Cô làm sao không rõ.

Yêu một người không nên yêu, ai không muốn khống chế.

Thế nhưng cô có thể khống chế trong mười năm, hai mươi năm, một giây xúc động cuối cùng lại thất bại trong

gang tấc...

Dụ Nhân vô lực mà dựa vào ghế sô pha."Anh tính làm sao bây giờ?"

"Tôi không muốn thương tổn cô ấy." Nhắc tới cô ấy, ánh mắt của anh bỗng nhiên xuất hiện lên vẻ dịu dàng động lòng người, đó là điều xa xỉ mà cô từng mong muốn: "Mặc kệ tương lai có xảy ra chuyện gì, tôi chỉ hy vọng, làm cô ấy ít thương tổn nhất..."

"Thế còn em?" Anh có nhớ đến thương tổn đối với cô?

"Cô nên làm tốt chuyện của mình, cái khác cô cứ coi như không phát hiện. Qua một thời gian ngắn, tôi sẽ xin cấp trên triệu hồi cô về."

"..."

Đây là câu dặn dò của Diệp Chính

Thần đối với cô.

Sau nhiều năm dài chờ đợi, trong lúc đó tan biến hết.

Cô không cam lòng buông tha cho, không cam lòng liền bị Diệp Chính Thần một đạp đá văng ra như vậy, càng không cam lòng thua bởi một cô gái khác.

Tình yêu cần chính mình đi tranh thủ, không đến phút cuối cùng, cô sẽ không nhận thua.

Ghen tị thường làm mê muội lý trí của con người.

Người trí tuệ như Dụ Nhân, nhưng lại quên suy nghĩ ở một góc độ khác, Diệp Chính Thần chưa làm chuyện gì gây thương tổn đến cô, có nghĩa là anh đã cố hết sức làm cho thương tổn xảy ra với cô đến mức thấp nhất.

Anh bảo cô rời đi, chính là không muốn cô lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm ở một người đàn ông không có khả năng yêu cô.

Ngoạitruyện 5

Ánh sáng nhấp nháy trên đường phố, mùi rượu thoang thoảng lan tỏa theo gió đêm.

Đưa mọi người đi, Ấn Chung Thiêm một mình đi ở trên đường, con đường ở dưới chân anh mềm nhũn, ngọn đèn lay động trước mắt anh.

Lúc này, một chiếc xe từ bãi đỗ xe chạy nhanh ra, là chiếc xe màu trắng của quân đội đỗ ngay sát cạnh anh, trong đêm tối biển số xe màu trắng bỗng dưng quá chói mắt, huống chi biển số xe là những

con số 7 liên tiếp.

Trong ấn tượng của Ấn Chung Thiêm, xe của quân đội đều là đơn giản, không chọn biển số quá mức bắt mắt như vậy. Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy cỗ xe này đứng ở bên ngoài cửa tiệm áo cưới, lại vượt đèn đỏ nghênh ngang mà đi liền có ấn tượng rất sâu, âm thầm đoán được cỗ xe như thế này thuộc dạng đàn ông như thế nào.

Sau đó, Diệp Chính Thần lái cỗ xe này chở Bạc Băng đi đón anh, ấn tượng của anh lại càng khắc sâu.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông từ trên xe đi xuống, ăn vận đơn giản, sắc mặt thâm trầm, ở trong đêm tối lại tản mát ra chút khí thế bức người.

"Thư ký Ấn, muốn đi đâu? Tôi đưa

anh đi." Thái độ của Diệp Chính Thần thực sự thân mật.

Ấn Chung Thiêm theo bản năng chỉnh lại bộ vest Armani trên người, khách khí từ chối."Cám ơn, tôi đến chỗ vợ sắp cưới, nhà cô ấy rất gần, không phiền toái anh."

Đôi môi bạc của Diệp Chính Thần khẽ mím lại một chút, mắt nhìn xuống. Trải qua một phút suy nghĩ anh tiện tay đóng lại cánh cửa xe một nửa."Nghe nói thư ký Ấn muốn mời tôi ăn cơm. Anh cần gì phải khách khí như vậy, mọi người đều biết nhau, không cần phải như vậy."

Không biết vì sao, chỉ là câu chuyện mang tính hàn huyên, từ trong miệng Diệp Chính Thần nói ra lại cảm thấy có chút ý vị sâu xa. Huống chi vừa

mới ở trên bàn rượu, Diệp Chính Thần không chỉ một lần ngầm ngầm hỏi câu hại người về Bạc Băng, lại còn hỏi mọi người: "Có cái gì quan trọng hơn đối với người con gái mình yêu?"

Ấn Chung Thiêm cảm thấy Diệp Chính Thần đối với vợ sắp cưới của anh thực sự rất hứng thú.

Một cỗ xúc động không kịp ngăn chặn bởi lý trí, Ấn Chung Thiêm bật thốt lên hỏi "Tham mưu Diệp tựa hồ rất quen thuộc vợ sắp cưới của tôi?"

"Quen thuộc?" Diệp Chính Thần tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng cười rất sâu."Xem như vậy đi. Rất quen thuộc, biết rõ hơn cả ."

Người ngu ngốc cũng nghe ra được câu trả lời của anh ta là có ý, huống chi

Ấn Chung Thiêm lại không phải là người ngu ngốc. Anh cực lực áp chế sự tức giận, làm bộ như không hiểu mà hỏi đùa: "Sẽ không quen thuộc hơn so với tôi đi?"

"Nói, cũng chưa chắc... Nói không chừng có một số phương diện, so với anh còn quen thuộc hơn."

Vừa nghe thấy những lời này, Ấn Chung Thiêm chỉ cảm thấy máu nóng theo cồn mà dâng lên, sự phẫn uất mấy ngày liên tiếp gần đây đều bộc phát ra, anh kéo lấy vạt áo của Diệp Chính Thần, rống to: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?!"

"Đừng xúc động như vậy, tất cả mọi người ở đây đều là người có thân phận, sao lại thô lỗ như vậy." Diệp Chính Thần bình thản cười cười, tay đặt trên tay anh, nhẹ nhàng nắm lại ngón tay cái, hơi dùng

một chút lực, đau nhức lập tức từ ngón cái của Ấn Chung Thiêm truyền khắp toàn bộ cánh tay, đau đến nỗi anh không thể không buông tay.

Nhìn ánh đèn sáng trưng chiếu lên những người đàn ông đang vây quanh, Ấn Chung Thiêm cảm thấy một cảm giác thất bại, giống như đang ở trong tuyết bị người đón đầu dội cho một chậu nước lạnh.

Anh oán hận mà cắn răng: "Diệp Chính Thần, anh đừng tưởng rằng cứ có quyền có tiền là có thể muốn làm gì thì làm, mơ tưởng tới vợ sắp cưới của người khác…Anh đừng quên, các anh còn có toà án quân sự."

Tuy là nói như vậy, trong lòng Ấn Chung Thiêm hiểu rõ ràng, câu này đối

với Diệp Chính Thần căn bản không có bất cứ uy hiếp nào. Thế giới này chính là sự thật như vậy, đàn ông có quyền thế muốn thế nào đều được, anh ta có thể cao cao trịnh thượng, có thể giẫm lên tự tôn của người khác. Vợ sắp cưới thì làm sao, kể cả đã là vợ, Diệp Chính Thần mà muốn, sẽ làm cho mình có thể quang minh chính đại mà nhận được.

Quả nhiên, đối với uy hiếp của anh, Diệp Chính Thần ngoảnh mặt làm ngơ, anh cúi đầu sửa sang lại vạt áo."Nếu tôi nhớ không lầm, thư ký Ấn vừa mới ở trên bàn rượu đã nói: Hiện tại đối với anh, không có gì so với người yêu quan trọng hơn. Tôi muốn hỏi một câu, nếu... không phải là hiện tại thì sao?"

"Lời này của anh có ý tứ gì?"

"Với tôi mà nói, Bạc Băng so với cái gì đều quan trọng hơn cả, mặc kệ là quá khứ, hay là hiện tại. Chỉ cần cô ấy có thể trở về bên cạnh tôi, tôi sẽ chấp nhận trả giá bất cứ giá nào." Diệp Chính Thần dừng một chút, nói tiếp: "Thư ký Ấn, anh là người thông minh, ý của tôi anh chắc là hiểu được."

"Anh không cần lại si tâm vọng tưởng, cô ấy không có khả năng lại quay lại bên cạnh anh." Ấn Chung Thiêm hoàn toàn không để ý tới ám chỉ của anh, trầm giọng nói: "Tôi không biết hai người từng có quá khứ như thế nào nhưng cô ấy đã nói anh căn bản không đáng để cô ấy yêu!"

"Tôi không phủ nhận, tôi lúc trước là làm thương tổn cho cô ấy." Ngữ điệu

Diệp Chính Thần nghe thấy vô cùng chân thành: "Trong lúc ở Nhật Bản, thời gian chúng tôi yêu nhau, đó là mấy tháng trong đời này tôi thấy vui sướng nhất. Sau đó bởi vì hiểu lầm, cô ấy mới xa cách tôi..."

Tuy rằng việc này, Ấn Chung Thiêm cũng sớm đã đoán ra, anh cũng vẫn biết trong lòng Bạc Băng có một người đàn ông, đến nay không thể quên được, nhưng lời nói này từ trong miệng một người đàn ông như Diệp Chính Thần nói ra với ngữ điệu cô đơn, anh vẫn còn có chút kinh ngạc."Mặc kệ hai người đã trải qua thế nào, dù sao cũng là chuyện đã qua, cô ấy hiện tại là vợ sắp cưới của tôi."

"Tôi hiểu, nay hai người đã có hôn ước, tôi mà hoành đao đoạt ái thật sự là vô lý. Thế nhưng tôi thích Bạc Băng,

thực tình thích, mấy năm nay, tôi vẫn không bỏ xuống được đoạn tình cảm này..." Diệp Chính Thần thở dài."Thẳng thắn mà nói, nếu tôi muốn Bạc Băng trở lại bên cạnh tôi, có vô số phương pháp, nhưng tôi không muốn làm cho cô ấy khó xử, lại càng không muốn cô ấy áy náy đối với anh... Cho nên tôi mới tìm anh, chỉ cần anh nguyện ý rời đi, làm cho cô ấy yên tâm thoải mái trở lại bên cạnh tôi, vô luận yêu cầu gì, tôi đều có thể đáp ứng anh."

Ấn Chung Thiêm thừa nhận, trong nháy mắt, anh quả thật nghĩ tới tiền đồ của bản thân. Sau đó, anh nhớ tới thật nhiều chuyện, nhớ tới người thiếu nữ thích ngồi ở dưới tán cây du già mà cười, nhớ tới ngày lễ tốt nghiệp của anh,

cô cả người đầm đìa mồ hôi chạy đến chúc mừng anh, cũng nhớ lại cô ngồi ở dưới gốc cây du già với ánh mắt tuyệt vọng…Còn nhớ cả bộ dáng cô khi mặc áo cưới.

Anh và cô từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp, nếu mất cô, những kỷ niệm đó sẽ trở thành bi thương vĩnh viễn không quên được.

Nhưng là anh cũng nhớ đến cái đồng hồ kia cô không chịu bỏ đi, phía trên dây có khắc rõ chữ "Thần", mặc dù cô đã đồng ý gả cho anh, cũng vẫn kiên quyết không chịu đổi đồng hồ khác, mãi cho đến lúc cái đồng hồ kia bị rơi vỡ nát.

Đồng hồ bị vỡ, đã đánh mất, chữ "Thần" kia liệu có vỡ không? Anh không

biết.

Ngắn ngủn vài giây do dự, anh đã quyết định.

Cái gì cũng có thể dùng để trao đổi lấy tiền đồ của anh, duy chỉ có tình cảm là không được.

"Tôi sẽ không bỏ cô ấy!"

Ấn Chung Thiêm cảm thấy cự tuyệt của mình là kiên định vô cùng, nhưng anh không biết rằng Diệp Chính Thần đã từng học tâm lý học, trong vài giây ngắn ngủi suy tư này, ở người nào đó xem ra cũng không phải là quá kiên định.

Nếu là tình yêu kiên định chân chính, một giây cũng không cần lo lắng, còn nếu tình yêu không kiên định, chỉ cần đẩy nhẹ nhàng, là có thể sụp xuống...

Diệp Chính Thần nhíu mi, dường

như tự hỏi có muốn cho người khác mà chừa lại chút đường sống, chừa chút tôn nghiêm hay không. Ấn Chung Thiêm ngược lại như không khống chế được, lạnh lùng mà cảnh cáo anh: "Tham mưu Diệp, tôi không cần biết giữa hai người đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng mời anh nhớ kỹ, Bạc Băng là vợ của tôi, từ nay về sau người đàn ông có thể cùng giường cũng gối với cô ấy cũng chỉ có thể là tôi!"

Diệp Chính Thần luôn luôn không phải là một người xúc động, hầu hết với tình huống nào đều có thể khống chế được tâm tình của mình, nhưng hiện tại, anh thật sự bị bốn chữ “cùng giường cùng gối” chọc giận.

Cho nên ngay đến lúc Ấn Chung

Thiêm xoay người chuẩn bị bước đi, Diệp Chính Thần nặng nề mà mỉm cười."Thư ký Ấn có nhớ hay không lần trước lúc chúng ta ăn cơm, Bạc Băng mời tôi truyền thụ cho anh chút kinh nghiệm... Bảo cô ấy sẽ có ích lợi vô cùng."

Ấn Chung Thiêm không rõ anh ta có ý tứ gì, thật sự nhớ lại, y hi nhớ lại tình cảnh ngày đó, cũng nhớ rõ biểu tình của Diệp Chính Thần lúc ấy thực cứng ngắc, cơ hồ từ hàm răng mà nặn ra mấy chữ: đạo lí đối nhân xử thế.

Anh đứng lại, chờ đáp án, thế nhưng anh chẳng thể nghĩ rằng đáp án anh chờ lại là lời nói hết sức ám muội của Diệp Chính Thần: "Kỳ thật, có chút kinh nghiệm là không thể truyền thụ ... Đàn bà

đều thực cảm tính, có một số việc, chỉ có làm cùng với người đàn ông mình thích thì mới khoái hoạt..."

Ấn Chung Thiêm đột nhiên xoay người, giống như nổi điên giơ nắm tay đấm lên mặt anh ta đến mất lý trí. Ai ngờ nắm đấm vừa giơ lên đã bị Diệp Chính Thần giữ chặt lại, không thể nhúc nhích.

Diệp Chính Thần vẫn đang thản nhiên mà cười: "Tôi có thể làm cho cô ấy khoái hoạt, bất cứ người đàn ông nào cũng không làm được..."

"Anh!" Anh giận đến run cả người, trong cơ thể rượu giống lửa, đốt cháy toàn thân anh.

Anh cũng không phải là một người đàn ông bảo thủ, không cần biết Bạc Băng cùng người đàn ông khác đã từng

trải qua những gì. Nhưng khi vợ sắp cưới cùng người đàn ông có quan hệ dây dưa rõ ràng xảy ra ở trước mắt, đây là điều không có bất cứ người đàn ông nào chịu nổi.

Điều càng làm cho anh không chịu nổi là câu nói kia: "Việc chỉ có cùng làm với người đàn ông mình thích thì mới khoái hoạt..."

Đính hôn đã mấy tháng qua, cô ấy ngay cả chỉ chạm vào đã cự tuyệt, khỏi cần nói thêm về bất cứ hành động thân thiết nào.

Anh yêu cô, tôn trọng cô, anh cam tâm tình nguyện chờ đợi cho đến đêm tân hôn...Nhưng trong lòng anh hơn ai hết sẽ biết rằng: một cô gái loạn ý tình mê khác hẳn với một cô gái đang có vẻ bất đắc

dĩ.

Nhưng anh không cam lòng liền như vậy mà nhận thua, chờ đợi ba năm, rốt cục có thể đem nhẫn kim cương đeo vào ngón tay cô, anh không thể không tự phục bản thân mình vì đã không dễ dàng buông tay.

Anh tự gạt bản thân mà nghĩ rằng có lẽ là Diệp Chính Thần chính là tự nguyện, có lẽ Diệp Chính Thần đã làm chuyện gì đó làm cho cô không thể tha thứ được cho anh ta, cô mới có thể rời bỏ đi. Có lẽ cô căn bản không muốn quay lại cùng một chỗ với Diệp Chính Thần, còn mọi thứ chỉ là chút kỷ niệm khó quên mà thôi....

Nhìn Ấn Chung Thiêm giận dữ rời đi, Diệp Chính Thần âm thầm lắc đầu,

anh gần đây năng lực kiềm chế của bản thân càng ngày càng kém.

***

Tiền đồ không có, tự tôn không có, Ấn Chung Thiêm nghĩ rằng anh còn có người con gái mình yêu, lúc anh cần sự an ủi nhất, cô nhất định sẽ đem lại cho anh một cái ôm ấm áp, ôn nhu.

Anh nghĩ rằng chỉ cần Bạc Băng còn ở bên cạnh, không có bỏ anh, anh sẽ không thua thảm hại.

Nhưng mà, anh sai lầm rồi, sai lầm hết thảy.

Khi nhìn thấy thuốc tránh thai từ trong túi của Bạc Băng rơi ra, anh mới hiểu được cái ý tưởng lừa mình dối người của mình buồn cười đến cỡ nào.

"Truyền thụ nhiều kinh nghiệm...

làm cho cô được nhiều lợi ích vô cùng."

"Có một số việc, chỉ có làm cùng người đàn ông mình thích mới khoái hoạt..."

"Tôi có thể làm cho cô ấy khoái hoạt, không có bất cứ đàn ông nào làm được..."

Giờ này khắc này, nhớ lại lời nói của Diệp Chính Thần, anh cảm thấy phát điên lên, mọi phẫn nộ bị dằn kín dưới đấy lòng trong nháy mắt bộc phát ra, anh đánh mất lý trí mà ra tay tát cô.

Đến khi anh nhìn thấy Bạc Băng ngã trên mặt đất, cái trán va chạm mà chảy máu, anh mới ý thức được mình đã làm cái gì.

Nhưng mà, thương tổn đã không thể vãn hồi, cũng giống như thuốc tránh thai

cũng đã uống, mọi thứ đều là sự thật, không thay đổi được.

Suốt cả đêm, Ấn Chung Thiêm ngồi ở trên ghế dài ngoài cửa bệnh viện, hai tay vùi vào tóc mình.

Lúc này đây, anh hoàn toàn chỉ còn hai bàn tay trắng, ngay cả người con gái mình yêu cũng hướng về sự ôm ấp của người đàn ông khác, tâm tình của anh hiện nay chỉ có thể hình dung bằng những từ ngữ: phẫn nộ, oán hận, bi thương…

Anh cảm thấy muốn tự sát, lập tức mà chết đi.

Sáng sớm, thỉnh thoảng có người ra vào, đều nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Ấn Chung Thiêm miễn cưỡng nâng cao tinh thần, đi về nhà.

Vừa mới đi đến đầu phố, anh liền

nhìn thấy xe của Diệp Chính Thần từ trong tiểu khu đi ra, dừng lại ở bên đường.

Không bao lâu sau, một người đàn ông đi tới, Diệp Chính Thần xuống xe đi qua.

Ấn Chung Thiêm cảm thấy người đàn ông kia thật quen mắt, nhìn thoáng qua đột nhiên nhớ tới anh ta tên là Trịnh Vĩ. Ngay ngày đầu tiên lúc anh bị đưa đến thành phố Lăng Châu để cách ly điều tra, Trịnh Vĩ là người đầu tiên nói chuyện với anh.

Ấn Chung Thiêm lần nữa giải thích rằng vụ án cùng với anh không có liên quan, anh chỉ làm tốt bổn phận công việc của mình.

Trịnh Vĩ nhưng lại nói với anh: vụ

án này đã chính thức điều tra ở giai đoạn đầu, mặc kệ cho vụ án này có liên quan đến anh hay không, anh vẫn phải phố hợp điểu tra, biết cái gì đều phải khai ra.

Ấn Chung Thiêm hiểu lời dặn dò này có nghĩa là tổ chuyên án sẽ không thả anh ngay, mà còn giam cầm thêm một thời gian.

Vài lần anh đã dò hỏi, điều tra viên đều trả lời với anh rằng: mọi người biết anh vô tội, nhưng là cấp trên vẫn muốn điều tra rõ ràng...

Hiện tại, thấy Diệp Chính Thần cùng Trịnh Vĩ gặp nhau vừa nói vừa cười, Ấn Chung Thiêm đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, hết thảy đều có nguyên nhân. Bọn họ cố ý giam anh lại mục đích chủ yếu là để cho Diệp Chính Thần có cơ hội

hoành đao đoạt ái.

Nay, biết được mọi chuyện của mình cho tới hôm nay đều là do Diệp Chính Thần ban tặng, Ấn Chung Thiêm rốt cuộc không khống chế nổi sự phẫn nộ của mình, đi về ngã tư đường, nói rõ ràng với Diệp Chính Thần.

Diệp Chính Thần đẩy anh ra, thấy xung quanh không ít người tụ tập vây quanh, bình thản sửa sang lại áo quần, đến gần anh hơn nói."Thư ký Ấn, anh đừng không biết lượng sức , tôi đánh nhau còn nhiều hơn so với anh viết báo cáo. Trước mặt người già trẻ em, tôi cho anh chút mặt mũi, anh đừng tự rước lấy nhục nhã."

"Diệp Chính Thần, anh rất hèn hạ , anh rõ ràng hãm hại tôi..."

"Tôi hãm hại anh thì thế nào? Anh có thể trả thù tôi sao?" Diệp Chính Thần lại gần sát anh hơn một chút, hạ giọng nói để chỉ mình anh có thể nghe thấy: "Tôi nói thật cho anh biết, tôi không chỉ có sai người đem anh giam lại, còn sai người đưa tin tức giả, nói anh tham ô công quỹ, chứng cớ vô cùng xác thực, có thể bị xử tử hình. Anh có biết hay không, vợ sắp cưới của anh vì cứu anh mà đi khắp nơi cầu người... Tôi mượn cơ hội này, sai người lừa cô ấy đến phòng tổng thống trong khách sạn, cường chiếm cô ấy... Cô ấy vì cứu anh, không thể không nhẫn... Còn có, đêm qua, cô ấy vì cầu tôi giúp anh quay về công tác tại văn phòng thành phố, đã đồng ý gả cho tôi..."

Ấn Chung Thiêm khó có thể tin mà

trợn mắt, cả người như lâm vào trạng thái hỗn độn, chỉ thấy Diệp Chính Thần ở trước mắt đang cuồng vọng cười, khuôn mặt không ngừng phóng đại, không ngừng vặn vẹo.

"Đúng, thiếu chút nữa quên nói cho anh, tối hôm qua trong lúc cô ấy ngủ trong lòng tôi, luôn luôn mà gọi tên anh, lại càng không ngừng nói: Chung Thiêm, em liệu có thể làm gì cho anh?" Diệp Chính Thần lấy từ trong túi ra cái nhẫn kim cương, đưa đến trước mặt anh."Tôi thật sự không rõ, loại người vô dụng như anh có cái gì đáng giá mà cô ấy cứ khăng khăng một mực vì anh..."

Anh rốt cục thấy hỏng mất, kéo cổ áo của anh ta mà nói: "Anh là đồ cầm thú."

"Đúng vậy, cô ấy cũng luôn nói tôi là đồ cầm thú, có đôi khi còn không bằng cầm thú…thế thì làm sao? Ít nhất tôi là toàn tâm toàn ý đối với cô ấy, vì cô ấy thì cái gì cũng có thể làm. Anh có thấy vậy không?"

Diệp Chính Thần đẩy anh ra, quay người đi về phía xe.

Lúc này, lại có một chiếc xe dừng lại ngay ven đường, lái xe lại là người quen của Ấn Chung Thiêm, mới tiến lên hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, có cần giúp đỡ hay không? Đầu óc Ấn Chung Thiêm nóng lên, xông lên xe, gắt gao đạp vào chân ga...

Xe vừa mới khởi động, tốc độ cũng không nhanh, Diệp Chính Thần nghiêng người mở cửa xe ra cũng thấy rõ anh lái

xe hướng về mình. Thế nhưng anh ta không có trốn, tựa như cho rằng anh không dám đâm vào.

Ngắn ngủn trong vài giây, mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, chờ tới lúc Ấn Chung Thiêm nghĩ đến hậu quả, đến lúc liều mạng phanh được xe thì Diệp Chính Thần đã bị đâm...

***

Vừa lên xe cứu thương, Trịnh Vĩ liều mạng lắc đầu, "Thật là, phản ứng của chú sao lại chậm như vậy, thấy hắn lái xe đâm chú sao lại không trốn."

Diệp Chính Thần cắn răng ấn vào trước ngực mình, cái trán đầy mồ hôi hạt "Nói thế nào em cũng đoạt vợ sắp cưới của hắn…Để hắn xả ít giận cũng đúng."

"Chú không sợ hắn đâm chết chú?"

"Tốc độ như thế làm sao mà chết người." Diệp Chính Thần lại chậm rãi nói:"Lát nữa anh đi qua cục cảnh sát nói cho hắn, nếu không muốn ngồi tù, cứ làm theo lời em nói."

Trịnh Vĩ hừ lạnh một tiếng."Không phải chỉ là một người con gái, cứ trực tiếp nói cho cô ta biết: chú muốn cô ấy, đi cũng phải đi, không được cũng phải đi, không phải là đã xong chuyện. Xem xét chú mày tốn hết tâm cơ, lại còn làm cho chính mình không sống mà muốn chết.!"

"Ai, nếu cô ấy dễ dàng khuất phục như vậy, ba năm trước đây em đã thu phục xong rồi, còn phải chờ đến lúc có chồng sắp cưới mới quay về cướp."

Nói đến này đề tài, trên mặt Trịnh

Vĩ lộ ra vẻ áy náy."Chuyện này nói đến cùng vẫn là trách anh. Anh không giúp chú coi chừng cô ấy, làm cho người khác thừa cơ mà nhảy vào..."

Diệp Chính Thần lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cau mày nhìn về phía Trịnh Vĩ: "Anh, anh phải nói thật với em... Vụ án này, Ấn Chung Thiêm không bị can thiệp đúng không? Anh có phải là vì giúp em mới..."

Trịnh Vĩ lạnh lùng mà trừng anh, vẻ mặt ra bộ chính khí:"Anh là loại người dùng quyền tư lợi sao! Anh làm việc luôn luôn theo lẽ phải, công bằng, thiết diện vô tư..."

Anh còn đang tự quảng cáo bản thân, xe cứu thương xóc lên một cái, Diệp Chính Thần đau đến hét lên.

Trịnh Vĩ rống to với lái xe: "Anh có biết lái xe hay không thế? "

Rống xong, lại cúi đầu nhìn vẻ mặt tái nhợt của người bị thương."Anh nói chú có cái gì tốt đâu, bệnh viện Nhân dân gần như vậy, chú chết sống không đi, chú đây không phải là tự chịu tội sao."

Diệp Chính Thần cong lên khóe miệng, sóng mắt dịu dàng."Cô ấy nói em không thể bị thương…Em sợ cô ấy khó chịu..."

TrịnhVĩ nhịn không được mà chửi thề."Thật là, anh làm sao mà lại quen chú nhỉ!"

---Toàn Văn Hoàn---

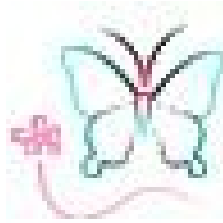

Table of Contents

Chương 1 : Gặp lại
Chương 2 : Hoan tình bạc
Chương 3 : Chuyện xưa dĩ vãng
Chương 4 : Khởi đầu hạnh phúc
Chương 5 : Lòng người thâm sâu
Chương 6 : Ôn nhu nồng đậm
Chương 7 : Mưa đêm ấm áp
Chương 8 : Tình khó dứt bỏ
Chương 9 : Yêu nhau gian nan
Chương 10 : Mộng cũ nặng nề
Chương 11 : Nụ hôn đầu tiên
Chương 12 : Tương tư tha thiết
Chương 13 : Giây phút chia ly
Chương 14 : Muốn quên thật khó
Chương 15 : Cảm xúc mãnh liệt

Chương 16 : Cuộc sống ở chung ngọt ngào bắt đầu
Chương 17 : Mây mưa mông lung
Chương 18 : Dưới mái hiên nhà
Chương 19 : Người đẹp say rượu
Chương 20 : Yêu chính nùng
Chương 21 : Uyên ương giỡn nước
Chương 22 : Nước chảy xiết
Chương 23 : Lòng dạ con gái
Chương 24 : Sóng gió nổi lên
Chương 25 : Tin tưởng thật khó
Chương 26 : Gượng cười
Chương 27 : Nhắm mắt nói dối
Chương 28 : Ảo mộng tan biến
Chương 29 : Tình thương thệ
Chương 30 : Đoạn tuyệt ân tình
Chương 31 : Gặp người
Chương 32 : Gặp lại thì sao ?

Chương 33 : Chân tướng phơi bày
Chương 34 : Tình thân cảm động
Chương 35 : Vạt áo bóng tùng
Chương 36 : Bầu trời yêu thương
Chương 37 : Ơn nghĩa của tình địch
Chương 38 : Hồng Môn yến
Chương 39 : Hôn ước hủy bỏ
Chương 40 : Mối hận triền miên
Chương 41 : Tình duyên thế tục
Chương 42
Chương 43 : Ôn lại mộng xưa
Chương 44 : Giúp tắm rửa
Chương 45
Chương 46 : Kết thúc
Ngoại truyện 1 : Ba năm sau
Ngoại truyện 2
Ngoại truyện 3 : Cầu hôn
Ngoại truyện 4 : Ai là số kiếp của ai ?